

LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ
UNIVERSITETO LIGONINĖ
**KAUNO
KLINIKOS**

LIETUVOS SVEIKATOS
MOKSLŲ UNIVERSITETAS

Kauno klinikose vykdytų

STUDENTŲ MOKSLO TIRIAMŲJŲ DARBŲ SANTRAUKOS

2021 m.

ATVIRO TIPO AKIŲ TRAUMŲ KLINIKINIAI YPATUMAI, IŠEITYS IR JAS SĄLYGOJANTYS PROGNOSTINIAI VEIKSNIAI

Clinical Characteristics, Outcomes and Prognostic Factors of Open Globe Eye Injuries

Ieva Karaliūtė

Akių ligų klinika

Mokslinis vadovas: Edita Puodžiuvienė

Tikslas. Nustatyti atviro tipo akių traumų klinikinius ypatumus, išeitį ir jas sąlygojančius prognostinius veiksnius. Uždaviniai. 1. Nustatyti atviro tipo akių traumų epidemiologinius ypatumus. 2. Nustatyti atviro tipo akių traumų klinikinius ypatumus. 3. Įvertinti atviro tipo akių traumų regos ir struktūros išeitį. 4. Nustatyti atviro tipo akių traumų prognostinius veiksnius, sąlygojančius gerą ir blogą regos rezultatą. Metodika. Ši sisteminė literatūros apžvalga buvo parašyta remiantis PRISMA (angl. Preferred Reporting Items for Systematic Reviews and Meta-Analyses: The PRISMA Statement) atrankos sistemos principais. Publikacijų paieška buvo atlikta kompiuterinėje bibliografinėje mokslinių darbų bazėje „PubMed“ naudojant raktinius žodžius: (open globe injury OR open globe injuries) AND (prognostic factors OR clinical features OR final visual outcome OR poor outcomes OR demographic OR epidemiology). Analizuoti ne senesni nei 10 metų straipsniai, kurie atitiko nustatytus atrankos kriterijus. Rezultatai. Pagal pasirinktus raktinius žodžius iš viso buvo rasti 737 straipsniai. Pasirinkus filtrus, kad publikacijos būtų ne senesnės nei 10 metų, parašytos anglų kalba ir kad būtų prieinamas pilnas jų tekstas, buvo atmestos 527 publikacijos. Perskaičius publikacijų pavadinimus ir santraukas, atmestos dar 192 publikacijos, kurios neatitiko atrankos kriterijų. Perskaičius pilnus straipsnių tekstus, buvo atmesti 5 straipsniai, kuriuose atviro tipo akių traumos nebuvo klasifikuojamos remiantis BETT sistema ir Mechaninių akių traumų klasifikacija. Iš viso į sisteminę literatūros apžvalgą buvo įtraukta 13 publikacijų. Išvados. Atviro tipo akių trauma dažniausiai patiria darbingo amžiaus vyrai. Dažniausiai nustatoma I traumos zona ir 4° pradinis regos aštrumas. Akies priekinis segmentas yra pažeidžiamas reikšmingai dažniau nei užpakalinis. Atviro tipo akių traumų atvejais dažniausiai nustatomas 4° ir 5° galutinis regos aštrumas bei tokios struktūros išeitys kaip ragenos randai, ragenos dekompenzacija, trauminė katarakta, pseudofakija, afakija, proliferacinė vitreoretinopatija, tinkalinės randai, tinklainės atšoka ir akies subatrofija. Blogo regos rezultato prognostiniai veiksniai yra blogas pradinis regos aštrumas, III traumos zona, akies plyšimas. Gerą regos rezultatą sąlygoja penetruojanti žaizda, mažesnė nei 5 mm akies žaizda, I traumos zona ir tik priekinio akies segmento sužalojimas. Praktinės rekomendacijos. Atviro tipo akių traumų dažnį būtų galima sumažinti taikant efektyvias prevencijos priemones ir šviečiant visuomenę.

Aim. To determine clinical characteristics, outcomes, and prognostic factors of open globe eye injuries. Tasks. 1. To analyze the epidemiologic characteristics of open globe eye injuries. 2. To determine the clinical characteristics of open globe eye injuries. 3. To evaluate the visual and structural outcomes of open globe eye injuries. 4. To analyze the good and poor prognostic factors for the visual outcome of open globe eye injuries. Methods. This systematic literature review was written based on the principles of the PRISMA (Preferred Reporting Items for Systematic Reviews and Meta-Analyses: the PRISMA Statement). PubMed, a computer bibliographic database, was used to search for research articles using keywords: (open globe injury OR open globe injuries) AND (prognostic factors OR clinical features OR final visual outcome OR poor outcomes OR demographic OR epidemiology). Articles not older than 10 years that met the established selection criteria were analyzed. Results. A total of 737 articles were found using selected keywords. 527 publications were rejected using the following criteria: articles are no older than 10 years, written in English, and have full text available. After reading the titles and abstracts of the articles, 192 publications were rejected that did not meet the selection criteria. After reading the full texts of the articles, 5 publications were rejected, where open globe eye injuries are not classified according to the BETT system and the classification of mechanical eye injuries. In total, the systematic review of the literature included 13 publications. Conclusions. Open globe eye injuries are the most common in men of working age. I zone injury and initial visual acuity of grade 4 are usually diagnosed. The anterior segment of the eye is damaged significantly more often than the posterior one. In cases of open globe injuries, final visual acuity of grades 4 and 5 and structural outcomes such as corneal scarring, corneal decompensation, traumatic cataract, pseudophakia, aphakia, proliferative vitreoretinopathy, retinal scarring, retinal detachment, and subatrophy are most commonly identified. Poor prognostic factors for the visual outcome are bad initial visual acuity, III zone injury, globe rupture. Predictors of good visual outcome are penetrating injury, eye wound less than 5 mm, and I zone injury and injury only to the anterior segment of the eye. Recommendations. Effective prevention measures and public education could reduce the frequency of open globe injuries.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

UŽTEKĖJIMŲ Į AORTOS ANEURIZMOS MAIŠĄ, PO PILVINĖS AORTOS ANEURIZMOS STENTAVIMO, PROGNOZAVIMAS

Prediction of Endoleaks Into the Aortic Aneurysm Sac after Stenting of the Abdominal Aortic Aneurysm

Arnolda Marija Baškytė

Širdies, krūtinės ir kraujagyslių chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Linas Velička

Santrauka: Tyrimo tikslas: Išsiaiškinti užtekėjimų į aortos aneurizmos maišą, po endovaskulinio pilvinės aortos aneurizmos stentavimo, atsiradimo dažnį bei tam įtakos turėjusius veiksnius. Tyrimo uždaviniai: 1. Išsiaiškinti užtekėjimų į aortos aneurizmos maišą, po pilvinės aortos aneurizmos stentavimo, tipų pasiskirstymą. 2. Įvertinti aortos aneurizmų maišų ir iš jų išeinančių kraujagyslių anatomines savybes, galėjusias lemti užtekėjimų atsiradimą. 3. Nustatyti paciento gretutinių ligų ir su gyvenimo būdu susijusius rizikos veiksnius, turinčius įtakos užtekėjimų į aortos aneurizmos maišą atsiradimui. Tyrimo dalyviai ir metodai: Gavus Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Bioetikos centro leidimą (Nr. BEC – MF – 69), buvo atliktas retrospektyvinis tyrimas. Tyrime dalyvavo 58 pacientai, kuriems Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninėje Kauno klinikose 2008 – 2019 metais buvo atliktas endovaskulinis aortos aneurizmos gydymas. Tyrimo metu buvo nagrinėjamos pacientų ligos istorijos ir radiologiniai vaizdai. Tyrimo rezultatai: Šio tyrimo imtį sudaro 58 pacientų duomenys: 9 moterų ir 49 vyrų. Pacientų amžiaus vidurkis – $72,54 \pm 9,01$ metai vyrų grupėje, $73,78 \pm 7,05$ metai moterų grupėje. 20 (34,48%) pacientų po gydymo buvo aptikti užtekėjimai į aortos aneurizmos maišą. Iš visų nustatytų užtekėjimų, I tipo užtekėjimas nustatytas 25% pacientų, II tipo – 85%, III tipo – 5%, IV tipo – 5%, V tipo – nenustatyta nei vienam pacientui. Gretutinėmis ligomis sirgo 53 pacientai, tuo tarpu 5 pacientai nesirgo nei viena gretutine liga. Statistinis reikšmingumas ($p < 0,05$) nebuvo nustatytas tarp pacientams diagnozuotų gretutinių ligų ir užtekėjimų. Maksimalus vidutinis pilvinės aortos aneurizmos maišo diametras – 64,74 mm, o vidutinis AAA maišo ilgis – 89,85 mm. Vidutinis AAA proksimaliojo kaklelio diametras ir ilgis buvo 25,27 mm bei 36,46 mm. Maksimalus vidutinis kairiosios CIA diametras 28,53 mm, o dešinėsios – 26,72 mm. Kairiosios CIA ilgio vidurkis – 95,20 mm, dešinėsios – 89,21 mm. Vidutinis IMA spindis buvo 4,75 mm, o LA vidutinis diametras – 3,39 mm. Vidutiniškai į AAA maišą įteka 3 liumbalinės arterijos. Dažniausiai LSMUL KK kraujagyslių chirurgijos skyriuje 2008 – 2019 metais pacientams į AAA buvo įvedamas Medtronic firmos Endurant II tipo stentas (46,55%). Taip pat, dažnai naudojami Cook Medical firmos Zenith (29,31%) ir Gore Medical Excluder (20,69%) stentai. Rečiausiai naudojami SofMedica firmos Ovation iX stentai (3,45%). Pastebėta, kad statistiškai reikšmingai užtekėjimai linkę atsirasti įvedus Excluder, Cook Zenith ar Ovation stentus. Užtekėjimai buvo linkę atsirasti, kai stentų perteklinis diametras yra 20 mm, liumbalinės arterijos $>3,7$ mm ir apatinės mezenterinės arterijos $\geq 5,5$ mm diametrai. 3. Tiesioginės sąsajos su gretutinėmis ligomis, vartojamais vaistais ar gyvenimo būdo įpročiais ir užtekėjimais nėra, tačiau pastebima, kad jie dažniau nustatomi žmonėms, sergantiems arterine hipertenzija, išemine širdies liga, širdies nepakankamumu ar turėjusiems miokardo infarktą bei vartojantiems antikoagulantus.

Aim of the study: To find out the frequency of endoleaks into the aortic aneurysm sac after endovascular abdominal aortic aneurysm stenting and to evaluate the factors influencing it. Objectives: 1. To find out the distribution of endoleak types into the aortic aneurysm sac after stenting of the abdominal aortic aneurysm. 2. To evaluate the anatomical characteristics of abdominal aortic aneurysm sacs and the vessels leaving them that may have influence to the occurrence of endoleaks. 3. To identify the patient's comorbidities and lifestyle – related risk factors influencing the occurrence of endoleaks into the abdominal aortic aneurysm sac. Patients and methods: A retrospective study was performed after obtaining the approval from the Bioethics Center at Lithuanian University of Health Sciences (No. BEC – MF – 69). A retrospective study was performed. The study involved 58 patients who underwent endovascular abdominal aortic aneurysm treatment at Lithuanian University of Health Sciences Hospital in Kaunas Clinics in 2008 – 2019. The study included examination of patients' medical histories and radiological images. Results: The study population consisted of 58 patients: 9 women and 49 men. The mean age was 72.54 ± 9.01 year in the male group and 73.78 ± 7.05 year in the female group. Endoleaks into the aortic aneurysm sac were detected for 20 (34.48%) patients. Type I endoleak was found for 25% patient, type II – 85%, type III – 5%, type IV – 5% and type V was not found at all. 53 patients had comorbidities, while 5 patients had no comorbidities. No statistical significance ($p < 0.05$) was found between comorbidities and endoleaks. The maximum mean abdominal aortic aneurysm sac diameter was 64,74 mm and the mean AAA sac length was 89,85 mm. The maximum

average diameter of the left CIA was 28,53 mm and of the right CIA – 26,72 mm. The average length of the left CIA was 95,20 mm and of the right CIA – 89,21 mm. The average IMA diameter was 4,75 mm and the LA average diameter was 3,39 mm. The most common stent used in HLUHS KK in 2008-2019 was Medtronic Endurant Type II (46,55%). Cook Medical Zenith (29,31%) and Gore Medical Excluder (20,69%) stents were commonly used too. SofMedica Ovation iX stents were used the least frequently (3,45%). It has been observed that there is statistical significance between endoleaks and Excluder, Cook Zenith, or Ovation stents. Endoleaks tended to occur when the stent oversize was 20 mm, lumbar arteries > 3,7 mm and lower mesenteric artery \geq 5,5 mm diameters have significant effect on the occurrence of endoleaks. 3. There is no statistical significance between co – morbidities, drugs or lifestyle habits and endoleaks, but they are more common for people with arterial hypertension, ischemic heart disease, heart failure or myocardial infarction or in those taking anticoagulants.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SĄSAJOS TARP VAISTŲ NUO EPILEPSIJOS DOZĖS IR KONCENTRACIJOS KRAUJYJE, BEI NEPAGEIDAJAMŲ VAISTŲ NUO EPILEPSIJOS POVEIKIŲ

Relation between Dose and Concentration of Antiepileptic Drugs and Side Effects of Antiepileptic Drugs

Tomas Šarnauskas

Neurologijos klinika

Mokslinis vadovas: Giedrė Jurkevičienė

Santrauka: Sąsajos tarp vaistų nuo epilepsijos dozės ir koncentracijos kraujyje, bei nepageidajamų vaistų nuo epilepsijos poveikių Darbo autorius: Tomas Šarnauskas Darbo vadovė: prof. Giedrė Jurkevičienė Darbo tikslas: Nustatyti sąsajas tarp epilepsijos gydymui vartojamų vaistų nuo epilepsijos paros dozės ir koncentracijos kraujyje bei nepageidajamų reakcijų į VNE. Darbo uždaviniai: 1. Išanalizuoti VNE paros dozes ir koncentraciją kraujyje tiriamiesiems VNE vartojant monoterapijoje, politerapijoje, su ar be kepenų fermentus indukuojančiu (CBZ) bei inhibuojančiu (VPA) VNE. 2. Nustatyti ryšį tarp tiriamųjų vartotų VNE paros dozių ir koncentracijos kraujyje, gydant VNE monoterapija bei politerapija. 3. Įvertinti kepenų fermentų (ALT, AST) ir Na kiekio kraujyje rodiklius tiriamiesiems, gydytiems VNE. 4. Nustatyti tiriamųjų nepageidajamų reakcijų į VNE (kepenų fermentų (ALT, AST) kiekio padidėjimo, hiponatremijos) pasireiškimo dažnį ir dydį. 5. Nustatyti ryšį tarp VNE paros dozės, koncentracijos kraujyje ir kepenų fermentų (ALT, AST) bei Na kiekio kraujyje rodiklių. Metodai: Atlikta retrospektyvinė 172 epilepsiją sergančių ir VNE vartojančių tiriamųjų demografinių (lytis, amžius), klinikinių duomenų (EP dažnis ir rūšis), VNE vartojamų dozių, koncentracijų, kepenų fermentų bei natrio koncentracijų duomenų analizė. Naudota Pearsono tiesinė koreliacija bei dviejų nepriklausomų imčių T kriterijus. Statistiškai patikimais laikyti rezultatai, kai $p < 0,05$). LTG koncentracijos kraujyje vidurkis vartojant LTG politerapijoje su VPA buvo statistiškai reikšmingai didesnis, nei vartojant politerapijoje be VPA. Daugiau kaip dviems trečdaliams tiriamųjų, vartojusių mažą VPA dozę, buvo nustatyta ir maža koncentracija kraujyje, vidutinė paros dozė vidutinei koncentracijai kraujyje atitiko vienam trečdaliui tiriamųjų, o vartojusių didelę VPA paros dozę tiriamųjų koncentracija kraujyje buvo maža. Tiriamųjų vartojusių mažą CBZ dozę ir turėjusių mažą koncentraciją taip pat buvo apie du trečdalius. Vidutinė dozė atitiko vidutinę koncentraciją vienam penktadaliui tiriamųjų, o vartojusių didelę dozę trečdaliui tiriamųjų buvo nustatyta didelė koncentracija. Kuo didesnę VPA, CBZ, LEV ar OXC dozę vartojo tiriamieji, tuo didesnė šio vaisto koncentracija kraujyje buvo nustatyta, o vartojant LTG ir TPM tokio ryšio nustatyta nebuvo. Lyginant tiriamųjų natrio koncentraciją kraujyje, kuriems politerapijos metu buvo skiriami deriniai su CBZ ir be šio medikamento, buvo nustatytas statistiškai reikšmingai mažesnis kiekis politerapijos grupėje su CBZ. Išvados: 1. Politerapijos grupėje tiriamieji vartojo didesnę VPA bei CBZ paros dozę nei šiuos VNE vartoję tiriamieji monoterapijos grupėje ($p < 0,05$). Vaistų nuo epilepsijos (VPA, CBZ, LTG, LEV, TPM, OXC) koncentracijos kraujyje reikšmės monoterapijos ir visose politerapijos grupėse statistiškai reikšmingai nesiskyrė ($p > 0,05$), išskyrus LTG koncentraciją kraujyje, kurios vidurkis vartojant LTG derinyje

su VPA buvo statistiškai reikšmingai didesnis ($p < 0,05$). 3. Visose analizuotose tiriamųjų grupėse nustatytas ALT, AST kiekio kraujyje vidurkis atitiko normalią šių fermentų kiekio vertę. Bendroje tiriamųjų grupėje Na kiekio kraujyje vidurkis atitiko normalią Na kiekio kraujyje vertę. Vartojusiems VNE derinyje su CBZ, Na kiekis kraujyje buvo mažesnis, nei tiriamųjų, kurie buvo gydomi VNE deriniu be CBZ ($p < 0,05$). Bendroje tiriamųjų, vartojusių CBZ ir/ar OXC, grupėje hiponatremija nustatyta ~ ¼ tiriamųjų. Lengva hiponatremija pasireiškė ~ 1/5, vidutinio sunkumo - ~ 6 proc. tiriamųjų, sunkios hiponatremijos nebuvo nustatyta nei vienam tiriamajam. Tiriamųjų, kuriems nustatyta hiponatremija, vartojusių ir nevartojusių CBZ, OXC bei CBZ ir OXC grupėse statistiškai reikšmingai nesiskyrė ($p > 0,05$). 5. Kuo gydomi tik VPA tiriamieji vartojo didesnę VPA paros dozę, tuo didesnis buvo ALT kiekis kraujyje ($r = 0,371$, $p < 0,05$). Tiek CBZ, tiek OXC mono- ar politerapija gydytiems tiriamiesiems, statistiškai reikšmingo ryšio tarp CBZ ar OXC paros dozės, koncentracijos kraujyje ir natrio kiekio kraujyje nustatyta nebuvo ($p > 0,05$).

Aim: To determine correlation between antiepileptic drugs dose and serum concentration and side effects. Objectives: 1. To analyze the daily dose and blood concentration of AED in subjects during monotherapy, polytherapy and treated with or without liver enzyme inducer (CBZ) and inhibitor (VPA). 2. To determine the relationship between the daily doses and the blood concentration of AED administered to the subjects during monotherapy and polytherapy. 3. To assess liver enzymes (ALT, AST) and sodium levels in subjects on antiepileptic drug treatment. 4. To determine subjects antiepileptic drugs side effects (liver enzyme (ALT, AST) level elevation, hyponatremia) frequency of occurrence and level. 5. To determine correlation between antiepileptic drugs dose, serum concentration and liver enzyme (ALT, AST) and sodium blood levels. Methods: We performed a retrospective analysis of demographic (sex, age), clinical (epileptic seizure frequency and type), antiepileptic drugs (AED) dose, serum concentration, liver enzyme and sodium levels data in 172 subjects with epilepsy, treated with antiepileptic drugs. We used Pearsons linear correlation and independent sample T test. Statistically reliable result was considered when $p < 0,05$). Mean blood LTG concentrations were statistically significantly higher in LTG polytherapy with VPA than without VPA. More than two-thirds of the subjects who received low-dose VPA also had low blood concentrations, the average daily dose corresponded to one-third of the average concentrations and those who received high-dose VPA had low blood concentrations. CBZ at low doses and at low concentrations were also about two-thirds. The average dose corresponded to the average concentration in one-fifth of the subjects, and high concentrations were found in one-third of the subjects at the high dose. The higher the dose of VPA, CBZ, LEV, or OXC taken by the subjects, the higher the blood levels of this drug was determined, and no such association was found with LTG and TPM. Comparing the blood sodium concentrations of subjects treated with CBZ in combination with and without this drug during polytherapy, statistically significantly lower levels were found in the polytherapy group with CBZ. There was a statistically significant relationship between VPA dose and ALT concentration during monotherapy ($r = 0,371$; $p < 0,05$) between the daily doses of AED in combination with liver enzyme inducer AED (CBZ) and with or without liver enzyme inhibitor AED (VPA). Blood concentrations of antiepileptic drugs (VPA, CBZ, LTG, LEV, TPM, OXC) did not differ statistically significantly between monotherapy and all polytherapy groups ($p > 0,05$), except for LTG blood concentrations, where the mean LTG in combination with VPA was statistically significantly higher ($p < 0,05$). 3. The mean of blood ALT, AST levels in all study groups analyzed corresponded to the normal levels of these enzymes. There was no statistically significant difference ($p > 0,05$) between liver enzyme (ALT, AST) levels among different AED groups in the monotherapy and polytherapy and also between subjects with AED which are metabolised in liver (VPA, CBZ, OXC, LTG) and subjects with AED that main metabolisation system is not in liver (LEV, TPM). In the general study group, the mean blood Na level remained normal. Patients treated with AED in combination with CBZ had lower blood Na levels than subjects treated without CBZ ($p < 0,05$) between the CBZ, OXC, and CBZ and OXC groups of subjects with hyponatremia. 5. The higher the daily dose of VPA in patients treated with VPA in monotherapy, the higher the blood ALT level was found ($r = 0,371$, $p < 0,05$).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ASMENŲ, PATYRUSIŲ GALVOS SMEGENŲ INFARKTĄ, APATINIŲ GALŪNIŲ FUNKCIJOS, LIEMENS KONTROLĖS IR PUSIAUSVYROS KAITA TAIKANT KINEZITERAPIJĄ, PAGRĪSTĄ GRĪŽTAMUOJU RYŠIU

The lower extremity motor function, trunk stability and balance changes after applying visual feedback therapy for stroke patients

Eligijus Rupšys

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Edita Jazepčikienė

Santrauka: Asmenų, patyrusių galvos smegenų infarktą, apatinių galūnių funkcijos, liemens kontrolės ir pusiausvyros kaita taikant kineziterapiją, pagrįstą grįžtamuju ryšiu. Magistro baigiamasis darbas. Darbo vadovė dr. Edita Jazepčikienė, darbo konsultantė prof. dr. Eglė Lendraitienė. Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, Medicinos akademija, Slaugos fakultetas, Reabilitacijos klinika. Kaunas; 2020; 61 psl. Tyrimo tikslas: Įvertinti asmenų, patyrusių galvos smegenų infarktą, apatinių galūnių funkcijos, liemens kontrolės ir pusiausvyros kaitą taikant kineziterapiją, pagrįstą vizualiniu grįžtamuju ryšiu. Tyrimo uždaviniai: 1. Įvertinti ir palyginti abiejų grupių tiriamųjų, patyrusių galvos smegenų infarktą, apatinių galūnių funkciją prieš ir po kineziterapijos. 2. Įvertinti ir palyginti abiejų grupių tiriamųjų, patyrusių galvos smegenų infarktą, liemens kontrolę prieš ir po kineziterapijos. 3. Įvertinti ir palyginti abiejų grupių tiriamųjų, patyrusių galvos smegenų infarktą, pusiausvyrą prieš ir po kineziterapijos. 4. Įvertinti kineziterapijos su grįžtamuju ryšiu efektyvumą asmenų, patyrusių galvos smegenų infarktą, apatinių galūnių funkcijos, liemens kontrolės bei pusiausvyros kaitai. Tyrimo metodika ir tiriamieji: Tyrimo dalyvavo 26 pacientai pirmą kartą patyrę galvos smegenų infarktą. Tyrimas vykdytas LSMUL Kauno klinikų Neurologijos klinikoje. Tiriamieji atsitiktine tvarka buvo suskirstyti į tiriamąją (kineziterapija pagrįsta veidrodžio grįžtamuju ryšiu) ir kontrolinę (įprasta kineziterapija) grupes. Tiriamųjų funkcinė būklė vertinama prieš ir po kineziterapijos. Apatinių galūnių funkcija buvo vertinama naudojant modifikuotą Fugl-Meyer apatinių galūnių funkcijos vertinimo testą, liemens kontrolė buvo vertinama naudojant Liemens kontrolės įvertinimo skalę, pusiausvyra buvo vertinama naudojant Berg pusiausvyros skalę ir „Stotis ir eiti“ testą. Išvados: Apatinių galūnių funkcija ir pusiausvyra prieš kineziterapiją buvo vidutiniškai sutrikusi, po kineziterapijos su grįžtamuju ryšiu programos nustatytas statistiškai reikšmingas šių funkcijų pagerėjimas. Prieš kineziterapijos programą tiriamųjų liemens kontrolė buvo vidutinė. Po kineziterapijos programos abiejose grupėse nustatytas statistiškai reikšmingas liemens kontrolės pagerėjimas. Kineziterapijos su grįžtamuju ryšiu taikymas turėjo geresnį poveikį pacientų po galvos smegenų infarkto liemens kontrolės atsigavimui, pagerėjo tiriamųjų atsėdimo iš gulimos padėties, atsistojimo iš sėdimos padėties rodikliai. Po kineziterapijos, pagrįstos grįžtamuju ryšiu pagerėjo tiriamųjų klubo ir kelio sąnario tiesimo rodikliai. Abiejų grupių tiriamųjų asmenų po galvos smegenų infarkto pusiausvyra prieš kineziterapiją buvo vidutiniškai sutrikusi. Po kineziterapijos, pusiausvyra pagerėjo abiejose grupėse, tuo tarpu eisenos greitis ir pusiausvyra ėjimo metu po kineziterapijos tarp grupių statistiškai reikšmingai nesiskyrė.

E. Rupšys. The lower extremity motor function, trunk stability and balance changes after applying visual feedback therapy for stroke patients. Master`s thesis. Supervisor dr. Edita Jazepčikienė, consultant prof. dr. Eglė Lendraitienė. Lithuanian University of Health Sciences, Medical Academy, Faculty of Nursing, Department of Rehabilitation. Kaunas 2020; 61 p.

The aim: To evaluate lower extremity motor function, trunk stability and balance changes after applying visual feedback therapy for patients after stroke. Tasks: 1. To evaluate and compare in both groups lower extremity motor function changes for patients after stroke, before and after physiotherapy. 2. To evaluate and compare in both groups trunk stability changes for patients after stroke, before and after physiotherapy. 3. To evaluate and compare in both groups balance changes for patients after stroke, before and after physiotherapy. 4. To evaluate lower extremity motor function, trunk stability and balance changes after applying physiotherapy compared to visual feedback therapy. Methodology: Twenty-six patients were included in the study (age 63.1 ± 7.6 years) with diagnosis of stroke. The study was carried out at Neurology Department of the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences (LSMU) Kauno klinikos. Participants were randomly divided in two groups: visual feedback group and control group. All patients have been evaluated with these methods before and after stroke. Lower extremity motor function was evaluated by modified Fugl-Meyer Lower Extremity Assessment scale, trunk stability was evaluated by Postural assessment scale for stroke, balance function was assessed using Berg Balance Scale and Timed Up and Go test. Conclusion: Lower limb function and balance before physical therapy were assessed with an average score and a statistically significant improvement in these functions was found after the physical therapy with visual feedback. Prior to the physical therapy program, subjects trunk control was

moderate. After the physical therapy program a statistically significant improvement in trunk control was found in both groups. The application of physical therapy with feedback had a better effect on the recovery of trunk control in patients after stroke, and the subjects rates of sitting from a reclining position and standing up from a sitting position improved. After physical therapy based on visual feedback, the subjects hip and knee joint movement rates improved. In both groups, subjects who suffered from stroke had moderate balance before physical therapy. After physical therapy, balance improved in both groups, but gait speed and balance during walking did not significantly differ between groups after physical therapy.

2021-01-18 (ETD sistemoje)

KAKLO MINKŠTŪJŲ AUDINIŲ KOMPIUTERINĖS TOMOGRAFIJOS REIKŠMĖ PLANUOJANT DIDELĖS APIMTIES GERKLŲ VĖŽIO CHIRURGINĮ GYDYMĄ

Significance of the Neck Computed Tomography in Planning of Major Laryngeal Carcinoma Surgery

Konstancija Ambrazaitė

Ausų, nosies ir gerklės ligų klinika
Mokslinis vadovas: Vykintas Liutkevičius

Santrauka: Kaklo minkštųjų audinių kompiuterinės tomografijos reikšmė planuojant didelės apimties gerklų vėžio chirurginį gydymą Konstancija Ambrazaitė. Mokslinis vadovas: doc. dr. Vykintas Liutkevičius. Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, Medicinos akademija, Medicinos fakultetas. Kaunas, 2021. Darbo tikslas: Nustatyti kaklo minkštųjų audinių kompiuterinės tomografijos tyrimo klinikinę vertę planuojant gerklų vėžio didelės apimties chirurginį gydymą. Darbo uždaviniai: 1. Įvertinti prieš chirurginį gydymą atliktos kaklo minkštųjų audinių kompiuterinės tomografijos (KT) metu nustatytą gerklų vėžio invaziją į skydinę kremzlę bei palyginti duomenis su patomorfologinio tyrimo rezultatais. 2. Įvertinti prieš chirurginį gydymą atliktos kaklo minkštųjų audinių KT metu nustatytą gerklų vėžio išplitimą į sritinius kaklo limfmazgius (l/m) bei palyginti duomenis su patomorfologinio tyrimo rezultatais. 3. Įvertinti prieš chirurginį gydymą atliktos kaklo KT metu nustatytą gerklų vėžio išplitimą į minkštuosius kaklo audinius bei palyginti duomenis su patomorfologinio tyrimo rezultatais. 4. Nustatyti kaklo KT tyrimo tikslumo, jautrumo ir specifiškumo rodiklius, diagnozuojant gerklų vėžio klinikinę stadiją. Tyrimo metodika: Retrospektyviniame tyrime dalyvavo 48 pacientai, kuriems 2017-2019 metais taikytas didelės apimties chirurginis gerklų vėžio gydymas Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų (LSMUL KK), Ausų, nosies ir gerklės (ANG) ligų klinikoje. Įvertintas prieš chirurginį gydymą atliktos kaklo KT jautrumas, specifiškumas ir tikslumas gerklų naviko stadijos nustatymui, gerklų vėžio išplitimo į skydinę kremzlę, kaklo minkštuosius audinius bei l/m vertinimui. Skaičiavimai atlikti MS Excel 2010 ir IBM SPSS Statistics programomis, skirtumas laikytas statistiškai reikšmingas, kai $p < 0,05$. Tyrimo rezultatai: Remiantis gautais McNemar testo patikimumo vertinimo rodikliais, visais nagrinėtais atvejais, KT tyrimas pakankamai jautrus ir specifiškas diagnozuoti gerklų naviko sukeltus pažeidimus ($p < 0,05$). Kaklo KT tyrimo jautrumas – 30,8 proc., specifiškumas 52,4 proc. diagnozuojant skydinės kremzlės pakitimus ($p = 0,002$), nustatant gerklų naviko pažeistus minkštuosius kaklo audinius jautrumas – 75,0 proc., specifiškumas – 100,0 proc. ($p < 0,001$), o diagnozuojant patologinius kaklo limfmazgius jautrumas – 33,3 proc., specifiškumas 91,7 proc. ($p < 0,001$). Išvados: 1. Prieš chirurginį gydymą KT tyrimo metu nustatytos gerklų vėžio invazijos į skydinę kremzlę tikslumas – 39,7 proc., lyginant su patomorfologinio tyrimo rezultatais. 2. Kaklo KT tyrimo metu 77,1 proc. atvejų tiksliai diagnozuotas gerklų vėžio išplitimas į sritinius kaklo l/m. 3. Gerklų naviko išplitimas į minkštuosius kaklo audinius, KT tyrimo metu tiksliai diagnozuotas 89,6 proc. atvejų. 4. Nustatant gerklų vėžio klinikinę stadiją, kaklo KT tyrimo tikslumas – 61,2 proc., jautrumas 50,5 proc., specifiškumas – 61,3 proc. Significance of the Neck Computed Tomography in Planning of Major Laryngeal Carcinoma Surgery Konstancija Ambrazaitė. Scientific supervisor: doc. dr. Vykintas Liutkevičius. Lithuanian University of Health Sciences, Academy of Medicine, Faculty of Medicine. Kaunas, 2021. Aim: To determine the clinical use of the neck soft tissues computed tomography in the surgical planning of major laryngeal carcinoma. Objectives: 1. To evaluate the extent of laryngeal cancer invasion into thyroid

cartilage preoperatively using computed tomography (CT) and to compare the findings with the results of the pathomorphological investigation. 2. To evaluate the spread of laryngeal cancer to cervical lymph nodes preoperatively using neck CT and to compare the findings with the results of the pathomorphological investigation. 3. To evaluate the spread of laryngeal cancer to soft tissues of the neck preoperatively using neck CT and to compare the findings with the results of the pathomorphological investigation. 4. To determine the accuracy, specificity and sensitivity of neck CT in the diagnosis of laryngeal cancer. Methods: A retrospective study was performed in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics (LSMU KK), Ears, nose and throat clinic (ENT department). 48 patients who had a major laryngeal carcinoma surgery from 2017 to 2019 were involved. The specificity, sensitivity and accuracy in diagnosing the preoperative laryngeal tumour stage and spread to the thyroid cartilage, soft tissues of the neck and lymph nodes were determined. MS Excel 2010 and IBM SPSS Statistics programs were used for calculations. Statistically significant value is referred when $p < 0.05$. Results: Based on the McNemar test results of the analysed cases, computed tomography is a specific and sensitive diagnostic tool in the diagnostic process for the spread of laryngeal cancer ($p < 0.05$). The sensitivity and specificity of laryngeal carcinoma invasion in thyroid cartilage determined by neck CT was 30.8 % and 52.4 % respectively ($p = 0.002$). Laryngeal tumour invasion into surrounding soft tissues determined by neck CT sensitivity was 75.0 %, specificity – 100.0 % ($p < 0.001$). The sensitivity of neck CT in the diagnosis of affected cervical lymph nodes reaches 33.3 %; however, specificity lymph nodes – 91.7 % ($p < 0.001$). Conclusions: 1. The accuracy of laryngeal cancer invasion into thyroid cartilage preoperatively using computed tomography (CT) was 39.7 %. 2. Using neck CT allowed to accurately determine 77.1 % of laryngeal cancer spread to cervical lymph nodes. 3. Laryngeal carcinoma spread to soft tissues of the neck was accurately diagnosed in 89.6 % of cases compared to the findings of the pathomorphological investigation. 4. The accuracy, sensitivity and specificity in determining the clinical stage of the laryngeal tumour using neck CT was 61.2 %, 50.5 % and 61.3 % respectively.

2021-05-13 (ETD sistemoje)

VAIKŲ SOLIDINIŲ NAVIKŲ IR JŲ METASTAZIŲ RADIOLOGINIŲ TYRIMŲ DIAGNOSTIKOS GALIMYBĖS

Diagnostic Radiology Possibilities of Solid Tumors and Their Metastasis in Children

Ieva Balčiūnaitė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Laima Dobrovolskienė

Santrauka: Autorius: Ieva Balčiūnaitė Darbo pavadinimas: Vaikų solidinių navikų ir jų metastazių radiologinių tyrimų diagnostikos galimybės Darbo tikslas : Išnagrinėti radiologinių tyrimų galimybes diagnozuojant vaikų solidinius navikus ir jų metastazes bei ištyrimo metu gaunamą efektinę apšvitos dozę. Darbo uždaviniai: 1) Įvertinti, kurios lokalizacijos ir kokio tipo pirminiai solidiniai navikai diagnozuojami, plinta ir sudaro metastazes vaikams. 2) Išanalizuoti, koku dažnumu ir kiek kartų buvo atlikti įvairių kūno sričių radiologiniai tyrimai vaikams, turintiems solidinius navikus. 3) Įvertinti, kokia efektinė dozė tenka pacientams kompiuterinės tomografijos tyrimų metu, norint diagnozuoti solidinį naviką, jo išplitimą ir metastazes. Tyrimo metodika: Retrospektyvūs duomenys buvo renkami apie piktybiniais ir gerybiniais solidiniais navikais sergančius 158 vaikus, kuriems 2018 01.01 – 2021.01.01 m. LSMUL KK radiologijos klinikoje buvo atlikti radiologiniai tyrimai. Tiriamieji buvo suskirstyti į grupes: sergantys sarkomomis, karcinomomis, hepatoblastoma ar nefroblastoma, limfoproliferaciniais navikais, fibromatozėmis ir įvairių lokalizacijų gerybiniais solidiniais navikais. Rezultatai: Analizuojant duomenis apie metastazavusius navikus gauta, kad 49,18 proc. buvo išplitusios sarkomos, 19,67 proc. – hepatoblastoma ar nefroblastoma, 18,03 proc. – limfoproliferaciniai navikai, 9,84 proc. – fibromatozės ir 3,28 proc. – karcinomos. KT tyrimų norint diagnozuoti sarkomą vidutiniškai buvo atlikta 5 kartus, hepatoblastomas ir nefroblastomas – 4,62, limfoproliferacinius navikus – 4,38, fibromatozes – 1,71, karcinomas - 4. Norint diagnozuoti

sarkomas vidutiniškai buvo atlikta 6,52 MRT tyrimai, hepatoblastomas ir nefroblastomas – 5,23, limfoproliferacinius navikus – 1,13, fibromatozes – 2,86, karcinomas – 7,33. Gaunamos apšvitos dydis kompiuterinės tomografijos metu tiriamiesiems, kuriems buvo diagnozuota sarkoma, vidutiniškai siekė 32,59 mSv, limfoproliferacinis navikas – 17,81 mSv, karcinoma – 19,49 mSv, hepatoblastoma ar nefroblastoma – 6,38 mSv, fibromatozės – 1,65 mSv. Išvados: Vaikų solidiniai navikai, dažniausiai sudarantys metastazes, yra sarkomos ir limfoproliferaciniai navikai. Norint diagnozuoti solidinius navikus ir jų išplitimą vaikams, atliekamų kompiuterinės tomografijos ir magnetinio rezonanso tyrimų dažnumas yra panašus. Vaikų, sergančių piktybiniais solidiniais navikais, tyrimų metu sukaupta apšvitos dozė 8 kartus yra didesnė už gerybiniais navikais sergančių vaikų. Rekomendacijos: Norint diagnozuoti vaikų solidinius piktybinius navikus ir jų išplitimą atliekami kompiuterinės tomografijos ir magnetinio rezonanso tyrimai turi savų privalumų, bet jų tikslumas daugelyje atvejų mažai skiriasi. Todėl dėl gaunamos apšvitos kompiuterinės tomografijos metu, vertėtų apsvarstyti magnetinio rezonanso atlikimo galimybes, vadovaujantis ALARA principu.

Author: Ieva Balčiūnaitė Title: Diagnostic Radiology Possibilities of Solid Tumors and Their Metastasis in Children The aim: To analyze diagnostic radiology possibilities in the diagnosis of solid tumors and their metastasis in children and the effective dose obtained during the examination. Research tasks: 1) To evaluate which localizations and what type of primary solid tumors are diagnosed, spread and form metastases in children. 2) To analyze the frequency and amount of radiological examinations of various areas of the body in children with solid tumors. 3) To estimate the effective dose that patients obtained during computed tomography studies to diagnose solid tumors, their spread, and metastases. Methods: Retrospective data were collected about 158 children with malignant and benign solid tumors who radiological examinations were performed in LSMUL KK Radiology clinic from 01.01.2018 to 01.01.2021. The study group was consisted of 5 subgroups: sarcomas, carcinomas, hepatoblastoma and nephroblastoma, lymphoproliferative tumors, fibromatoses and benign solid tumors of various localizations. Results: From spread tumors 49.18 % were sarcomas, 19.67 % - hepatoblastoma or nephroblastoma, 18.03 % - lymphoproliferative tumors, 9.84 % - fibromatoses and 3.28 % - carcinomas. CT scans for the diagnosis of sarcoma were performed on average 5 times, hepatoblastoma or nephroblastoma – 4,62, lymphoproliferative tumor – 4,38, fibromatosis – 1,71, carcinoma - 4. An average of 6.52 MRI scans were performed to diagnose sarcoma, 5,23 – hepatoblastoma or nephroblastoma, 1,13 – lymphoproliferative tumor, 2,86 – fibromatosis, 7,33 – carcinoma. The exposure from computed tomography was average 32,59 mSv for patients with sarcoma, for lymphoproliferative tumor – 17,81 mSv, for carcinoma – 19,49 mSv, for hepatoblastoma or nephroblastoma – 6,38 mSv, for fibromatosis – 1,65 mSv. Conclusions: Sarcomas and lymphoproliferative tumors are the most common solid tumors which form metastases. The frequency of computed tomography and magnetic resonance imaging to diagnose solid tumors and their spread in children is similar. The accumulated effective dose which obtained children with solid cancer is 8 times higher than children with benign tumors. Recommendations: Computed tomography and magnetic resonance have their advantages to diagnose solid tumors and their spread in children. But accuracy of both is almost the same in many cases. So, due to exposure from computed tomography, it is worth considering the possibility of performing magnetic resonance according to the ALARA principle.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SKRANDŽIO APYLANKOS IR SKRANDŽIO DIDŽIOSIOS KREIVĖS ĮVERTIMO OPERACIJŲ PALYGINIMAS GYDANT PACIENTUS SU NUTUKIMU

Roux-en-Y Gastric Bypass and Gastric Greater Curvature Plication in the Treatment of Obese Patients

Agnė Kavaliauskaitė

Chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Almantas Maleckas

Santrauka: Tyrimo tikslas: Išanalizuoti ir palyginti nutukimo gydymui skirtų operacijų (skrandžio apylankos ir skrandžio didžiosios kreivės įvertimo) įtaką pooperacinei eigai, komplikacijoms bei artimesiems rezultatams. Uždaviniai: Palyginti skrandžio apylankos ir skrandžio didžiosios kreivės įvertimo operacijų trukmę, pooperacinių komplikacijų dažnį. Apskaičiuoti netektą kūno svorį po 1 metų bei įvertinti netekto svorio priklausomybę nuo kūno masės indekso (KMI). Įvertinti bei palyginti operacijų klinikinį efektyvumą gretutinių ligų (CD, AH, sąnarių skausmas, gastrointestinaliniai simptomai) eigai. Įvertinti pacientų gyvenimo kokybę pooperaciniu laikotarpiu. Metodai: Tai sudėtinė perspektyvinio

tyrimo dalis, kurios metu surinkti pacientų anketinių apklausų bei objektyvūs duomenys praėjus metams po operacijos palyginti su kitų tyrėjų duomenimis, surinktais prieš operacinį gydymą. Pacientai suskirstyti į dvi grupes pagal atliktą operaciją: I grupė -skrandžio didžiosios kreivės įvertimo operacija (SDKĪO), II grupė - skrandžio apylankos operacija (SAO). Duomenų analizė atlikta naudojant SPSS 27.0 statistinį paketą. Duomenys laikyti statistiškai reikšmingais, kai $p < 0,05$. Tyrimo imtis: 112 pacientų (18 – 72 m.) 2017 – 2018 metais gydytų LSMUL KK Chirurgijos klinikoje, kurių KMI buvo ≥ 40 kg/m² arba ≥ 35 kg/m² su nustatytomis su nutukimu susijusiomis gretutinėmis ligomis, bet ne didesnis negu 50 kg/m², bei atlikta SKDĪO (I grupė) arba SAO (II grupė). Rezultatai: Iš 112 tiriamųjų (amžiaus vidurkis 45,43 (SN=11,59) m., KMI vidurkis 41,85 (SN=4,04) kg/m²) duomenų kitimas po 1 m. buvo žinomas 104 (92,85%). Operacijos trukmės mediana I grupėje 75 (45-130) min., II grupėje – 75 (50-115) min. Pooperacinės komplikacijos pasireiškė dviem (4,3%) I grupės ir trimis (5,3%) II grupės pacientams ($p=0,811$). Proc. perteklinės KMI sumažėjimas I grupėje 56,84 (SN=26,56) %, II grupėje - 82,21 (SN=22,15) % ($p < 0,001$). AH remisija I grupėje siekė 54,2%, II grupėje – 56%, CD – atitinkamai 66,7% ir 84,9%, sąnarių skausmų – atitinkamai 72,7% ir 85%. Remiantis GERL-SSGK, II grupės pacientams po 1m. GERL simptomai statistiškai reikšmingai sumažėjo daugiau lyginant su I grupe (balų mediana I grupėje 1,5 (0-20), II grupėje - 0 (0-20)), ($p=0,010$). Gyvenimo kokybės indeksas statistiškai reikšmingai padidėjo abiejose grupėse: I grupės nuo 0,797 iki 0,941 ($p < 0,001$), II grupės nuo 0,830 iki 0,957 ($p < 0,001$). Išvados: Skrandžio apylankos ir skrandžio didžiosios kreivės įvertimo operacijų trukmė ir komplikacijų dažnis nesiskiria. Svorio kritimas pirmaisiais metais po skrandžio apylankos operacijos yra statistiškai reikšmingai didesnis nei po skrandžio didžiosios kreivės įvertimo operacijos. Abi operacijos reikšmingai veikia AH ir sąnarių skausmų remisiją, o apylankos operacija dar ir CD bei GERL. Statistiškai reikšmingas gyvenimo kokybės gerėjimas stebimas po abiejų operacijų.

Aim: To analyze and compare the influence of operations (Roux-en-Y Gastric Bypass (RYGB) and Gastric Greater Curvature Plication (GGCP)) for the treatment of obesity on the postoperative course, complications and early outcomes. Objectives: To compare the operation time and frequency of postoperative complications between surgeries. To calculate weight loss 1 year after the surgeries and evaluate the dependence of weight loss on body mass index (BMI). To evaluate and compare the clinical effectiveness of surgeries for comorbid diseases such as diabetes mellitus (DM), hypertension, joint pain and gastrointestinal symptoms. To evaluate the quality of life after surgical treatment. Methods: In this part of a prospective study, objective data of patients and questionnaires were recorded 1 year after surgery and compared with data collected by other investigators before surgery. Patients were divided into two groups according to the surgery performed: Group I - GGCP, Group II - RYGB. The analysis of the data was performed using statistical software SPSS 27.0. Significant difference was defined as a $p < 0.05$. Participants: 112 patients (18 - 72 years) with a BMI from ≥ 40 kg/m² or ≥ 35 kg/m² with comorbidities associated with obesity to 50 kg/m², who underwent GGCP (Group I) or RYGB (Group II) between 2017 and 2018 at the Department of Surgery at Hospital of LUHS Kaunas Clinics. Results: Among the 112 patients (mean age, 45.43 (SD=11.59) years, mean BMI, 41.85 (SD=4.04) kg/m²) 104 (92.85%) completed the trial. The median of the operation time in Group I was 75 (45-130) min., in Group II - 75 (50-115) min. Postoperative complications were observed in two (4.3%) patients of Group I and in three (5.3%) patients of Group II ($p=0.811$). Average %EBMIL after 1 year in Group I was 56.84 (SD=26.56) %, in Group II - 82.21 (SD=22.15) % ($p < 0.001$). Remission rates of hypertension was 54.2% in Group I, 56% in Group II, of DM 66.7% and 84.9%, respectively, of joint pain 72.7% and 85%, respectively. According to GERD-HRQL, symptoms of GERD in Group II decreased statistically significantly more compared to Group I (median score of Group I was 1.5 (0-20), of Group II - 0 (0-20)), ($p=0.010$). The index of quality of life improved statistically significantly in both groups: in Group I from 0.797 to 0.941 ($p < 0.001$); in Group II from 0.830 to 0.957, ($p < 0.001$). Conclusions: There was no significant difference in operation time and frequency of postoperative complications between surgeries. Patients, who underwent RYGB, achieved statistically significant greater weight loss comparing to the patients who underwent GGCP. Both surgeries have a significant effect on the remission of hypertension and joint pain, RYGB also of DM and GERD. A statistically significant improvement in quality of life was observed after both surgeries.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SERGANČIŪJŲ NESMULKIŲ LĄSTELIŲ PLAUČIŲ VĖŽIU GYDYMAS TAIKINIŲ

TERAPIJA

Targeted Therapy in Non-Small Cell Lung Cancer

Akvilė Mataraitė

Pulmonologijos klinika

Mokslinis vadovas: Neringa Vagulienė

Santrauka: Darbo autorius: Mataraitė A. Darbo pavadinimas: SERGANČIŪJŲ NESMULKIŲ LĄSTELIŲ PLAUČIŲ VĖŽIU GYDYMAS TAIKINIŲ TERAPIJA Tyrimo tikslas: Įvertinti epidermio augimo veiksnio receptorių (EGFR) mutacijų ir anaplastinės limfomos kinazės (ALK) translokacijos ypatumus sergantiesiems nesmulkių ląstelių plaučių vėžiu (NSLPV) bei gydymo EGFR tirozino kinazės inhibitoriais (TKI) ir ALK inhibitoriais veiksmingumą. Uždaviniai: 1. Įvertinti sergančiųjų NSLPV EGFR geno mutacijų ar ALK translokacijų sąsajas su klinikinėmis bei morfologinėmis ligos išraiškomis. 2. Įvertinti sergančiųjų NSLPV EGFR geno mutacijų ar ALK translokacijų sąsajas su ligos eigos išraiškomis. 3. Įvertinti sergančiųjų NSLPV su EGFR mutacija gydymo EGFR-TKI veiksmingumą. 4. Įvertinti sergančiųjų NSLPV su ALK translokacija gydymo ALK inhibitoriais veiksmingumą. Metodai: Tyrimas atliktas Lietuvos Sveikatos Mokslų Universiteto Ligoninės Kauno Klinikų (LSMUL KK) Pulmonologijos Klinikoje. Alikta retrospektyvinė LSMUL KK pacientų, sergančių nesmulkių ląstelių plaučių vėžiu, duomenų analizė, kai jiems nustatyta EGFR mutacija arba ALK translokacija. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant statistinės programos paketą „Statistical Package for the Social Sciences, version 22.0 for Windows“ (SPSS for Windows, 22.0 versija, JAV). Statistinių hipotezių tikrinimui pasirinktas kriterijaus reikšmingumo lygmuo, kuomet $p < 0,05$. Tyrimo dalyviai: Surinkti 119 sergančiųjų NSLPV, kuriems nustatyta EGFR mutacija, bei 12 sergančiųjų NSLPV, kuriems nustatyta ALK translokacija, duomenys. Tyrimo rezultatai: Iš 119 pacientų, kuriems nustatyta EGFR mutacija - 56,30 proc. moterys, 61,35 proc. nerūkantys asmenys ir 90,80 proc. pacientų nustatytas adenokarcinomos morfologinis tipas. 76,47 proc. pacientų mutacija nustatyta 19 egzone, 15,13 proc. - 21 egzone, 4,20 proc. - 18 egzone, 1,68 proc. - 20 egzone, 1,68 proc. 20+21 egzone bei 0,84 proc. 19+20 egzonuose. Sergantiesiems NSLPV skiriant gydymą pirmos ar antros kartos EGFR-TKI, bendras atsakas į gydymą nustatytas 62,19 proc. pacientų, stabili liga - 28,57 proc., progresuojanti liga - 9,24 proc. pacientų ($p < 0,05$). Vertinant atsaką į gydymą EGFR-TKI, statistiškai reikšmingas geresnis atsakas į gydymą nustatytas pacientams esant adenokarcinomos morfologiniam tipui (bendras atsakas 62,96 proc.). Sergančiųjų NSLPV su EGFR mutacija skiriant gydymą pirmos ar antros kartos EGFR-TKI, gyvenimo be ligos progresavimo trukmės mediana 12,77 mėn. 18 pacientų esant ligos progresavimui nustatyta EGFR 20 egzono mutacija T790M ir skirtas gydymas trečios kartos EGFR-TKI osimertinibu ir apskaičiuota gyvenimo be ligos progresavimo trukmės mediana - 15,17 mėn. Iš 12 sergančiųjų NSLPV su ALK translokacija - 83,30 proc. nustatyta esant adenokarcinomos morfologiniam tipui, 58,30 proc. vyrams ir 41,70 proc. nerūkantiems. Bendras atsakas į gydymą ALK inhibitoriais nustatytas 58,33 proc. pacientų, stabili liga - 8,33 proc., progresuojanti liga - 33,34 proc. ($p > 0,05$). Vertinant ryšį tarp atsako bei pacientų demografinių, morfologinių, klinikinių ypatybių, statistiškai reikšmingas geresnis bendras atsakas nebuvo nustatytas nė vienai pacientų grupei. Sergančiųjų NSLPV su ALK translokacija skiriant gydymą ALK inhibitoriais gyvenimo be ligos progresavimo trukmės mediana 11,00 mėn. Išvados: 1. Sergantiesiems NSLPV EGFR mutacijos dažniau nustatomos moterims, nerūkantiems ir esant adenokarcinomos morfologiniam tipui. Sergantiesiems NSLPV ALK translokacija dažniau nustatoma vyrams, nerūkantiems ir esant adenokarcinomos histologiniam tipui. 2. Sergantiesiems NSLPV, kuriems nustatyta EGFR mutacija statistiškai reikšmingas geresnis bendras atsakas į gydymą yra moterims nei vyrams, o kuriems nustatyta ALK translokacija statistiškai reikšmingų ypatumų atsižvelgiant į klinikinius ar morfologinius duomenis nenustatyta. 3. Sergantiesiems NSLPV kuriems skirtas gydymas EGFR-TKI, gyvenimo be ligos progresavimo trukmė skiriant gydymą pirmos ar antros kartos EGFR-TKI statistiškai reikšmingai nesiskyrė. 4. Sergantiesiems NSLPV, kuriems skirtas gydymas ALK inhibitoriais, gyvenimo be ligos progresavimo trukmė skiriant gydymą pirmos ar antros kartos ALK inhibitoriais statistiškai reikšmingai nesiskyrė.

Author: Mataraitė A. Title: Targeted Therapy in Non-Small Cell Lung Cancer Aim of the study: To evaluate the features of patients with non-small cell lung cancer (NSCLC) and epidermal growth factor receptor (EGFR) mutations and anaplastic lymphoma kinase (ALK) translocation and the response to treatment with EGFR tyrosine kinase inhibitors or ALK inhibitors. Objectives: 1. To evaluate the relation between patients with NSCLC with determined EGFR mutation or ALK translocation and their clinical characteristics, cancer morphology variants. 2. To evaluate the relation between patients with NSCLC with determined EGFR mutation or ALK translocation and the course of disease. 3. To evaluate the relation

between patients with NSCLC with a determined EGFR mutation and the response to treatment with EGFR tyrosine kinase inhibitors. 4. To evaluate the relation between patients with NSCLC with a determined ALK translocation and the response to treatment with ALK inhibitors. Methods: The study was conducted at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Pulmonology Clinic. A retrospective study of LSMUL KK patients with non-small lung cancer and determined EGFR or ALK mutations was carried out. Statistical data analysis was performed by using SPSS 22.0 software package. Statistical hypothesis criteria were significant when $p < 0.05$. Subjects: Data was collected from 119 patients with a determined EGFR mutation and 12 patients with a determined ALK translocation. Results: EGFR mutation was determined in 119 patients: 56,30% were women, 61,35% non-smokers and 90,80% had adenocarcinoma. In 76,47% of patients EGFR mutation was determined in exon 19, 15,13% - exon 21, 4,20% - exon 18, 1,68% - exon 20, 1,68% - exons 20+21, and 0,84% - exons 19+20. 62,19% of patients, who received first- or second-generation EGFR TKIs, achieved a general response to treatment, 28,57% had a stable disease, and 9,24% had disease progression ($p < 0,05$). When evaluating the treatment to EGFR TKIs, patients with adenocarcinoma had a statistically significant better response to treatment (general response 62,96%). The progression-free survival median in patients receiving first- or second- generation EGFR TKIs was calculated – it reached 12,77 months. Disease progress and a secondary T790M mutation in exon 20 were determined in 18 patients and they were treated with a third-generation EGFR TKI Osimertinib, and the calculated progression-free survival median reached 15,17 months. ALK translocation was determined in 12 patients: most patients had adenocarcinoma (83,30%), it was more common in men (58,30%), and non-smokers (41,70%). General response to treatment with ALK inhibitors was reached in 58,3% of patients, 8,33% had stable disease, and 33,34% had disease progression ($p > 0,05$). When evaluating the relation between the response to treatment and patients' demographic, morphologic, clinical properties, statistically significant differences in response to treatment were not achieved. The progression-free survival median in patients receiving ALK inhibitors was calculated- it reached 11,000 months. Conclusions: 1. NSCLC EGFR mutations are more often determined in female patients, non-smokers, and patients with adenocarcinoma. NSCLC ALK translocation is more often determined in male patients, non-smokers, and with adenocarcinoma. 2. Female patients with NSCLC and a determined EGFR mutation achieved a better response to treatment than men; patients with NSCLC and a determined ALK translocation did not achieve statistically significant different responses to treatment when comparing clinical or morphological features of the patients. 3. Patients with NSCLC and a determined EGFR mutation receiving EGFR TKIs did not achieve a statistically significant difference in progression-free survival when comparing first- and second-generation EGFR TKIs. 4. Patients with NSCLC and a determined ALK translocation receiving ALK inhibitors did not achieve a statistically significant difference in progression-free survival when comparing first- and second- generation ALK inhibitors.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ASMENŲ, SERGANČIŲ MIGRENA, KAKLO JUDESIŲ AMPLITUDĖS, SKAUSMO, SMILKININIO APATINIO ŽANDIKAULIO SĄNARIO AMPLITUDĖS BEI GYVENIMO KOKYBĖS KAITA IR SĄSAJOS, TAIKANT KINEZITERAPIJOS PROGRAMĄ

Changes and associations between neck range of motion, pain, temporomandibular joint range of motion and quality of life in individuals with migraine applying physical therapy

Laura Smilgienė

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Eglė Lendraitienė

Santrauka: Laura Smilgienė. Asmenų, sergančių migrena, kaklo judesių amplitudės, skausmo, smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudės bei gyvenimo kokybės kaita ir sąsajos, taikant kineziterapijos programą. Magistro baigiamasis darbas, darbo vadovė – prof. dr. Eglė Lendraitienė. Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, Medicinos akademija, Slaugos fakultetas, Reabilitacijos klinika. Kaunas, 2020; 63 p. Tyrimo tikslas – įvertinti kaklo judesių amplitudės, skausmo, smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudės bei gyvenimo kokybės rodiklių kaitą ir sąsajas asmenims, sergantiems migrena. Uždaviniai: 1. Įvertinti asmenų, sergančių migrena, kaklo judesių amplitudės kaitą prieš ir po kineziterapijos. 2. Įvertinti asmenų, sergančių migrena, skausmo intensyvumo kaitą prieš ir po kineziterapijos.

3. Įvertinti asmenų, sergančių migrena, smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudės kaitą prieš ir po kineziterapijos. 4. Įvertinti asmenų, sergančių migrena, gyvenimo kokybės kaitą prieš ir po kineziterapijos. 5. Palyginti kaklo judesių amplitudės, skausmo, smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudės bei gyvenimo kokybės rodiklių kaitą ir sąsajas. Tyrimo metodika: 1) Kaklo judesių amplitudė vertinta goniometru. 2) Smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudė matuota centimetrine juoste. 3) Raumenų spaudimo sukeltas skausmas vertintas algometru. 4) Gyvenimo kokybė vertinta SF-36 klausimynu. Tiriamieji: Asmenys, sergantys migrena, suskirstyti į dvi grupes: tiriamąją (TG) – pacientams taikyta 12 kineziterapijos užsiėmimų bei pratimai, skirti smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudei, ir kontrolinę (KG) – tiriamieji pratimus atliko namuose. Išvados. 1. Kineziterapija pagerino kaklo judesių amplitudes TG asmenims, KG pagerėjo tik kaklo lenkimo judesių amplitudė. 2. TG asmenims sumažėjo skausmas smilkininiame, kramtomuosiuose ir viršutiniame trapeciniame raumenyse, KG - tik kramtomųjų raumenų skausmas. 3. Po kineziterapijos padidėjo smilkininio apatinio žandikaulio sąnario judesių amplitudė TG. 4. Gyvenimo kokybės rodikliai pagerėjo abiejose grupėse, išskyrus socialinę funkciją, veiklos apribojimą dėl emocinių sutrikimų ir emocinę būklę. TG sumažėjo skausmas, padidėjo energingumas. 5. Nustatytas dešinės pusės kaklo šoninio lenkimo bei kairės pusės kramtomųjų raumenų skausmo rodiklių skirtumas tarp grupių. Stebimi smilkininio apatinio žandikaulio sąnario judesių amplitudės skirtumai tarp grupių. Gyvenimo kokybės rodikliai tarp grupių nesiskyrė, išskyrus emocinę būklę. Viršutinio trapecinio raumens skausmas buvo stipriai susijęs su smilkininio raumens skausmu bei vidutiniškai susijęs su kaklo šoniniu lenkimu. Kramtomųjų raumenų skausmas turėjo vidutinio stiprumo ryšį su smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitude, skausmu ir emocine būkle. Rastas stiprus skausmo ryšys su emocine būkle, veiklos apribojimu bei vidutinio stiprumo ryšys su energingumu. Fizinis aktyvumas buvo stipriai susijęs su kaklo tiesimu, bendra sveikata, veiklos apribojimu dėl fizinių negalavimų ir vidutiniškai susijęs su ligos trukme. Smilkininio apatinio žandikaulio sąnario amplitudė turėjo vidutinio stiprumo ryšį su veiklos apribojimu dėl fizinių negalavimų.

Laura Smilgienė. Changes and associations between neck range of motion, pain, temporomandibular joint range of motion and quality of life in individuals with migraine applying physical therapy. Master thesis. Supervisor – prof. Eglė Lendraitienė. Lithuanian University of Health Sciences, Medical academy, faculty of Nursing, Clinic of Rehabilitation. Kaunas, 2020; 63 p. The aim of the study: to determine the impact of physiotherapy program and relationship among neck movements, pain, temporomandibular joint movements and quality of life in migraineurs. Study tasks: 1. To evaluate the rate changes in range of motion of neck in migraineurs before and after physiotherapy. 2. To evaluate the rate changes in pain intensity in migraineurs before and after physiotherapy. 3. To evaluate the rate changes of temporomandibular joint in migraineurs before and after physiotherapy. 4. To evaluate the rate changes in quality of life in migraineurs before and after physiotherapy. 5. To compare the changes and correlation among neck range of motion, pain, temporomandibular joint range of motion and quality of life and find in individuals with migraine. Study methodology: 1) Cervical range of motion was assessed with mechanical goniometer. 2) Temporomandibular joint range of motion measured with centimeter strip. 3) Pressure pain thresholds were measured with an algometer. 4) Quality of life was assessed with SF-36 questionnaire. Participants: Migraineurs were divided into 2 groups: intervention, which received 12 physiotherapy sessions and exercises for temporomandibular joint, and control, which was introduced with physiotherapy program to perform it independently at home. Study conclusions: 1. Intervention group improved changes in cervical range of motion, control group improved cervical flexion only. 2. Physiotherapy reduced temporomandibular joint, masticatory, and upper trapezius muscles pain in intervention group and masticatory muscles pain in control group. 3. Temporomandibular joint range of motion was improved in intervention group. 4. Physiotherapy improved quality of life in both groups, except social function, activity limitation due to emotional disorders and emotional state. Pain was reduced in intervention group, also increased energy. 5. The difference of cervical lateral flexion of the right side and left side masticatory muscles pain was found between the groups. Temporomandibular joint range of motion was statistically significant between the groups. Quality of life didn't differ between the groups, except emotional state. Strong relationship was found between the upper trapezius and temporalis muscles, also moderate relationship with cervical lateral flexion. Masticatory muscles pain was strongly associated with temporomandibular joint range of motion, pain and emotional state. A strong association was found between pain and emotional state, activity limitation, and moderate relationship was found with energy. Physical activity strongly associated with cervical extension, general health, activity limitation and moderately associated with disease duration. Temporomandibular joint range of motion moderately associated with activity limitation.

2021-01-18 (ETD sistemoje)

LAKTATŲ KONCENTRACIJOS SU PROGNOSTINĖMIS SKALĖMIS VERTĖ PROGNOZUOJANT IŠEITIS INTENSYVIOSIOS TERAPIJOS SKYRIAUS PACIENTAMS PO ŪMAUS KRAUJAVIMO IŠ VIRŠUTINĖS VIRŠKINAMOJO TRAKTO DALIES

Predictive Value of Lactate Concentration with Risk Scores for Outcomes of Intensive Care Unit Patients with Acute Upper Gastrointestinal Bleeding

Matas Kalinauskas

Intensyvios terapijos klinika
Mokslinis vadovas: Vidas Pilvinis

Santrauka: Autorius: Matas Kalinauskas Tema: Laktatų koncentracijos su prognostinėmis skalėmis vertė prognozuojant išėjimą intensyviosios terapijos skyriaus pacientams po ūmaus kraujavimo iš viršutinio virškinamojo trakto. Tikslas: Nustatyti laktatų koncentracijos ir prognostinių skalių vertę prognozuojant mirštamumą, pakartotinį kraujavimą ir gulėjimo laiką intensyviosios terapijos skyriuje. Uždaviniai: 1. Įvertinti mirusių ir išgyvenusių pacientų gulėjimo laiką ITS, pakartotinių kraujavimų dažnį. 2. Įvertinti tiriamųjų laktatų koncentraciją ir prognostinių skalių balų skaičių, palyginti jų prognostinę vertę išėjimams. 3. Patikrinti prognostinę vertę išėjimams laktatus integruojant į prognostines skales. 4. Palyginti modifikuotas ir originalias skales prognozuojant išėjimą. Metodai: Retrospektyvi 144 pacientų analizė, kuriems buvo taikyta skubi fibroezofagogastroduodendoskopija LSMUL KK Bendrosios chirurgijos skyriaus operacinėse nuo 2017-01 iki 2019-12. Duomenų analizei naudota SPSS 22.0 programa, statistinis reikšmingumas laikytas $p < 0,05$. Tyrimo dalyviai: Įtraukta 56 tiriamieji, atitinkantys kriterijus: kraujavimas iš viršutinės VT dalies; nėra viršutinio VT dalies naviko; tiriamasis po diagnozės stacionarizuotas į ITS arba ten jau gulėjo; kraujavimo dieną atliktas laktatų koncentracijos tyrimas; nėra koaguliopatijos. Rezultatai: Iš 56 tiriamųjų, mirė 28 (50%). Gulėjimo laikas ITS statistiškai reikšmingai skyrėsi mirusiems ir išgyvenusiems ($p = 0,018$), pakartotiniam kraujavimui skirtumo nebuvo stebėta. Laktatų ir visų prognostinių skalių rodikliai statistiškai reikšmingai buvo didesni mirusiųjų grupėje. Geriausiai mirštamumą prognozavo GBS(AUC 0,842), pakartotinį kraujavimą PNED(AUC 0,836), gulėjimo laiką ITS laktatai(AUC 0,758). Modifikavus skales pagal laktatų koncentraciją nuo 1 iki 3 balų, prognostinė vertė mirštamumui reikšmingai pagerėjo: RS ($p < 0,001$, $p = 0,005$, $p = 0,015$), GBS ($p = 0,006$, $p = 0,01$, $p = 0,015$), PNED su 2 ir 3 balais ($p = 0,008$, $p = 0,013$), AIMS65 pridėjus 1 balą ($p = 0,016$). Pakartotiniam kraujavimui reikšmingo pokyčio skalių modifikacija neturėjo. Gulėjimo laikui ITS modifikuotos skalės reikšmingai pagerėjo: RS ($< 0,001$, $p = 0,002$, $p = 0,009$), AIMS65 ($p < 0,001$, $p = 0,001$, $p = 0,004$), PNED ($p = 0,044$, $p = 0,041$, $p = 0,027$), GBS su 2 ir 3 balais ($p = 0,019$ ir $p = 0,011$), ABC su 1 ir 2 balais ($p = 0,01$, $p = 0,02$). Išvados: 1. Ilgesnis gulėjimo laikas ITS susijęs su didesniu mirštamumu. Pakartotinis kraujavimas nedidina mirštamumo ITS. 2. Didesni laktatų ir prognostinių skalių rodikliai susiję su didesniu mirštamumu. 3. Modifikuotos skalės patikimai prognozuoja mirštamumą ir gulėjimo laiką ITS, pakartotinį kraujavimą – tik modifikuota PNED skalė. 4. Modifikavus skales balais pagal laktatus galima geriau prognozuoti mirštamumą, gulėjimo laiką ITS, bet ne pakartotinį kraujavimą.

Author: Matas Kalinauskas Topic: Predictive Value of Lactate Concentration with Risk Scores for Outcomes of Intensive Care Unit Patients with Acute Upper Gastrointestinal Bleeding. Aim: Estimate the predictive value of lactate concentration and risk scores predicting mortality, rebleeding and intensive care unit stay. Objectives: 1. Estimate the length of ICU stay, rebleeding frequency for survivors and non-survivors. 2. Assess lactate concentration and risk score values and their predictive worth for outcomes. 3. Evaluate the predictive value of risk scores with lactate concentration for outcomes. 4. Compare modified risk scores with original predicting outcomes. Methods: Retrospective analysis of 144 patients, who underwent emergency fibroesophagogastroduodenoscopy in HLUHS KC General Surgery ward endoscopy room from 2017-01 to 2019-12. For data analysis SPSS 22.0 program was used, statistical significance considered when $p < 0,05$. Study participants: 56 patients, meeting criteria: acute upper GI bleed; no upper GI malignancy; patient admitted to ICU or already in ICU at the time of bleed; lactate concentration measured on bleed day; no coagulopathy. Results: 28 (50%) patients died. ICU stay significantly longer for deceased vs. survivors ($p = 0,018$), rebleeding no difference. Lactate and all prognostic scores significantly higher in deceased group. GBS best predicted mortality (AUC 0,842), rebleeding PNED (AUC 0,836), ICU stay lactate (AUC 0,758). Modifying risk scores by lactate, 1 to 3 points, predictive value for mortality significantly improved with: RS ($p < 0,001$, $p = 0,005$, $p = 0,015$), GBS ($p = 0,006$, $p = 0,01$, $p = 0,015$), PNED with 2 and 3 points ($p = 0,008$, $p = 0,013$), AIMS65 adding 1 point ($p = 0,016$). Rebleeding no significant change with score modification. ICU stay significantly improved with: RS ($< 0,001$, $p = 0,002$, $p = 0,009$), AIMS65 ($p < 0,001$, $p = 0,001$, $p = 0,004$), PNED ($p = 0,044$, $p = 0,041$, $p = 0,027$), GBS by adding 2 and 3 points ($p = 0,019$, $p = 0,011$), ABC by adding 1 and 2 points ($p = 0,01$, $p = 0,02$). Conclusions: 1. Longer ICU stay is associated with higher mortality. Rebleeding does not influence mortality in ICU. 2. Higher lactate and risk scores values are associated with increased mortality. 3. Modified risk scores accurately predict mortality and ICU stay, but rebleeding – only modified PNED score. 4. Modified risk scores can more accurately predict mortality and ICU stay, but not rebleeding.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

LĒTINIO ŠIRDIES NEPAKANKAMUMO PAŪMĒJIMO IR KARDIORENALINIO SINDROMO SAŠAJO

The Relation between Exacerbation of Chronic Heart Failure and Cardiorenal Syndrome

Grytė Ramantauskaitė

Kardiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Jolanta Liaukaitienė

Santrauka: Grytės Ramantauskaitės baigiamasis magistro darbas „Lėtinio širdies nepakankamumo paūmėjimo ir kardiorenalinio sindromo sąšajos“. Darbo vadovė doc. dr. Jolanta Laukaitienė. Kardiorenalinis sindromas (KRS) – tai kompleksinis širdies ir inkstų funkcijų sutrikimas, kai ūminė ar lėtinė vieno organo pažeida sukelia ūmią ar lėtinę kito organo pažeidą. Šiame darbe analizuojamas pirmojo tipo KRS, kai lėtinio širdies nepakankamumo (ŠN) paūmėjimas sukelia inkstų funkcijos sutrikimą. Tyrimo tikslas: įvertinti ŠN paūmėjimo sąšajas su inkstų disfunkcija, paūmėjimą provokuojančius rizikos veiksnius ir sąšajas su gretutinėmis ligomis. Įvertinti diagnostines galimybes ir biožymenų tarpusavio ryšį. Tyrimo uždaviniai: įvertinti sąšajas tarp ŠN paūmėjimo, inkstų funkcijos pablogėjimo ir anemijos; įvertinti širdies ir inkstų funkcijos rodmenų skirtumus tarp skirtingų Niujorko širdies asociacijos (NŠA) funkcinės klasės grupių; įvertinti ryšį tarp širdies ir inkstų funkcijos pablogėjimo, vertinant šių organų funkciją atspindinčius biožymenis prieš paūmėjimą ir paūmėjimo metu; įvertinti rizikos veiksnių įtaką KRS išsivystymui; apskaičiuoti pacientų riziką išsivystyti I tipo KRS. Tyrimo metodai: tai retrospektyvinis tyrimas, jo metu buvo atlikta pacientų atranka, surinkti įtraukimo kriterijus atitinkančių pacientų nuasmeninti laboratorinių, instrumentinių tyrimų duomenys, reikalingi ligos istorijos duomenys. Duomenys buvo išanalizuoti IBM SPSS v23.0 programa. P vertė 18m., atlikti reikalingi tyrimui laboratoriniai ir instrumentiniai tyrimai. Rezultatai: nustatytos statistiškai reikšmingos koreliacijos tarp padidėjusios N-galinio B tipo natriuretino propeptido (NTproBNP) koncentracijos ir sumažėjusios hemoglobino (Hb) koncentracijos ($p=0,002$), mažesnio glomerulų filtracijos greičio (aGFG) ir mažesnės Hb koncentracijos ($p<0,001$). Vertinant prieš paūmėjimą ir jo metu, statistiškai reikšmingai padidėjo NTproBNP koncentracija, sumažėjo aGFG, Hb koncentracija ir išstūmio frakcija ($p<0,001$). Nustatyta reikšminga koreliacija tarp C reaktyviojo baltymo koncentracijos padidėjimo ir Hb koncentracijos sumažėjimo ($p=0,013$). Tyrimo išvados: anemija yra dažna sergančiųjų širdies ir inkstų funkcijos nepakankamumu komplikacija. Pacientų funkcinė NŠA klasė neturi įtakos širdies bei inkstų funkcijai KRS metu. KRS metu blogėja širdies bei inkstų funkcija, mažėja Hb koncentracija kraujyje. Metabolinis sindromas dažnai buvo stebimas pacientams, kuriems pasireiškė KRS. Uždegiminė organizmo būklė KRS metu - svarbus rizikos veiksnys anemijai vystytis. Vertinant kartotinais KRS išsivystymo riziką pagal pasiūlytas balų skaičiavimo sistemas, galime anksti išskirti didelės rizikos pacientus.

Master's thesis by Grytė Ramantauskaitė „The Relation between Exacerbation of Chronic Heart Failure and Cardiorenal Syndrome“. Scientific supervisor Assoc. Prof. Dr. Jolanta Laukaitienė. Cardiorenal syndrome (CRS) - is a deterioration of heart's and kidney's function, in which acute or chronic dysfunction in one organ may induce acute or chronic dysfunction in the other organ. In this master's thesis, type one CRS is analysed, when exacerbation of chronic heart failure (HF) induces worsening renal function. Aim: to assess the link between the exacerbation of chronic HF and worsening renal function, risk factors for CRS and connection with comorbidities, diagnostic possibilities, and the interconnection between biomarkers. The tasks of the research: to assess the connection between the exacerbation of chronic HF, worsening renal function and anaemia; to assess these parameters between different New York Heart Association (NYHA) functional groups; to assess the link between worsening of heart and renal function by the laboratory test results before the exacerbation and during it, the impact of risk factors; to measure the risk for developing type one CRS. Methods: it is a retrospective study, the selection of the patients was carried out, data of patients, who met the inclusion criteria was collected. Data included the results of laboratory, instrumental tests, patient's anamnesis. The data was analyzed by IBM SPSS v23.0. P-value less than 0,05 was considered statistically significant data. The subjects of the research: 120 patients, who have chronic HF and had at least one exacerbation of it, and during exacerbation were admitted to the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Cardiology department. The inclusion criteria: patient's age over 18 and performed necessary laboratory and instrumental tests. Results: there were significant correlations between increased concentration of NTproBNP and lower hemoglobin (Hb) concentration ($p=0,002$), lower glomerular filtration rate (GFR) and lower Hb concentration ($p<0,001$). Assessing two visits, there was a significant increase of NTproBNP, decrease in GFR, ejection fraction and Hb concentration ($p<0,001$). There was a significant correlation between lower Hb

concentration and higher C reactive protein concentrations ($p=0,013$). Conclusions: anemia is an usual complication for patients with HF and renal insufficiency. NYHA functional class had no impact on heart and kidneys function during CRS. During CRS heart and kidneys functions are deteriorating, concentration of Hb is lowering. Metabolic syndrome increases the risk of CRS. Inflammatory status of organism is a risk factor for anemia. Patients with the high risk of developing CRS could be measured using special scoring system.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

KAUNO KLINIKŲ ONKODERMATOLOGIJOS MULTIDISCIPLININIO KONSILIUOMO 2017 – 2019 METŲ VEIKLOS APŽVALGA IR REZULTATŲ Palyginimas su 2016 - 2017 metais

A Review of an Oncodermatology Multidisciplinary Team Reports in Kaunas Clinics in 2017 – 2019 Year Period and Data Comparison with 2016 – 2017 Year Period

Artūras Kriukas

Odos ir venerinių ligų klinika
Mokslinis vadovas: Skaidra Valiukevičienė

Santrauka: Tyrimo tikslas. Apžvelgti OMDK veiklą, susijusią su odos melanoma, ir palyginti rezultatus su 2016 – 2017 metų veiklos rezultatais. Uždaviniai. 1. Nustatyti pacientų, sergančių odos melanoma ir aptartų per OMDK, pasiskirstymą pagal amžių, lytį, naviko lokalizaciją, naviko gylį, ligos stadiją. 2. Įvertinti šiems pacientams prieš OMDK atliktų tyrimų dažnumą ir sarginio limfmazgio biopsijos atlikimo dažnumo ir rezultatų priklausomybę nuo naviko gylio. 3. Nustatyti OMDK specialistų rekomenduotų papildomų tyrimų (KT, PET, BRAF), gydymo (IFN- α , BRAF inhibitoriai) ar stebėsenos dažnumą. 4. Nustatyti ar rezultatai statistiškai reikšmingai skiriasi nuo 2016 – 2017 m. tyrimo rezultatų. Metodai. Retrospektyviai išanalizuoti nuo 2017-02-07 iki 2019-03-19 vykusių OMDK pacientų protokolai ($n=399$). Į tyrimą įtraukti tik tie pacientai, kuriems nustatyta odos melanomos diagnozė ($n=278$). Išrinkti šie duomenys: tiriamojo gimimo data, lytis, pirminio naviko lokalizacija, TLK -10 – AM kodas, tyrimai atlikti prieš OMDK, histologinio tyrimo išvada, OMDK specialistų išvada. Visi duomenys nuasmeninti ir patalpinti į skaitmeninę duomenų bazę, kurioje jau buvo patalpinti analogiški 2016-02-23 - 2017-02-28 laikotarpio OMDK pacientų duomenys ($n=160$). Duomenų statistinė analizė atlikta naudojant Microsoft Office Excel 2016 programą. Tyrimo rezultatai. Tiriamųjų amžiaus vidurkis 62,4 metai. Dažniausia pirminio naviko lokalizacija buvo kojų oda (34,0 %), moterims šioje lokalizacijoje odos melanoma rasta dažniau nei vyrams ($p=0,0014$). Vyrams dažniausia naviko lokalizacija buvo nugaros oda – 22,4 %. Moterims nustatomas pirminio naviko gylis pagal Breslou yra mažesnis nei vyrams ($p=0,015$). 2016 – 2017 m. naviko gylio mediana buvo 1,28 mm, o 2018-2019 m. – 1,87 mm ($p=0,0209$). Mūsų tyrime stebime, kad buvo atlikta daugiau SLB nei 2016 – 2017 m. ($p=0,025$). 2018 – 2019 m. prieš OMDK, PET tyrimas buvo atliktas 17,3 % tiriamųjų, o 2016-2017 m. tokių pacientų buvo 11,5 % ($p=0,036$). Pagal OMDK specialistų išvadas, daugumai pacientų rekomenduota dermatovenerologo stebėseną (44,25 %). Išvados. Moterims (amžiaus vidurkis 60,4 m.) OM dažniausiai nustatoma kojose, o vyrams (amžiaus vidurkis 65,5 m.) – nugaros odoje. Daugeliu atveju (33,5 %) išmatuojamas naviko gylis buvo mažiau nei 1 mm. Dažniausiai buvo nustatyta I stadijos OM. Daugiausiai metastazių sarginiuose LM rasta tuomet, kai naviko gylis daugiau 4 mm. Dažniausias OMDK rekomenduotas gydymas buvo adjuvantinė imunoterapija interferonu alfa (87,9 % tiriamųjų, kuriems rekomenduotas gydymas), o paskirtas papildomas ištyrimas – PET (52,6 % tiriamųjų, kuriems rekomenduotas papildomas ištyrimas). Lyginant mūsų tiriamą laikotarpį su 2016 – 2017 m. laikotarpiu, nustatytas 10,6 % OM rankų odoje atvejų sumažėjimas, pagerėjo pacientų prognozės veiksniai ir ištyrimo valdymas, vertinant pagal teigiamą SLB, BRAF ir PET dažnumo pokytį.

Aim. To review an oncodermatology multidisciplinary team report on cutaneous melanoma patients and compare this data with a previous study results for 2016 – 2017-year period. Objectives. 1. To determine the prevalence of cutaneous melanoma (CM) in patients discussed on OMDT depending on patient's age, gender, primary tumor localization, depth of a tumor and clinical stage of cutaneous melanoma. 2. To evaluate a frequency of diagnostic tools performed before OMT and a correlation between a frequency and results of sentinel lymph node biopsy and tumor thickness. 3. To determine frequency of extra diagnostic tools (MRI, CT, BRAF), treatment ((IFN- α , BRAF inhibitors) and follow – up recommended by OMDT specialists. 4. To assess if our results statistically differ from the results of 2016 -2017 year. Methods. We retrospectively analyzed OMDT case reports ($n=399$) from OMDT protocols which were held from 2017-02-07 to 2019-03-19.

Only patients who were diagnosed with CM were included in our study (n=278). Collected data: patient's birth date, sex, ICD-10-CM code, primary tumor localization, screening before MDT, protocol of the histological examination, OMDT decision. The data was depersonalized and placed in the database which already had analogous data from the study performed from 2016-02-23 to 2017-02-28 (n=160). Statistical analysis was performed using Microsoft Office Excel 2016 software. Results. The mean age was 62.4 years. The most common localization of a primary tumour was a skin of the legs (34 %), tumors here in women were more common than in men (p=0.0014). Men commonly had their tumors on the back (22.4 %). In women primary tumor tends to be thinner (Breslow) than in men (p=0.0015). In 2016 – 2017 year period median of tumor's depth was 1.28 mm and in 2018 – 2019 year period - 1,87 mm (p=0,0209). In our study significantly more SNBs were performed than in previous study (p=0.025). In 2018 – 2019 year period PET before OMDT was performed for 17.3 % of CM patients, in 2016 – 2017 year period this value was 11.5% (p=0.036). According to OMDT specialists' conclusion for majority of CM patients (44.25 %) they have recommended follow-up by dermatologist. Conclusions. In women (mean age 60.4 y.) CM is commonly diagnosed on the legs, in men (mean age 65.5 y.) – on the back. In most of the cases (33.5 %) measured thickness of tumor was more than 1 mm. Stage 1 was the most frequently diagnosed stage of CM. Oftenly, CM metastases in lymph nodes were found in CMs thicker than 4 mm. The most common treatment offered by OMDT specialists was adjuvant immunotherapy with interferon alfa (87.9 % of treatment recommendations) and the most commonly offered diagnostic method – PET (52.6 % of diagnostic tools recommendations). When comparing our study to 2016 – 2017 year study we see decrease of 10.6 % in CM cases on the arms, improvement of prognostic values and management of patient's examinations considering positive change in frequency of BRAF, SNB, PET performance.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

LABAI MAŽO GIMIMO SVORIO NAUJAGIMIŲ MAITINIMAS 2010 IR 2020 METAIS

Very Low Birth Weight Infants Nutritions in 2010 and 2020

Karolina Stankevičiūtė

Neonatologijos klinika

Mokslinis vadovas: Ilona Aldakauskienė

Santrauka: Darbo tikslas: Įvertinti ir palyginti parenterinio ir enterinio maitinimo principus ir pasikeitimus labai mažo gimimo svorio (<1500 g) naujagimiams 2010 ir 2020 metais. Darbo uždaviniai: Įvertinti ir palyginti parenterinio maitinimo pradžios laiką, trukmę 2010 ir 2020 metais. Įvertinti ir palyginti enterinio maitinimo pradžios laiką ir maisto pasirinkimą 2010 ir 2020 metais. Įvertinti ir palyginti laiką, kuomet pasiektas pilnas enterinis maitinimas 2010 ir 2020 metais. Metodika: Tyrimo metodas - retrospektyvusis tyrimas. Buvo atlikta 2010 ir 2020 metais Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų (LSMUL KK) Naujagimių intensyvios terapijos skyriuje gydytų labai mažo gimimo svorio naujagimių dokumentacijos analizė iš klinikose esančios duomenų bazės. Buvo analizuojama demografiniai duomenys, parenterinio ir enterinio maitinimo pradžios laikas ir trukmė, enterinės mitybos rūšis. Darbo rezultatai: Tiriamųjų grupės pagal bendrą charakteristiką nesiskyrė. Pradėtas parenterinis maitinimas vidutiniškai 2010 metais buvo 33,75 (SN = 27,05) valandų amžiaus, o 2020 metais - 2,68 (SN = 4,98) valandų amžiaus (p = 0,0001). 2010 metais parenterinis maitinimas truko 4,89 (SN = 2,84) dienas, o 2020 metais 5,71 (SN = 2,97) dienas (p = 0,06). Riebalų emulsiją vidutiniškai pridėti 2010 metais 57,11 (SN = 29,74) valandų amžiaus, o 2020 metais - 2,99 (SN = 5,03) valandų amžiaus (p = 0,005). Enterinis maitinimas vidutiniškai pradėtas 2010 metais 18,82 (SN = 20,33) valandų amžiaus, o 2020 metais 8,14 (SN = 8,05) (p = 0,001). Lyginant pilną pasiektą enterinio maitinimo laiką reikšmingo skirtumo nebuvo stebėta (p = 0,1186). Motinos pieno praturtinimo pridėjimo pradžios laikas statistiškai nesiskyrė (p = 0,325). Išvados: Parenterinio maitinimo pradžios laikas labai mažo gimimo svorio naujagimiams gimusiems 2010 ir 2020 metais statistiškai reikšmingai skyrėsi. 2010 metais jis buvo pradėtas vėliau. Parenterinio maitinimo trukmė tarp grupių reikšmingai nesiskyrė. Riebalų emulsijos pradžios laikas statistiškai reikšmingai skyrėsi, 2010 metais būdavo pradėtas vėliau. Enterinio maitinimo pradžios laiko skirtumas buvo reikšmingas, 2020 metais pradėtas buvo anksčiau. Pilno enterinio maitinimo pasiekimo laikas tarp

grupių reikšmingai nesiskyrė.

The subject: To evaluate and compare the principles and changes of parenteral and enteral nutrition in very low birth weight (<1500 g) neonates in 2010 and 2020. **Objectives:** To evaluate and compare the start time and duration of parenteral nutrition in 2010 and 2020. To evaluate and compare the start time of enteral nutrition and diets types in 2010 and 2020. To evaluate and compare the time of full enteral nutrition in 2010 and 2020. **Methods:** Retrospective cohort study was conducted. Data was collected from the depersonalized medical histories of 104 very low birth weight infants in 2010 and 99 in 2020 that were treated in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics, Department of Neonatal Intensive Care Unit. Demographic data, time and duration of onset of parenteral and enteral nutrition, type of enteral nutrition were analyzed. **Results:** The distribution of neonatal demographic factors and clinical signs between groups had no significant differences. On average the infants age at the time of parenteral nutrition was 33.75 h after birth (SD = 27.05) in 2010 and 2.68 h (SD = 4.98) in 2020, $p = 0.0001$. Parenteral feeding lasted for 4.89 (SD = 2.84) days in 2010, and for 5.71 (SD = 2.97) days in 2020 ($p = 0.06$). Lipids to the parenteral nutrition 57.11 h (SD = 29.74) after birth in 2010 and 2.99 h (SD = 5.03) in 2020 ($p = 0.005$) was added. Enteral feeding started 18.82 h (SD = 20.33) after birth in 2010 and 8.14 h (SD = 8.05) in 2020 ($p = 0.001$) on average. No significant difference comparing the full enteral nutrition time ($p = 0.1186$) was observed. Fortification start time had no significant correlations as well ($p = 0.325$). **Conclusions:** The parenteral nutrition start time was significantly earlier in 2020 than in 2010. The analysis of fat addition to parenteral nutrition showed statistically significant differences. The enteral nutrition was started statistically significant earlier in 2020. There were no statistically significant differences noticed between the time of full enteral nutrition in 2010 and 2020.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

STOROSIOS ŽARNOS VĖŽIU SERGANČIŲ PACIENTŲ GYVENSENOS YPATUMŲ IR ŽINIŲ, SUSIJUSIŲ SU GYVENSENA, ĮVERTINIMAS

Evaluation of lifestyle factors and lifestyle knowledge in patients with colorectal cancer

Lina Paulauskienė

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Gintarė Kalinienė

Santrauka: Gyvensenos medicina STOROSIOS ŽARNOS VĖŽIU SERGANČIŲ PACIENTŲ GYVENSENOS YPATUMŲ IR ŽINIŲ, SUSIJUSIŲ SU GYVENSENA, ĮVERTINIMAS Lina Paulauskienė Mokslinis vadovas doc. dr. Gintarė Kalinienė Darbo konsultantas doc.dr. Rasa Jančiauskienė Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Medicinos akademijos Visuomenės sveikatos fakultetas. Kaunas; 2021; 91 p. Darbo tikslas. Ištirti ir įvertinti storosios žarnos vėžiu sergančių pacientų gyvensenos, prieš ir po onkologinės ligos diagnozės nustatymo, ypatumus ir jų sąsajas su žiniomis, apie gyvensenos veiksnius ir jų įtaką onkologinėms ligoms. Darbo uždaviniai. 1. Ištirti ir įvertinti storosios žarnos vėžiu sergančių pacientų gyvensenos veiksnius iki ligos diagnozavimo. 2. Ištirti ir įvertinti storosios žarnos vėžiu sergančių pacientų gyvensenos veiksnius ir jų pokytį po ligos diagnozavimo. 3. Ištirti ir įvertinti pacientų žinias apie gyvensenos įtaką onkologinių ligų vystymuisi. 4. Įvertinti ryšį tarp pacientų žinių gyvensenos klausimais ir jų elgsenos. Metodika. Atliktas momentinis epidemiologinis tyrimas, kurio metu panaudojant anoniminės anketinės apklausos metodą, buvo apklausti 113 storosios žarnos vėžiu sergantys pacientai, tyrimo įgyvendinimo periodu (2020 05 27 - 2020 10 30) gydyti įvairiuose LSMUL Kauno klinikų Onkologijos ir hematologijos klinikos padaliniuose, nepriklausomai nuo jiems taikyto gydymo būdo, bei atvykusieji ambulatoriniam vizitui aktyviai stebėsenai po ligos. Anketiniai duomenys buvo apdoroti ir analizuojami naudojant statistinį duomenų analizės paketą SPSS 23.0. Rezultatai. Tyrimo rezultatai atskleidė, kad iki ligos nustatymo daugiau nei pusės tiriamųjų žuvies, pieno bei perdirbtų mėsos produktų vartojimo dažnio įpročiai atitiko sveikos mitybos rekomendacijas, tačiau didžioji dalis respondentų raudonos mėsos (63,7 proc.) bei perdirbtų grūdų produktus/ pūsgaminius/ saldintus gėrimus (85,8 proc.) vartojo per dažnai, o daržovių ir vaisių (93,8 proc.), bei riešutų ir sėklų (88,5 proc.) vartojo nepakankamai. Didžioji dalis (76 proc.) tiriamųjų buvo per didelio svorio, nepakankamai fiziškai aktyvūs (57,2 proc.), alkoholį vartojo žalingai (67,8 proc.), patyrė lėtinį stresą (77 proc.), tačiau niekada nerūkė (56,6 proc.). Po ligos diagnozavimo reikšmingai padaugėjo ($p < 0,05$) respondentų, kurie žuvį, perdirbtus mėsos produktus, raudoną mėsą, pieno produktus, perdirbtus grūdų produktus/ pūsgaminius/ saldintus gėrimus, riešutus/ sėklas vartojo pagal sveikos mitybos rekomendacijas. Daugiau respondentų dažniau vartojo daržoves ir vaisius, tačiau jų vartojimo dažnis nepasiekė

sveiko, rekomenduojamo maisto produktų vartojimo dažnio. Daugiau respondentų po ligos diagnozavimo buvo normalaus svorio (43,5 proc.), sumažėjo rūkiusių skaičius (13,3 proc.), padaugėjo alkoholio visai nevartojusių (47,3 proc.) ir vartojusių mažai rizikingai (66 proc.), tačiau padaugėjo fiziškai pasyvių respondentų (11,5 proc.). Dauguma (72 proc.) respondentų atsakė teisingai į daugiau nei pusę klausimų apie gyvensenos veiksnius. Daugiausia respondentų žinojo apie bendrus onkologinių ligų vystymosi rizikos veiksnius, taip pat fizinio aktyvumo naudą, mažiausiai žinojo apie pieno naudą ir raudonos mėsos neigiamą poveikį storosios žarnos vėžio vystymuisi. Tarp žinių ir elgsenos nustatytas ryšys tik tarp kelių veiksnių: respondentų žinios reikšmingai buvo susijusios su palankesniu sveikatai perdirbtos mėsos, skaidulų turinčių maisto produktų vartojimu bei didesniu fiziniu aktyvumu. Išvados. Po storosios žarnos vėžio diagnozavimo respondentų gyvensenos veiksniai pagerėjo mitybos, svorio bei žalingų įpročių srityse, o fizinio aktyvumo pablogėjo. Ryšys tarp žinių ir elgsenos nustatytas tik perdirbtos mėsos, skaidulinių medžiagų turinčių maisto produktų bei fizinio aktyvumo aspektais. Raktiniai žodžiai. Gyvensena, rizikos veiksniai, žinios, storosios žarnos vėžys.

Lifestyle medicine EVALUATION OF LIFESTYLE FACTORS AND LIFESTYLE KNOWLEDGE IN PATIENTS WITH COLORECTAL CANCER Lina Paulauskienė Scientific supervisor: doc. dr. Gintarė Kalinienė Adviser: doc. dr. Rasa Jančiauskienė Faculty of Public Health, Medical Academy, Lithuanian University of Health Sciences. Kaunas; 2021; 91 p. The aim of study. To evaluate the lifestyle factors in patients with colorectal cancer before and after oncological disease diagnosis, and the link between lifestyle factors and the knowledge about the influence they have on cancer diseases. Objectives: 1. To evaluate the lifestyle factors in patients with colorectal cancer before the disease diagnosis. 2. To evaluate the lifestyle factors in patients with colorectal cancer and their changes after diagnosis. 3. To evaluate the knowledge in patients about the impact on the lifestyle in oncological diseases development. 4. To evaluate the relationship between patients' knowledge of lifestyle issues and their behavior. Methods. The cross - sectional epidemiological study was performed, during which 113 patients with colorectal cancer were interviewed using an anonymous questionnaire. These patients were treated in various departments of the Oncology and Hematology Clinic of LUHS Kaunas Clinics during the study implementation period (27 May 2020 - 30 October 2020) regardless of the treatment applied to them and outpatient visits for active post-disease surveillance. The questionnaire data was processed and analyzed using the statistical data analysis package SPSS 23.0. Results. The results of the study revealed that before the diagnosis of colorectal cancer, the frequency of consumption of fish, milk and processed meat products in more than half of the patients complied with the recommendations of a healthy diet. Unfortunately, the majority of respondents consumed red meat (63,7 %) and processed cereal products / semi-finished products / sweetened drinks (85,8 %) too often, and did not consume enough vegetables and fruits (93,8 %), nuts and seeds (88,5 %). The majority of the subjects (76 %) were overweight; were not enough were physically active (57,2 %), many consumed alcohol risky (67,8 %), experienced chronic stress (77 %), but weren't smoking (56,6 %). After the diagnosis of the disease, there was a significant increase ($p < 0,05$) in the number of respondents, who started consuming fish, processed meat products, red meat, dairy products, processed cereal products / semi-finished products / sweetened drinks, nuts / seeds in accordance with healthy dietary recommendations. Respondents were consuming vegetables and fruits more often, but their frequency did not reach the healthy, recommended frequency of food consumption recommendations. More respondents were of normal weight (43,5 %), after diagnosis of the disease, the number of smokers decreased (13,3 %), the number of non-alcoholic (47,3 %), and low-risk drinkers (66 %), increased, but also did the number of physically inactive respondents (11,5 %). The majority (72%) of respondents answered about more than half of the questions about lifestyle factors correctly. Most respondents were aware of the general risk factors for the development of oncological diseases, as well as the benefits of physical activity. A small percent of respondents were aware of the benefits of milk and the negative effects of red meat regarding the development of colorectal cancer. The relationship between knowledge and behavior was found to be relative only in between a few factors: respondents' knowledge was significantly related to the healthier consumption of processed meat, fiber - rich foods and physical activity. Conclusions. Following the diagnosis of colorectal cancer, respondents' lifestyle factors improved in terms of diet, weight, and harmful habits, unfortunately physical activity decreased. The relationship between knowledge and behavior has only been established in the aspects of processed meat, high - fiber foods and physical activity. Key words. Lifestyle, risk factors, knowledge, colorectal cancer.

2021-01-14 (ETD sistemoje)

EKSTRAUTERININIO AUGIMO SULĖTĖJIMAS LABAI MAŽO GIMIMO SVORIO NAUJAGIMIAMS

Extrauterine Growth Restriction in Very Low Birthweight Infants

Urtė Jucevičiūtė

Neonatologijos klinika
Mokslinis vadovas: Rasa Brinkis

Santrauka: Tyrimo tikslas: Įvertinti labai mažo gimimo svorio (<1500g.) naujagimių mitybą hospitalizacijos laikotarpiu ir jos reikšmę naujagimių augimui. Tyrimo uždaviniai: Įvertinti 2014-2017 bei 2018-2020 metais gimusių labai mažo gimimo svorio (LMGS) naujagimių mitybą (gautą baltymų ir kalorijų kiekį) bei įvertinti jos įtaką naujagimių augimui skirtingais laikotarpiais. Metodika: Retrospektyviniame tyrime analizuoti 2014-2017 metais (1 kohorta) ir 2018-2020 metais (2 kohorta) Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninėje Kauno klinikose (LSMUL KK) gimusių LMGS naujagimių duomenys (suvartotas kalorijų ir baltymų kiekis, svoris, galvos apimtis, ūgis). Iš viso į tyrimą įtraukta 194 LMGS naujagimiai. Duomenys rinkti iš LSMUL KK Neonatologijos klinikos medicininės dokumentacijos. Rezultatai: Parenterinis maitinimas (PM) pirmoje kohortoje buvo skiriamas reikšmingai ilgiau nei antroje (8 dienas, lyginant su 6 dienomis; $p < 0,001$), o enterinis maitinimas (EM) pradėtas reikšmingai greičiau atitinkamai 10, lyginant su 4 gyvenimo valanda; ($p < 0,001$). 2 kohortoje pacientai gavo statistiškai reikšmingai daugiau baltymų, pradedant nuo antros gyvenimo savaitės nei 1 kohortoje ($p < 0,001$). Kalorijų skaičius jau nuo pirmos savaitės buvo didesnis 2 kohortoje ($p < 0,001$). Vertinant Z reikšmes, stebėtas naujagimių svorio bei ūgio augimo atsilikimas 1 kohortoje, o 2 kohortoje svoris bei ūgis augo normaliai. Reikšmingo galvos apimtys augimo skirtumo tarp lyginamųjų grupių pirmąsias tris savaites nestebėta, tačiau nuo 4 savaitės reikšmingai geriau augo 2 kohortos tiriamieji ($p = 0,015$). Išvykstant iš ligoninės reikšmingai didesnis buvo 2 kohortos naujagimių svoris — 2262 gramai (standartinis nuokrypis (SN) 380) nei 1 kohortos — 2038,5 gramai (SN 330,3) ($p < 0,001$). Išvados: Antroje kohortoje pirmąjį gyvenimo mėnesį LMGS naujagimiai vidutiniškai gavo daugiau baltymų (nuo antrosios gyvenimo savaitės) ir kalorijų (nuo pirmosios gyvenimo savaitės), kas lėmė reikšmingai geresnį jų svorio bei ūgio augimą nei pirmojoje kohortoje. Galvos apimtys augimas pirmąsias tris savaites buvo vienodas abiejose grupėse, tačiau nuo 4 savaitės statistiškai reikšmingai geriau augo antrosios kohortos tiriamieji.

Aim: To evaluate the nutrition of very low birth weight (<1500 g.) infants during hospitalization and its significance for neonatal growth. Objectives: To evaluate the nutrition (received amount of proteins and calories) of very low birth weight (VLBW) newborns born in 2014-2017 and 2018-2020. To assess nutrition and its influence on the growth of newborns in different periods. Methods: A retrospective medical data review included VLBW patients born in LUHS Hospital Kaunas from 2014-2017 (1st Cohort) and 2018-2020 (2nd Cohort). The study analysed caloric and protein intake, weight, head circumference, length in VLBW infants. A total of 194 LMGS neonates were included in the study. Data was collected from the medical records. Results: Parenteral nutrition (PM) was administered significantly longer in the first cohort than in the second (8 days vs. 6 days; $p < 0.001$), and enteral feeding (EM) was initiated significantly faster at 10 vs. 4 hours of life ($p < 0.001$). In the second cohort, patients received statistically significantly more protein starting from the second week of life than in the first cohort ($p < 0.001$). The number of calories intake was higher in the 2nd cohort starting from the first week of life ($p < 0.001$). In terms of Z values, a delay in neonatal weight and height growth was observed in the first cohort. In the second cohort growth of weight and height was normal. No significant difference between groups and head circumference was observed in the first three weeks, but from the 4th week onwards, 2nd cohort subjects grew significantly better ($p = 0.015$). At discharge, the hospital newborns in the 2nd cohort were significantly heavier than those in 1 cohort (2,262 grams (SD 380) vs 2038.5 grams (SN 330.3; $p < 0.001$). Conclusions: In the second cohort VLBW infants received more protein on average (starting from the second week of life) and calories (from the first week of life). Results showed significantly better weight and length growth in the 2nd cohort comparing to the first one. The increase in head circumference in the first three weeks was similar in both groups, but from week 4 onwards, the second cohort subjects grew statistically significantly better. Author: Matas Kalinauskas Topic: Predictive Value of Lactate Concentration with Risk Scores for Outcomes of Intensive Care Unit Patients with Acute Upper Gastrointestinal Bleeding. Aim: Estimate the predictive value of lactate concentration and risk scores predicting mortality, rebleeding and intensive care unit stay. Objectives: 1. Estimate the length of ICU stay, rebleeding frequency for survivors and non-survivors. 2. Assess lactate concentration and risk score values and their predictive worth for outcomes. 3. Evaluate the predictive value of risk scores with lactate concentration for outcomes. 4. Compare modified risk scores with original predicting outcomes.

Methods: Retrospective analysis of 144 patients, who underwent emergency fibroesophagogastroduodenoscopy in HLUHS KC General Surgery ward endoscopy room from 2017-01 to 2019-12. For data analysis SPSS 22.0 program was used, statistical significance considered when $p < 0,05$. Modifying the risk scores, according to lactate, with points, respectively 1 to 3, predictive value for mortality significantly improved with: RS (p 4 days modified risk scores, according to lactate, significantly improved with: RS ($p < 0,001$, $p = 0,002$, $p = 0,009$), AIMS65 ($p < 0,001$, $p = 0,001$, $p = 0,004$), PNED ($p = 0,044$, $p = 0,041$, $p = 0,027$), GBS by adding 2 and 3 points ($p = 0,019$, $p = 0,011$), ABC by adding 1 and 2 points ($p = 0,01$, $p = 0,02$). Conclusions: 1. Longer ICU stay is associated with higher mortality. Rebleeding does not influence mortality in ICU. 2. Higher lactate and risk scores values are associated with increased mortality. 3. Modified risk scores accurately predict mortality and ICU stay, but rebleeding – only modified PNED score. 3. Modified risk scores can more accurately predict mortality and ICU stay, but not rebleeding.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MIOKARDO GYVYBINGUMO NUSTATYMAS POZITRONŲ EMISIJOS TOMOGRAFIJOS METODU

Role of PET/CT in the Assessment of Myocardial Viability

Liveta Daleckytė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Ilona Kulakienė

Santrauka: Autorius: Liveta Daleckytė Darbo pavadinimas: Miokardo gyvybingumo nustatymas pozitronų emisijos tomografijos metodu Darbo tikslas: Išsiaiškinti širdies PET metodo diagnostinę reikšmę, vertinant miokardo gyvybingumą pacientams, sergantiems IŠL, ir parenkant tolimesnę gydymo taktiką. Darbo uždaviniai: 1. Surinkti MPS su ^{99m}Tc -MIBI tyrimo duomenis ir įvertinti pacientų, sergančių IŠL, miokardo perfuzijos sutrikimą. 2. Surinkus miokardo metabolizmo tyrimo su ^{18}F -FDG duomenis ir palyginus su MPS su ^{99m}Tc -MIBI tyrimo rezultatais, įvertinti miokardo gyvybingumą ir išsiaiškinti širdies PET tyrimo svarbą, atrenkant pacientus revaskuliarizacijai. 3. Išsiaiškinti, koks revaskuliarizacijos metodas dažniausiai taikomas pacientams, kuriems yra nustatytas hibernuojantis miokardas ir kuriai daliai pacientų po širdies PET tyrimo taikyta pakartotinė revaskuliarizacija. Tyrimo dalyviai ir metodai: retrospektyvinio tyrimo metu, pagal kriterijus (nustatyta IŠL, persirgtas MI, sumažėjusi KSIF, 2012.10.01-2020.05.31 atlikta širdies PET) atrinkti 70 pacientų - 64 (91,4 proc.) vyrai ir 6 (6,8 proc.) moterys. Analizuoti MPS su ^{99m}Tc -MIBI ir metabolizmo tyrimo su ^{18}F -FDG aprašai, remiantis 17-os segmentų schema. Perfuzijos sutrikimas vertintas pagal defekto apimtį ir laipsnį, metabolizmas - ^{18}F -FDG kaupimą. Rinkti duomenys apie revaskuliarizacijos atlikimą ir taikytą metodą. Duomenys analizuoti naudojant SPSS 23.0.0 ir GraphPad Prism 9.0.0 statistikos programas. Skirtumai laikyti statistiškai reikšmingais, jei $p < 0,05$. Rezultatai: Išanalizuoti 1190 segmentai, iš kurių 549 segmentuose rastas įvairaus laipsnio perfuzijos sutrikimas (vidutiniškai $7,8 \pm 2,7$ segmento/ligoniu). Net 302 segmentuose nustatytas gilus perfuzijos sutrikimas ir dažniausiai stebėtas priekinėje (49 segmentai), apatinėje sienoje (79 segmentai) ir pertvaroje (70 segmentų). Dažniausiai įvairaus laipsnio perfuzijos sutrikimai stebėti KVA teritorijoje - 233 segmentuose (vidutiniškai $3,3 \pm 1,6$ segmento/ligoniu), iš kurių 148 segmentuose – gilus perfuzijos sutrikimas. Gyvybingas išemizuotas miokardas stebėtas 247 segmentuose (45 proc.), hibernuojantis miokardas – 123 segmentuose (22,4 proc.), miokardo randas – 179 segmentuose (32,6 proc.). 50 proc. ($n=35$) pacientų hibernuojantis miokardas stebėtas < 2 segmentuose, kitiems 50 proc. ($n=35$) ≥ 2 segmentų, pastariesiems visiems 100 proc. taikyta revaskuliarizacija: 57,1 proc. ($n=20$) atlikta PTVAA, o 42,9 proc. ($n=15$) - AVAJO. 11,4 proc. ($n=4$) pacientų buvo taikyta pakartotinė revaskuliarizacija. 71,4 proc. ($n=25$) revaskuliarizacija buvo atlikta tais pačiais metais kaip ir širdies PET tyrimas. Išvados: 1. Pacientams, sergantiems IŠL su ryškia KS disfunkcija, gilus miokardo perfuzijos sutrikimas, nustatytas 25,3 proc. visų segmentų ir dažniau stebimas priekinėje (16,2 proc.), apatinėje sienoje (26,2 proc.) ir pertvaroje (23,2 proc.). 12,4 proc. visų segmentų gilus perfuzijos sutrikimas nutatytas KVA aprūpinamuose segmentuose. Didelės rizikos pacientams širdies PET tyrimas leidžia tiksliai nustatyti gyvybingą išemizuotą miokardą (45 proc.), hibernuojantį miokardą (22,4 proc.) bei miokardo randą (32,6 proc.) ir

nuspręsti dėl revaskuliarizacijos būtinimo. Nustačius hibernuojančio miokardo plotą ≥ 2 segmentų, revaskuliarizacija buvo taikyta visiems pacientams - 100 proc. 3. Nustačius hibernuojančio miokardo plotą ≥ 2 segmentų, 57,1 proc. pacientų atlikta PTVVA. Po širdies PET tyrimo pakartotinė revaskuliarizacija atlikta 11,4 proc. pacientų.

Author: Liveta Daleckytė Title: Role of PET/CT in the assessment of myocardial viability The aim: To evaluate diagnostic significance of the cardiac PET technique for assessment of myocardial viability in patients with CHD and for choosing (selecting) further treatment tactics. Objectives: 1. To collect the MPS with ^{99m}Tc -MIBI scan data and assess myocardial perfusion abnormalities in patients with CHD. 2. To collect the data of myocardial metabolism from ^{18}F -FDG scan data and compare it with the results of the MPS with ^{99m}Tc -MIBI scan, to assess myocardial viability and to evaluate significance of cardiac PET scan in selecting the patients for revascularization. 3. To evaluate the most frequently used revascularization technique in the case of patients with diagnosed hibernating myocardium and proportion of the patients who underwent repeated revascularization post cardiac PET scan. Methods: Seventy patients (64 (91.4%) males and 6 (6.8%) females) were screened during the retrospective study based on the particular criteria (diagnosed CHD, history of MI, decreased LVEF and cardiac PET scan performed between the 1st of October, 2012 and 31st of May, 2020). Reports of the MPS with ^{99m}Tc -MIBI and metabolism with ^{18}F -FDG scans were analysed following the 17-segment model. Perfusion defects were assessed based on the extent and degree of the defect, and metabolism was assessed based on accumulation of ^{18}F -FDG in the areas of perfusion defects. Information on revascularization process and technique was collected. The collected data was analysed using the SPSS 23.0.0 and GraphPad Prism 9.0.0 statistical software. A p value of < 0.05 was considered significant. Results: In total 1190 segments were analysed; perfusion defects of various degrees (the average of 7.8 ± 2.7 segments/patient) were found in 549 of the analysed segments. Severe perfusion defect was detected in as many as 302 segments and was mostly observed in the anterior (49 segments) wall, the inferior wall (79 segments) and the septum (70 segments). Perfusion defects of various degrees were mostly observed in the LCA territory: 233 segments (the average of 3.3 ± 1.6 segments/patient), in 148 of which the perfusion defects were severe. The viable ischaemic myocardium was detected in 247 segments (45%), the hibernating myocardium - in 123 segments (22.4%), and the myocardial scar - in 179 segments (32.6%). The hibernating myocardium was detected in less than 2 segments in 50% of patients (n=35) and the remaining 50% of patients (n=35) had it in ≥ 2 segments; all 100% of the later underwent revascularization: 57.1% (n=20) of them underwent PTCA, and 42.9% (n=15) of them underwent CABG. Four patients (11.4%) underwent second revascularization. Twenty five (71.4%) patients underwent revascularization during the same year after the cardiac PET scan. Conclusions: 1. Severe myocardial perfusion defects were detected in 25.3% of all segments and were mostly located in the anterior wall (16.2%), the inferior wall (26.2%) and the septum (23.2%) in patients with CHD and significant dysfunction of the LV. Severe perfusion defects were mainly detected in the LAD territory (12.4%). 2. The cardiac PET scan enables accurate identification of viable ischaemic myocardium (45%), hibernating myocardium (22.4%) and scar (32.6%); this facilitates decision on the necessity of revascularization for the high-risk patients. When the region of hibernating myocardium was larger than 2 segments, all the patients (100%) underwent revascularization. 3. PTCA was performed in 57.1% of all revascularized patients. Four patients (11.4%) underwent second revascularization after cardiac PET scan.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PACIENTŲ PASITENKINIMO PO BRONCHOSKOPIJOS PROCEDŪROS VERTINIMAS

Assessment of Patients' Satisfaction after Bronchoscopy Procedure

Ievutė Petrylaitė

Pulmonologijos klinika

Mokslinis vadovas: Milda Švagždienė

Santrauka: Aktualumas. Bronchoskopija yra dažniausiai naudojama klinikinių kvėpavimo takų diagnozės ir gydymo procedūra. Šiuo metu tai itin modernus ir saugus instrumentinis tyrimas, leidžiantis diagnozuoti įvairias plaučių ligas [1, 2]. Pacientų nuomonė apie jų patirtį naudojantis sveikatos priežiūros paslaugomis tampa svarbiu sveikatos priežiūros paslaugų kokybės ir prieinamumo stebėsenos ir tobulinimo įrankiu [3]. Šis tyrimas gali būti naudingas tobulinant paslaugų kokybę, nes pacientų pasitenkinimas yra esminis sveikatos priežiūros sistemos teikiamų paslaugų kokybės matas. Tyrimo tikslas: įvertinti pacientų pasitenkinimą bronchoskopijos procedūra ir nustatyti nerimo, skausmo procedūros metu bei taikytos anestezijos įtaką pasitenkinimui procedūra. Tyrimo uždaviniai: 1. Įvertinti pacientų pasitenkinimą bronchoskopijos procedūra. 2. Nustatyti pacientų pasitenkinimo bronchoskopijos procedūra sąsajas su jaustu nerimu. 3. Nustatyti pacientų pasitenkinimo bronchoskopijos procedūra sąsajas su jaustu skausmu procedūros metu. 4. Palyginti pacientų grupių, kuriems buvo taikyta ir nebuvo taikyta anestezija, pasitenkinimą po procedūros. Metodika. Tyrimas atliktas anoniminės anketinės apklausos būdu. Apklausta 100 tiriamųjų. 50 tiriamųjų bronchoskopijos procedūra atlikta taikant anesteziją, kitai daliai – netaikant. Duomenų analizė atlikta naudojant SPSS 23.00 statistiniu paketu ir Microsoft excel. Pateikta aprašomoji statistika – absoliutūs skaičiai ir procentiniai dažniai. Statistiškai reikšmingas požymių skirtumas tiriamųjų grupėse laikomas kai $p < 0,05$). Rezultatai parodė, kad nerimas prieš procedūrą ir bendras pasitenkinimas bronchoskopijos procedūra yra susiję statistiškai reikšmingai ($p < 0,05$), t.y. didėjant nerimui prastėja bendras procedūros įvertinimas. Pacientai jautė vidutinišką nerimą prieš bronchoskopijos procedūrą, vertinant generalizuotą nerimą pacientai pasižymėjo normaliu nerimo lygiu (0–7 balai). Tiriamieji jautė vidutinį bejėgiškumo jausmą procedūros metu, taip pat sutiko, kad norėtų paramos (psichologinio palaikymo) laukiant tyrimo ir norėtų, kad tą palaikymą suteiktų specialistai, t.y. gydytojai, slaugytojai bei psichologai. Didesnis nerimas prieš bronchoskopijos procedūrą buvo susijęs su žemesniu bendru pasitenkinimu procedūra ($r = 0,432$; $p = 0,001$). Tyrimo duomenys atskleidė, kad didėjant tiriamųjų patiriamam skausmui procedūros metu, prastėja bendras pasitenkinimas bronchoskopijos procedūra ($r = 0,487$; $p = 0,001$). Taip pat jaučiamas skausmas iškart po procedūros turi įtakos žemesniam bendram pasitenkinimui ($r = 0,396$; $p = 0,001$). Pasitenkinimas bronchoskopijos procedūra statistiškai reikšmingai skyrėsi ($p < 0,05$) priklausomai nuo to ar pacientams buvo taikoma anestezija ar ne, t.y. tiriamieji, kuriems buvo taikoma anestezija buvo labiau patenkinti procedūra, nei tie, kuriems anestezija nebuvo taikoma. Jeigu reikėtų kartoti procedūrą pacientai norėtų, kad jiems būtų taikoma anestezija. Išvados. Pasitenkinimą bronchoskopijos procedūra pacientai vertino gerai ir vidutiniškai. Pacientai jautė vidutinišką nerimą prieš bronchoskopijos procedūrą. Didesnis nerimas prieš bronchoskopijos procedūrą buvo susijęs su žemesniu bendru pasitenkinimu procedūra. Tiriamieji patyrė nedidelį skausmą bronchoskopijos procedūros metu ir beveik nepatyrė skausmo iškart po procedūros. Tiriamieji, kuriems buvo taikoma anestezija buvo labiau patenkinti procedūra, nei tie, kuriems anestezija nebuvo taikoma.

Relevance. Bronchoscopy is the most commonly used procedure for diagnosing and treating the clinical airways. Currently, it is an extremely modern and safe instrumental research enabling to diagnose various lung diseases [1, 2]. Opinion of patients on their experience in healthcare is becoming an important tool for monitoring and improving the quality and accessibility of healthcare services [3]. This research can be useful in improving the quality of service, as patient satisfaction is an essential measure of the quality of the services provided by the healthcare system. The aim – to assess patients' satisfaction with bronchoscopy procedures and to determine the influence of anxiety, pain during the procedure and the applied anaesthesia on the satisfaction with the procedure. The objectives: 1. Assess patients' satisfaction with a bronchoscopy procedure. 2. Identify the relationship between patients' satisfaction with the bronchoscopy procedure and anxiety felt. 3. Determine the relationship of patients' satisfaction with bronchoscopy procedure with felt pain during the procedure. 4. Compare the satisfaction after the procedure between the patients, who underwent bronchoscopy under anesthesia and without anesthesia. Methodology. The research was carried out by means of an anonymous questionnaire. 100 patients were surveyed. In 50 patients, the bronchoscopy procedure was performed under anaesthesia, in the rest – without it. Data analysis was performed using SPSS 23.00 statistical packet and Microsoft excel. A descriptive statistic is presented as absolute numbers and percentage frequencies. A statistically significant difference between the research groups was considered when $p < 0.05$). The results showed that there was a statistically significant ($p < 0.05$) association between pre-procedural anxiety and overall satisfaction with the bronchoscopy procedure, i.e., with increasing anxiety, the overall evaluation of the procedure is deteriorating.

Patients experienced moderate anxiety prior to the bronchoscopy procedure, when assessing generalised anxiety, patients had a normal level of anxiety (0-7 points). The patients felt a moderate sense of helplessness during the procedure, as well as all of them agreed that they would like support (psychological support) while awaiting the procedure and that the support should be provided by specialists, i.e. doctors, nurses and psychologists. Increased anxiety prior to the bronchoscopy procedure was associated with lower overall satisfaction with the procedure ($r=0,432$; $p=0,001$). The research revealed that higher pain during the procedure worsened the overall satisfaction with bronchoscopy ($r=0,487$; $p=0,001$). The pain experienced immediately after the procedure also decreases overall satisfaction ($r=0,396$; $p=0,001$). The satisfaction with the bronchoscopy procedure was statistically significantly differed ($p<0.05$) between patients who underwent procedure under anaesthesia or without it, i.e. subjects who had anaesthesia were more satisfied with the procedure than those who did not have anaesthesia. If the procedure is to be repeated, patients would like anaesthesia to be applied. Conclusions. Satisfaction with the bronchoscopy procedure was rated as good and moderate by the patients. Patients felt moderate anxiety prior to the bronchoscopy procedure. Increased (arba Higher) anxiety prior to the bronchoscopy procedure was associated with lower general satisfaction with the procedure. Patients experienced mild pain during the bronchoscopy procedure and hardly experienced pain immediately after the procedure. Subjects who were applied anaesthesia were more satisfied with the procedure than those who were not applied it.

2021-06-11 (ETD sistemoje)

INTRAKRANIJINIŲ ARTERINIŲ ANEURIZMŲ ANATOMIJOS, KLINIKINIŲ VEIKSNIŲ IR GYDYMO TAKTIKOS PARINKIMO SĄSAJA

The Relationship Between Anatomy, Clinical Factors and Treatment Strategies for Management of Intracranial Arterial Aneurysms

Domantas Jakštas

Neurochirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Arimantas Tamašauskas

Santrauka: Darbo autorius – Domantas Jakštas. Darbo pavadinimas: Intrakranijinių arterinių aneurizmų anatomijos, klinikinių veiksnių ir gydymo taktikos parinkimo sąsaja. Darbo tikslas – įvertinti, kokios anatominės ir morfologinės intrakranijinių aneurizmų charakteristikos bei klinikiniai veiksniai daro įtaką pasirenkant skirtingas gydymo taktikas. Darbo uždaviniai: 1. Įvertinti aneurizmos anatominės lokalizacijos įtaką pasirenkant aneurizmos išjungimo taktiką. 2. Įvertinti aneurizmos morfologinių savybių, tokių kaip kaklelio plotis, kaklelio-dugno santykis bei aneurizmos dydis, įtaką pasirenkant aneurizmos išjungimo taktiką. 3. Įvertinti klinikinių veiksnių, tokių kaip paciento neurologinė būklė bei poaneurizminės intracerebrinės hematomos, įtaką pasirenkant aneurizmos išjungimo taktiką. Darbo metodika: ši studija – retrospektyvinis tyrimas, kurio metu buvo analizuojami pacientų ligos istorijų duomenys. Tyrimui buvo atrinktos 100 pacientų, kuriems buvo diagnozuota intrakranijinė aneurizma ir kurie buvo gydomi LSMU ligoninės Kauno klinikų Neurochirurgijos klinikoje 2019 m. gegužės mėn.–2020 m. gegužės mėn. laikotarpiu, ligos istorijos. Iš jų buvo surinkti duomenys apie paciento amžių, lytį, aneurizmos lokalizaciją, neurologinę būklę pagal Glasgow komų skalę (GKS) ir Pasaulio neurochirurgų federacijos skalę (WFNS), morfologinius požymius, tokius kaip aneurizmos maišo skersmuo, kaklelio plotis bei kaklelio ir dugno santykis. Taip pat buvo renkama informacija apie tai, ar po aneurizmos plyšimo susidarė hematoma, bei dokumentuojama gydymo taktika. Tiriamieji buvo suskirstyti į grupes pagal intrakranijinės aneurizmos lokalizaciją, į priekinės ir užpakalinės cirkuliacijos grupes, pagal kaklelio plotį, į didesnes bei mažesnes nei 5mm grupes, pagal kaklelio – dugno santykį, į mažesnes nei 2 ir didesnes grupes bei pagal aneurizmos plyšimą, į plyšusių ir neplyšusių grupes. Pagal šiuos suskirstytus požymius pacientų grupės buvo lyginamos tarpusavyje ir su pasirinkta gydymo taktika statistinės duomenų analizės metodais. Rezultatai: įvertinus tyrimo rezultatus, prieita prie išvados, jog pacientų amžiaus vidurkis buvo $56,95\pm 14,42$ m. ($X\pm SD$). Vidutinis pacientų amžius aneurizmos plyšimą patyrusių pacientų grupėje – $57,4\pm 15,7$ m. ($X\pm SD$). Didžioji dalis registruotų aneurizmų buvo priekinėje cirkuliacijoje – 85%, užpakalinėje cirkuliacijoje – 15%. Dažniausia aneurizma – vidinės miego arterijos (30% visų aneurizmų).

Didžioji dalis aneurizmų, buvusių priekiniame smegenų kraujotakos baseine, buvo gydytos chirurginiu būdu (65,4% chirurgiškai, 34,6 % endovaskuliariai), o visos aneurizmos, buvusios užpakaliniame baseine – endovaskuliariai. Atlikto tyrimo duomenimis, didžioji dalis aneurizmų buvo plyšusios (52%) ir kiek mažiau neplyšusių (48%). Plyšusių aneurizmų gydymo taktikos pasirinkimas tarp atviro chirurginio ir endovaskulinio būdų pasiskirstė vienodai, tačiau didelė dalis neplyšusių buvo gydoma endovaskuliniu būdu (71% endovaskuliariai, 29% chirurgiškai). Palyginus aneurizmų morfologinius duomenis, buvo nustatyta, jog aneurizmos, kurių kaklelio - dugno santykis mažesnis nei 2, buvo dažniau gydomos chirurginiu būdu (54,9% chirurgiškai, 45,1% endovaskuliariai). Lyginant pacientų duomenis pagal WFNS skalę, nustatyta, jog didžioji dalis pacientų buvo geros neurologinės būklės (WFNS I-III: 57,7%, WFNS IV-V: 42,3%). Remiantis tyrimo duomenimis, galima teigti, jog dauguma pacientų (75%), kuriems susidarė reikšminga intrecerebrinė hematoma, buvo operuoti. Nustatytas statistiškai reikšmingas ryšys renkantis gydymo taktiką tarp aneurizmos anatominės lokalizacijos ($p=0,05$). Išvada: apibendrinant rezultatus galima teigti, jog tirtoje pacientų grupėje anatomiciniai faktoriai, tokie kaip aneurizmos lokalizacija, jos morfologija bei po plyšimo susidariusios hematomos, turėjo įtaką renkantis gydymo taktiką, tuo tarpu paciento būklė pagal World Federation of Neurosurgical Societies skalę ir aneurizmos dydis realios įtakos neturėjo.

Author – Domantas Jakštas. Title: The relationship between anatomy, clinical factors and treatment strategies for management of intracranial arterial aneurysms. Aim – to determine what anatomical and morphological characteristics and clinical factors influence the choice of treatment modality for intracranial aneurysms Objectives: 1. Evaluate the influence of aneurysm anatomical location for choosing the treatment modality. 2. Evaluate the influence of aneurysm morphological characteristics such as neck diameter, neck-dome ratio and the size of the aneurism for choosing the treatment modality. 3. Evaluate the influence of clinical factors, such as patient's neurological status and post-rupture intracerebral haemorrhage for choosing the treatment modality. Methods: a retrospective study, in which we analysed the patient's data from the patient's case history, was conducted. Over all 100 case histories, dating from May 2019 up to May 2020, of patients who were treated for intracranial aneurysm in LUHS Kauno klinikos Neurosurgery department, were analysed. Certain data was collected from the case histories, such as information about patient's sex, age, anatomical location of the aneurysm, neurological status according to Glasgow coma scale (GCS) and World Federation of Neurosurgical Societies scale (WFNS), morphological parameters of the aneurysm, such as neck diameter, neck-dome ratio, size of the aneurysm dome. We also collected information on whether or not a post rupture intracerebral haemorrhage has formed and the choice of treatment for these lesions. Results: After evaluating the results of the study, the mean age of the patients was observed to be 56.95 ± 14.42 years ($X \pm SD$). The mean age of patients in the group who experienced an aneurysm rupture was 57.4 ± 15.7 years ($X \pm SD$). The majority of registered aneurysms were located in the anterior circulation – 85% and 15% in the posterior circulation. The most common aneurysm location to be observed was in the internal carotid artery (30% of all aneurysms). In this study, the majority of aneurysms were ruptured (52%) and slightly less non-ruptured (48%). Majority of aneurysms, located in the anterior circulation, were treated surgically (65,4% surgically, 34,6 % endovascularly), and all aneurysms, located in the posterior circulation, were treated using endovascular methods. The choice of treatment tactics for ruptured aneurysms was evenly distributed, however a large proportion of unruptured aneurysms were treated endovascularly (71% endovascularly, 29% surgically). Comparing the morphological data of aneurysms, it was observed that aneurysms with a neck-to-dome ratio of less than 2 were more extensively treated surgically (54.9% surgically, 45.1% endovascularly). When comparing patient data using the WFNS scale, the majority of patients exhibited good neurological status of WFNS I-III (57.7%), whereas the rest of the patient group exhibited poor neurological status (WFNS IV-V: 42.3%). It was also observed that a vast majority of patients who developed intracerebral haemorrhage, were treated surgically (75%). There was a statistically significant association between the anatomical localization of the aneurysm ($p=0.05$). Conclusion: to summarize the results, anatomical factors such as the location of the aneurysm, its morphology, and post-rupture hematomas influenced the choice of treatment tactics in our study group, whereas the patient's WFNS condition and aneurysm size had no real effect.

2021-06-11 (ETD sistemoje)

ANTIKŪNŲ PRIEŠ NEURONŲ ANTIGENUS VERTINIMO YPATUMAI BEI RYŠYS SU AUTOIMUNINĖS KILMĖS NEUROLOGINIŲ LIGŲ KLINIKINE RAIŠKA

Evaluation of Antibodies Against Neuronal Antigens and Their Connection with Autoimmune Neurological Diseases' Clinical Manifestation

Urtė Stankevičiūtė

Imunologijos ir alergologijos klinika
Mokslinis vadovas: Viltė Marija Gintauskienė

Santrauka: Tikslas: Įvertinti antikūnų prieš neuronų antigenus tyrimų rezultatus bei jų ryšį su autoimuninės kilmės neurologinių ligų klinikine raiška. Uždaviniai: 1) Išanalizuoti imunologinių tyrimų rezultatus įtariant autoimuninės kilmės neurologines ligas (autoimuninius encefalitus ir paraneoplastinius neurologinius sindromus); 2) Įvertinti autoimuninių encefalitų (AE) ir paraneoplastinių neurologinių sindromų (PNS) diagnostinius kriterijus pacientams, kuriems rasti antikūnai prieš neuronų antigenus; 3) Nustatyti ryšį tarp teigiamų antikūnų prieš neuronų antigenus tyrimo rezultatų ir patvirtintų autoimuninės kilmės neurologinių ligų klinikinių išraiškų. Metodai: Atliktas retrospektyvinis tyrimas LSMUL KK Imunologijos ir alergologijos klinikoje. Suteikus teisę naudotis ligoninės informacine sistema, įvertinti pacientų imunologinių tyrimų rezultatai. Išsamiau analizuoti pacientai, kuriems rasti teigiami arba ribiniai antikūnų rezultatai. Rinkti nuasmeninti duomenys: lytis, amžius, specifiniai rizikos veiksniai, EEG, MRT, CSF, antikūnų tyrimų rezultatai, klinikiniai simptomai ir gretutinės ligos. Klinikinių išraiškų duomenys panaudoti vertinant specifinius AE ir PNS diagnostinius kriterijus. Išanalizavus ir apibendrinus informaciją, gautos pavienės patvirtintos autoimuninės kilmės neurologinės ligos, kurios išsamiau analizuotos kaip atskiri ligos atvejai. Pastarieji pacientai lyginti tarp AE, PNS bei vienuodų klinikinių sindromų grupių. Tyrimo dalyviai: Pacientai, kuriems 2018-07-01 – 2020-07-31 atliktas antikūnų prieš neuronų antigenus tyrimas įtariant autoimuninės kilmės neurologinę ligą – AE ir/arba PNS. Tyrimo rezultatai ir išvados: 1) 2018-07 – 2020-07 antikūnai prieš neuronų antigenus nustatyti 22 (17,3%) iš 127 LSMUL KK tiriamųjų, iš kurių daugiau nei pusei (13; 59,1%) stebimi ribiniai arba teigiami serumo rezultatai, nesuderinami su autoimuninės kilmės neurologinės ligos diagnoze; 2) AE ir/arba PNS diagnostinius kriterijus atitiko pacientai su įtariamu anti-NMDARE, teigiamais PNS ir pacientas su abiejų (AE ir PNS) autoimuninės kilmės neurologinių ligų grupių antikūnais, o pacientai, kuriems rasti nesusiję-teigiami serumo NMDAR ir ribiniai PNS antikūnai, diagnostinių kriterijų neatitiko; 3) Tarp visų 22 pacientų, kuriems rasti antikūnai prieš neuronų antigenus, autoimuninės kilmės neurologinė liga patvirtinta 9 (40,9%): 4 pasireiškė anti-NMDARE, 2 paraneoplastinės kilmės limbinio encefalito bei po vieną poūmės smegenėlių degeneracijos, su anti-GAD65 susijusios smegenėlių ataksijos ir sustingusio žmogaus sindromo atvejų klinika. Rekomendacijos: Įtariant AE antikūnus tirti ir serume, ir CSF. Naudoti specifinius AE ir/ar PNS diagnostinius kriterijus įtariant autoimuninės kilmės neurologinę ligą. Antikūnų tyrimo rezultatą interpretuoti apdairiai.

Aim: To evaluate laboratory test results of antibodies against neuronal antigens and their connection with autoimmune neurological diseases' clinical manifestation. Objectives: 1) To analyze immunological test results when autoimmune neurological disease (autoimmune encephalitis and/or paraneoplastic neurological syndrome) is suspected; 2) To evaluate diagnostic criteria of autoimmune encephalitis (AE) and paraneoplastic neurological syndrome (PNS) for patients with found antibodies against neuronal antigens; 3) To determine the connection between positive antibodies against neuronal antigens and confirmed autoimmune neurological diseases' clinical manifestations. Methods: A retrospective analysis at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences (LUHS) Kaunas Clinics Immunology and Allergology Clinic was performed. The right to use hospital's informational system was obtained and immunological test results were evaluated. Patients with positive and weak test results were analyzed further. Depersonalized data (sex, age, specific risk factors, results of EEG, MRI, CSF and antibody tests, clinical symptoms, and comorbidities) was collected. Data of clinical manifestation was used to evaluate specific AE and PNS diagnostic criteria. Findings showed several confirmed autoimmune neurological diseases which were analyzed as separate disease cases. The latter were compared in groups of AE, PNS, and equal clinical syndromes. Research participants: Patients who 2018-07-01 – 2020-07-31 were tested for antibodies against neuronal antigens on suspicion of autoimmune neurological disease – AE and/or PNS. Results and conclusions: 1) 2018-07 – 2020-07 antibodies against neuronal antigens were determined for 22 (17,3%) of 127 Hospital of LUSH Kaunas Clinics patients, among these more than half (13; 59,1%) had weak or positive serum results with no connection to diagnosis of autoimmune neurological disease; 2) Patients with suspected anti-NMDARE, positive antibodies for PNS, and one patient with both (AE and PNS) groups of autoimmune neurological diseases' antibodies met the diagnostic criteria of AE and/or PNS contrary to patients with false-positive serum NMDAR and weak PNS antibodies who did not meet those criteria; 3) Among all 22 patients with found antibodies against neuronal antigens the autoimmune neurological disease was confirmed for 9 (40,9%): 4 anti-NMDARE, 2 paraneoplastic limbic encephalitis and solitary clinical manifestations of subacute cerebellar degeneration, anti-GAD65 associated cerebellar ataxia, and stiff-person syndrome. Recommendations: Antibodies should be tested in both serum and CSF if AE is suspected. It is recommended to apply specific AE and/or PNS diagnostic criteria if neurological disease of autoimmune origin is suspected. Interpretation of antibody test results should be made cautiously.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MOTERŲ, GIMDŽIUSIŲ PO NEVAISINGUMO GYDYMO, NĖŠTUMŲ IR GIMDYMŲ

YPATUMAI

Peculiarities of Pregnancies and Childbirths in Women Who Gave Birth After Infertility Treatment

Eglė Radzevičiūtė

Akušerijos ir ginekologijos klinika

Mokslinis vadovas: Eglė Drejerienė

Santrauka: Tikslas: Išanalizuoti nėštumų ir gimdymų ypatumus po nevaisingumo gydymo. Uždaviniai: 1. Nustatyti gimdymų dažnį po nevaisingumo gydymo LSMUL KK tiriamuoju laikotarpiu. 2. Įvertinti gydytų dėl nevaisingumo moterų nėštumo eigos ypatumus. 3. Iširti gydytų dėl nevaisingumo moterų gimdymų baigtis. 4. Išanalizuoti naujagimių, gimusių gydytoms dėl nevaisingumo moterims, būklių po gimimo rodiklius. Tyrimo metodika: Retrospektyvus atvejo ir kontrolės tyrimas atliktas 2020 metais LSMUL KK Akušerijos ir ginekologijos klinikoje, Gimdymo skyriuje. Tyrimo metu analizuota 2019 m. sausio 01 d. – 2019 m. birželio 30 d. gimdžiusių moterų nėštumų ir gimdymų duomenys. Tiriamąją grupę sudarė moterys, gimdžiusios po nevaisingumo gydymo tiriamuoju laikotarpiu. Savaiame pastojusios ir tuo pačiu laikotarpiu gimdžiusios moterys buvo įtrauktos į kontrolinę grupę. Tyrime analizuota gydytų dėl nevaisingumo moterų nėštumų ir gimdymų ypatumai, analizuoti naujagimių būklės rodikliai. Statistinė duomenų analizė atlikta su SPSS programa bei MS Excel 2010 programa. Rezultatai: Tiriamojoje grupėje 45 moterys pagimdė 67 naujagimius, o kontrolinėje grupėje – 101 moteris 102 naujagimius. Daugiavaisių nėštumų statistiškai reikšmingai daugiau buvo tiriamojoje grupėje, $p=0,05$. Tiriamojoje grupėje cezario pjūvio operacija (CPO) atlikta 15 (33,3 proc.) tiriamųjų, o kontrolinėje grupėje – 21 (20,8 proc.), $p=0,104$. Statistiškai reikšmingai dažniau cezario pjūvio operacija tiriamojoje grupėje buvo atliekama dėl komplikuoto daugiavaisio nėštumo, $p=0,007$ bei vaisiaus sėdmenų pirmeigos, $p=0,02$. Žemesniais balais pagal Apgar ($p_1<0,001$ ir $p_2<0,05$) bei hipoksijoje gimę naujagimiai ($pH\leq 7,20$, $p=0,016$), statistiškai reikšmingai dažniau nustatyti tiriamojoje grupėje. Išvados: 1. Tiriamuoju laikotarpiu LSMUL KK Akušerijos ir ginekologijos klinikoje po nevaisingumo gydymo gimdyvių dažnis: 0,03. 2. Daugiavaisis nėštumas, anemija ir VAS moterims po nevaisingumo gydymo buvo diagnozuojama dažniau. 3. Moterims, gydytoms dėl nevaisingumo, CPO dažnis nesiskyrė nuo natūraliai pastojusių moterų. 4. Neišnešioti, mažesnio gimimo svorio, žemesniais balais pagal Apgar įvertinti ir hipoksijoje gimę naujagimiai dažniau gimė moterims po nevaisingumo gydymo.

Aim: To analyze the peculiarities of pregnancies and childbirths after infertility treatment. Objectives: 1. To determine the frequency of childbirths after infertility treatment at the Department of Obstetrics and Gynecology of Lithuanian University Hospital Kaunas Clinics during the study period. 2. To evaluate the peculiarities of pregnancy in women treated for infertility. 3. To investigate the outcome of childbirths in women treated for infertility. 4. To analyze the indicators of postnatal conditions of newborns born to women treated for infertility. Materials and methods: A retrospective case-control study was performed at the Department of Obstetrics and Gynecology of Lithuanian University Hospital Kaunas Clinics in 2020. Data of women who gave birth during the period of 1/1/2019 – 30/06/2019 was analysed. The study group consisted of women who gave birth after infertility treatment during the study period. Women who became pregnant naturally and gave birth during the same period were included in the control group. The study analysed the peculiarities of pregnancies, deliveries, and the conditions of newborns in women treated for infertility. Statistical data analysis was performed with SPSS and MS Excel 2010 programs. Results: In the study group, 45 women gave birth to 67 newborns, and in the control group - 101 women gave birth to 102 newborns. There were statistically significantly more multiple pregnancies in the study group, $p=0,05$. 15 (33.3%) women had a caesarean section (CS) in the study group, and 21 (20.8%) in the control group, $p=0,104$. Statistically significantly caesarean section more frequent was performed in the study group due to complicated multiple pregnancies, $p=0,007$, and breech presentation, $p=0,02$. Hypoxia ($pH\leq 7,20$, $p=0,016$) and lower Apgar scores ($p_1<0,001$ and $p_2<0,05$ respectively) were statistically significantly more frequent in the study group. Conclusions: 1. During the study period, the frequency of women who gave birth after infertility treatment at the LUHS Hospital Kaunas Clinics was 0.03. 2. Multiple pregnancies, anemia, and FGR were more often diagnosed in women after infertility treatment. 3. In women treated for infertility, the incidence of CS did not differ from women who conceived naturally. 4. Lower Apgar scores, lower birth weights and hypoxia in newborn infants were more frequently after infertility treatment.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GLIALINIAIS GALVOS SMEGENŲ NAVIKAIS SERGANČIŲJŲ SITUACINIO DISTRESO SĄSAJOS SU SUBJEKTYVIU GYVENIMO KOKYBĖS VERTINIMU PERIOPERACINIŲ GYDYMO LAIKOTARPIU

Association Between Situational Distress and Subjective Assessment of Quality of Life in Patients With Glial Brain Tumors During Perioperative Period

Monika Bakšanskaitė

Neurochirurgijos klinika
Mokslinis vadovas: Aistė Pranckevičienė

Santrauka: Autorė: Monika Bakšanskaitė Darbo pavadinimas: Glialiniais galvos smegenų navikais sergančiųjų situacinio distreso sąsajos su subjektyviu gyvenimo kokybės vertinimu perioperaciniu gydymo laikotarpiu Tyrimo tikslas: Atlikti glialiniais galvos smegenų navikais sergančiųjų gyvenimo kokybės vertinimą lietuvių populiacijoje. Uždaviniai: Įvertinti gyvenimo kokybę skirtingą distreso lygį patiriančių pacientų grupėse. Įvertinti gyvenimo kokybę skirtingo Karnofsky skalės įverčio grupėse. Palyginti skirtingo piktybiškumo laipsnio navikais sergančiųjų gyvenimo kokybę. Palyginti skirtingų lokalizacijų glialiniais navikais sergančiųjų gyvenimo kokybę. Įvertinti gyvenimo kokybės skirtumus pacientų grupėse pagal amžių, lytį. Metodai: 2015-2018 m. surinkti glialiniais galvos smegenų navikais sergančių pacientų duomenys. Gyvenimo kokybė buvo vertinama naudojant Europos vėžio tyrimo ir gydymo organizacijos (EORTC) sukurtus klausimynus - EORTC QOL – C30 ir EORTC QOL – BN20. Distresui išmatuoti buvo panaudotas Nacionalinio visapusiško vėžio tinklo sukurta (NCCN) priemonė - distreso termometras. Tyrimo metu buvo lyginta pacientų patiriančių reikšmingą distresą (DT ≥ 6) ir patiriančių nereikšmingą distresą (DT50 m. Tyrimo dalyviai: Kauno Klinikų Neurochirurgijos klinikoje besigydantys pacientai, kuriems radiologiškai diagnozuoti glialiniai galvos smegenų navikai. Tyrimo rezultatai ir išvados: Reikšmingą distresą (DT ≥ 6) patiriančių pacientų grupėje nustatyta blogesnė bendra sveikatos būklė (p50 metų amžiaus grupėje (p=0,037), lyginant su ≤ 50 metų amžiaus grupe. HGG grupėje nustatytas statistiškai reikšmingai blogesnis fizinis funkcionavimas (p=0,029), nustatyta statistiškai reikšmingai mažiau traukulių (p=0,008) >50 metų amžiaus grupėje, lyginant su ≤ 50 metų amžiaus grupe. Nustatyta, kad moterys sergančios LGG skundžiasi statistiškai reikšmingai blogesne bendra sveikatos būkle (p=0,023), moterims labiau išreikšti pykinimo ir vėmimo (p=0,033), vidurių užkietėjimo simptomai (p=0,022), labiau išreikštas ateities neapibrėžtumas (p=0,050), labiau išreikšti regos sutrikimai (p=0,041) ir plaukų slinkimas (p<0,001), lyginant su vyrų grupe. HGG grupėje nustatytas statistiškai reikšmingai blogesnis emocinis funkcionavimas (p=0,010), labiau išreikštas plaukų slinkimas (p<0,001) moterų grupėje. Statistiškai reikšmingai daugiau traukulių (p=0,033) pasireiškė vyrų grupėje.

Summary Author: Monika Bakšanskaitė Title: Association Between Situational Distress and Subjective Assessment of Quality of Life in Patients With Glial Brain Tumors During Perioperative Period Aim: To evaluate quality of life in patients with glial brain tumors in Lithuanian population. Objectives: To evaluate quality of life in patient groups experiencing different levels of distress. To assess quality of life in patient groups with different Karnofsky performance scale scores. To evaluate quality of life in patients with different grades of malignancy. To compare quality of life differences between patients with left and right hemisphere tumors. To evaluate differences in quality of life in different age and gender groups. Methods: 2015-2018 data was collected from patients with glial brain tumors. Quality of life was assessed using questionnaires developed by the European Agency for Research and Treatment of Cancer (EORTC) – EORTC QOL – C30 and EORTC QOL – BN20. Distress thermometer developed by the National Comprehensive Cancer Network was used to measure distress. Quality of life was assessed in patients with significant level of distress (≥ 6) and patients with insignificant level of distress (50 age groups. Results and conclusions: Patients with significant level of distress (≥ 6) had worse global health (50 years of age compared to ≤ 50 years of age. There was a statistically significant decrease in physical functioning (p=0,029) and decrease in seizures (p=0,008) in the >50 age group compared to the ≤ 50 age group in the HGG patients. Women with LGG were found to have statistically significantly worse general health (p = 0.023), more likely to experience nausea and vomiting (p = 0.033), constipation symptoms (p = 0.022), and future uncertainty was more pronounced (p = 0.050). There were more pronounced visual disturbances (p = 0.041) and hair loss (p < 0.001) in female compared to the male group. Women with HGG were found to have statistically significantly worse emotional functioning (p = 0.010), and more pronounced hair loss (p < 0.001) than men. More seizures (p = 0.033) occurred in males than females.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

AORTOS VOŽTUVO PROTEZO IR PACIENTO DYDŽIO NEATITIKIMAS

Prosthesis-Patient Mismatch after Aortic Valve Replacement

Erina Pudžemytė

Širdies, krūtinės ir kraujagyslių chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Giedrius Žukovas

Santrauka: Darbo tikslas: Įvertinti pacientų, operuotų LSMUL KK Širdies, krūtinės ir kraujagyslių chirurgijos klinikoje Kardiochirurgijos skyriuje 2017-2019 m. dėl aortos vožtuvo disfunkcijos, kuriems buvo atlikta izoliuota aortos vožtuvo protezavimo operacija, aortos vožtuvo protezo ir paciento dydžio neatitikimą (PPN). Darbo uždaviniai: Išsiaiškinti kaip dažnai LSMUL KK Širdies, krūtinės ir kraujagyslių chirurgijos klinikoje 2017-2019 m. po atliktų aortos vožtuvo protezavimo operacijų pasireiškė PPN; nustatyti kaip kito echoskopiniai rodikliai po operacijos praėjus vieneriems metams lyginant su ankstyvaisiais pooperaciniais duomenimis; įvertinti echoskopinių rodiklių kitimą esant įvairiam PPN sunkumui pagal aortos vožtuvo protezo tipą; nustatyti ar galimas vėlyvųjų pooperacinių echoskopinių duomenų prognozavimas po aortos vožtuvo protezavimo operacijos. Darbo metodika: Atrinkti 245 pacientai iš aortos protezavimo operacijų registracijos žurnalų. Atlikta šių pacientų priešoperacinių, ankstyvųjų (gulint stacionare) ir praėjus vieneriems metams po operacijos echokardioskopinių duomenų retrospektyvinė ir statistinė analizė. Duomenys surinkti iš ligoninės duomenų bazės (LIS). Rezultatai: Pacientų, kuriems atsirado vidutinio sunkumo PPN ankstyvieji ir vėlyvieji pooperaciniai echoskopiniai duomenys – Vmax sumažėjo 2,75 (0,46) m/s iki 2,59 (0,65) m/s ($p=0,018$), IF padidėjo nuo 46,81 (9,00) % iki 48,40 (8,94) % ($p=0,019$), kraujotakos akceleracijos laikas padidėjo nuo 99,56 (14,10) ms iki 104,87 (16,03) ms ($p=0,002$). Esant sunkiam PPN visi echoskopiniai duomenys statistiškai reikšmingai nekito. Pacientams, kuriems implantuotas biologinis aortos vožtuvo protezas sunkus PPN atsirado 11,1 %, vidutinio sunkumo – 51,8 %, o tiems, kuriems implantuotas mechaninis protezas – sunkus PPN nepasireiškė (0 %), vidutinio sunkumo PPN pasireiškė 31,2 %. Išvados: Sunkus PPN pasireiškė 9,39 % pacientų, o vidutinio sunkumo 47,8 %. Pastebėta, kad tarp ankstyvųjų ir vėlyvųjų pooperacinių echoskopinių duomenų, pacientams, kuriems nepasireiškė arba pasireiškė vidutinio sunkumo PPN, statistiškai reikšmingai sumažėjo Vmax, o IF ir kraujotakos akceleracijos laikas padidėjo. Pacientams su vidutinio sunkumo PPN ir biologiniu aortos vožtuvo protezu - Vmax sumažėjo, o IF bei kraujotakos akceleracijos laikas padidėjo. Implantavus mechaninį protezą statistiškai reikšmingų kitimų nestebėta. Nustatytas galimas vėlyvųjų pooperacinių echoskopinių rodiklių prognozavimas atsižvelgiant į demografinius, klinikinius, priešoperacinius ir ankstyvuosius pooperacinius echoskopinius rodiklius bei PPN atsiradimo nuspėjimą. Praktinės rekomendacijos: PPN atsiradimas po aortos protezavimo operacijos didelė problema, kuri lemia sunkesnes pooperacines išėtis, padidina mirštamumą bei pablogina pacientų funkcinę būklę. Siekiant išvengti PPN atsiradimo prieš operaciją patartina įvertinti vėlyvųjų pooperacinių echoskopinių duomenų kitimą, remiantis pasiūlytais prognozavimo modeliais.

Aim: To determine the level of prosthesis-patient mismatch (PPM) for the patients, who have undergone an isolated aortic valve replacement in HLUHS KC over 2017-2019 years. Tasks: To identify, how often did the PPM occur for the patients, that have had the aortic valve replaced; to determine the differences in various echocardiographic measurements after a year from the aortic valve replacement versus instant post-surgery echocardiographic measurements; to evaluate the change of echocardiographic measurements in different severity of PPM according to the type of aortic valve prosthesis; to find out, is it possible to predict the late echocardiographic measurements for the patients by using information collected in this study. Methods: There were 245 patients who had undergone a surgical aortic valve replacement. The data of echocardiography were collected by using retrospective analysis. Pre-surgery, early post-surgery and one year after surgery measurements were compiled by using statistical analysis of these patients. Data was collected using the hospital's database. Results: Patients, who had developed moderate PPM, early and late post-surgery echocardiographic measurements – peak aortic velocity (Vpeak) decreased from 2,75 (0,46) m/s to 2,59 (0,65) m/s ($p=0,018$), ejection fraction (EF) increased from 46,81 (9,00) % to 48,40 (8,94) % ($p=0,019$), pulmonary acceleration time increased from 99,56 (14,10) ms to 104,87 (16,03) ms ($p=0,002$). In severe PPM, all echocardiographic measurements did not change statistically significantly. In patients with implanted mechanical prosthesis, no severe PPM was found (0%) and moderate PPN occurred in 31.2% of patients. Severe PPM occurred in 11.1%, moderate - in 51.8% patients with implanted biological aortic valve prosthesis. Conclusions: Severe PPM occurred in 9.39% of patients and moderate in 47.8%. Between early and late postoperative echocardiographic measurements, Vpeak decreased, EF and pulmonary circulatory time increased in patients without or with moderate PPM statistically significantly. In patients with moderate PPM and biological aortic valve prosthesis, Vpeak decreased and EF and pulmonary circulatory time increased. No statistically significant changes were observed after implantation of a mechanical prosthesis.

Late postoperative echocardiographic data may be predicted using demographic, clinical, preoperative, early postoperative measurements and PPM occurrence. Recommendations: The occurrence of PPM after surgical aortic valve replacement is a major problem that leads to more severe postoperative outcomes, increases mortality, and worsens patients' functional status. To avoid the appearance of PPM before surgery, it is advisable to evaluate the change in late postoperative ultrasound data based on the proposed prediction models. It is important to choose the size of the aortic valve correctly for each patient to minimize the occurrence of PPM.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ŽODINĖS ATMINTIES SUTRIKIMAI SERGANT GLIALINIAIS GALVOS SMEGENŲ NAVIKAIS IKIOPERACINIŲ LAIKOTARPIU

Pre-Operative Verbal Memory Impairment in Patients with Gliomas

Vidmantas Grigas

Neurochirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Aistė Pranckevičienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: Įvertinti žodinės atminties sutrikimus, sergant galvos smegenų navikais ikioperaciniu laikotarpiu. Tyrimo uždaviniai: 1. Apibrėžti atminties sąvoką, aprašyti atminties rūšis bei svarbiausius atminties procesus (įsiminimas, atminties išlaikymas, atsiminimas ir kt.). 2. Aprašyti žodinės atminties tyrimo metodus, dažniausiai taikomus galvos smegenų navikais sergančiųjų atminties procesų vertinimui. 3. Įvertinti Hopkinso žodinės atminties testo (HVLТ-R) klinikinį naudingumą, tiriant atminties funkcijos sutrikimus, sergančiųjų galvos smegenų navikais imtyje. 4. Nustatyti žodinės atminties sutrikimų sąsajas su naviko tipu bei lokalizacija. 5. Nustatyti žodinės atminties sutrikimų prognozinę vertę numatant pacientų funkcinę būklę pooperaciniu laikotarpiu. Tyrimo dalyviai ir metodai: Atlikta retrospektyvi LSMUL KK Neurochirurgijos klinikoje 2015 – 2020 metais stacionarizuotų 169 pacientų, sergančių glialiniais smegenų navikais, ligos istorijų ir psichologinio įvertinimo rodiklių analizė. Statistinė duomenų analizė atlikta SPSS 22.0. Tyrimo rezultatai: statistiškai reikšmingai skyrėsi žodinės atminties HVLТ uždelsto atgaminimo rodikliai tarp pacientų, sergančių žemo piktybiškumo laipsnio (PSO I-II) gliomomis: $29,13 \pm 12,34$ – T balai, aukšto piktybiškumo (PSO III-IV): $23,19 \pm 15,92$ T balai, ($t=2,385$), $p=0,018$. HVLТ-išlaikymas (PSO I-II) gliomos: $43,74 \pm 11,08$, (PSO III-IV) gliomos: $39,33 \pm 11,61$ T balai ($t=-2,347$), $p=0,020$. Blogesnius žodinės atminties funkcijos rodiklius turėjo pacientai, sergantys kairiojo galvos smegenų pusrutulio gliomomis: kairiosios lateralizacijos pacientų grupės HVLТ suminis atgaminimas: $28,37 \pm 9,51$ – T balai, lyginant su dešinėsios lateralizacijos navikais sergančių pacientų grupe: $34,77 \pm 9,30$, ($t=4,233$), $p<0,001$. Kairiosios lateralizacijos navikais sergantys pacientai turėjo blogesnius HVLТ uždelsto atgaminimo įverčius: $20,36 \pm 15,62$ (T balai), lyginant su dešinėsios lateralizacijos grupe: $29,43 \pm 14,06$ ($t=3,776$), $p<0,001$. Kairiosios lateralizacijos gliomomis sergantys pacientai demonstravo blogesnius HVLТ - atpažinimo diferenciacijos indekso rezultatus: $33,06 \pm 13,58$ (T balai), lyginant su dešinėsios lateralizacijos grupe: $38,15 \pm 12,00$, ($t=2,441$), $p=0,016$. Lyginant gliomos lokalizacijos galvos smegenų skiltyse įtaką žodinės atminties funkcijoms, HVLТ suminis atgaminimas frontalinės skilties navikų grupėje: $33,28 \pm 10,31$ T balai, kitos lokalizacijos navikų $31,82 \pm 9,75$ T balai. Blogiausi žodinės atminties funkcijos rezultatai stebėti apimančių temporalinę galvos smegenų skiltį gliomų grupėje: $28,93 \pm 8,99$ T balai, $F=3,081$, $p=0,049$. Geresni žodinės atminties įverčiai buvo stebimi pacientų neturinčių, ar turinčių nežymų funkcinį apribojimą (KPI 100-80 proc.) grupėje, lyginant su turinčių ženklų funkcinį apribojimą (KPI ≤ 70 proc.) pacientų grupe. HVLТ suminio atgaminimo T balas neturinčių, ar turinčių nežymų funkcinį apribojimą pacientų grupėje: $32,33 \pm 9,71$ T balai, turinčių ženklų funkcinį apribojimą pacientų grupėje: $27,5 \pm 8,52$ T balai, $t=2,77$, $p=0,008$. Taip pat geresni įverčiai stebėti neturinčių, ar turinčių nežymų funkcinį apribojimą pacientų grupėje HVLТ uždelsto atgaminimo rodikliuose: $27,24 \pm 15,05$ T balai, lyginant su turinčių ženklų funkcinį apribojimą turinčių pacientų grupe: $17,19 \pm 14,39$ T balai, $t=3,348$, $p=0,001$. Vertinant išgyvenamumą, paciento amžius diagnozės nustatymo metu HR, 1,04; $p=0,001$) ir naviko

piktybiškumo laipsnis (HR, 4,2; $p < 0,001$) turėjo įtaką blogesniai pacientų išgyvenamumui. Išvados: žemo piktybiškumo laipsnio gliomomis sergantys pacientai pasižymi geresniais žodinės atminties funkcijos HVLT žodinės informacijos atgaminimo po pertraukos rodikliais, lyginant su aukšto piktybiškumo gliomomis sergančiais pacientais. Aukšto piktybiškumo laipsnio gliomomis sergantys pacientai pasižymi geresniais HVLT-išlaikymo rezultatais, lyginant su žemo piktybiškumo gliomomis sergančių pacientų grupe. Pacientai, sergantys kairiojo galvos smegenų pusrutulio gliomomis pasižymi blogesniais žodinės atminties rodikliais: pablogėjusi jų darbinė atmintis ir mokymosi efektyvumas, išmokta informacija blogiau atgaminama ir atpažįstama po pertraukos. Blogiausiais žodinės atminties funkcijos rodikliais pasižymi pacientai, sergantys temporalinės galvos smegenų skilties gliomomis. Pacientai turintys ženklų funkcinį apribojimą (KPI ≤ 70 proc.), pasižymi blogesnėmis žodinės atminties funkcijomis. Tačiau atminties rodikliai nebuvo susiję su pacientų išgyvenamumu. Blogesnis pacientų išgyvenamumas buvo susijęs su vyresniu amžiumi ir didesniu gliomos piktybiškumo laipsniu. HVLT-R yra naudingas instrumentas atminties funkcijos vertinimui sergant galvos smegenų glialiniais navikais, nors ir neturi prognostinės vertės numatant pacientų išgyvenamumą.

Aim of the study: To evaluate verbal memory impairment in patients with brain tumors in the preoperative period. Objectives of the research: 1. To define the concept of memory, to describe the types of memory and the most important memory processes (learning, memory retention, recall, etc.). 2. Describe the methods of verbal memory assessment most commonly used to assess memory processes in patients with brain tumors. 3. To evaluate the clinical utility of the Hopkins Verbal Memory Test (HVLT-R) for the assessment of memory impairment in a sample of brain tumors. 4. To determine the links between verbal memory impairment and tumor type and localization. 5. To determine the prognostic value of verbal memory variables by predicting the functional status of patients in the postoperative period. Study participants and methods: A retrospective analysis of the case histories and psychological assessment estimates of 169 patients with glial brain tumors hospitalized at the LSMUL KK Neurosurgery Clinic in 2015-2020 was performed. Data analysis was performed in SPSS 22.0. Research results: there was a statistically significant difference in verbal memory HVLT - delayed recall between patients with low-grade (WHO I-II) gliomas: 29.13 ± 12.34 - T scores, high-grade (WHO III-IV): 23.19 ± 15.92 T score, ($t = 2.385$), $p = 0.018$. HVLT-retention (WHO I-II) gliomas: 43.74 ± 11.08 , (WHO III-IV) gliomas: 39.33 ± 11.61 T scores ($t = -2.347$), $p = 0.020$. Patients with left cerebral hemisphere gliomas had worse verbal memory function: HVLT cumulative learning in the left lateralization group: 28.37 ± 9.51 - T scores compared to the right lateralization group: 34.77 ± 9.30 , ($t = 4.233$), $p < 0.001$. Patients with left lateralization tumors had worse estimates of HVLT delayed recall: 20.36 ± 15.62 (T scores) compared with the right lateralization group: 29.43 ± 14.06 ($t = 3.776$), $p < 0.001$. Patients with left lateral gliomas showed worse HVLT-recognition differentiation index results: 33.06 ± 13.58 (T scores) compared to the right lateralization group: 38.15 ± 12.00 , ($t = 2.441$), $p = 0.016$. Comparing the influence of glioma localization in brain lobes on verbal memory functions, the amount of HVLT cumulative learning in the group of frontal lobe tumors: 33.28 ± 10.31 T points, other localization tumors 31.82 ± 9.75 T points. The worst results of verbal memory function were observed in the group of gliomas covering the temporal lobe of the brain: 28.93 ± 8.99 T scores, $F = 3.081$, $p = 0.049$. Better verbal memory scores were observed in the group of functional patients (KPI 100–80%) compared to the group of patients with reduced functional status (KPI 70–0%). HVLT total recall T score in the group of functional patients: 32.33 ± 9.71 T points, in the group of patients with reduced working capacity: 27.5 ± 8.52 T points, $t = 2.77$, $p = 0.008$. Better scores were also observed in the group of functional patients in the recall of HVLT: 27.24 ± 15.05 T points, compared with the group of reduced working capacity: 17.19 ± 14.39 T points, $t = 3.348$, $p = 0.001$. In terms of survival, patient age at diagnosis (HR, 1.04; $p = 0.001$) and degree of tumor malignancy (HR, 4.2; $p < 0.001$) contributed to poorer patient survival. Conclusions: patients with low-grade glioma have better rates of verbal memory HVLT - delayed recall function, compared with patients with high-grade glioma. Patients with high-grade glioma have better HVLT- retention outcomes compared with the group of patients with low-grade glioma. Patients with left cerebral hemisphere gliomas have poorer verbal memory rates: impaired working memory and learning efficiency, and poorer recall and recognition of learned information after a break. Patients with temporal cerebral gliomas have the worst indicators of verbal memory function. Patients with reduced working capacity (KPI $< 70\%$) have poorer verbal memory function. Older age and higher degree of glioma malignancy contribute to poorer patient survival.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

AORTOS DISEKACIJOS SKIRTINGOS APIMTIES CHIRURGINIŲ GYDYMO METODIKŲ PALYGINIMAS: ANKSTYVIEJI IR VĒLYVIEJI REZULTATAI

Comparative Outcomes of Different Extension Aortic Dissection Surgical Treatment Strategies: Early and Long-Term Results

Kamilė Gerulytė

Širdies, krūtinės ir kraujagyslių chirurgijos klinika
Mokslinis vadovas: Povilas Jakuška

Santrauka: Kamilė Gerulytė. „Aortos disekacijos skirtingos apimties chirurginių gydymo metodikų palyginimas: ankstyvieji ir vėlyvieji rezultatai“. Baigiamasis magistro darbas. Darbo vadovas – prof. dr. Povilas Jakuška Darbo tikslas: palyginti ūminės A tipo aortos disekacijos skirtingos apimties chirurgines metodikas: jų ankstyvuosius ir vėlyvuosius rezultatus Darbo uždaviniai: 1. Nustatyti ankstyvojo pooperacinio laikotarpio komplikacijas ir 30 dienų pooperacinio mirštamumo priežastis taikant skirtingas ūminės A tipo aortos disekacijos chirurgines gydymo metodikas. 2. Nustatyti rizikos veiksnius, lemiančius ankstyvą pooperacinį mirštamumą (30 dienų laikotarpyje) po A tipo aortos disekacijos chirurginio gydymo. 3. Įvertinti vėlyvą išgyvenamumą taikant skirtingas ūminės A tipo aortos disekacijos chirurgines gydymo metodikas. Tyrimo metodika: Tyrimą sudarė 155 pacientai, kuriems buvo nustatyta ūminė A tipo aortos disekacija, ir kuriems buvo atlikta atvira širdies operacija 2004 – 2019 metais LSMUL Širdies chirurgijos skyriuje. Pacientai buvo vertinti retrospektyviai ir suskirstyti į dvi grupes, remiantis atliktos operacijos apimtimi: 57 pacientai, kuriems buvo atlikta kylančios aortos ir dalinė aortos lanko chirurgija (KDL grupė) bei 98 pacientai, kuriems buvo atliktas pilnas aortos lanko protezavimas (PAL grupė). Pacientų išgyvenamumas ankstyvuojū (iki 30d.) ir vėlyvuojū (5 – 10m.) pooperaciniu laikotarpiu bei kiti reikšmingi rezultatai tyrime aprašyti ir pateikti lyginant su aktualia literatūra. Duomenys analizuoti naudojant „SPSS 23.0“. Rezultatai: Pacientų mirštamumas 30 dienų laikotarpiu KDL – 11% (n = 17) ir PAL 21,3% (n = 33 pacientai) chirurgijos grupėse reikšmingai nesiskyrė (p = 0,1). PAL grupėje reikšmingai dažniau nustatytos ankstyvosios pooperacinės komplikacijos: permanentinis neurologinis deficitas (p = 0,01), kvėpavimo funkcijos nepakankamumas (KFN) (p = 0,03) ir kardiogeninis šokas (KŠ) (p = 0,01). Taikant vienaveiksmės logistinės regresijos metodą, buvo rasti reikšmingi veiksniai po A tipo AD chirurginio gydymo darantys įtaką ankstyvajam mirštamumui: KŠ, KFN, PAL chirurgija (p = 0,01; p = 0,002; p = 0,03). Vėlyvieji pacientų išgyvenamumo rezultatai 5 metų laikotarpiu reikšmingai tarp KDL (97%) ir PAL (98%) chirurgijos grupių nesiskyrė (p = 0,6). Išvada: Ankstyvasis pooperacinis mirštamumas taikant skirtingas ūminės A tipo AD chirurgines gydymo metodikas panašus, tačiau ankstyvųjų pooperacinių komplikacijų (neurologinių) dažnis reikšmingai dažniau vyravo pilno aortos lanko chirurgijoje. Vėlyvuojū laikotarpiu pacientų išgyvenamumas išlieka panašus nepriklausomai nuo taikytos chirurginės metodikos.

Kamilė Gerulytė. “Comparative Outcomes of Different Extension Aortic Dissection Surgical Treatment Strategies: Early and Long-Term Results”. Master’s thesis. Supervisor – prof. dr. Povilas Jakuška The aim: The aim of this study was to evaluate comparative clinical outcomes between isolated ascending (hemiarch) replacement and more extensive total aortic arch replacement approaches in patients with acute type A aortic dissection The objectives: 1. To evaluate early postoperative mortality and morbidity after different extent of surgical repair of acute type A aortic dissection. 2. To identify prognostic predictors of early mortality after surgical repair of acute type A aortic dissection. 3. To evaluate long-term postoperative survival after different extent of surgical repair of acute type A aortic dissection. Methods: From January 2004 to July 2019, 155 consecutive patients with acute type A aortic dissection underwent open corrective surgery at our institution and were retrospectively divided into corresponding groups based on extent of surgical repair strategy: 57 patients underwent ascending-hemiarch replacement (ASH group) and 98 patients underwent a total arch replacement (TAR group) in conjunction with ascending aorta replacement. Survival and other relevant outcomes were reported according to published guidelines. Results: Thirty-day mortality was 11% (17 patients) in the ASH group and 21.3% (33 patients) in the TAR group, respectively (p = 0.1). The extracorporeal circulation, aortic cross clamp and circulatory arrest times were significantly longer in TAR group (p = 0.03; p = 0.03; p = 0.001). In terms of early postoperative morbidity, TAR group showed significantly higher incidence of persistent neurological deficit (p = 0.01), pulmonary complications (p = 0.03) and low cardiac output (p = 0.01) in comparison to ASH group. Predictors related with operative mortality after acute type A aortic dissection surgery irrespective of extent of surgical repair strategy by univariate analysis were identified as follows: postoperative low cardiac output (p = 0.01), pulmonary complications (p = 0.002) and total arch replacement (p = 0.03). During follow up, the cumulative survival rates at 5-years were similar in the ASH (97%) and TAR (98%) groups (p = 0.6). Conclusions: Extensive aortic arch surgery in the setting of acute type A aortic dissection can be performed with similar operative mortality and late similar survival compared to isolated ascending hemiarch replacement, however associated risk of major adverse events rates (neurological complications) were significantly higher.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GLIUTENINĖS ENTEROPATIJOS MORFOLOGINIŲ POŽYMIŲ PAPLITIMO

DĖSNINGUMŲ TYRIMAS

Gluten Enteropathy Morphological Features Tendencies Analysis

Kajus Merkevičius

Patologinės anatomijos klinika

Mokslinis vadovas: Dainius Jančiauskas

Santrauka: Tikslas: išanalizuoti morfologinių dvylikapirštės žarnos audinio pakitimų dėsningumus tarp pacientų, kuriems diagnozuota gliuteninė enteropatija (GE). Uždaviniai: nustatyti GE morfologinių požymių paplitimo, GE morfologinių tipų pasiskirstymo dėsningumus ir amžiaus, lyties, gyvenamosios vietos sąsajas su GE morfologiniais pakitimais. Metodai, tyrimo dalyviai: retrospektyviai į tyrimą įtraukti 1273 dvylikapirštės žarnos biopsinės medžiagos patologijos tyrimai, kai 2018-2019 m. nustatyta nenavikinė dvylikapirštės žarnos patologija, nepakitę audiniai. Duomenų statistinė analizė atlikta su IBM SPSS Statistics 27.0, statistinio patikimu lygmuo – $\alpha=0,05$. Kiekybinių rodiklių reikšmės pateiktos nurodant vidurkį ir standartinį nuokrypį (SN). Rezultatai: GE nustatyta 36,29% (n=193) visų nenavikinės patologijos atvejų, 15,16% visų tiriamųjų, dažniau be gretutinės patologijos (70,47%, n=136, $p<0,001$). I tipas nustatytas 56,48% (n=109) visų GE atvejų. Esant izoliuotai GE (IGE), minimalus intraepitelinių limfocitų (IEL) kiekis buvo didesnis ($p<0,001$) nei kitos patologijos atvejais. Tarp IGE tiriamųjų eozinofilinių granulocitų (EoG) infiltracija dažnesnė (77,21%, n=105, $p<0,001$) nei tarp kitų tiriamųjų. IGE atvejais nustatyti 6,67 (SN 4,44) EoG regėjimo lauke (r. l.) – daugiau ($p<0,001$) nei nepakitusiame audinyje. IIIA tipo atvejais vidutinis minimalus IEL kiekis buvo didesnis nei esant I tipui ($p=0,004$), EoG nustatyti rečiausiai (35,59%, n=21; $p=0,001$). GE nustatyta 38,93 (SN 17,70) m. amžiaus tiriamiesiems, jaunesniame amžiuje nei esant GE ir gretutiniams pokyčiams ($p=0,041$), kitai patologijai ($p<0,001$), nepakitusiems audiniams ($p=0,029$). IGE nustatyta dažniau ($p<0,001$) tiriamiesiems iki 18 m. (<18 m.) (30,77%, n=20). Esant IGE, EoG rasti 80,95% (n=17) <18 m. tiriamųjų (11,0 (SN 8,88) EoG r. l.) – dažniau ($p=0,013$), daugiau ($p=0,001$) nei suaugusiųjų grupėje. GE dažnis tarp lyčių nesiskyrė ($p=0,581$). Esant IGE, vyrai buvo jaunesnio amžiaus (32,38 (SN 16,04) m., n=40, $p=0,004$), CD3 imunožymenys dažnesni moterų grupėje (18,46%, n=24, $p=0,025$). Išvados: GE nustatyta trečdaliui (36,29%) visų nenavikinės patologijos atvejų, dažniau be gretutinės patologijos ($p<0,001$). IGE atvejais, IEL buvo daugiau nei esant kitai patologijai ($p<0,001$). EoG infiltracija dažnesnė esant IGE ($p<0,001$), IGE pacientams iki 18 m. ($p=0,013$). IGE diagnozuota vidutiniškai 38,93 (SN 17,70) m. tiriamiesiems, jaunesniame amžiuje nei kitose grupėse ($p<0,05$). Esant IGE, vyrai buvo jaunesni ($p=0,004$), CD3 imunožymenys dažnesni moterims ($p=0,025$). Morfologijos skirtumų tarp tiriamųjų iš miesto ir rajono nenustatyta.

Aim: to evaluate the morphological patterns of duodenal tissue in patients with gluten enteropathy (GE). Objectives: to analyze GE prevalence, morphological pattern tendencies and their associations with age, gender, and patients' place of living Methods: in retrospective analysis 1273 duodenal biopsies pathology examination cases that were diagnosed with benign structural changes or unchanged tissue in 2018-2019 were included. Statistical analysis was performed with IBM SPSS Statistics 27.0. Level of significance was set at $\alpha=0.05$. The values of numerical data were provided as means with standard deviation (SD). Results: GE was identified in 36.29% (n=193) of non-neoplastic duodenal pathologies cases, in 15.16% among all included cases. GE was more common without additional pathology (70.47%, n=136, $p<0.001$). Type I GE was identified in 56.48% (n=109) of all GE cases. In isolated GE (IGE) cases, intraepithelial lymphocytes (IEL) minimal count was higher compared to other duodenal pathologies ($p<0.001$). Eosinophilic granulocyte (EoG) infiltration was more common in IGE cases (77.21%, n=105, $p<0.001$) compared to other cases. There were 6.67 (SD 4.44) EoG / high magnification field (HMF) in IGE cases, more than in unchanged tissue samples ($p<0.001$). Minimal IEL count was higher in type IIIA than type I cases ($p=0.004$). EoG were the least common in type IIIA GE (35.59%, n=21; $p=0.001$). In GE cases, patients' age was 38.93 (SD 17.70) y. o., lower than in other pathologies ($p<0.001$), GE with additional pathology ($p=0.041$), unchanged tissue cases ($p=0.029$). IGE was more common in patients <18 y. o. (30.77%, n=20, $p<0.001$). Among IGE cases, EoG infiltration was more common (80.95%, n=17, $p=0.013$) and extensive (11.0 (SD 8.88) EoG / HMF, $p=0.001$) in <18 y. o. subjects than in adult cases. The GE detection rate was equal among genders ($p=0.581$). Male IGE subject were younger than females (32.38 (SD 16.04) y. o., n=40, $p=0.004$), CD3 surface antigens were more common in female than male IGE cases (18.46%, n=24, $p=0.025$). Conclusions: a third of all benign pathology cases had GE (36.29%). GE was more common without additional pathology ($p<0.001$). IEL count was higher in IGE cases than in other pathologies ($p<0.001$). EoG infiltration was more common in IGE cases compared to other cases ($p<0.001$), in <18 y. o. IGE patients ($p=0.013$). IGE was identified for patients of average 38.93 (SD 17.70) y. o., at younger age compared to other GE groups ($p<0.05$). Male patients with IGE were younger than females ($p=0.004$). CD3 antigens were more common among female subjects ($p=0.025$). There were no morphological pattern differences between subjects from city and regional districts.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PILVINĖS AORTOS IR JOS PAGRINDINIŲ ŠAKŲ (PILVINIO KAMIENO, VIRŠUTINĖS IR APATINĖS PASAITO ARTERIJŲ, INKSTŲ ARTERIJŲ) RADIOLOGINĖ DIAGNOSTIKA

Radiological Diagnostics of the Abdominal Aorta and its Main Branches (Celiac Trunk, Superior and Inferior Mesenteric Arteries, Renal Arteries)

Grėtė Gražulytė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Diana Šopagienė

Santrauka: Autorė Grėtė Gražulytė Darbo pavadinimas: Pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų (pilvinio kamieno, viršutinės ir apatinės pasaito arterijų, inkstų arterijų) radiologinė diagnostika. Darbo tikslas: įvertinti pagrindinius pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų (pilvinio kamieno, viršutinės ir apatinės pasaito arterijų, inkstų arterijų) radiologinio ištyrimo metodus. Darbo uždaviniai: 1. Išanalizuoti pacientų su pilvinės aortos ar jos pagrindinių šakų (pilvinio kamieno, viršutinės ir apatinės pasaito arterijų, inkstų arterijų) patologija demografinius duomenis ir nustatyti ligų pasiskirstymą. 2. Įvertinti ultragarsinio tyrimo svarbą pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligų diagnostikoje. 3. Įvertinti kompiuterinės tomografijos tyrimo svarbą pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligų diagnostikoje. 4. Įvertinti magnetinio rezonanso tyrimo svarbą pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligų diagnostikoje. 5. Įvertinti intervencinės angiografijos tyrimo svarbą pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligų diagnostikoje. Metodai: retrospektyvi 206 pacientų, sirgusių pilvinės aortos ar jos pagrindinių šakų (pilvinio kamieno, viršutinės ir apatinės pasaito arterijų, inkstų arterijų) ligomis ir dėl to gydytų LSMU KK, radiologinių radinių analizė, palyginimas ir statistinis duomenų apdorojimas. Duomenys rinkti Microsoft Office Excel 2007 programa. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant IBM SPSS 22 statistikos paketą. Tyrimo dalyviai: nuo 2018-08-01 iki 2020-08-01 LSMU KK gydytų pacientų, kuriems buvo atlikti pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų (pilvinio kamieno, viršutinės ir apatinės pasaito arterijų, inkstų arterijų) radiologiniai tyrimai (ultragarsinis, kompiuterinės tomografijos, magnetinio rezonanso tomografijos, intervencinės angiografijos), ligos istorijos ir radiologiniai radiniai. Rezultatai: pilvinės aortos ar jos pagrindinių šakų ligomis sirgo daugiau vyrų (68,0%) nei moterų (32,0%). Pacientai buvo vyresnio amžiaus (vidutinis amžius $69,68 \pm 13,60$ m.). 52,0% pacientams buvo diagnozuota pilvinės aortos aneurizma, iš kurių plyšusi aneurizma rasta 24,3%. 2,9% pacientų diagnozuota pilvinės aortos disekacija, 1,9% - aortitas, 8,7% - aortos aterosklerozė, 11,7% - krūtininės ir pilvinės aortos aneurizma ir disekacija, 22,8% - aortos šakų patologija. Dažniausiai atliktas (98,0% atvejų) kompiuterinės tomografijos tyrimas, kuris visose ligų grupėse buvo diagnostikos standartas. Ultragarsinis tyrimas atliktas 59,2% tiriamųjų. Magnetinio rezonanso tomografijos tyrimas atliktas retai (1,9% atvejų). Intervencinės angiografijos tyrimas atliktas 18,0% atvejų ir buvo svarbus kaip gydomoji procedūra. Išvados: pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligomis sirgo daugiau vyrų nei moterų. Dažniausiai diagnozuota patologija – pilvinės aortos aneurizma, rečiau - pilvinės aortos pagrindinių šakų patologija, krūtininės ir pilvinės aortos disekacija ir aneurizma, pilvinės aortos aterosklerozė, rečiausiai - aortitas ir pilvinės aortos disekacija. Ultragarsinis tyrimas buvo dažnas, tačiau reikalaujantis tolimesnio radiologinio ištyrimo. Kompiuterinės tomografijos tyrimas buvo dažniausiai atliktas ir išsamiausias radiologinis tyrimas pilvinės aortos ir jos pagrindinių šakų ligų diagnostikoje. Magnetinio rezonanso tomografijos tyrimas teoriškai vertingas, tačiau klinikinėje praktikoje atliktas retai. Intervencinės angiografijos tyrimas atliktas kaip gydomoji procedūra esant specifinėms indikacijoms. Rekomendacijos: pacientai su diagnozuota pilvinės aortos aneurizma turėtų būti sekami. Reikia atkreipti dėmesį į gresiančio aneurizmos plyšimo požymius.

Author Grėtė Gražulytė Title: Radiological Diagnostics of the Abdominal Aorta and its Main Branches (Celiac Trunk, Superior and Inferior Mesenteric Arteries, Renal Arteries) The aim: to evaluate radiological investigation methods of the abdominal aorta and its main branches (celiac trunk, superior and inferior mesenteric arteries, renal arteries). Objectives: 1. To analyse demographic data about patients with abdominal aorta and its main branches (celiac trunk, superior and inferior mesenteric arteries, renal arteries) pathology and to determine the distribution of diseases. 2. To evaluate the importance of ultrasound for the abdominal aorta and its main branches diseases diagnostics. 3. To evaluate the importance of computed tomography for the abdominal aorta and its main branches diseases diagnostics. 4. To evaluate importance of magnetic resonance imaging for the abdominal aorta and its main branches diseases diagnostics. 5. To evaluate importance of interventional angiography for the abdominal aorta and its main branches diseases diagnostics. Methods: a retrospective radiological findings, comparisons and statistical data processing analysis of 206 patients whom were diagnosed with abdominal aorta or its main branches (celiac trunk, superior and inferior mesenteric arteries, renal arteries) pathology and treated at LUHS Kaunas Clinics. Data was collected with Microsoft Office Excel 2007 software. Statistical data analysis was carried out with IBM SPSS 22.0 statistics package. Participants of the study: case history and radiological findings of patients who were treated from 01/08/2018 to 01/08/2020 at LUHS Kaunas Clinics and had radiological investigation (ultrasound, computed tomography, magnetic resonance imaging, interventional angiography) of abdominal aorta and its main branches (celiac trunk, superior and inferior mesenteric arteries, renal arteries). Results: more men (68.0%) than women (32.0%) had diseases of the abdominal aorta or its main branches.

Patients were elderly (mean age $69,68 \pm 13,60$ years). 52,0% of patients were diagnosed with abdominal aorta aneurysm which 24,3% cases were found ruptured. 2,9% patients were diagnosed with aortic dissection, 1,9% - aortitis, 8,7% - aortic atherosclerosis, 11,7% - both thoracic and abdominal aneurysm and dissection, 22,8% - aortic branches pathology. The most used (98,0% of cases) method was computed tomography which was the gold-standard in all disease groups. Ultrasound was used 59,5% cases. Magnetic resonance imaging was used rarely (1,9% of cases). Invasive angiography was performed in 18.0% of cases and was essential as a therapeutic procedure. Conclusions: diseases of the abdominal aorta and its main branches affected more men than women. The most commonly diagnosed pathology was abdominal aortic aneurysm, less frequently – pathology of the main branches of the abdominal aorta, dissection and aneurysm of the thoracic and abdominal aorta, abdominal aortic atherosclerosis, the least common - aortitis and abdominal aortic dissection. Ultrasound was a frequent performed but required further radiological examination. Computed tomography was the most used and the most comprehensive radiological method of the abdominal aorta and its main branches disease diagnostics. Magnetic resonance imaging is a theoretically valuable method, but is rarely performed in clinical practice. Interventional angiography was performed as a therapeutic procedure in specific indications. Recommendations: patients diagnosed with abdominal aortic aneurysm should be monitored. Signs of imminent aneurysm rupture should be noted.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PLACENTOS PIRMEIGOS RIZIKOS VEIKSNIAI, NĖŠTUMO IR GIMDYMO KOMPLIKACIJOS BEI BAIGTYS

Placenta Previa: Risk Factors, Complications and Pregnancy Outcomes

Vytautė Rimdzevičiūtė

Akušerijos ir ginekologijos klinika
Mokslinis vadovas: Eglė Savukynė

Santrauka: Baigiamojo darbo tyrimo tikslas - išanalizuoti placentos pirmeigos rizikos veiksnius, nėštumo ir gimdymo komplikacijas bei baigtis moterims, kurios gimdė Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninėje Kauno klinikose 2018 01 01 – 2020 12 31. Baigiamojo darbo tyrimo uždaviniai: 1. Išanalizuoti placentos pirmeigos rizikos veiksnius ir jų paplitimą. 2. Nustatyti su placentos pirmeiga susijusias motinos bei naujagimio komplikacijas. 3. Išsiaiškinti gimdymo baigtis, esant placentos pirmeigai. Darbo metodika: Atlikta retrospektyvioji 2018 – 2020 m. LSMUL KK Akušerijos ir ginekologijos klinikos placentos pirmeigos atvejų analizė. Tiriamąją grupę sudarė 98 pacientės, ji lyginta su kontroline grupe - 261 paciente, kurioms tuo pačiu laikotarpiu atlikta CPO dėl vaisiaus sėdmenų pirmeigos. Duomenys surinkti iš ligoninės elektroninės informacinės sistemos. Statistinė analizė atlikta naudojantis IBM SPSS v.27 programa. Skirtumai laikyti statistiškai reikšmingais, kai p reikšmė $< 0,05$. Darbo rezultatai: Placentos pirmeiga buvo susijusi su vyresniu pacientės amžiumi ($p < 0,001$), didesniu gimdymų skaičiumi ($p < 0,001$), ankstesnio gimdymo metu atlikta CPO (33,7% ir 14,2%, $p < 0,001$), nėštumo nutraukimu (14,3% ir 4,6%, $p = 0,002$), chirurginėmis intervencijomis gimdoje (16,3% ir 3,1%, $p < 0,001$), nevaisingumo gydymu (12,2% ir 3,8%, $p = 0,003$). Placentos pirmeiga komplikavosi pataloginiu placentos prisitvirtinimu ($p < 0,001$), kraujavimu antruoju ir trečiuoju nėštumo trečdaliais ($p < 0,001$), priešlaikiniu gimdymu ($p < 0,001$), gausiu kraujavimu CPO metu ($p < 0,001$), buvo reikalingas kraujo komponentų perpylimas ($p < 0,001$). 6,1% pacienčių atlikta gimdos pašalinimo operacija, 3,06% atvejų baigėsi perinataline mirtimi. Darbo išvados: 1. Placentos pirmeigos rizikos veiksniai yra vyresnis motinos amžius, gimdymų skaičius, randas gimdoje po buvusių CPO, nevaisingumo gydymas, chirurginės gimdos intervencijos bei nėštumo nutraukimai. 2. Placentos pirmeiga komplikuojasi pataloginiu placentos prisitvirtinimu, kraujavimu antroje nėštumo puseje, priešlaikiniu gimdymu, gausiu kraujavimu CPO metu bei kraujo komponentų perpylimo poreikiu. 3. Naujagimiams būdingi mažesni įvertinimai pagal Apgar skalę bei dažnesnis gydymas naujagimių intensyvios terapijos skyriuje. 4. Nepalankios placentos pirmeigos baigtys yra gimdos pašalinimas bei perinatalinė mirtis.

Aim of the study: To analyze risk factors, complications and pregnancy outcomes of placenta previa patients who gave birth in Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics between 2018 and 2020. Objectives: 1. To analyze risk factors and its prevalence in cases of placenta previa. 2. To identify placenta previa related complications for mother and newborn. 3. To determine outcomes of placenta previa. Methods: A retrospective cohort study was conducted to analyze cases of placenta previa in LUHS Kaunas Clinics Department of Obstetrics and Gynaecology between 2018 and 2020. During the study period, 98 cases of placenta previa were included and compared with the control group of 261 patients who delivered by Cesarean section due to fetus breech presentation. Data were collected from the electronic database of the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics. Calculations were carried out using Statistical Package of Social Science (SPSS) v.27. The results were considered significant with a p value of less than 0.05. Results: Placenta previa was significantly associated with advanced maternal age ($p < 0,001$), parity ($p < 0,001$), prior cesarean section (33,7% vs 14,2%, $p < 0,001$), previous abortions (14,3% vs 4,6%, $p = 0,002$), surgical interventions in the uterus (16,3% vs 3,1%, $p < 0,001$), infertility treatment (12,2% vs 3,8%, $p = 0,003$). Placenta previa was complicated by abnormal placentation ($p < 0,001$), second and third trimester bleeding ($p < 0,001$), preterm birth ($p < 0,001$), massive bleeding during cesarean section ($p < 0,001$), maternal blood transfusion ($p < 0,001$). Adverse outcomes included peripartum hysterectomy (6,1%) and cases of perinatal death (3,06%). Conclusions: 1. Placenta previa risk factors are advanced maternal age, parity, previous cesarean delivery, infertility treatment, surgical interventions of the uterus, abortions. 2. Placenta previa is associated with abnormally invasive placenta, bleeding in the second half of pregnancy, preterm birth, massive bleeding during cesarean section, maternal blood transfusion. 3. Neonatal complications included lower Apgar score and required treatment in neonatal intensive care unit. 4. Cesarean hysterectomy and perinatal death were identified as adverse outcomes of placenta previa.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GIMDYMŲ, SUŽADINTŲ FOLEY KATETERIU, EIGA IR BAIGTYS LSMUL KK 2016-2020

METAIS

Delivery Outcomes after Induction with Foley Catheter in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics in 2016-2020

Akvilė Papievytė

Akušerijos ir ginekologijos klinika

Mokslinis vadovas: Laura Malakauskienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: Įvertinti gimdymų, sužadintų Foley kateteriu, eigos ir baigčių ypatumus. Tyrimo uždaviniai:

1. Išsiaiškinti svarbiausias indikacijas, dėl kurių pasirinktas gimdymo sužadinimas Foley kateteriu. 2. Įvertinti gimdymų, sužadintų Foley kateteriu, eigos ypatumus. 3. Išanalizuoti gimdymų, sužadintų Foley kateteriu, gimdymo baigtis. 4. Palyginti gimdymų, sužadintų Foley kateteriu, duomenis po natūralaus gimdymo ir cezario pjūvio operacijos. Metodika ir tyrimo dalyviai: Retrospektyvusis tyrimas, atrenkant 246 moterų, kurių gimdymas buvo sužadintas Foley kateteriu ir, kurios gimdė LSMUL KK Akušerijos ir ginekologijos klinikoje 2016-2020 metų laikotarpyje, gimdymo eigos ir baigčių duomenis. Medicininiai duomenys gauti iš Akušerijos ir ginekologijos klinikos Gimdymo skyriaus gimdymo knygų ir Kauno klinikų ligoninės informacinės sistemos (LIS). Statistinio reikšmingumo lygmuo $p < 0,05$). Išvados: 1. Gimdymų sužadintų Foley kateteriu daugėja, o pagrindinė gimdymo sužadinimo indikacija yra vaisiaus augimo sulėtėjimas. 2. Sužadinus gimdymą Foley kateteriu ilgesnė gimdymo ir bevandenio laikotarpio trukmė buvo susijusi su didesne cezario pjūvio operacijų rizika. 3. Sužadinus gimdymą Foley kateteriu du trečdaliai moterų pagimdė natūraliais gimdymo takais, o dažniausia nepavykusio gimdymo sužadinimo ir cezario pjūvio operacijos priežastis buvo distocija dėl neprogresuojančio gimdymo. 4. Daugiau gimdyvių pagimdė natūraliai, kuomet gimdymas buvo sužadinimas Foley kateteriu ir atlikta amniotomija, o CPO buvo dažnesnė kai gimdymo sužadinimui buvo naudojamas misoprostolis ir Foley kateteris. Cezario pjūvio operacijos būdu gimę naujagimiai buvo statistiškai reikšmingai didesnio svorio. Rekomendacijos: Labai svarbu medicininėje dokumentacijoje nurodyti gimdos kaklelio brandumą pagal Bishop skalę ir detalizuoti gimdymo sužadinimo pradžia, vaisiaus vandenų nutekėjimo ar amniotomijos laiką.

Aim: to assess the peculiarities of the course and outcomes of childbirths induced with a Foley catheter. Objectives: 1. To ascertain the main chosen indications for the labour induction with a Foley catheter. 2. To evaluate the course of

childbirth induced with a Foley catheter. 3. To analyse the outcomes of labour induced with a Foley catheter. 4. To compare data of childbirth after natural delivery and cesarean section vs. childbirth induced with a Foley catheter. Materials and methods: A retrospective study was conducted with selected data of childbirth course and outcomes of 246 women whose labour was induced with a Foley catheter, and who gave birth at the HLUHS Kaunas Clinics, Obstetrics and Gynecology Clinic in the period of 2016 to 2020. Medical data was obtained from the delivery books of the Department of Obstetrics and Gynecology and the information system of Kaunas Clinics Hospital (LIS). Statistical relevance was when $p < 0.05$. Conclusions: 1. The number of births induced with a Foley catheter is increasing, and the main indication is fetal growth restriction. 2. A longer anhydrous period and duration of labour was associated with an increased risk of cesarean section after labour induction with a Foley catheter. 3. Two-thirds of women gave birth naturally, after the induction of labour with Foley catheter, and the most common cause for failed labour induction and cesarean section was dystocia due to non-progressive labour. 4. More respondents gave birth naturally after the birth was induced with a Foley catheter and an amniotomy was performed. Cesarean section was more common after misoprostol and Foley catheter labour induction. Neonates' birthweight was statistically significantly greater in the cesarean section group. Recommendations: It is crucially important to indicate cervical ripening according to the Bishop scale and specify the onset of labour, the time of amniotic fluid drainage, or amniotomy in the medical documentation.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SENATVINIO SILPNUMO SINDROMO REIKŠMĖ REABILITACIJOS EFEKTYVUMUI SERGANTIEMIEMS IŠEMINE ŠIRDIES LIGA

The Impact of Frailty on the Effectiveness of Cardiac Rehabilitation in Coronary Artery Disease Patients

Rugilė Dubickaitė

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Raimondas Kubilius

Santrauka: Darbo autorius: Rugilė Dubickaitė Darbo pavadinimas: Senatvinio silpnumo sindromo reikšmė reabilitacijos efektyvumui sergantiesiems išemine širdies liga Darbo mokslinis vadovas: prof. Raimondas Kubilius Darbo tikslas: Įvertinti senatvinio silpnumo sindromo įtaką reabilitacijos efektyvumui IŠL sergantiems 65 metų ir vyresniems pacientams, nukreiptiems II reabilitacijos etapui Kulautuvos reabilitacijos ligoninėje. Darbo uždaviniai: 1. Įvertinti senatvinio silpnumo sindromo paplitimą tarp 65 m. ir vyresnių IŠL sergančių pacientų, nukreiptų II etapo reabilitacijai Kulautuvos reabilitacijos ligoninėje; 2. Įvertinti reabilitacijos efektyvumą senatvinio silpnumo sindromą turintiems ir neturintiems IŠL sergantiems pacientams; 3. Palyginti senatvinio silpnumo sindromą turinčių IŠL sergančių pacientų reabilitacijos efektyvumą su senatvinio silpnumo sindromo neturinčiais pacientais, vertinant fizinio pajėgumo pokyčius; 4. Palyginti senatvinio silpnumo sindromą turinčių IŠL sergančių pacientų reabilitacijos efektyvumą su senatvinio silpnumo sindromo neturinčiais pacientais, vertinant psichologinės savijautos pokyčius. Metodai: Atliktas perspektyvinis tyrimas LSMUL Kauno Klinikų filiale Kulautuvos reabilitacijos ligoninėje. Į tyrimą įtraukti 65 metų ir vyresni pacientai, sergantys IŠL ir nukreipti II etapo reabilitacijai. Senatvinio silpnumo sindromas buvo vertinamas naudojant Edmontono silpnumo skalę (EFS). Reabilitacijos efektyvumo vertinimo kriterijai: 6 min. ėjimo testas (6 MĖT), 10 m ėjimo testas, „Stotis-sėstis per 30 sekundžių“ testas, plaštakų raumenų jėgos vertinimas dinamometru ir PSO (5) klausimynas. Rezultatai: Tyrime dalyvavo 59 pacientai, iš kurių 34 (57,6 proc.) buvo vyrai ir 25 (42,4 proc.) moterys. Visų tiriamųjų amžiaus vidurkis 74,95 (SN=6,4) metai. 30 (50,8 proc.) pacientų neturėjo senatvinio silpnumo sindromo (iš jų 21 (70 proc.) vyras ir 9 (30 proc.) moterys), 29 (49,2 proc.) pacientai turėjo įvairaus laipsnio senatvinio silpnumo sindromą (iš jų 13 (44,8 proc.) vyrų ir 16 (55,2 proc.) moterų). 22 tiriamieji (37,3 proc.) buvo pažeidžiami, 4 šiek tiek silpni (6,8 proc.), 3 vidutiniškai silpni (5,1 proc.). Statistiškai reikšmingai skyrėsi tiriamosios ir kontrolinės grupių pasiskirstymas pagal amžiaus ($p=0,003$), KMI ($p=0,048$) vidurkius, ŠN funkcinę klasę pagal NŠA ($p=0,048$), sergamumą glaukoma ($p=0,011$). Reabilitacijos trukmė grupėse statistiškai reikšmingai nesiskyrė. Reabilitacija buvo statistiškai reikšmingai efektyvi kontrolinėje ($p<0,001$) ir tiriamojoje grupėje ($p<0,001$), vertinant pagal visus pasirinktus kriterijus. Reabilitacijos efektyvumas buvo statistiškai reikšmingai didesnis kontrolinėje

grupėje, vertinant pagal 10 m. ėjimo testo (kontrolinės grupės rezultato pagerėjimo mediana 0,25 (0,064-0,667; 36,98) m/s, tiriamosios grupės rezultato pagerėjimo mediana 0,166 (0-0,342; 22,78) m/s, $p=0,001$), „Stotis-sėstis per 30 sekundžių“ testo (kontrolinės grupės rezultato pagerėjimo mediana 3 (1-6; 39,13) pakartojimai, tiriamosios grupės 5 rezultato pagerėjimo mediana 2 (0-6; 20,55) pakartojimai, $p<0,001$) rezultatus. Nustatyta statistiškai reikšminga atvirkštinė koreliacija tarp Edmontono skalės balų ir 10 m. ėjimo testo ($rs= -0,481$, $p<0,001$) ir „Stotis-sėstis per 30 sekundžių“ testo ($rs= -0,573$, $p<0,001$) I ir II rezultatų skirtumų. Vertinant pagal PSO (5), po reabilitacijos buvo stebimas didesnis psichologinės savijautos pagerėjimas tiriamojoje grupėje (pagerėjimo mediana 16 (0-64; 32,41) balų) nei kontrolinėje grupėje (pagerėjimo mediana 12 (0-40; 27,67) balų), skirtumas tarp grupių nebuvo statistiškai reikšmingas, $p=0,285$. Išvados: 1. Senatvinių silpnumo sindromo dažnis tarp 65 metų ir vyresnių IŠL segančių pacientų, nukreiptų II reabilitacijos etapui Kulautuvos reabilitacijos ligoninėje siekė 49,2 proc. (pažeidžiami 37,3 proc., šiek tiek silpni 6,8 proc., vidutiniškai silpni 5,1 proc.) 2. Kardiologinė reabilitacija buvo statistiškai reikšmingai efektyvi SSS turinčių ir SSS neturinčių pacientų grupėse. 3. Kardiologinė reabilitacija, vertinant pagal fizinio pajėgumo rezultatus, buvo statistiškai reikšmingai efektyvesnė SSS neturinčių pacientų grupėje. Po reabilitacijos buvo stebimas didesnis psichologinės savijautos pagerėjimas SSS turinčių pacientų grupėje, lyginant su SSS neturinčiais pacientais, tačiau skirtumas tarp grupių nebuvo statistiškai reikšmingas.

Author: Rugilė Dubickaitė Title: The impact of Frailty on the Effectiveness of Cardiac rehabilitation in Coronary Artery Disease Patients. The Head of the thesis: prof. Raimondas Kubilius Aim: To evaluate the impact of frailty on the effectiveness of phase II cardiac rehabilitation among coronary artery disease patients in Kulautuvos Hospital of rehabilitation. Objectives: 1. To measure the prevalence of frailty among ≥ 65 years old CAD patients in Kulautuvos rehabilitation hospital; 2. To evaluate the effectiveness of cardiac rehabilitation among frail and non-frail CAD patients; 3. To compare the effect of cardiac rehabilitation on physical performance between frail and non-frail CAD patients; 4. To compare the effect of cardiac rehabilitation on psychological wellbeing between frail and non-frail CAD patients Methods: A prospective study was conducted in Kulautuvos Hospital of Rehabilitation, the affiliated hospital of Kauno klinikos. ≥ 65 years old CAD patients were included in the study. Edmonton's Frail Scale (EFS) was used to evaluate frailty. 6-minute walk test (6 MWT), 10-meter walk test (10MWT), 30 sec. sit-to-stand test (30s-STs), grip strength measured using a handgrip dynamometer, and WHO (5) questionnaire were used to evaluate the effectiveness of rehabilitation. Results: 59 (34 men (57.6%), 25 (42.4 %) women) with a mean age of 74.95 (SD=6.4) years were enrolled in the study. Frailty prevalence was following: 30 (50.8 %) patients were non-frail (70% men, 30% women), 29 (49.2%) had some level of frailty (44.8% men, 55.2% women). 22 (37.3 %) patients were vulnerable, 4 (6.8 %) mild frail, 3 (5.1%) moderately frail. A statistically significant association was found between frailty and age ($p=0.003$), BMI ($p=0.048$), NYHA functional status ($p=0.048$), and glaucoma ($p=0.011$). There was no statistically significant difference between frailty and control groups in the duration of rehabilitation. The cardiac rehabilitation was statistically significantly effective in both frailty ($p<0.001$) and control groups ($p<0.001$). The effectiveness of cardiac rehabilitation evaluated by results of 10MWT (the median result of control group 0.25 (0.064-0.667; 36.98) m/s, the median result of frailty group 0.166 (0-0.342; 22.78) m/s, $p=0.001$), and 30s-STs (the median of the control group 3 (1-6; 39,13) repetitions, the median result of frailty group 2 (0-6; 20.55) repetitions, $p<0.001$) was statistically significantly greater in the control group compared to the frailty group. Statistically significant negative correlation between EFS score and results of 10MWT ($rs=-0,481$, $p<0,001$), 30s-STs ($rs=-0,573$, $p<0,001$) was observed. Psychological wellbeing, evaluated by WHO (5) improved more in the frailty group (median score 16 (0- 64; 32.41) compared to the control group (12 (0-40; 27.67), the difference between groups was not statistically significant ($p=0.285$). Conclusions: 1. The prevalence of frailty among ≥ 65 years old coronary artery disease patients in Kulautuvos hospital of rehabilitation was 49,2% (37.3% were vulnerable, 6,8 % were mild frail, 5,1% were moderately frail). 2. Cardiac rehabilitation was statistically significantly effective in both frailty and non-frail groups. 3. The effect of cardiac rehabilitation on physical performance was statistically significantly greater in the non-frail group compared to the frailty group. 4. Greater improvement in psychological wellbeing after cardiac rehabilitation was observed in the frailty group compared to the non-frail group, although the difference between groups was not statistically significant.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PACIENTŲ PASITENKINIMO RADIODAŽNUMINĖS ABLIACIJOS PROCEDŪROMIS VERTINIMAS

The Assessment of Patients' Satisfaction on the Radiofrequency Catheter Ablation Procedure

Deimantė Kučinskaitė

Kardiologijos klinika
Mokslinis vadovas: Milda Švagždienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: Ištirti pacientų, kuriems dėl ritmo sutrikimų atlikta radiodažnuminė abliacija (RDA) pasitenkinimą procedūra bei ją lemiančius veiksnius. Uždaviniai: 1. Ištirti pacientų pasitenkinimą RDA procedūra. 2. Nustatyti sąsajas tarp pacientų patiriamo nerimo ir pasitenkinimo RDA procedūra. 3. Nustatyti sąsajas tarp patiriamo skausmo ir pasitenkinimo RDA procedūra. 4. Nustatyti sąsajas tarp gautos informacijos prieš procedūrą ir pasitenkinimo RDA procedūra. Tyrimo metodika: Tyrimas buvo atliktas Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų Kardiologijos klinikoje, Širdies aritmijų skyriuje. Tyrimas vyko 2020 metų birželio - lapkričio mėnesiais. Tyrimo tipas – kiekybinis. Tyrimo metodas – anketinė anoniminė apklausa. Statistinė duomenų analizė atlikta panaudojant „Microsoft Word“ 2010, „Microsoft Excel“ ir SPSS 23.00 programinius paketus. Statistiškai reikšmingas požymių skirtumas tiriamųjų grupėse laikomas, kai $p < 0,05$. Tiriamieji: Tyrimo imtį sudarė 130 pacientų, kuriems dėl ritmo sutrikimų atlikta RDA procedūra Širdies aritmijų skyriuje. Parengtos anketos buvo dalinamos pacientams tą pačią dieną po procedūros. Tyrimo metu buvo išdalintos 138 anketos, tinkamai užpildyta – 130 anketų, kurios buvo panaudotos tolimesnei analizei. Atsako dažnis – 94,2 proc. Išvados: 1. Didžioji dalis pacientų RDA procedūrą ir savo savijautą po procedūros įvertino labai gerai ir gerai. Vyrai šią procedūrą vertino geriau nei moterys. 2. Didėjant generalizuotam nerimui ir nerimui prieš procedūrą, pacientų pasitenkinimas RDA procedūra buvo mažesnis. Daugiausiai tiriamųjų prieš RDA procedūrą išgyveno vidutinį nerimą. Mažiausiai nerimo patyrė tie pacientai, kuriems buvo tinkamai paaiškinta apie jų būklę ir suteikta informacija apie procedūros metu atliekamus veiksmus, o daugiausiai tie, kuriems ši informacija nebuvo suteikta. 3. Didėjant skausmui procedūros metu ir po procedūros pacientų pasitenkinimas RDA procedūra buvo prastesnis. Tiriamieji, kuriems procedūros metu buvo taikyta anestezija patyrė mažiau skausmo nei tie, kuriems nebuvo taikyta anestezija. Pacientų patirtas skausmas procedūros metu ir iškart po procedūros taip pat buvo susijęs su išgyventu nerimu prieš procedūrą. 4. Labiau RDA procedūra buvo patenkinti pacientai, kuriems buvo tinkamai paaiškinta apie jų būklę bei tie pacientai, kuriems slaugytojai suteikė informacijos apie planuojamą procedūrą.

Aim of the research: To investigate the procedure of radiofrequency catheter ablation while treating arrhythmias for patients and determine the level of satisfaction within the treatment procedure and its determinants. Tasks: 1. To investigate patient satisfaction with the RFA procedure. 2. To identify the interfaces between patient's anxiety and satisfaction with the RFA procedure. 3. To determine the interfaces between pain experienced and satisfaction with the RFA procedure. 4. To identify the interfaces between received information prior to the procedure and satisfaction with the RFA procedure. Research methodology: This research was performed in Hospital of Lithuanian University of Health sciences Kaunas Clinics, Clinic of Cardiology, Department of Cardiac Arrhythmias. The study was carried out during June and November 2020. The type of research was quantitative. The method of the research was an anonymous questionnaire type of survey. Statistical data analysis was carried out by using Microsoft Word 2010, Microsoft Excel, and SPSS 23.00 software packages. A statistically significant difference between the means among the study groups were considered when $p < 0.05$. Participants: The study comprised 130 patients who underwent a RFA procedure while treating cardiac arrhythmias in the Department of Cardiac Arrhythmias. The prepared questionnaires were distributed to patients on the same day after the procedure. During the research, 138 questionnaires were distributed, 130 questionnaires were correctly filled, which were used for further analysis. Response rate – 94,2%. Conclusions: 1. The majority of patients rated the RFA procedure and their well-being after the procedure as very good and good. Men rated this procedure better than women. 2. With increasing generalized anxiety and pre-procedure anxiety, patients satisfaction with the RFA procedure was lower. Most subjects experienced moderate anxiety before the RFA procedure. The least anxiety experienced those patients who were properly explained about their condition and provided information about the actions taken during the procedure, and the most those to whom this information was not provided. 3. With increasing pain during and after the procedure, patients satisfaction with the RFA procedure was inferior. Subjects who underwent anesthesia during the procedure experienced less pain than those, who did not undergo anesthesia. The pain experienced by patients during and immediately after the procedure was also associated with the anxiety experienced before the procedure. 4. Patients who were properly explained about their condition and those to whom nurses provided information about the planned procedure were more satisfied with the RFA procedure.

2021-06-11 (ETD sistemoje)

ANTRINIŲ PERITONITŲ MIKROBIOLOGINĖ DIAGNOSTIKA, SUKĖLĖJŲ SPEKTRAS IR ATSPARUMAS PRIEŠMIKROBINIAMS VAISTAMS

Microbiological Diagnostics of Secondary Peritonitis, Spectrum of Pathogens and Their Antimicrobial Resistance

Lina Radvilaitė

Laboratorinės medicinos klinika
Mokslinis vadovas: Violeta Kareivienė

Santrauka: Tyrimo tikslas. Išanalizuoti antrinio peritonito sukėlėjus ir jų atsparumą priešmikrobiniais vaistams LSMUL KK stacionaro skyriuose. Tyrimo uždaviniai: 1. Nustatyti antrinio peritonito sukėlėjų spektrą bei dažnį. 2. Įvertinti dažniausiai išskirtų sukėlėjų atsparumą priešmikrobiniais vaistams. 3. Įvertinti polimikrobinų infekcijų dažnį tirtiems pacientams. 4. Įvertinti pacientų, kuriems buvo diagnozuotas antrinis peritonitas, išėtis. Tyrimo objektas ir metodai. Buvo analizuojami 2019 metais Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikose nuo antrinio bakterinio arba grybelinio peritonito gydytų pacientų duomenys. Atlikta retrospektyvinė 138 atvejų analizė, vertinant mikrobiologinių pasėlių ir pacientų elektroninių ligos istorijų demografinius bei klinikinius duomenis. Rezultatai. 138 pacientų, gydytų nuo antrinio peritonito, pasėliuose nustatyti 244 sukėlėjai. 51,6 proc. (n=126) sukėlėjų sudarė enterobakterijos, 20,2 proc. (n=49) enterokokai, 8,2 proc. (n=20) bakteroidai, 6,6 proc. (n=16) *Pseudomonas aeruginosa*, 5,3 proc. (n=13) *Candida* spp. 65,0 proc. (n=13) *K. pneumoniae* padermių pasižymėjo dauginiu atsparumu vaistams. Visos *Enterobacterales* padermės buvo jautrios meropenemui (n=126). Vankomicinui atsparios buvo 67,9 proc. (n=19) *E. faecium* ir 5,0 proc. (n=1) *E. faecalis* padermių. *Enterococcus* gentyje nustatyta *E. faecium* padermė atspari linezolidui (2,0 proc.; n=1). Dvi arba daugiau padermių buvo nustatyta 45,6 proc. (n=63) tiriamųjų pasėliuose. 79,1 proc. (n=34) *Enterococcus* spp. padermių, taip pat 84,6 proc. (n=11) *Proteus* spp. ir 59,0 proc. (n=36) *E. coli* padermių nustatyta polimikrobinų infekcijų atvejais. Tirtų pacientų imtyje pasveiko 68,1 proc. (n=94) pacientų. Reikšmingai rečiau pasveiko 65 metų arba vyresni (53,0 proc.; n=35), turėję dvi arba daugiau gretutines ligas (20,9 proc.; n=10) pacientai. Neišgyvenusių pacientų imtyje 70,5 proc. (n=31) atvejų nustatyta bent viena dauginiu atsparumu vaistams pasižymėjusi padermė. Pasveiko 66,2 proc. (n=45) tirtų vyrų ir 70,0 proc. (n=49) moterų. Išvados: 1. Esant antriniam peritonitui, 80 proc. nustatytų sukėlėjų priklausė normaliai žarnyno mikrobiotai: *Enterobacterales* šeimos, *Enterococcus* ir *Bacteroides* genčių bakterijos. Rečiau buvo nustatomos *Pseudomonas* sp. ir *Candida* spp. padermės. 2. Tarp *Enterobacterales* šeimos antrinio peritonito sukėlėjų dauginiu atsparumu vaistams dažniausiai pasižymėjo *K. pneumoniae* padermės. Karbapenemams atsparių enterobakterijų nustatyta nebuvo. Tarp *Enterococcus* spp. sukėlėjų *E. faecium* buvo patikimai dažniau atsparus ampicilinui ir vankomicinui lyginant su *E. faecalis*. Nustatyta viena *E. faecium* padermė atspari linezolidui. 3. Beveik pusei tirtų pacientų nustatytas daugiau nei vienas sukėlėjas. Reikšmingai dažniau infekcija buvo polimikrobinė, kai nustatyti *Enterococcus* spp., *E. coli* ir *Proteus* spp. sukėlėjai. 4. Du trečdaliai pacientų, kuriems buvo nustatytas antrinis peritonitas, pasveiko. Reikšmingai rečiau pasveiko pacientai, kurie buvo 65 metų ir vyresni bei turėjo gretutinių ligų. Neišgyvenusių pacientų imtyje reikšmingai dažniau buvo nustatytos dauginio atsparumo vaistams padermės. Vertinant antrinio peritonito išėtis, reikšmingo skirtumo tarp lyčių nenustatyta.

Aim of the study. To analyse the spectrum of pathogens causing secondary peritonitis and their resistance to antimicrobial drugs in inpatient departments. **Objectives of the study:** 1. To determine the spectrum of pathogens causing secondary peritonitis. 2. To evaluate the antimicrobial resistance of most commonly isolated pathogens. 3. To evaluate the occurrence of polymicrobial infections among studied patients. 4. To evaluate the outcomes of patients who were diagnosed with secondary peritonitis. **Object and methods of the study.** All patients of the study received treatment for secondary bacterial or fungal peritonitis in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics in 2019. A retrospective analysis of 138 cases was performed including data of microbiological cultures and patients' electronic medical records. **Results.** Among 138 patients treated from secondary peritonitis 244 pathogens were isolated. 51,6% (n=126) of them were *Enterobacterales* family bacteria, 20,2% (n=49) were *Enterococcus* spp., 8,2% (n=20) *Bacteroides* spp., 6,6% (n=16) *Pseudomonas aeruginosa* and 5,3% (n=13) *Candida* spp. 65,0% (n=13) of *K. pneumoniae* isolates were multidrug-resistant. All *Enterobacterales* strains were carbapenem-susceptible (n=126). Vancomycin-resistant were 67,9% (n=19) of *E. faecium* and 5,0% (n=1) of *E. faecalis* isolates. In the genus *Enterococcus*, one *E. faecium* strain was found to be linezolid-resistant (2,0%; n=1). Two or more strains were found in 45,6% (n=63) of evaluated microbiological cultures. 79,1% (n=34) of *Enterococcus* spp., 84,6% (n=11) of *Proteus* spp. and 59,0% (n=36) of *E. coli* isolates were detected in cases of polymicrobial infection. 68,1% of patients treated from secondary peritonitis recovered. The recovery rate was significantly lower among patients who were 65 years or older (53,0%; n=35) and had two or more comorbidities (20,9%; n=10). In non-survivors, the presence of multidrug-resistant species was 70,5% (n=31). The recovery rate was 66,2% (n=46) in males and 70,0% (n=49) in females. **Conclusions:** 1. 80% of isolated microorganisms causing

secondary peritonitis belong to normal intestinal microbiota: Enterobacterales family pathogens, Enterococcus spp. and Bacteroides spp. strains. Other isolates included Pseudomonas sp. and Candida spp. 2. Among the Enterobacterales family pathogens of secondary peritonitis, K. Pneumoniae strains were most often found to be multidrug-resistant. None of analysed Enterobacterales family pathogens were carbapenem-resistant. Significantly higher resistance to ampicillin and vancomycin was determined in E. faecium isolates compared to E. faecalis. One strain of E. faecium was found to be linezolid-resistant. 3. In almost half of analysed cases two or more pathogens were detected. Polymicrobial infection was found significantly more often when pathogens were Enterococcus spp., E. coli and Proteus spp. 4. Two-thirds of patients treated from secondary peritonitis recovered. A significantly lower recovery rate was observed when patients were 65 years or older and had comorbidities. In non-survivors, the presence of multidrug-resistant species was significantly more common. No significant sex-related difference of outcomes was found.

2021-06-15 (ETD sistemoje)

KINEZITERAPEUTO ATLIEKAMŲ PASLAUGŲ PIRMINĖS SVEIKATOS PRIEŽIŪROS LYGMENYJE POBŪDIS IR VERTINIMAS

The Nature and Evaluation of Physiotherapy Services at the Primary Care

Diana Bukauskaitė

Šeimos medicinos klinika
Mokslinis vadovas: Ida Liseckienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: Atlikti kineziterapeuto vykdomų paslaugų pirminės sveikatos priežiūros lygmenyje analizę ir vertinimą. Tyrimo uždaviniai: 1. Sužinoti priežastis, dėl kurių šeimos gydytojas siunčia pacientus kineziterapeuto konsultacijai. 2. Įvertinti pacientų pasitenkinimą kineziterapeuto taikomomis paslaugomis ir palyginti pasitenkinimą tarp amžiaus, apsilankymų skaičiaus, skausmo balų grupių. 3. Išsiaiškinti kineziterapeuto ir šeimos gydytojo nuomonę apie tarpusavio bendradarbiavimą. Tyrimo metodai: Dalis tiriamųjų apklausos vykdyta anoniminės anketinės apklausos būdu. Duomenys analizuoti naudojant statistinių duomenų analizės paketą IBM SPSS 23 ir neparametrinį kriterijų – Mann-Whitney U testą. Statistinė išvada laikyta reikšminga, jei kriterijaus tikimybė (p) tenkino sąlygą $p < 0,05$. Kita apklausos dalis – interviu metodas, kuomet transkripcijos analizuotos remiantis indukcijos principu. Tyrimo dalyviai: Tyrime dalyvavo 50 PSP pacientų ir 21 sveikatos priežiūros specialistas. Tyrimo rezultatai: 94,1% PSP pacientų siūsti kineziterapijai dėl raumenų-kaulų sistemos patologijos, iš kurių dažniausiai (31,4%) buvo įvardinta kaklo, nugaros, juosmens ir kryžmens sričių skausmai. Pacientai buvo labiausiai patenkinti kineziterapeutų profesionalumu ir atidžiu nusiskundimų išklausymu (88%), mažiausiai – asmeniniu įsitraukimu nustatant veiklos tikslus ir priimant sprendimus (40%). Statistiškai reikšmingo pasitenkinimo skirtumo tarp skirtingų grupių nenustatyta. Interviu metodu išskirtos septynios bendradarbiavimą apibendrinančios temos, ir nustatyta, kad bendradarbiavimas vertinamas kaip sėkmingas, tačiau turi silpnųjų pusių. Išvados: 1) Pagrindinės priežastys, dėl kurių šeimos gydytojai siuntė PSP pacientus kineziterapijos paslaugoms buvo atramos-judėjimo sistemos sutrikimai, nedidelę dalį sudarė neurologinės ligos. 2) Pacientų pasitenkinimo lygis suteiktomis kineziterapijos paslaugomis buvo aukštas, pacientai labiausiai patenkinti kineziterapeutų profesionalumu ir atidžiu skundų išklausymu. 3) Statistiškai reikšmingo pasitenkinimo skirtumo tarp skirtingų amžiaus, apsilankymų skaičiaus, skausmo balų grupių nenustatyta. 4) Bendradarbiavimas PSP komandos narių yra vertinamas kaip sėkmingas, tačiau stebima ir tobulintinų bendradarbiavimo aspektų: nepakankama komunikacija, specialistų įsitraukimas, supratingumo tarp specialistų ir žinių apie kineziterapiją trūkumas, nepageidaujamas pacientų požiūris ir lūkesčiai, dalis nepalankių organizacinių ir aplinkos veiksnių.

The aim of the study: To analyse and evaluate the services of physiotherapist in primary care. Objectives: 1. To determine reasons why family doctors send patients to a physiotherapist consultation. 2. To evaluate patients' satisfaction with the services provided by a physiotherapist and to compare satisfaction between different age, number of visits, pain score groups. 3. To find out the opinion of a physiotherapist and family doctor about the cooperation between them. Methods: One part of the study was conducted by the anonymous questionnaire. Data were analysed using the statistical analysis package IBM SPSS 23 and non-parametric criteria - Mann-Whitney U test. The statistical conclusion was considered significant if the probability (p) of the criteria satisfied the condition $p < 0,05$. Another part

of the study is the interview method, where transcripts were analyzed based on the principle of induction.. Target group: The study included 50 primary health care patients and 21 healthcare professionals. Results: 94,1% primary health care patients were referred for physiotherapy due to musculoskeletal pathology, the most common (31,4%) of which was neck, back, lumbar and sacral pain. Patients were most satisfied with the professionalism of physiotherapists and careful listening to the complaints (88%) and the least satisfied with personal involvement in setting performance goals and making decisions (40%). No statistically significant difference in satisfaction was found between the different groups. Seven topics were identified by the interview method summarizing the aspects of cooperation and it was found that the collaboration was rated as being successful but with some weaknesses. Conclusions: 1) The main reasons why family doctors referred primary health care patients for physiotherapy services were musculoskeletal disorders, a small proportion of which were neurological diseases. 2) Satisfaction of patients with the provided physiotherapy services was high and most patients were satisfied with the professionalism of physiotherapists and careful listening to the complaints. 3) There was no statistically significant difference in the satisfaction between the different age, number of visits, and pain score groups. 4) Collaboration with primary health care team members is considered as being successful, however there is a number of improvable aspects of cooperation: insufficient communication and specialist involvement, deficiency of understanding between professionals and lack of knowledge about physiotherapy, undesirable attitude and expectations of patients and some unfavourable organisational and environmental factors.

2021-06-15 (ETD sistemoje)

MOLEKULINIŲ ŽYMENŲ PROGNOZINĖS IR PREDIKCINĖS REIKŠMĖS ĮVERTINIMAS GLIOBLASTOMA SERGANTIEMS PACIENTAMS

Evaluation of Prognostic and Predictive Implication of Molecular Markers in Glioblastoma Patients

Rugilė Paštuolytė

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Jurgita Gudaitienė

Santrauka: Darbą atliko: Rugilė Paštuolytė Darbo pavadinimas: Molekulinių žymenų prognozinių ir predikcinių reikšmės įvertinimas glioblastoma sergantiems pacientams. Tyrimo tikslas: įvertinti molekulinių žymenų sąsajas su ligos eiga bei gydymo parinkimu glioblastoma sergantiems pacientams. Uždaviniai: 1. Įvertinti molekulinių žymenų MGMT ir IDH būklės variantų pasiskirstymą pacientų grupėse pagal amžių bei lytį. 2. Išanalizuoti molekulinių žymenų MGMT bei IDH būklės sąsajas su glioblastomos pirminio židinio lokalizacija, dydžiu bei perifokalniais pakitimais. 3. Nustatyti molekulinių žymenų MGMT ir IDH būklės įtaką išgyvenamumui iki pirmojo ligos progresavimo. 4. Išanalizuoti taikyto gydymo ypatumus pacientų amžiaus grupėse iki 70 metų ir virš 70 metų pagal pacientų funkcinę būklę ir nustatytus molekulinius žymenis. Metodai: atlikta retrospektyvinė analizė, renkant nuasmenintus sveikatos duomenis apie tiriamuosius, prieinamus ligų istorijose, archyvuose dokumentuose. Pirminės diagnozės data laikoma biopsinės arba operacinės medžiagos paėmimo histologiniam tyrimui data. Statistinė tyrimo duomenų analizė atlikta naudojantis SPSS ir Microsoft Excel programomis. Tyrimo uždaviniams atlikti naudoti aprašomosios statistikos metodai, χ^2 kriterijus, Kaplan-Meier metodas, multivariacinė Cox regresijos analizė. Sąsajos vertintos kaip statiškai reikšmingos, kai patikimumo koeficientas $p \leq 0,05$. Tiriamieji: pacientai, kuriems 2017-2019 metais LSMUL Kauno klinikose diagnozuota glioblastoma. Į tyrimą įtraukta 100 pacientų, kuriems buvo histologiškai patvirtinta glioblastoma. Tyrimo rezultatai: pacientų virš 70 metų grupėje MGMT metilinimas nustatytas 75 proc., pacientų 70 metų ir jaunesnių grupėje MGMT metilinimas nustatytas 53,2 proc. Esant glioblastomos pirminio židinio dydžiui 6 cm ir daugiau ar kai navikas peraugęs smegenų vidurio liniją, MGMT metilinimas nustatytas 82,4 proc., esant pirminio židinio dydžiui mažiau nei 6 cm MGMT metilinimas nustatytas 52,2 proc. Esant MGMT žymens metiliniui 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 33,3 proc., išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 10 mėn., nesant MGMT žymens metiliniui – 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 15 proc., o mediana 7,3 mėn. Pacientų virš 70 metų grupėje IDH mutacija nustatyta 0 proc., pacientų iki 70 metų (imtina) grupėje IDH mutacija nustatyta 8,3 proc. ($p=0,1$). Esant IDH geno mutacijai, 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 100 proc., išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 20 mėn., nesant IDH geno mutacijai – 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 17,5 proc., išgyvenamumo iki pirmojo ligos

progresavimo mediana 10 mėn., nesant MGMT žymens metilinimui – 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 15 proc., o mediana 7,3 mėn. Pacientų virš 70 metų grupėje IDH mutacija nustatyta 0 proc., pacientų iki 70 metų (imtina) grupėje IDH mutacija nustatyta 8,3 proc. ($p=0,1$). Esant IDH geno mutacijai, 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 100 proc., išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 20 mėn., nesant IDH geno mutacijai – 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 17,5 proc., išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 7,3 mėn. Virš 70 metų pacientų grupėje chemospindulinis gydymas taikytas 58,6 proc., 70 metų ir jaunesnių pacientų grupėje – 90,6 proc. Spindulinė terapija virš 70 metų pacientų grupei taikyta 41,4 proc., 70 metų ir jaunesnių pacientų grupėje – 9,4 proc. Pacientų grupėje, kurios funkcinė būklė pagal ECOG skalę 0 ir 1, operacinis gydymas taikytas 96,2 proc., pacientų grupėje, kurios funkcinė būklė pagal ECOG yra 2 ir daugiau – 78,6 proc. Pacientų grupėse, kurių funkcinė būklė pagal ECOG yra 0 ar 1, chemospindulinis gydymas taikytas 94,2 proc., pacientų grupėje, kurių funkcinė būklė pagal ECOG yra 2 ir daugiau – 56,5 proc. Pacientų grupėje, kurių funkcinė būklė pagal ECOG yra 2 ir daugiau, spindulinė terapija taikyta 43,5 proc., pacientų grupėje, kurių funkcinė būklė pagal ECOG yra 0 ar 1 – 5,8 proc. Išvados: MGMT žymens metilinimo bei IDH mutacijos dažnis tarp vyrų ir moterų statistiškai patikimai nesiskyrė ($p>0,05$). MGMT žymens metilinimas pacientų virš 70 metų grupėje nustatytas dažniau nei iki 70 metų (imtina) grupėje ($p=0,05$). IDH mutacijų dažnis pacientų grupėse iki 70 metų (imtina) ir virš 70 metų nesiskyrė ($p=0,1$). MGMT ir IDH žymenų būklės sąsajų su glioblastomos pirminio židinio lokalizacija ir perifokaliniiais pakitimais nerasta ($p>0,05$). Nustatytas ryšys glioblastomos pirminio židinio 6 cm ir didesnio dydžio bei naviko peraugimo smegenų vidurio liniją su MGMT metilinimu ($p=0,03$). IDH žymens sąsajų su glioblastomos pirminio židinio dydžiu nenustatyta ($p=0,4$). Nustatytas ilgesnis išgyvenamumas esant MGMT žymens metilinimui: 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 33,3 proc., lyginant su nemetiltu MGMT – 15 proc. (Log-rank= $0,026$); išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 10 mėn., nesant MGMT žymens metilinimo – 7,3 mėn. Nustatytas ilgesnis išgyvenamumas esant IDH geno mutacijai: 1-erių metų išgyvenamumas iki pirmojo ligos progresavimo 100 proc., lyginant su nemutuotu IDH genu – 17,5 proc. (Log-rank= $0,048$); išgyvenamumo iki pirmojo ligos progresavimo mediana 20 mėn., nesant IDH geno mutacijos – 7,3 mėn. Operacinio gydymo dažnis pacientų grupėse iki 70 metų (imtina) ir virš 70 metų nesiskyrė ($p=0,2$). Pacientų virš 70 metų grupėje rečiau taikytas chemospindulinis gydymas, dažniau – vien spindulinis gydymas ($p=0,05$).

Author: Rugilė Pastuolytė Title: Evaluation of Prognostic and Predictive Implication of Molecular Markers in Glioblastoma Patients. Aim: to evaluate the associations of molecular markers with the course of the disease and the choice of treatment in patients with glioblastoma. Objectives: 1. To evaluate the distribution of MGMT and IDH status variants of molecular markers in patient groups by age and sex. 2. To analyze the correlations of the molecular markers MGMT and IDH status with the localization, size and perifocal changes of the primary foci of glioblastoma. 3. To determine the influence of MGMT and IDH status of molecular markers on survival until the first progression of the disease. 4. To analyze the peculiarities of the applied treatment in the age groups of patients up to 70 years and over 70 years and according to the functional status of the patients and the identified molecular markers. Methods: a retrospective analysis was performed, collecting depersonalized health data on subjects available in case histories and archival documents. The date of initial diagnosis is considered to be the date of collection of the biopsy or surgical material for histological examination. Statistical analysis of the survey data was performed using SPSS and Microsoft Excel programs. Descriptive statistical methods, χ^2 criteria, Kaplan-Meier method, multivariate Cox regression analysis were used to perform the research tasks. Correlations were assessed as statically significant when the confidence factor was $p \leq 0.05$. Participants: patients who were diagnosed with glioblastoma in LSMUL Kaunas clinics in 2017-2019. The study included 100 patients with histologically confirmed glioblastoma. Results: MGMT methylation was found in 75% of patients over 70 years of age, and MGMT methylation was found in 53.2% of patients aged 70 years and younger. MGMT methylation was found in 82.4% at glioblastoma primary focal size of 6 cm or more, or when the tumor had grown beyond the midline of the brain, and MGMT methylation was found in 52.2% at primary focal sizes less than 6 cm. In case of MGMT methylation, 1-year progression-free survival was 33.3%, progression-free survival median was 10 months, and in absence of methylation of MGMT, 1-year progression-free survival was 15%, and progression-free survival median was 7.3 months. IDH mutation was detected in 0% of patients over 70 years of age, and in a group of patients under 70 years and younger IDH mutation was detected in 8.3% ($p=0.1$). In case of IDH gene mutation, 1-year progression-free survival was 100%, progression-free survival median was 20 months, in absence of IDH gene mutation - 1-year progression-free survival was 17.5%, progression-free survival median was 7.3 months. In a group of patients over 70 years of age, chemotherapy was used in 58.6%, in a group of patients aged 70 years and younger - 90.6%. Radiation therapy was used in 41.4% of patients over 70 years of age and in 9.4% of patients aged 70 years and younger. In a group of patients with functional status according to the ECOG scale 0 and 1, surgical treatment was used in 96.2%, in a group of patients with functional status according to ECOG 2 and more - 78.6%. In a group of patients with an ECOG functional status of 0 or 1, 94.2% received chemotherapy, and in a group of patients with an ECOG functional status of 2 or more - 56.5%. In a group of patients with ECOG functional status of 2 or more, 43.5% received radiotherapy, and in a group of patients with ECOG functional status of 0 or 1 - 5.8%. Conclusions: The frequency of methylation of MGMT marker and IDH mutation did not differ statistically significantly between men and women ($p>0.05$). Methylation of MGMT marker was observed more frequently in a group

of patients over 70 years of age than in a group up to 70 years (inclusive) ($p=0.05$). An incidence of IDH mutations did not differ between patient groups up to 70 years (inclusive) and over 70 years ($p=0.1$). No association of MGMT and IDH marker status with glioblastoma primary focal localization and perifocal lesions was found ($p>0.05$). An association between glioblastoma primary foci 6 cm and larger and when the tumor had grown beyond the midline of the brain with MGMT methylation was found ($p=0.03$). No association of IDH mutation with primary focal size of glioblastoma was observed ($p=0.4$). Longer survival was found in a presence of methylation of MGMT marker: 1-year progression-free survival was 33.3%, compared to 15% for unmethylated MGMT (Log-rank=0.026); progression-free survival median was 10 months, compared with 7.3 months in an absence of MGMT methylation. Longer survival was found in a presence of IDH gene mutation: 1-year progression-free survival was 100%, compared with 17.5% for unmutated IDH gene (Log-rank=0.048); progression-free survival median was 20 months, compared with 7.3 months without IDH gene mutation. Frequency of surgical treatment did not differ between groups of patients under 70 years of age (inclusive) and over 70 years of age ($p=0.2$). In a group of patients over 70 years of age, chemotherapy was used less frequently and radiotherapy alone was more common ($p<0.05$).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

RADIOLOGINIŲ TYRIMŲ PALYGINAMOJI VERTĖ NUSTATANT STEMLĖS NAVIKUS

Comparative Value of Radiological Tests for Esophageal Tumors

Marius Rinkevičius

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Algidas Basevičius

Santrauka: Darbo tikslas: įvertinti įvairių radiologinių tyrimų galimybes nustatant stemplės navikus. Tyrimo uždaviniai: įvertinti vyrų ir moterų sergamumą stemplės vėžiu atskirose amžiaus grupėse, išanalizuoti galimų žalingų faktorių ar gretutinių ligų (ezofagito ir kt.) įtaką stemplės vėžio išsivystymui, įvertinti naviko stemplėje lokalizacijos dažnį ir pasiskirstymą, palyginti endoskopinio ultragarsinio tyrimo ir rentgenologinio tyrimo vertę nustatant stemplės navikinius pakitimus, išanalizuoti KT tyrimo ir PET/KT reikšmę įvertinant navikinio stemplės proceso išplitimą ir aktyvumą, palyginti radiologinių tyrimų rezultatus su histologinio tyrimo rezultatais ir įvertinti kaip sutapo šių dviejų skirtingų tyrimų išvados. Tyrimo objektas ir metodai: LSMU KK Gastroenterologijos skyriaus ir Abdominalinės chirurgijos skyriaus pacientų, kuriems 2019 m. radiologiškai nustatytas stemplės piktybinis navikas, ligos istorijos. Retrospektyviai iš ligos istorijų buvo surinkta informacija apie pacientų lytį, amžių, stemplės piktybinių navikų rizikos veiksnius, naviko lokalizaciją stemplėje, atliktų – rentgenologinio tyrimo, endoskopinio ultragarsinio tyrimo, kompiuterinės tomografijos, pozitronų emisijos tomografijos ir histologinio tyrimo radinius. Radiologinių tyrimų rezultatai buvo lyginami su histologinių tyrimų rezultatais. Rezultatai apibūdinti absoliutiniais skaičiais ir procentiniais rodikliais. Rezultatai: Iš 68 tiriamųjų, kuriems įvairių radiologinių tyrimų pagalba diagnozuoti stemplės piktybiniai navikai, 89,7% buvo vyrai ir tik 10,3% buvo moterys. Dažniausias stemplės navikų rizikos veiksnys tiriamųjų grupėje – rūkymas 52,2%, rečiausi – alkoholis ir stemplės achalazija 4,3%. Dažniausia naviko lokalizacija – krūtininė stemplės dalis - 54,4%, rečiausia – kaklinė stemplės dalis - 8,8 %. EUG buvo atliktas 2,9 % tiriamųjų. Rentgenokontrastinis tyrimas buvo atliktas 39,7 % tiriamųjų. Rentgenokontrastinis tyrimas daliai pacientų buvo atliktas norint įvertinti jungties sandarumą po operacijos, striktūrų lokalizacijas stemplėje prieš stentavimą ir stento padėtį. Ir KT, ir PET/KT buvo atlikti 26,5 % tiriamųjų. Neatitikimai tarp KT diagnozuotų pakitimų ir PET/KT aktyvumo židinių šioje pacientų grupėje buvo nustatyti 55,6 % tiriamųjų. 70 % pacientų nustatyti neatitikimai vertinant navikinio proceso išplitimą į limfmazgius. 30 % pacientų nustatyti neatitikimai vertinant tolimąsias metastazes kituose organuose. 1,5 % tiriamųjų buvo nustatytas neatitikimas tarp radiologinės diagnozės ir histologinio tyrimo išvados, 98,5 % tiriamųjų radiologinių tyrimų išvados koreliavo su histologinio tyrimo atsakymu. Išvados: Stemplės piktybiniai navikai pagal radiologinių tyrimų duomenis dažniau yra diagnozuojami vyrams negu moterims. Labiausiai paplitęs stemplės vėžio rizikos veiksnys yra rūkymas, mažiausiai – alkoholio vartojimas ir stemplės achalazija. Dažniausiai stemplės navikai lokalizuojasi krūtininėje dalyje, rečiausiai - kaklinėje dalyje. Diagnozuojant stemplės piktybinius navikus, kaip pirmo pasirinkimo tyrimas dažniau yra naudojamas rentgenokontrastinis tyrimas, kuris gali būti atliekamas ne tik siekiant nustatyti naviko diagnozę, bet ir norint įvertinti jungties sandarumą po operacijos, striktūrų lokalizacijas stemplėje prieš stentavimą ir stento padėtį. Nustatant stemplės naviko diagnozę pagal TNM klasifikaciją,

EUG yra informatyvesnis negu rentgenokonstrastinis tyrimas, nes juo galima nustatyti stemplės sienelės peraugimą bei įvertinti sritinių limfmazgių būklę. PET/KT tyrimo privalumas prieš KT – navikinio proceso metabolinio aktyvumo nustatymas bei proceso išplitimo į atokiuosius limfmazgius ir galimų metastazių įvertinimas. Praktiškai visais analizuotais atvejais, histologinis tyrimas patvirtino radiologiškai įtartus stemplės navikinius pakitimus.

The aim of the study was to evaluate the diagnostic abilities of different radiological tests while diagnosing esophageal tumor. Objectives of the study: to evaluate the morbidity of esophageal cancer in men and women in different age groups, to analyze the influence of risk factors or concomitant diseases (esophagitis, etc.) on the development of esophageal cancer, to evaluate the frequency and distribution of tumor localization in the esophagus, to compare the value of endoscopic ultrasound and X-ray examination for esophageal tumor findings, to analyze the significance of CT examination and PET / CT in assessing the spread and activity of the esophageal cancer, to compare radiological diagnosis with histological findings and to evaluate how the findings of these two different studies coincided. Materials and methods: the study was carried out in the hospital of Lithuanian University of Health Sciences in department of Gastroenterology and department of Abdominal Surgery. The information was collected from case-histories of the patients who have had a radiologically confirmed esophageal tumor at 2019. The gathered information included their gender, age, risk factors for esophageal malignancies, tumor localization in the esophagus and findings of endoscopic ultrasound, X-ray, CT, PET/CT and histological examination. The results of radiological tests were compared with histological findings. The results are described as absolute numbers and in percentage. Results: Of the 68 patients who have had a radiologically confirmed esophageal tumor, 89.7 % were men and only 10.3 % were women. The most common risk factor of esophageal tumors in this study was smoking 52.2 %, the least common - alcohol and esophageal achalasia 4.3 %. The most common localization of the tumor was the thoracic esophagus part - 54.4 %, the least common was the cervical esophagus part - 8.8 %. EUS was performed 2.9 % of patients. X-ray contrast examination was performed 39.7 % of patients. For some of them X-ray contrast examination was performed to assess anastomosis tightness after surgery, stricture localizations in the esophagus before stenting and stent position. Both CT and PET / CT were performed 26.5 % of patients. Discrepancies between CT diagnosed lesions and PET / CT activity were found 55.6 % of patients. 70 % of patients discrepancies was found in the pathological lymph nodes. 30 % of patients discrepancies was found in the distant metastases to the other organs. Only 1.5 % of patients discrepancies was found between radiological diagnoses and histological findings and 98.5 % of patients had a correlation between radiological tests and histological examination. Conclusion: according to radiological studies esophageal tumors are more common for men than women. The most common risk factor of esophageal cancer is smoking. Esophageal tumors are most commonly located in the part of the chest. The X-ray contrast scan is more commonly used than the EUS as the primary test to diagnose esophageal malignancies. The X-ray contrast scan of the esophagus can be performed not only to diagnose a primary tumor, but also to assess anastomosis tightness after surgery, stricture localizations in the esophagus before stenting and stent position. The EUS is more informative than X-ray contrast examination for diagnosing a tumor according to the TNM classification. The advantage of PET / CT scan over CT is the determination of the metabolic activity of the tumor process and the evaluation of the spreading to distant lymph nodes and other organs. In all cases we analyzed, histological examination confirmed radiologically suspected esophageal tumor findings.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PNEUMOTORAKSAS NAUJAGIMYSTĖJE: TREČIO LYGIO LIGONINĖS DEŠIMTIES METŲ PATIRTIS

Pneumothorax in the Neonatal Period: Ten Years Experience of a Tertiary Level Hospital

Vismantė Girskytė

Neonatologijos klinika

Mokslinis vadovas: Rasa Tamelienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: įvertinti išnešiotų naujagimių, 2010–2019 metais gydytų LSMUL KK Naujagimių intensyviosios terapijos skyriuje, pneumotorakso priežastis, rizikos veiksnius bei baigtis naujagimystės laikotarpiu. Tyrimo uždaviniai: nustatyti ir palyginti naujagimių klinikinius duomenis bei nustatyti pagrindinius rizikos veiksnius, turinčius įtakos pneumotorakso atsiradimui naujagimystėje. Nustatyti ir palyginti naujagimių pneumotorakso gydymo metodus, taikomus LSMU KK naujagimių intensyviosios terapijos skyriuje. Palyginti naujagimius tarpusavyje pagal diagnozuoto pneumotorakso kilmę (spontaninis/antrinis). Įvertinti naujagimių, sirgusių spontaniškai ir antriniu pneumotoraksu, mirštamumą bei nustatyti jų lemiančius veiksnius. Tyrimo dalyviai: naujagimiai, gydyti dėl

pneumotorakso LSMU KK Naujagimių intensyviosios terapijos skyriuje nuo 2010-01-01 iki 2019-12-31. Tyrimo metodai: retrospektyviniame tyrime analizuoti 2010–2019 metais LSMUL KK Neonatologijos klinikoje Intensyviosios terapijos skyriuje dėl pneumotorakso gydytų naujagimių duomenys. Į tyrimą įtraukti 49 tiriamieji. Ligų istorijų duomenų naudojimui leidimas gautas iš Mokslo ir studijų koordinavimo tarnybos Kauno klinikose bei Medicinos statistikos tarnybos. Tyrimo rezultatai: iš visų 49 naujagimių, kuriems diagnozuotas pneumotoraksas, vyriškos ir moteriškos lyties pacientai pasiskirstė atitinkamai 2:1. Vidutinis tirtų naujagimių svoris buvo 3419,65 g. Vertinant 1 ir 5 minučių APGAR balą, po 1 min. 16 (32,65 %) naujagimių buvo įvertinti < 7, o po 5 min. žemas balas išliko 3 tiriamiesiems (6,12 %). Dažniausiai nustatytas antrinis pneumotoraksas – 33 (67,37 %) naujagimiams. Lyginant naujagimių, sirgusių spontaniniu ir antriniu pneumotoraksu, mirštamumą, statistiškai reikšmingai daugiau mirčių nustatyta tarp antriniu pneumotoraksu diagnozuotų pacientų ($p = 0,047$), kiti rizikos veiksniai reikšmingai nesiskyrė. Dažniausios gretutinės ligos, susijusios su pneumotoraksu, buvo: mekonijaus aspiracijos sindromas (20,41 %), ilgas bevandenis laikotarpis (18,37 %) bei respiracinio distreso sindromas (18,37 %). Su kvėpuojamąja terapija susiję veiksniai buvo šie: intubacija (26,53 %), DPV (22,45 %), CPAP (14,29 %) Pneumotorakso gydymui dažniausiai naudota: DPV (28,57 %), CPAP (24,45 %), kaip intervencinis metodas dažniausiai atlikta pneumotorakso punkcija (24,45 %). Palyginus tarpusavyje išgyvenusius ir mirusius naujagimius, statistiškai reikšmingai daugiau mirčių nustatyta tarp naujagimių, turinčių šias gretutines būkles: plaučių atelektazę ($p = 0,002$), naujagimio plautinę hipertenziją ($p = 0,018$) bei vaisiaus vandenių patologiją (anhidramnionas/polihidramnionas) ($p = 0,002$). Išvados: Vyriška lytis, MAS, ilgas bevandenis laikotarpis, RDS, intubacija, DPV yra pagrindiniai veiksniai, susiję su pneumotorakso atsiradimui. Sergančių pneumotoraksu naujagimių mirštamumas siekia 14,29 % ir yra statistiškai reikšmingai dažnesnis tarp pacientų, kuriems diagnozuotas antrinis pneumotoraksas ($p = 0,047$). Antrinio pneumotorakso dažnis daugiau nei dvigubai viršija spontaninio pasireiškimą. Rizikos veiksniai, sirgusių spontaniniu ir antriniu pneumotoraksu, reikšmingai nesiskyrė.

Aim of the study: To evaluate and compare causes, risk factors and outcome of pneumothorax during the neonatal period in term infants diagnosed with pneumothorax over a 10-year period who were treated at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Neonatal Intensive Care Unit (NICU) in 2010–2019. **Objectives:** To analyze and compare clinical data and to identify the main risk factors influencing the development of pneumothorax in the neonate. To identify and compare neonatal pneumothorax treatment methods used at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics NICU. To compare newborns with each other according to the origin of diagnosed pneumothorax (spontaneous / secondary). To evaluate the mortality of neonates with spontaneous and secondary pneumothorax and to determine the determinants. **Material and methods:** Retrospective medical data review included patients with pneumothorax who were treated at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics NICU over a 10-year period 2010–2019. The study included 49 patients. Permission for the use of medical history data was obtained from the Science and Studies Coordination Service in Kaunas Clinics and the Medical Statistics Service. **Results:** Of all 49 term infants diagnosed with NP, the distribution of male and female patients was 2: 1, respectively. The mean birth weight was 3419,65 grams. After estimating Apgar score at one minute 16 (32,65 %) neonates were evaluated <7 and at five minutes the low score remained for 3 patients (6,12 %). Secondary pneumothorax was diagnosed in 33 (67,37 %) neonates. Comparing the mortality of neonates with spontaneous and secondary pneumothorax, significantly more deaths were found among patients diagnosed with secondary pneumothorax ($p = 0,047$), other risk factors did not differ significantly. The most common accompanying disorder was MAS (20,41 %). Premature rupture of membrane and RDS were equally common- 18.37% each. Risk factors associated with respiratory therapy included: intubation (26,53 %), mechanical ventilation (22,45 %), CPAP (14,29 %) The most commonly used treatment were mechanical ventilation (28,57 %), CPAP (24,45 %), the most commonly performed interventional method was pneumothorax puncture (24,45 %). Among patients who died and who survived a significant difference was found between the pneumothorax type (spontaneous / secondary) (p value= 0.047) and the accompanying disorders - atelectasis (p value = 0,002), neonatal pulmonary hypertension (p value= 0,018) and amniotic fluid pathology (anhydramnions / polyhydramnios) (p value= 0,002). **Conclusion:** The main risk factors that contribute to pneumothorax during the newborn period are male gender, MAS, long anhydrous period, RDS, intubation and mechanical ventilation The study showed 14,29 % neonatal mortality rate of pneumothorax and was significantly higher among patients diagnosed with secondary pneumothorax ($p = 0,047$). The frequency of secondary pneumothorax is more than twice as high as the spontaneous pneumothorax. There was no significant difference of risk factors between patients with spontaneous and secondary pneumothorax.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

VAIKŲ TRAUMOS: RETROSPEKTYVINĖ 2018 IR 2019 METŲ ANALIZĖ

Pediatric trauma: a retrospective analysis from 2018 to 2019

Rugilė Benešiūnaitė

Vaikų ligų klinika

Mokslinis vadovas: Lina Jankauskaitė

Santrauka: R. Benešiūnaitė. Pediatric trauma: a retrospective analysis from 2018 to 2019. The final thesis of Medicine programme, Lithuanian University of Health Sciences, Medical academy, Department of Pediatrics, Kaunas, 2021. Background: Worldwide pediatric trauma is the main cause of concern regarding the frequency of admissions to the Pediatric Emergency Department (PED) and is the leading cause of death in this age group. Aim: To investigate pediatric traumas that occurred between 2018 January 1st and 2019 December 31st in the PED of Lithuanian University of Health Sciences Hospital Kauno Klinikos and compare the results to similar studies performed in other countries. Objectives: 1. To analyze and compare the number of pediatric patients that visited PED in the years 2018 and 2019. 2. To analyze and compare patient demographics: age, gender. 3. To analyze and compare trauma types between different age groups. 4. To further analyze and compare fracture incidence, mechanism, and treatment options. 5. To present practical recommendations regarding pediatric trauma. Methods: A retrospective analysis from the electronic record data system (LIS) was conducted of all trauma cases of children aged 0-18 years from 2018 1st of January to 2019 31st of December referred to Lithuanian University of Health Sciences Hospital Kauno Klinikos. The trauma categorization included all codes of S0-S99 from the ICD-10-AM classification. In total, we investigated 19923 pediatric trauma patient records. Additional analysis was conducted for 4058 patients with a fracture diagnosis. Results: In 2018 there were 9698 and in 2019 – 10225 pediatric injury cases. Most patients were male (59.9%). The mean age of all patients was 8.7 ± 4.9 years. 1-14-year-olds comprised to a total of 81.8%. The most common injuries were as follows: <1 year old – superficial head injury, 1-5 years old – head and upper limb injury, 6-10 years old – lower limb injury, 11-18 years old – lower and upper limb injuries. Fractures made up to 20.4% of all pediatric injuries, most frequently sustained at home and after a fall. 25% patients were admitted, most often to the Orthopedics and traumatology department for surgical fracture reduction. Conclusions: The significant increase in pediatric trauma cases was observed ($p < 0.05$). In both traumatic injury and fracture groups males made up the majority. The 6-10-year-old group had the highest incidence of sustained traumatic injuries (28.6%).

R. Benešiūnaitė. Vaikų traumas: retrospektyvinė 2018 ir 2019 metų analizė. Medicinos studijų programos baigiamasis mokslinis darbas, mokslinė vadovė doc. L. Jankauskaitė. Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, Medicinos akademija, Vaikų ligų klinika, Kaunas, 2021. Temos aktualumas: Pasaulyje vaikų trauma yra pagrindinė kreipimosi į Vaikų skubiosios pagalbos skyrių priežastis. Taip pat, tai pagrindinė mirties priežastis šioje amžiaus grupėje. Darbo tikslas: Ištirti vaikų traumas, įvykusias nuo 2018 m. sausio 1 d. iki 2019 m. gruodžio 31 d. Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno Klinikų (LSMU KK) PED, ir palyginti rezultatus su panašiais tyrimais, atliktais kitose šalyse. Uždaviniai: 1. Išanalizuoti ir palyginti vaikų, apsilankiusių PED, skaičių 2018 ir 2019 metais. 2. Išanalizuoti ir palyginti pacientų demografinius rodiklius: amžių, lytį. 3. Išanalizuoti ir palyginti įvairių amžiaus grupių traumų tipus. 4. Išsamiau išanalizuoti ir palyginti lūžių dažnį, mechanizmą ir gydymo galimybes. 5. Pateikti praktines rekomendacijas vaikų traumų mažinimui. Tyrimo medžiaga ir metodai: Atlikta visų 0-18 metų vaikų traumų atvejų nuo 2018 m. sausio 1 d. iki 2019 m. gruodžio 31 d. atvykusių į LSMU KK retrospektyvinė analizė iš elektroninių įrašų duomenų sistemos (LIS). Traumų kategorija apėmė visus ICD-10-AM klasifikacijos S0-S99 kodus. Iš viso ištyrėme 19923 vaikų traumų pacientų įrašus. Papildoma analizė buvo atlikta 4058 pacientams, kuriems diagnozuotas lūžis. Rezultatai: 2018 m. buvo 9698, o 2019 m. - 10225 vaikų traumas atvejai. Dauguma pacientų buvo vyriškos lyties (59,9%). Vidutinis visų pacientų amžius buvo $8,7 \pm 4,9$ metai. 1-14 metų vaikai sudarė 81,8 proc. Dažniausios traumas buvo šios: <1 metų - paviršinė galvos trauma, 1-5 metų - galvos ir viršutinių galūnių trauma, 6-10 metų - apatinių galūnių trauma, 11-18 metų - apatinių ir viršutinių galūnių traumas. Lūžiai sudarė 20,4% visų vaikų traumų, dažniausiai patiriamų namuose ir po kritimo. Stacionarizuoti 25% pacientų, iš kurių dažniausiai į Ortopedijos ir traumatologijos skyrių dėl chirurginio lūžių gydymo. Išvados: Pastebėtas reikšmingas vaikų traumas atvejų padaugėjimas ($p < 0,05$). Tiek trauminių sužalojimų, tiek trauminių lūžių grupėse berniukai sudarė daugumą. Trauminius sužalojimus dažniausiai patyrė vaikai, priklausę 6-10 metų amžiaus grupei (28,6 proc.).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PROGNOSTINĖ MIKRONR RAIŠKA, SERGANT GALVOS IR KAKLO NAVIKAIS

Prognostic Value of MicroRNAs in Head and Neck Cancer

Alisa Maksomovai-Česnavičienė

Onkologijos ir hematologijos klinika

Mokslinis vadovas: Viktoras Rudžianskas

Santrauka: Darbo tikslas: ištirti ir įvertinti mikroRNR – 27a – 3p bei mikroRNR – 205 raišką sergančiųjų galvos ir kaklo onkologiniais susirgimais sveikame ir navikiniame audinyje ir įvertinti ryšį su ligos eiga. Darbo uždaviniai: 1. Ištirti ir įvertinti mikroRNR – 27a – 3p raiškos pokyčius galvos ir kaklo navikiniame audinyje. 2. Ištirti ir įvertinti mikroRNR – 205 raiškos pokyčius galvos ir kaklo navikiniame audinyje. 3. Nustatyti tirtų mikroRNR ryšį su ligos morfologiniais aspektais ir ligos prognoze. Tyrimo metodika: tyrimo objektais buvo pasirinkti pacientai, sergantys galvos ir kaklo navikais. Biologinė medžiaga iš LSMU MA MF Onkologijos instituto audinių banko atrinkta randomizacijos būdu. Naudojant „AllPrep DNA/RNA/miRNA Universal Kit“ (Qiagen, Vokietija) buvo išskirtos mikroRNR, kurių raiška vėliau buvo vertinama atlikus realaus laiko PGR reakciją. Gavus duomenis buvo vertinama mikroRNR raiškų pokyčių įtaka klinikiniam ligos pasireiškimui bei prognozei. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant kompiuterinę programą „IBM® SPSS® Statistics 26.0“. Tyrimo rezultatai: viso tyrimo metu buvo atlikta 71 paciento mėginių analizė. Siekiant įvertinti mikroRNR ekspresijos pokyčių ryšį su ligos eiga ir prognoze, buvo apskaičiuotos tirtų mikroRNR raiškų medianos (miR-27a-3p 0,692, miR-205 atitinkamai 0,751). Pagal nustatytą dydį tirti asmenys buvo suskirstyti į didelės ir mažos raiškos grupes. Atlikta statistinė analizė neparodė statistiškai reikšmingo ryšio tarp klinikinių ligos išraiškų bei tyrimo metu tirtų mikroRNR raiškos pokyčių. Abiejų mikroRNR ekspresijos koreliacija su morfologiniais ligos požymiais buvo silpna arba labai silpna. Vis dėlto, pacientams, kuriems buvo nustatyta pažengusi ligos stadija (III – IV), stebėta silpna, tačiau statistiškai reikšminga koreliacija su mikroRNR-27a-3p raiška ($r=0,250$, $p=0,035$). Be to, duomenų analizė parodė ryšį tarp padidėjusios miR-205 raiškos ir gerklų vėžio ($r=0,242$, $p=0,042$). Apskaičiuota DFS mediana siekė 22 mėnesius, tačiau nei miR-27a-3p, nei miR-205 reikšmingai nekoreliavo su DFS (atitinkamai $p=0,539$ ir $p=0,589$). Tyrimo išvados: tirtų mikroRNR medianos nesiekė 1. Tai leidžia daryti išvadą, jog navikiniame GKN audinyje vyravo sumažėjusi minėtų mikroRNR raiška. Nustatytas statistiškai patikimas ryšys tarp padidėjusios miR-27a-3p raiškos ir pažengusios ligos stadijos bei miR-205 raiškos ir gerklų vėžio, tačiau reikšmingos koreliacijos su kitais klinikiniais duomenimis nestebėta.

Aim: to determine microRNA – 27a – 3p and microRNA – 205 expressions in normal and cancerous tissues of head and neck cancer and investigate correlation between expression levels and clinicopathological features. Objectives: 1. To measure and evaluate expression of miR-27a-3p in head and neck cancer. 2. To measure and evaluate expression of miR-205 in head and neck cancer. 3. To determine correlation between miR-27a-3p and miR-205 expression levels and clinicopathological features and prognosis. Methods: in this study we collected tissues of head and neck cancer patients from Tissue Bank of LUHS Institute of Oncology. Biological samples were collected randomly. For purification of total RNA, including miRNA, „AllPrep DNA/RNA/miRNA Universal Kit“ (Qiagen, Germany) was used. Expression of miRNAs was analysed by performing a quantitative real – time polymerase chain reaction. Collected data were compared with clinicopathological features and prognosis. Statistical analysis was performed using „IBM® SPSS® Statistics 26.0“. Results: analysis of 71 patients' biological samples was performed. A wide range of expression levels was observed. According to the median miR-27a-3p and miR-205 expression values used as a cut-off (0,692 and 0,751 respectively), all patients were classified into high and low expression groups. Statistical analysis did not show significant correlation between clinicopathological features and measured microRNA expressions. Both miR-27a-3p and miR-205 expressions weakly correlated with clinical findings. However, higher expression of miR-27a-3p in head and neck cancer patients significantly correlated with TNM stage ($r=0,250$, $p=0,035$). Moreover, we found significant correlation between high expression of miR-205 and laryngeal cancer ($r=0,242$, $p=0,042$). The Kaplan-Meier analysis and log-rank test showed that median DFS was 22 months. Unfortunately, neither miR-27a-3p nor miR-205 had significant correlation with disease free survival ($p=0,539$ and $p=0,589$ respectively). Conclusions: median expression values of both microRNAs' were lower than 1. It suggests that low expression levels were observed in head and neck cancer. Significant correlation was measured between higher expression of miR-27a-3p and TNM stage. It also became clear that higher expression of miR-205 correlated with laryngeal cancer. Unfortunately, no significant correlations between mentioned microRNAs' and other clinicopathological features were observed.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

RADIOLOGINIŲ TYRIMŲ REIŠMĖ DIAGNOZUOJANT POTRAUMINIUS AKIDUOBIŲ SVETIMKŪNIUS

The Value of Radiological Imaging in Diagnosing Orbital Foreign Bodies

Greta Bytautaitė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Indrė Žostautienė

Santrauka: Radiologinių tyrimų reikšmė diagnozuojant potrauminius akiduobių svetimkūnius; Tikslas: Įvertinti radiologinių tyrimų diagnostinę vertę, nustatant potrauminius akiduobių svetimkūnius; Uždaviniai: 1. Išsiaiškinti pacientų grupes, turinčias didesnę riziką akiduobių srities traumoms įvykti ir svetimkūniams patekti; 2. Išanalizuoti ir palyginti radiologinių tyrimų diagnostinės vertės parametrus, diagnozuojant potrauminius akiduobių svetimkūnius; 3. Palyginti radiologinių tyrimų ir klinikinės apžiūros reikšmę potrauminių akiduobių svetimkūnių diagnostikoje; Metodai: atlikta retrospektyvinė pacientų ligos istorijų analizė, kurios metu vertinti pacientų skundai, traumos įvykio aplinkybės, atliktos klinikinės apžiūros duomenys bei atliktų radiologinių tyrimų aprašai, vertintas tyrimų jautrumas bei specifiškumas. Duomenys analizuoti ir skaičiavimai atlikti naudojant Excel bei SPSS 26.0 programas; Tyrimo dalyviai: atrinkti pacientai, kurie 2018-09-01 – 2021-03-30 laikotarpiu lankėsi LSMUL KK Skubios pagalbos skyriuje ir jiems buvo įtariama ar nustatyta akiduobės srities svetimkūnio diagnozė; Rezultatai: imtį sudarė 73 pacientai, 55 (75,3%) iš jų nustatyti akiduobės srities svetimkūniai. Vyrų ir moterų santykis buvo 23,3:1, labiausiai pažeidžiama - darbingų suaugusiųjų amžiaus grupė. Dažniausiai svetimkūniai į akiduobės sritį patekdavo atliekant metalo, remonto bei automechanikos darbus ir nelaimingų atsitikimų metu. 90,9% svetimkūnių buvo metaliniai neorganiniai. Nustatytas klinikinės apžiūros jautrumas ir specifiškumas 58,2% ir 88,9% ($p < 0,001$), sonografinio tyrimo atitinkamai 87,5% ir 100% ($p < 0,001$), rentgenografinio tyrimo atveju – 76,9% ir 100% ($p < 0,001$), o kompiuterinės tomografijos tyrimo – 96,1% ir 93,8% ($p < 0,001$). Magnetinio rezonanso tyrimas neatliktas nei vienam pacientui. Išvados: 1. Pažeidžiamiausia grupė – darbingo amžiaus suaugusieji, vyrai (vyrų ir moterų santykis 23,3:1 ($p < 0,001$)). Dažniausiai traumas pasitaikė atliekant metalo, remonto bei automechanikos darbus ($p < 0,05$). 2. Nustatytas sonografinio tyrimo jautrumas 87,5%, o specifiškumas 100% ($p < 0,001$), rentgenografinio tyrimo jautrumas 76,9%, specifiškumas 100% ($p < 0,001$), kompiuterinės tomografijos tyrimo jautrumas 96,1%, specifiškumas 93,8% ($p < 0,001$). 3. Nustatytas klinikinės apžiūros jautrumas 58,2%, specifiškumas 88,9% ($p < 0,001$). Klinikinė apžiūra statistiškai reikšmingai nusileido radiologinių tyrimų jautrumui ir specifiškumui diagnozuojant potrauminius akiduobių svetimkūnius.

The Value of Radiological Imaging in Diagnosing Orbital Foreign Bodies; Aim: to analyze and compare the value of radiological imaging in diagnosing orbital foreign bodies; Tasks: 1. To determine patient groups of the highest risk for orbital trauma and foreign bodies to occur; 2. To analyze the parameters of diagnostic value of radiological imaging in diagnosing orbital foreign bodies; 3. To compare the value of radiological imaging and clinical examination in diagnosing orbital foreign bodies; Methods: a retrospective study was conducted. During the study, the data on symptoms, trauma circumstances, records of clinical examination and radiological imaging findings were analyzed. The sensitivity and specificity of performed tests were calculated. For statistical analysis Excel and SPSS 26.0 programs were used; Participants: patients, who had a visit to LSMUL KK Emergency room in a period of 2018-09-01 – 2021-03-30 and had a suspected diagnosis of orbital foreign body were selected for this study; Results: there were 73 patients in this study of which 55 (75,3%) had an orbital foreign body. Men to women ratio was 23,3:1, the most susceptible age group was working-age adults. Most often orbital trauma occurred while doing metalwork, construction work, and vehicle repair work. The majority of foreign bodies were metallic non-organic (90,9%). Determined sensitivity and specificity for clinical examination was 58,2% and 88,9% ($p < 0,001$), for ultrasound it was 87,5% and 100% ($p < 0,001$), for plain radiographs it was 76,9% and 100% ($p < 0,001$) and for computed tomography (CT) examination it was 96,1% and 93,8% ($p < 0,001$). Magnetic resonance examination was not performed. Conclusions: 1. The most susceptible patient group for orbital trauma to occur was working-age adults, men (men to women ratio was 23,3:1 ($p < 0,001$)), metal, construction workers, or auto mechanics ($p < 0,05$); 2. Determined sensitivity and specificity for ultrasound was 87,5% and 100% ($p < 0,001$), for plain radiographs it was 76,9% and 100% ($p < 0,001$) and for computed tomography examination it was 96,1% and 93,8% ($p < 0,001$). CT had the best rates for sensitivity and specificity of all radiological tests; 3. The calculated sensitivity and specificity for clinical examination was 58,2% and 88,9% ($p < 0,001$). It was statistically significantly less accurate than radiological tests when diagnosing orbital foreign bodies.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PACIENTŲ, 2018/2019 METŲ LAIKOTARPIU LSMUL KAUNO KLINIKOSE NUKREIPTŲ AMBULATORINIAMS STEMPLĖS MANOMETRIJOS IR 24 VAL. TRUKMĖS IMPEDANSO- PHMETRIJOS TYRIMAMS, INDIKACIJŲ ĮVERTINIMAS

*Evaluation of Indications of Patients Referred to Ambulatory Oesophageal Manometry and 24 Hours Impedance
pHmetry in the University Hospital of Kaunas Clinics in 2018/2019*

Jane Velda Crasto

Gastroenterologijos klinika
Mokslinis vadovas: Jaunė Ieva Lukošienė

Santrauka: Esophageal manometry is a procedure which measures the strength and function of the muscles in your esophagus and Esophageal pH Impedance is a test used to measure the amount of acid refluxing from your stomach into the esophagus. In this study, evaluation of the indications of all the patients that were referred to Ambulatory Oesophageal Manometry and 24 hours Impedance pHmetry in the university hospital Kaunas Clinics in the year 2018 to 2019. While evaluating the procedures it was checked if the indications in the guidelines were followed. In this research all indications were compared with the signs present in the patients referred for the procedures.

Stemplės manometrija yra procedūra, kurios metu nustatoma stemplės raumenų jėga ir funkcija, o stemplės pH varža yra tyrimas, naudojamas matuoti rūgšties reflukso kiekį iš skrandžio į stemplę. Šiame tyrime visų pacientų, kuriems buvo atlikta ambulatorinė stemplės manometrija ir 24 valandų impedanso pH metrija, indikacijos universitetinės ligoninės Kauno klinikose įvertinimas 2018–2019 m. buvo sekami. Šiame tyrime visos indikacijos buvo lyginamos su požymiais, kurie buvo pacientams, kuriems buvo atliktos procedūros.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ULTRAGARSINIO TYRIMO IR KOMPIUTERINĖS TOMOGRAFIJOS REIKŠMĖ DIAGNOZUOJANT DUBENS UŽDEGIMINĘ LIGĄ

The Role of Ultrasound and Computed Tomography in the Evaluation of Radiologic Features Characteristic of Pelvic Inflammatory Disease.

Kornelija Burbaitė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Vaida Atstupėnaitė

Santrauka: Kornelija Burbaitė. Ultragarsinio tyrimo ir kompiuterinės tomografijos reikšmė diagnozuojant dubens uždegiminę ligą. Tyrimo tikslas: nustatyti ultragarsinio (UG) ir kompiuterinės tomografijos (KT) tyrimų reikšmę diagnozuojant DUL. Tyrimo uždaviniai: įvertinti UG ir KT tyrimais nustatytą ryšį tarp uždegiminio infiltrato tipo ir gimdos kaklelio simptomo, laboratorinių kraujo tyrimų duomenų (leukocitų, neutrofilų, CRB kiekio), pacienčių amžiaus, gimdymų skaičiaus, lovdienių skaičiaus, taip pat tarp nustatyto uždegiminio infiltrato lokalizacijos ir gimdos kaklelio simptomo, aplinkinių audinių infiltracijos ir CRB kiekio kraujyje. Įvertinti ryšį tarp UG ir KT tyrimais nustatyto uždegiminio infiltrato tipo, dydžio, lokalizacijos, laisvo skysčio pilvo ertmėje bei aplinkinių audinių infiltracijos. Tyrimo atlikimo metodai ir dalyviai: atliktas retrospektyvinis tyrimas, vertinantis 55 Akušerijos ir ginekologijos skyriuje, 2015-2019 metais, gydytas moteris, sirgusias DUL, kurioms atlikti UG ir KT tyrimai. Duomenys apdoroti naudojant IBM SPSS v24.0 statistinį duomenų analizės paketą. Duomenys laikyti statistiškai reikšmingais, kai statistinio reikšmingumo lygmuo $p < 0,05$. Tyrimo rezultatai: UG tyrimu nustatyta, kad teigiamas gimdos kaklelio simptomas dažniau pasitaikydavo esant skysto turinio infiltratams ($p = 0,047$). Tyrimo metu rasta koreliacija tarp UG ir KT tyrimais nustatyto infiltrato tipo, dydžio, lokalizacijos ir skysčio pilvo ertmėje ($p < 0,05$). Tyrimo išvados: 1) Buvo nustatytas statistiškai reikšmingas ryšys tarp UG nustatyto uždegiminio infiltrato tipo ir gimdos kaklelio simptomo – teigiamas gimdos kaklelio simptomas dažniau pasitaikydavo esant skysto turinio infiltratams. Tarp UG tyrimu nustatyto uždegiminio infiltrato tipo ir laboratorinių kraujo tyrimų duomenų (leukocitų, neutrofilų, CRB kiekio), pacienčių amžiaus, gimdymų skaičiaus, lovdienių skaičiaus, taip pat tarp UG tyrimu nustatyto infiltrato lokalizacijos ir gimdos kaklelio simptomo, aplinkinių audinių infiltracijos ir CRB koncentracijos statistiškai reikšmingo ryšio nebuvo nustatyta. 2) Tarp KT tyrimu nustatyto uždegiminio infiltrato tipo ir gimdos kaklelio simptomo, laboratorinių kraujo tyrimų duomenų (leukocitų, neutrofilų, CRB kiekio), pacienčių amžiaus, gimdymų skaičiaus, lovdienių skaičiaus, taip pat tarp nustatyto uždegiminio infiltrato lokalizacijos ir gimdos kaklelio simptomo bei tarp aplinkinių audinių infiltracijos ir CRB koncentracijos statistiškai reikšmingo ryšio nebuvo nustatyta. 3) Buvo nustatytas statistiškai reikšmingas ryšys tarp UG ir KT tyrimais nustatyto infiltrato tipo, dydžio, lokalizacijos, skysčio pilvo ertmėje – UG ir KT tyrimų radiniai sutampa. Tarp aplinkinių audinių infiltracijos UG ir KT tyrimuose statistiškai reikšmingo ryšio nebuvo nustatyta – UG tyrimas nebuvo pakankamai informatyvus vertinant aplinkinių audinių infiltraciją. Tyrimo rekomendacijos: UG tyrimas – pirmo pasirinkimo vaizdinis tyrimas, nes jis pakankamai informatyvus vertinant DUL. KT naudotinas detalesniam dubens vaizdo įvertinimui.

Kornelija Burbaitė. The Role of Ultrasound and Computed Tomography in the Evaluation of Radiologic Features Characteristic of Pelvic Inflammatory Disease. Aim. To determine the role of ultrasound (US) and computed tomography (CT) in the diagnosis of pelvic inflammatory disease (PID). Objectives. 1) To assess US and CT associations between inflammatory infiltrate type, cervical symptom, laboratory blood test data (leukocyte, neutrophil, CRP count), patient age, number of births, number of stay in hospital days, also between inflammatory infiltrate location and cervical tenderness motion, infiltration of surrounding tissues and CRP count. 2) To identify the connection between inflammatory infiltrate type, size, location, pelvic fluid, and surrounding tissue infiltration. Methods and participants. The case histories retrospective study was conducted of 55 patients with PID who underwent US and CT and were treated in the Department of Obstetrics and Gynaecology in 2015-2019. Statistical analysis of the data was performed using IBM SPSS v24.0. Data was statistically significant when the level of statistical significance was $p < 0,05$. Results. The US examination found that cervical tenderness motion was more common in liquid infiltrates ($p = 0,047$). The study has found a correlation between the type, size, location of the infiltrate and pelvic fluid by US and CT ($p < 0,05$). Conclusions. 1) A statistically significant association was found between the type of the inflammatory infiltrate detected by the US and cervical tenderness motion – cervical tenderness motion was more common in the presence of the liquid infiltrates. Between the US examination for the infiltrate type and laboratory blood test data (leukocyte, neutrophil, CRP count), patient age, number of births, number of stay in hospital days, also between inflammatory infiltrate location and cervical tenderness motion, infiltration of surrounding tissues and CRP count, no significant relationship was found. 2) Between

The CT examination for the infiltrate type and cervical tenderness motion, laboratory blood test data (leukocyte, neutrophil, CRP count), patient age, number of births, number of stay in hospital days, also between inflammatory infiltrate location and cervical tenderness motion, infiltration of surrounding tissues and CRP count, no significant relationship was found. 3) A statistically significant association was found between the US and CT determined to infiltrate type, size, location, pelvic fluid – the findings of US and CT examinations coincide. There was no statistically significant relationship between surrounding tissue infiltration in US and CT examinations – US examination was not sufficiently informative in assessing the surrounding tissue infiltration. Practical recommendations. US examination is a first-choice visual study because it is informative in PID diagnostic. CT is used for detailed pelvic assessment.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

IMUNINIŲ ŽYMENŲ TYRIMAS PLAUČIŲ VĖŽIU SERGANČIUOSIUS GYDANT

IMUNOTERAPIJA

A Study of Immune Markers in Lung Cancer Patients Treated with Immunotherapy

Rūta Prosevičiūtė

Pulmonologijos klinika

Mokslinis vadovas: Marius Žemaitis

Santrauka: Darbo autorė: Rūta Prosevičiūtė. Imuninių žymenų tyrimas plaučių vėžiu sergančiuosius gydant imunoterapija. Tyrimo tikslas: Įvertinti imuninių žymenų reikšmę sergančiuosius plaučių vėžiu gydant imunoterapija. Tyrimo uždaviniai: Įvertinti tiriamųjų demografinius, klinikinius ir morfologinius požymius, bendro kraujo tyrimo (BKT) rodiklių koncentracijas, neutrofilų-limfocitų santykį (NLS), C-reaktyvaus baltymo (CRB) kiekį periferiniame kraujo tyrime prieš ir po gydymo imunoterapija, PD-L1 ekspresiją plaučių vėžio navikiniame audinyje. Nustatyti imuninių žymenų (BKT, NLS, CRB koncentracijos, PD-L1 ekspresijos) sąsają su plaučių vėžio klinikinėmis charakteristikomis, atsaku į gydymą ir prognoze. Tyrimo dalyviai ir metodika: Retrospektyviai analizuoti 101 paciento, dėl plaučių vėžio gydyto imunoterapija, duomenys. Surinkta informacija apie šių asmenų demografinius rodiklius, naviko TNM klasifikaciją, stadiją, histologinį tipą, diferenciacijos laipsnį, gydymą iki imunoterapijos, imunoterapinį vaistą, kursų skaičių ir gydymo veiksmingumą. Įvertintos bendro kraujo tyrimo analizių, NLS ir CRB koncentracijos prieš gydymą imunoterapija, po 3 ir po 6 gydymo kursų, PD-L1 raiška navikiame audinyje. Surinkus duomenis, vertinta kraujo tyrimų rezultatų ir PD-L1 raiškos sąsaja su vėžio charakteristikomis ir prognoze. Statistinė duomenų analizė atlikta SPSS 27.0 ir Microsoft Excel 2010 programomis. Rezultatai: Tiriamųjų amžiaus vidurkis diagnozės metu buvo 62 metai, daugiausiai sergančiųjų buvo rūkantys (50,5%) ar anksčiau rūkę (34,7%) asmenys. Vyraujantys histologiniai tipai – plokščiųjų lastelių karcinoma (46,5%) ir adenocarcinoma (45,5%). Dažniausiai navikas nustatytas IV stadijos (62,4%), T4 (52,5%), N2 (36,6%) ir N3 (35,6%), G2 (54,5%). Vyravo antros eilės imunoterapija (95%), dažniausias vaistas – atezolizumabas. Vidutinė PD-L1 raiška nustatyta 7 (35%), didelė – 6 (30%) pacientams iš 20 tirtų. IV stadijos pacientams buvo reikšmingai didesnė limfocitų konc. CRB konc. reikšmingai kilo didėjant pradinio naviko dydžiui (T). Po 3 kursų progreso grupėje NLS buvo didžiausias, atsako – mažiausias. Mažesnio NLS ir didesnės limfocitų konc. grupėse po 3 kursų gyvenimo be ligos progreso laiko mediana buvo 4 mėnesiai, o didesnio NLS ir mažesnės limfocitų konc. grupėje – 3 mėnesiai ($p < 0,05$). Gyvenimo be ligos prognozės tikimybė taip pat buvo reikšmingai didesnė mažesnio NLS ir didesnės limfocitų konc. grupėse. Išvados: Mažesnis NLS kraujo tyrime po 3 kursų susijęs su geresniu atsaku į plaučių vėžio imunoterapiją, o mažesnis NLS ir didesnė limfocitų konc. reikšmingai susijusi su ilgesniu išgyvenamumu be progreso.

Author: Rūta Prosevičiūtė. A study of immune markers in lung cancer patients treated with immunotherapy. Research purpose: To evaluate the importance of immune markers in lung cancer patients treated with immunotherapy. Research goals: To evaluate demographic, clinical and morphological characteristics of patients, as well complete blood count (CBC), neutrophil-lymphocyte ratio (NLR) and C-reactive protein (CRP) in peripheral blood sample before and after immunotherapy, PD-L1 expression in lung cancer tissue. To determine a connection between immune markers (CBC parameters, NLR, CRP concentration and PD-L1 expression) and lung cancer characteristics, response to

treatment and prognosis. Participants and research methods: Retrospective data analysis of 101 lung cancer patients who were treated with immunotherapy. Data about their demographics, TNM classification, cancer stage, histological type, degree of differentiation, treatment prior to immunotherapy, immunotherapy drug, a number of treatment courses and effect of therapy was collected. Components of CBC test, NLR, CRP concentration were evaluated before immunotherapy, after 3 and 6 courses. PD-L1 expression was also assessed. After collecting this information, statistical tests were performed in order to evaluate a correlation between CBC results, NLR, PD-L1 expression and lung cancer characteristics and prognosis. Statistical analysis was carried out by programs SPSS 27.0 and Microsoft Excel 2010. Results: Average age at diagnosis was 62 years and most patients were current smokers (50.5%) or ex-smokers (34.7%). Main histologic types were squamous cell carcinoma (46.5%) and adenocarcinoma (45.5%). In most cases cancer was diagnosed at stage IV (62.4%), T4 (52.5), N2 (36.6%) and N3 (35.6%), G2 (54.5%). Immunotherapy was usually secondary (95%), most common drug was atezolizumab. Medium PD-L1 expression was detected in 7 (35%) while high was found in 6 (30%) patients out of 20. Stage IV patients had higher lymphocyte count. CRP concentration increased with bigger primary tumor size. After 3 courses NLS was highest in progression and lowest in response group. Survival without progression was 4 months in patients with lower NLS and higher lymphocytes while in the opposite group it was 3 months ($p < 0.05$). Survival without progression probability was also significantly better in the first group. Conclusions: Lower NLS after 3 treatment courses was associated with better response to lung cancer immunotherapy and lower NLS as well as higher lymphocytes were related to longer survival without progression.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MIOKARDO GYVYBINGUMO NUSTATYMAS POZITRONŲ EMISIJOS TOMOGRAFIJOS

METODU

Role of PET/CT in the Assessment of Myocardial Viability

Liveta Daleckytė

Onkologijos ir hematologijos klinika

Mokslinis vadovas: Elona Juozaitytė

Santrauka: Autorius: Liveta Daleckytė Darbo pavadinimas: Miokardo gyvybingumo nustatymas pozitronų emisijos tomografijos metodu Darbo tikslas: Išsiaiškinti širdies PET metodo diagnostinę reikšmę, vertinant miokardo gyvybingumą pacientams, sergantiems IŠL, ir parenkant tolimesnę gydymo taktiką. Darbo uždaviniai: 1. Surinkti MPS su ^{99m}Tc -MIBI tyrimo duomenis ir įvertinti pacientų, sergančių IŠL, miokardo perfuzijos sutrikimą. 2. Surinkus miokardo metabolizmo tyrimo su ^{18}F -FDG duomenis ir palyginus su MPS su ^{99m}Tc -MIBI tyrimo rezultatais, įvertinti miokardo gyvybingumą ir išsiaiškinti širdies PET tyrimo svarbą, atrenkant pacientus revaskuliarizacijai. 3. Išsiaiškinti, koks revaskuliarizacijos metodas dažniausiai taikomas pacientams, kuriems yra nustatytas hibernuojantis miokardas ir kuriai daliai pacientų po širdies PET tyrimo taikyta pakartotinė revaskuliarizacija. Tyrimo dalyviai ir metodai: retrospektyvinio tyrimo metu, pagal kriterijus (nustatyta IŠL, persirgtas MI, sumažėjusi KSIF, 2012.10.01-2020.05.31 atlikta širdies PET) atrinkti 70 pacientų - 64 (91,4 proc.) vyrai ir 6 (6,8 proc.) moterys. Analizuoti MPS su ^{99m}Tc -MIBI ir metabolizmo tyrimo su ^{18}F -FDG aprašai, remiantis 17-os segmentų schema. Perfuzijos sutrikimas vertintas pagal defekto apimtį ir laipsnį, metabolizmas - ^{18}F -FDG kaupimą. Rinkti duomenys apie revaskuliarizacijos atlikimą ir taikytą metodą. Duomenys analizuoti naudojant SPSS 23.0.0 ir GraphPad Prism 9.0.0 statistikos programas. Skirtumai laikyti statistiškai reikšmingais, jei $p < 0,05$. Rezultatai: Išanalizuoti 1190 segmentai, iš kurių 549 segmentuose rastas įvairaus laipsnio perfuzijos sutrikimas (vidutiniškai $7,8 \pm 2,7$ segmento/ligoniui). Net 302 segmentuose nustatytas gilus perfuzijos sutrikimas ir dažniausiai stebėtas priekinėje (49 segmentai), apatinėje sienoje (79 segmentai) ir pertvaroje (70 segmentų). Dažniausiai įvairaus laipsnio perfuzijos sutrikimai stebėti KVA teritorijoje - 233 segmentuose (vidutiniškai $3,3 \pm 1,6$ segmento/ligoniui), iš kurių 148 segmentuose - gilus perfuzijos sutrikimas. Gyvybingas išemizuotas miokardas stebėtas 247 segmentuose (45 proc.), hibernuojantis miokardas - 123 segmentuose (22,4 proc.), miokardo randas - 179 segmentuose (32,6 proc.). 50 proc. ($n=35$) pacientų hibernuojantis miokardas stebėtas < 2 segmentuose, kitiems 50 proc. ($n=35$) ≥ 2 segmentų, pastariesiems visiems 100 proc. taikyta revaskuliarizacija: 57,1 proc. ($n=20$) atlikta PTVAA, o 42,9 proc. ($n=15$) - AVAJO. 11,4 proc. ($n=4$) pacientų buvo taikyta pakartotinė revaskuliarizacija. 71,4 proc. ($n=25$) revaskuliarizacija buvo atlikta tais pačiais metais kaip ir širdies PET tyrimas.

Išvados: 1. Pacientams, sergantiems IŠL su ryškia KS disfunkcija, gilus miokardo perfuzijos sutrikimas, nustatytas 25,3 proc. visų segmentų ir dažniau stebimas priekinėje (16,2 proc.), apatinėje sienoje (26,2 proc.) ir pertvaroje (23,2 proc.). 12,4 proc. visų segmentų gilus perfuzijos sutrikimas nustatytas KVA aprūpinamuose segmentuose. 2. Didelės rizikos pacientams širdies PET tyrimas leidžia tiksliai nustatyti gyvybingą išemizuotą miokardą (45 proc.), hibernuojantį miokardą (22,4 proc.) bei miokardo randą (32,6 proc.) ir nuspręsti dėl revaskuliarizacijos būtinimo. Nustačius hibernuojančio miokardo plotą ≥ 2 segmentų, revaskuliarizacija buvo taikyta visiems pacientams - 100 proc. 3. Nustačius hibernuojančio miokardo plotą ≥ 2 segmentų, 57,1 proc. pacientų atlikta PTVVA. Po širdies PET tyrimo pakartotinė revaskuliarizacija atlikta 11,4 proc. pacientų.

Author: Liveta Daleckytė Title: Role of PET/CT in the assessment of myocardial viability The aim: To evaluate diagnostic significance of the cardiac PET technique for assessment of myocardial viability in patients with CHD and for choosing (selecting) further treatment tactics. Objectives: 1. To collect the MPS with ^{99m}Tc -MIBI scan data and assess myocardial perfusion abnormalities in patients with CHD. 2. To collect the data of myocardial metabolism from ^{18}F -FDG scan data and compare it with the results of the MPS with ^{99m}Tc -MIBI scan, to assess myocardial viability and to evaluate significance of cardiac PET scan in selecting the patients for revascularization. 3. To evaluate the most frequently used revascularization technique in the case of patients with diagnosed hibernating myocardium and proportion of the patients who underwent repeated revascularization post cardiac PET scan. Methods: Seventy patients (64 (91.4%) males and 6 (6.8%) females) were screened during the retrospective study based on the particular criteria (diagnosed CHD, history of MI, decreased LVEF and cardiac PET scan performed between the 1st of October, 2012 and 31st of May, 2020). Reports of the MPS with ^{99}Tc -MIBI and metabolism with ^{18}F -FDG scans were analysed following the 17-segment model. Perfusion defects were assessed based on the extent and degree of the defect, and metabolism was assessed based on accumulation of ^{18}F -FDG in the areas of perfusion defects. Information on revascularization process and technique was collected. The collected data was analysed using the SPSS 23.0.0 and GraphPad Prism 9.0.0 statistical software. A p value of < 0.05 was considered significant. Results: In total 1190 segments were analysed; perfusion defects of various degrees (the average of 7.8 ± 2.7 segments/patient) were found in 549 of the analysed segments. Severe perfusion defect was detected in as many as 302 segments and was mostly observed in the anterior (49 segments) wall, the inferior wall (79 segments) and the septum (70 segments). Perfusion defects of various degrees were mostly observed in the LCA territory: 233 segments (the average of 3.3 ± 1.6 segments/patient), in 148 of which the perfusion defects were severe. The viable ischaemic myocardium was detected in 247 segments (45%), the hibernating myocardium - in 123 segments (22.4%), and the myocardial scar - in 179 segments (32.6%). The hibernating myocardium was detected in less than 2 segments in 50% of patients (n=35) and the remaining 50% of patients (n=35) had it in ≥ 2 segments; all 100% of the later underwent revascularization: 57.1% (n=20) of them underwent PTCA, and 42.9% (n=15) of them underwent CABG. Four patients (11.4%) underwent second revascularization. Twenty five (71.4%) patients underwent revascularization during the same year after the cardiac PET scan. Conclusions: 1. Severe myocardial perfusion defects were detected in 25.3% of all segments and were mostly located in the anterior wall (16.2%), the inferior wall (26.2%) and the septum (23.2%) in patients with CHD and significant dysfunction of the LV. Severe perfusion defects were mainly detected in the LAD territory (12.4%). 2. The cardiac PET scan enables accurate identification of viable ischaemic myocardium (45%), hibernating myocardium (22.4%) and scar (32.6%); this facilitates decision on the necessity of revascularization for the high-risk patients. When the region of hibernating myocardium was larger than 2 segments, all the patients (100%) underwent revascularization. 3. PTCA was performed in 57.1% of all revascularized patients. Four patients (11.4%) underwent second revascularization after cardiac PET scan.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ALERGINIO KONTAKTINIO DERMATITO, SUKELTO AKRILATŲ, ATVEJŲ ANALIZĖ, SAŠAJA SU PACIENTO PROFESIJA IR KITAIŠ EKSPOZICIJOS AKRILATAMS ŠALTINIAIS

Acrylate-Induced Allergic Contact Dermatitis Case Studies, Connection to the Patient's Occupation and Other Sources of Acrylate Exposure

Živilė Levinaitė

Imunologijos ir alergologijos klinika
Mokslinis vadovas: Brigita Šitkauskienė

Santrauka: Darbo autorius: Živilė Levinaitė Darbo pavadinimas: Alerginio kontaktinio dermatito (AKD), sukkelto akrilatų, atvejų analizė, sąsaja su paciento profesija ir kitais ekspozicijos akrilatams šaltiniais. Darbo tikslas: Išanalizuoti akrilatų sukeltu AKD sergančių pacientų atvejus ir įvertinti įsijautrinimo akrilatams sąsają su paciento profesija bei kitais ekspozicijos akrilatams šaltiniais. Darbo uždaviniai: 1) Nustatyti įsijautrinimo akrilatams paplitimą tarp pacientų, kuriems 2019 01 – 2021 01 laikotarpiu LSMUL KK Imunologijos ir alergologijos klinikos dienos stacionare atlikti OLM su Europos standartinės alergenų serijos ir/arba Stomatologine alergenų paletėmis. 2) Įvertinti AKD sergančių pacientų įsijautrinimo akrilatams ypatumus pagal amžių, gretutinių alerginių ligų buvimą. 3) Nustatyti dažniausiai pasireiškiančius akrilatų sukkelto AKD simptomus, jų lokalizaciją; 4) Nustatyti dažniausiai įsijautrinimą sukeliančius akrilatus bei jų derinius. 5) Nustatyti įsijautrinimo akrilatams paplitimą pagal profesiją, ekspozicijos akrilatui šaltinį. Tyrimo metodika: Retrospektyvi ligos istorijų analizė ir duomenų vertinimas. Rezultatai: Nustatyti 32 (6,8%) AKD dėl įsijautrinimo akrilatams atvejai. Įsijautrinimas nustatytas tik moterims, amžiaus vidurkis 38,19±16,3 m. Teigiama alergijos anamnezė rasta 21,9%. 71,9% pacientų pasireiškė rankų dermatitu. Dažniausias alergenai - HEMA (96,9%). Daugybiniis įsijautrinimas akrilatams rastas 34,4% tiriamųjų (dažniausiai – HEMA ir EGMA (21,9%)). Neprofesinės kilmės ekspozicija akrilatams nustatyta 40,6% atvejų, 53,8% jų susiję su ilgalaikiu nagų lakavimu. Profesinės kilmės ekspozicija nustatyta 25,0% atvejų, 62,5% jų - manikiūrininkės, 37,5% - odontologės. Išvados: 1) Įsijautrinimas akrilatams nustatytas 6,8% pacientų. 2) 19-29 metų pacientėms bėrimai dažnesni rankose ir veide. 70-79 metų pacientėms AKD siejasi su rankų dermatitu, simptomais burnos ertmėje. 30-39 metų amžius sietinas su teigiama alergine anamneze, įsijautrinimu uretan-dimetakrilatui ir 1,4-butanediol-dimetakrilatui. 3) Dažniausiai įsijautrinimas akrilatams pasireiškia rankų bėrimais. Ilgalaikis manikiūras sietinas su dermatitu rankose, liemenyje. Dermatitas pirštuose sietina su ilgalaikiu manikiūro naudojimu. Burnos simptomai sietini su odontologinių plokštelių, metalinių karūnėlių nešiojimu. 4) Dažniausiai, įsijautrinimas nustatytas HEMA (96,9%). Dažniausias akrilatų derinys – HEMA ir EGMA (21,9%). 5) Įsijautrinimas akrilatams dažniausiai nustatomas esant neprofesinei ekspozicijai (40,6%), ypač po ilgalaikio nagų lakavimo (53,8%). Profesinės kilmės įsijautrinimas dažniausiai manikiūrininkams (62,5%) bei odontologams (37,5%).

Author: Živilė Levinaitė. The title: Acrylate-Induced Allergic Contact Dermatitis (ACD) Case Studies, Connection to the Patient's Occupation and Other Sources of Acrylate Exposure The aim: To analyze cases of acrylate-induced ACD and evaluate it's connection to the patient's occupation and other sources of acrylate exposure. Objectives: 1) To determine the prevalence of sensitivity to acrylates between patients who in period of 2019 01-2021 01 had been patch tested with the European Baseline Series and / or Dental Screening Series in Hospital of LUHS Kaunas Clinics Department of Immunology and Allergology Day care unit. 2) To evaluate the peculiarities of acrylate sensitization in patients with AKD according to age, history of atopy. 3) To identify the most common ACD caused by acrylates symptoms, their location. 4) Identify the most prevalent acrylates and their combinations. 5) To determine the prevalence of acrylate sensitization by occupation and the source of acrylate exposure. Research methodology: Retrospective analysis of medical records and evaluation of patch tests results. Results: 32 (6,8%) acrylate-induced ACD cases were found. All patients were women, the average age of 38,19±16,3 years. History of atopy was detected in 21,9% of cases. 71,9% patients presented with hand dermatitis. The most prevalent allergen - HEMA (96,9%). Polysensitisation to acrylates detected in 34,4% cases (most often - HEMA, EGMA (21,9%)). Non-occupational acrylate exposure was found in 40,6% cases, 53,8% associated with artificial nails. Occupation-related acrylate exposure was found in 25,0% cases, 62,5% of these patients worked as nail technicians, 37,5% were dentists. Conclusions: 1) 6,8% cases of acrylate sensitisation were found. 2) Hand rash is the most common in sign of sensitisation to acrylate in 19-29 years group. In patients of 70-79 years, ACD is associated with hand dermatitis, oral symptoms. Age 30-39 years are associated with history of atopy, sensitization to urethane-dimethacrylate and 1,4-butanediol-dimethacrylate. 3) Sensitization to acrylates is the most common form of acrylate induced hand rashes. Dermatitis is associated with long-term use of manicure. Long-term manicure is associated with dermatitis on the hands, trunk. Dermatitis in the fingers is associated with long-term use of manicures. Oral symptoms are associated with the wearing of dental plates, metal crowns. 4) The most common allergen was HEMA (96,9%). The most common combination of acrylates - HEMA and EGA (21,9%). 5) Non-occupational acrylate exposure to ACD was often associated with artificial nails (53,8%), while occupational acrylate exposure to ACD was mostly found in nail technicians (62,5%) and dentists (37,5%).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

POOPERACINIO SKAUSMO VALDYMAS PO STUBURO FIKSACIJOS OPERACIJŲ: KETAMINO VERTĖ

Postoperative Pain Management after Spinal Fixation Surgeries: Value of Ketamine

Ugnė Grimutienė

Anesteziologijos klinika
Mokslinis vadovas: Alina Vilké

Santrauka: Pooperacinio skausmo valdymas po stuburo fiksacijos operacijų: ketamino vertė. Tyrimo tikslas: nustatyti perioperacinio ketamino skyrimo vertę ir efektyvumą, mažinant pooperacinį skausmą ir opioidinių analgetikų vartojimą po stuburo fiksacijos operacijų. Uždaviniai: nustatyti perioperacinio ketamino įtaką pooperacinio skausmo intensyvumui; įvertinti suvartojamų opioidinių analgetikų kiekį pooperaciniu laikotarpiu, kai operacijos metu skiriamas ketaminas; palyginti perioperaciniu laikotarpiu leidžiamo ketamino ir pooperaciniu laikotarpiu vartojamų opioidinių analgetikų nepageidaujamas reakcijas. Metodika: perspektyvusis atsitiktinių imčių dvigubai aklas, placebo kontroliuojamas tyrimas. Įtraukti pacientai, stacionarizuoti į LSMUL KK Stuburo ir periferinių nervų neurochirurgijos skyrių stuburo fiksacijos operacijoms atsižvelgiant į įtraukimo ir neįtraukimo kriterijus. Pacientai atsitiktine tvarka suskirstyti į tris grupes: ketaminas neskirtas (kontrolinė grupė); anestezijos indukcijos metu skirta 0,35 mg/kg ketamino i/v (ketamino A gr.); anestezijos indukcijos metu skirta 0,35 mg/kg ketamino dozė ir antroje operacijos pusėje tęsiama vienos valandos trukmės 1 mg/kg ketamino infuzija i/v (ketamino B gr.). Visiems tiriamiesiems anestezija ir pooperacinio skausmo malšinimas taikytas pagal LSMUL KK patvirtintus protokolus. Po operacijos 5 paras buvo renkami duomenys apie patiriamą skausmą, suvartotas opioidų dozes ir nepageidaujamas ketamino ir opioidinių analgetikų reakcijas. Rezultatai: tyrime dalyvavo 110 pacientų, jų pasiskirstymas į tris tyrimo grupes statistiškai reikšmingai nesiskyrė pagal lytį ($p=0,489$) ar amžių ($p=0,223$). Lyginant visas tris grupes visu pooperaciniu laikotarpiu pacientų patiriamas skausmas statistiškai reikšmingai nesiskyrė ($p>0,05$). Opioidinių analgetikų suvartojimas po operacijos tarp grupių taip pat statistiškai reikšmingai nesiskyrė ($p=0,929$). Statistiškai reikšmingas ketamino nepageidaujamų reakcijų skirtumas tarp grupių nustatytas tik pagal dvejinimosi akyse požymį – daugiausiai dvejinosi ketamino B grupės pacientams ($p=0,018$). Kitos nepageidaujamos opioidų ir ketamino reakcijos tyrimo grupėse statistiškai reikšmingai nesiskyrė ($p>0,05$). Šlapimo susilaikymo ar kvėpavimo sutrikimo nepatyrė nei vienas pacientas. Išvados: skausmo intensyvumas ir opioidinių analgetikų suvartojimas pooperaciniu laikotarpiu tarp visų trijų grupių nesiskyrė. Dvejinimasis akyse reikšmingai dažniau pasireiškė ketamino B grupės pacientams, kitų nepageidaujamų reakcijų pasireiškimas tarp visų trijų grupių nesiskyrė.

Postoperative Pain Management after Spinal Fixation Surgeries: Value of Ketamine. The aim of this study was to determine the value and efficacy of perioperative ketamine administration in reducing postoperative pain and analgesic use after spinal fixation surgery. Research tasks: To determine the influence of perioperative ketamine on the intensity of postoperative pain; to assess the amount of opioid analgesics used in the postoperative period when ketamine is administered during surgery; to compare adverse reactions to perioperative ketamine and postoperative opioid analgesics. Methods: A prospective randomized double blinded placebo controlled study. The study included patients hospitalized in the LSMUL KK department of spinal and peripheral nerve neurosurgery for spinal fixation operations according to inclusion and exclusion criteria. Patients were randomly divided into three groups: no ketamine (control group); 0,35 mg/kg ketamine i/v was administered during induction of anesthesia (ketamine group A); 0,35 mg/kg ketamine was administered during induction of anesthesia and the one hour infusion of 1 mg/kg ketamine was administered i/v in the second half of the surgery (ketamine group B). All patients underwent anesthesia and postoperative pain relief according to protocols approved by LSMUL KK. Data on pain, opioid doses and adverse reactions to ketamine and opioid analgesics were collected 5 days after surgery. Results: 110 patients participated in this study. Their distribution into the 3 study groups did not differ statistically significantly by gender ($p=0,489$) or age ($p=0,223$). Comparing all three groups, the pain experienced by patients did not differ statistically significantly throughout the postoperative period ($p>0,05$). Postoperative use of opioid analgesics also did not differ statistically significantly between groups ($p=0,929$). Double vision was statistically significant more common in ketamine B patients compared to all three groups. There were no statistically significant differences in other adverse reactions of ketamine or opioids between study groups ($p>0,05$). No patients experienced urinary retention or respiratory distress. Conclusion: Pain intensity and postoperative opioid analgesic use did not differ between all three groups. Double vision was significantly more common in ketamine group B patients. Incidence of other adverse reactions did not differ between the three groups.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

NEUROENDOKRININIŲ SUTRIKIMŲ PACIENTAMS PO TRANSFENOIDALINIŲ HIPOFIZĖS ADENOMŲ OPERACIJŲ TYRIMAS

Study of Neuroendocrine Disorders in Patients after Transsphenoidal Pituitary Adenoma Surgery

Simona Liolytė

Endokrinologijos klinika

Mokslinis vadovas: Birutė Žibaitienė

Santrauka: Darbą atliko: Simona Liolytė Darbo pavadinimas: „Neuroendokrininių sutrikimų pacientams po transfenoidalinių hipofizės adenomų operacijų tyrimas“ Tikslas: įvertinti neuroendokrininius sutrikimus pacientams po transfenoidalinio hipofizės adenomos (HA) šalinimo. Uždaviniai: įvertinti Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno Klinikose (LSMU KK) atliktų transfenoidalinių HA operacijų dešimtmečio statistiką, adenomų charakteristiką, komplikacijas ir chirurginio gydymo išėtis. Tyrimo dalyviai ir metodai: buvo atliktas retrospektyvus tyrimas. Tiriamieji – pacientai, kuriems LSMU KK laikotarpyje nuo 2009 m. sausio 1d. iki 2019 m. sausio 1d. buvo atlikta transfenoidalinė HA operacija. Duomenys buvo renkami iš ambulatorinių kortelių ir/ ar stacionarinių ligos istorijų LSMU Endokrinologijos ir Neurochirurgijos klinikose. Buvo vertinami pacientų demografiniai rodikliai, naviko charakteristika, endokrininio profilio laboratorinių tyrimų rezultatai, ligos klinikiniai požymiai, neurooftalmologinio ištyrimo duomenys, taikytas gydymas, ikioperacinės ir pooperacinės komplikacijos, endokrininės ir neurooftalmologinės operacinio gydymo išėtis. Nuasmeninti pacientų duomenys buvo kaupiami Microsoft Office Excel 2010 ir atliekama jų statistinė analizė IBM SPSS Statistics 21 programiniu paketu. Rezultatai: Iš 315 pacientų operuoti buvo 307 - 189 (60 %) moterys ir 126 (40 %) vyrai. Daugiausia (n=50, 16.3 %) HA išoperuota 2012 m. Makroadenomų buvo 240 (77.2 %), mikroadenomų 45 (14.5%), gigantinių adenomų 26 (8.4 %). Moterims dažniau pasireiškė mikroadenoma (82.2 %), o vyrams makroadenoma (41.7 %). Nefunkcionuojančių HA (NFHA) nustatyta 160 (50.8 %), prolaktinomų 77 (24.4 %), somatotropinomų 44 (14 %), kortikotropinomų 29 (9.2 %), mišrios STH ir PRL produkuojančios adenomos 4 (1.3 %). Iki operacijos galvos skausmas pasireiškė 55.7 % pacientų, rega sutriko 56 %, hipopituitarizmas 9.8 %, apopleksija buvo nustatyta 1.6 %. Akipločio defektas nustatytas 99 (33.4 %), dažniausiai pilna bitemporalinė hemianopsija 36 %. Galvos skausmas ir regos sutrikimai dažniau pasireiškė adenomai esant >1cm (p 4cm (ŠS =0.993 (PI 0.979–1.008), p = 0,004), supraseliarinis išaugimas (ŠS =2.263 (PI 1.382–3.709), p = 0,004), s. cavernosus infiltracija(ŠS =2.368 (PI 1.347–4.163), p = 0,003), invazija į bent vieną iš trijų – supraseliarinį regioną, s. cavernosus ar s. sphenoidalis (ŠS=2.274 (PI 1.364–3.791), p = 0,002). Recidyvas registruotas 43 pacientams (14.3 %), vidutiniškai po 6±3.42 m. Recidyvo riziką reikšmingai didino adenomos invazija į s. cavernosus (ŠS=2.972 (PI 1.515-5.831), p=0.001). Išvados: Daugiausia HA išoperuota buvo 2012 m., dažniausiai nustatytos buvo makroadenomos, vyravo moteriška lytis, hormoniškai aktyvių ir neaktyvių HA santykis buvo 1:1. Moterims dažnesnės buvo mikroadenomos, o vyrams - makroadenomos. Ikioperacinės adenomos komplikacijos - hipopituitarizmas 31 (9.8 %), apopleksija - 5 (1.6%), o reikšmingas regos sutrikimas - 13 pacientų (3.5 %). Po operacijos komplikacijos pasireiškė trečdaliui pacientų, dažniausiai tranzitorinis NCD. Blogos endokrininės išėties rizikos veiksniai buvo adenomos > 4 cm diametro ir supraseliarius išaugimas, o bendru blogos išėties ir recidyvo rizikos veiksnium buvo s. cavernosus infiltracija.

Author: Simona Liolytė Theme: “Study of neuroendocrine disorders in patients after transsphenoidal pituitary adenoma surgery” Purpose: evaluate neuroendocrine disorders in patients after transsphenoidal resection of pituitary adenoma. Objectives: to evaluate decade statistics of transsphenoidal pituitary adenoma surgeries performed at Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics (lt. LSMU KK), characteristics of adenomas, complications and the outcomes of surgical treatment. Study participants and methods: A retrospective study was conducted. Subjects - patients who underwent transsphenoidal pituitary adenoma surgery in the period from 2009. January 1 to 2019 January 1 in LSMU KK. Data were collected from outpatient cards and / or inpatient medical histories at LSMU Clinics of Endocrinology and Neurosurgery. Patient demographics, tumor characteristics, endocrine laboratory results, clinical signs of the disease, neurophthalmologic examination data, treatment applied, preoperative and postoperative complications, endocrine and neuroophthalmic surgical outcomes were evaluated. Depersonalized patient data were collected in Microsoft Office Excel 2010 and statistically analyzed using IBM SPSS Statistics 21 software package. Results: 307 out of 315 patients underwent surgery - 189 (60 %) women and 126 (40 %) men. The largest number (n = 50, 16.3 %) of adenomas were resected in 2012. In total there were 240 macroadenomas (77.2 %), 45 microadenomas (14.5 %) and 26 giant adenomas (8.4 %). Microadenomas were more common in women (82.2 %) and macroadenomas (41.7 %) in men. Nonfunctioning pituitary adenoma was detected in 160 (50.8 %), prolactinomas in 77 (24.4 %), somatotropinomas in 44 (14 %), corticotropinomas in 29 (9.2 %), mixed STH-PRL secreting adenomas in 4 (1.3 %). Prior to surgery, headache occurred in 55.7 % of patients, visual impairment in 56 %, hypopituitarism in 9.8 %, and apoplexy in 1.6 %. Visual field defect was found in 99 (33.4 %), the most common being complete bitemporal hemianopsia (36 %).

Headache and visual disturbances were more common in adenomas bigger than 1 cm (p < 0.004), suprasellar growth (SD = 2,263 (PI 1,382–3,709), p = 0.004), cavernous invasion (ŠS = 2.368 (PI 1.347–4.163), p = 0.003), invasion in any of the three - suprasellar region, cavernous or sphenoidal sinus (ŠS = 2.274 (PI 1.364–3.791), p = 0.002). Recurrence was recorded in 43 patients (14.3 %), on average after 6 ± 3.42 years. The risk of recurrence was significantly increased by adenoma invasion of cavernous sinus (SD = 2,972 (PI 1,515–5,831), p = 0.001). Conclusions: The highest number of transsphenoidal adenoma surgeries was performed in 2012, the most common were macroadenomas, female gender predominated and the ratio of hormonally active to inactive HA was 1: 1. Microadenomas were more common in women and macroadenomas in men. Preoperative adenoma complications were hypopituitarism in 31 (9.8 %), apoplexy in 5 (1.6 %), and significant visual impairment in 13 patients (3.5 %). Postoperative complications occurred in one-third of patients, most common being transient diabetes insipidus. Risk factors for poor endocrine outcome were adenoma > 4 cm in diameter and suprasellar growth, common risk factor for poor outcome and relapse was cavernous infiltration.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PIRMOJO IR ANTROJO TIPŲ MIOKARDO INFARKTO RIZIKOS VEIKSNIŲ, ŠIRDIES STRUKTŪROS IR FUNKCIJOS ŽYMENŲ, EIGOS IR GYDYMO PALYGINIMAS

A Comparison Of Risk Factors, Heart Structure And Functional Parameters, Clinical Course And Management Of Type 1 And Type 2 Myocardial Infarction

Algirdas Rėkus

Kardiologijos klinika
Mokslinis vadovas: Olivija Gustienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: Palyginti pirmojo ir antrojo tipų ūminių miokardo infarktų dažnį, sociodemografinius rodiklius, rizikos veiksnius, gretutines ligas, objektyvių klinikinių duomenų, laboratorinius kraujo tyrimus, vaizdinių funkcinių diagnostikos, gydymo metodų rezultatus, hospitalines komplikacijas bei jų skirtumus tarp 1 tipo miokardo infarkto ir 2 tipo miokardo infarkto pasireiškimo grupių. Tyrimo uždaviniai: Įvertinti 1 ir 2 tipų miokardo infarkto paplitimą LSMUL Kauno Klinikose. Palyginti pacientų, kuriems nustatytas 1 tipo miokardo infarktas, sociodemografinius duomenis su 2 tipo miokardo infarkto grupe. Palyginti pacientų, kuriems nustatytas 1 tipo miokardo infarktas, širdies ir kraujagyslių ligų rizikos veiksnius, gretutinius susirgimus, apžiūros rezultatus su 2 tipo miokardo infarkto grupe. Palyginti pacientų, kuriems nustatytas 1 tipo miokardo infarktas, rutininių laboratorinių tyrimų rezultatus su 2 tipo miokardo infarkto grupe. Įvertinti krūtinės ląstos rentgenogramos ir širdies echoskopijos tyrimų rezultatus ir sąsajas tarp 1 ir 2 tipų miokardo infarktų. Įvertinti 1 ir 2 tipo MI taikytą konservatyvų ir intervencinio gydymo skirtumus tarp grupių. Įvertinti 1 ir 2 tipo MI sukeltas hospitalines komplikacijas bei jų pasiskirstymą tarp grupių. Tyrimo metodika: Gavus LSMU bioetikos centro pritarimą šis tyrimas buvo atliktas LSMUL KK Kardiologijos klinikoje retrospektyviai analizuojant ligos istorijos duomenis. Į tyrimą įtraukti pacientai, kurie nuo 2019 m. sausio 1d. iki 2019 m. vasario 30 d. LSMUL KK Kardiologijos klinikoje nustatytas ir gydytas ūmus miokardo infarktas. Tiriamieji suskirstyti į dvi grupes pagal T1MI ir T2MI grupių įtraukimo kriterijus. Vertinti tiriamųjų kardiovaskulinės rizikos veiksnius, gretutinės ligos, laboratoriniai ir instrumentiniai tyrimai, skiriamas gydymas bei gydymo eigoje nustatytos hospitalinės komplikacijos. Tyrimo rezultatai: T1MI pacientai ilgiau hospitalizuojami (p = 0,001), T2MI tiriamieji dažniau serga lėtine anemija (p = 0,004), onkologinėmis ligomis (p = 0,004). Krūtinės ląstos rentgenogramoje T1MI pacientams dažniau stebima IIo (p = 0,014) ir IIIo (p = 0,014) veninė stazė. Echokardiografijos metu T1MI grupei dažniau nustatoma mažesnė kairiojo skilvelio išstūmio frakcija (p = 0,002), didesnis aortos vožtuvo greičio gradientas G maks. (p = 0,005), o T1MI trumpesnė plaučių arterijos kraujotakos akceleracijos laikas (p = 0,042). Abiems tipas vyravo pseudonormali diastolinė funkcija. Atliekant rutininius laboratorinius tyrimus T1MI tiriamiesiems stebėtos didesnės bendro cholesterolio (p < 0,001), MTL (p < 0,001), glikemijos (p = 0,031), leukocitų kraujyje (p < 0,001) TnI (p < 0,001) reikšmės negu T2MI. T2MI grupėje stebėtos didesnės laboratorinių rodiklių šlapalo kraujyje (p = 0,042), CRB (p = 0,049), TNS (p = 0,018) reikšmės.

T1MI grupės pacientams dažniau taikomi širdies ir kraujagyslių sistemą veikiantys organiniai nitratai ($p = 0,042$). T2MI pacientams dažniau nustatomos DHKB ($p = 0,02$), skilvelinės ekstrasistolės ($p = 0,037$) hospitalizavimo metu. Išvados: Pacientai, kuriems nustatomas ūminis miokardo infarktas, dažniausiai serga T1MI. T1MI pacientai ilgiau gydomi ligoninėje. T2MI dažniau serga lėtine mažakraujyste, onkologinėmis ligomis. T1MI dažniau nustatomas didesnio laipsnio plaučiuose veninė stazė. T1MI pacientams dažniau nustatytas sumažėjusi kairiojo skilvelio išstūmio frakcija, didesnis kraujotakos greičio gradientas per aortos vožtuvą, o T1MI nustatoma trumpesnė plautinės arterijos kraujotakos akceleracijos laiko trukmė. Abiem tipams dažniau stebima pseudonormali diastolinė kairiojo skilvelio funkcija. T1MI dažniau nustatomos padidėjusios laboratorinės vertės: bendrojo cholesterolio, MTL, gliukozės, leukocitų kraujyje, TnI kraujyje, tuo tarpu T2MI dažniau stebimos padidėjusios šlapalo, CRP, TNS reikšmės kraujo tyrime. T1MI dažniau skiriama nitratai. Dažniau širdies ir laidumo sutrikimų: DHKB, skilvelinės ekstrasistolės, nustatoma T1MI.

Aim: To compare the incidence of acute myocardial infarctions, sociodemographic indicators, risk factors, comorbidities, first examinations, laboratory tests, results of imaging functional diagnostics, treatment methods, hospital complications and their differences between type 1 myocardial infarction and type 2 myocardial infarction groups. Research tasks: To evaluate the prevalence of type 1 and 2 myocardial infarction in LSMUL Kaunas Clinics. To compare the sociodemographic data of patients with type 1 myocardial infarction with the type 2 myocardial infarction group. To compare the risk factors of cardiovascular diseases, concomitant diseases and examination results of patients with type 1 myocardial infarction with the type 2 myocardial infarction group. To compare the results of routine laboratory tests in patients with type 1 myocardial infarction with the type 2 myocardial infarction group. To evaluate the results of chest radiographs and cardiac ultrasound examinations and the associations between type 1 and 2 myocardial infarctions. To evaluate differences in conservative and interventional treatment between groups for type 1 and type 2 MI. To evaluate the hospital complications caused by type 1 and 2 MI and their distribution among the groups. Methods: With the approval of the LSMU Bioethics Center, this study was performed at the LSMUL KK Cardiology Clinic by retrospective analysis of medical history data. The study included patients who from January 1, 2019 until February 30, 2019. Acute myocardial infarction has been identified and treated at the LSMUL KK Clinic of Cardiology. Subjects were divided into two groups according to T1MI and T2MI group inclusion criteria. Subjects' cardiovascular risk factors, comorbidities, laboratory and instrumental examinations, treatment and hospital complications were assessed. Results: T1MI patients were hospitalised longer ($p = 0.001$), T2MI subjects were more likely to have chronic anaemia ($p = 0.004$), and oncological diseases ($p = 0.004$). On chest radiograph, venous stasis IIO ($p = 0.014$) and IIIIO ($p = 0.014$) were more frequently observed in T1MI patients. During cardiac ultrasound, a lower heart ejection fraction ($p = 0.002$) and a higher aortic valve velocity gradient were more frequently detected in the T1MI group ($p = 0.005$) and T1MI had a shorter pulmonary circulatory acceleration time ($p = 0.042$). Both types were predominated by pseudo normal diastolic function. In routine laboratory tests, higher values of total cholesterol ($p < 0.001$), LDL ($p < 0.001$), glycemia ($p = 0.031$), leukocytes ($p < 0.001$), TnI ($p < 0.001$) were observed in T1MI subjects than in T2MI. In the T2MI group, higher values of laboratory parameters in urea blood ($p = 0.042$), CRP ($p = 0.049$), INR ($p = 0.018$) were observed. Cardiovascular organic nitrates are more common in patients in the T1MI group ($p = 0.042$). RBBB ($p = 0.02$) and ventricular extrasystoles ($p = 0.037$) were more frequently diagnosed in T2MI patients during hospitalisation. Conclusions: Patients with acute myocardial infarction are more likely to have T1MI. T1MI patients receive longer hospital stays. T2MI is more common in chronic anemia and oncological diseases. T1MI is more commonly associated with severity of left ventricular failure: a higher degree of venous stasis in the lungs. T1MI patients were more likely to have decreased ejection fraction, increased aortic valve velocity (G max), and T2MI was found to have longer circulatory acceleration time. Pseudonormal diastolic cardiac function is more commonly observed in both types of MI. T1MI is more likely to detect elevated: total cholesterol, LDL, glucose, leukocytes, TnI in the blood, while T2MI is more often observed to increase the values of urea, CRP, INR in the blood test. T1MI is more commonly given nitrates. More common heart and conduction disorders: RBBB, ventricular extrasystoles, in T1MI.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

KAUNO MIESTO SVEIKATOS PRIEŽIŪROS SPECIALISTŲ BEI JŲ PACIENTŲ POŽIŪRIS Į ELEKTRONINĖS SVEIKATOS PASLAUGŲ IR BENDRADARBIAVIMO INFRASTRUKTŪROS INFORMACINĘ SISTEMĄ (ESPBI IS)

Kaunas City Healthcare Professionals' and their Patients' Outlook on Digital Health Services and Cooperation Infrastructure Information System (ESPBI IS)

Monika Moroženė

Šeimos medicinos klinika

Mokslinis vadovas: Snieguolė Kaselienė

Santrauka: Darbo tikslas. Ištirti Kauno miesto sveikatos priežiūros specialistų bei jų pacientų požiūrį į ESPBI IS ir jos posistemas bei naudojimosi jomis ypatumus. Metodika. Analitinis momentinis tyrimas atliktas 2020 m. spalio – gruodžio mėnesiais Kauno mieste. Tyrimo instrumentas – 3 skirtingi klausimynai. Apklausta 90 gydytojų (atsako dažnis 62,9 proc.), 338 pacientai (atsako dažnis 84,3 proc.) bei 174 vaistininkai (atsako dažnis 87,9 proc.). Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant SPSS Statistics 23 duomenų analizės programą. Hipotezėms apie požymių priklausomumą tikrinti skaičiuotas χ^2 kriterijus, poriniam 2 dažnių palyginimui – z kriterijus. Skirtumas laikytas statistiškai reikšmingu, kai $p < 0,05$. Rezultatai. Šeimos gydytojų ir rezidentų požiūris į ESPBI IS bei e. recepto – pakankamai geras. Jų nuomone, ESPBI IS gerina bendradarbiavimą tarp specialistų ir pacientų (66,7 proc.), o e. recepto dėka gydytojas gali sekti vaisto įsigijimą (83,3 proc.). Šeimos gydytojų ir rezidentų požiūris į MedVAIS posistemę – vidutiniškas. Palankiausiai jie vertina tai, kad dėl MedVAIS tyrimo duomenys perduodami greičiau bei paprasčiau sekama tyrimų dinamika (30,0 proc.). Apie ESPBI IS girdėję tik 29,9 proc. pacientų. Iš jų didžioji dalis sutinka, kad ESPBI IS leidžia lengviau gauti informaciją apie jų siuntimus (83,2 proc.), ligos istoriją bei paskirtą gydymą (78,2 proc.). Pacientų nuomonė apie e. receptą – labai gera. Jų nuomone, e. receptas padeda taupyti laiką (82,2 proc.), mažina klaidų skaičių (68,3 proc.). Vaistinėse dirbantys specialistai e. recepto sistemą vertina ypač gerai. Jų nuomone, labiausiai e. receptas padeda sumažinti klaidų skaičių (94,2 proc.), tačiau mažiausiai didina klientų pasitenkinimą. Dažniausiai pasitaikanti ESPBI IS ir jos posistemių problema gydytojams bei vaistininkams – internetinio ryšio trikdžiai, o pacientams – informacijos stoka apie e. sveikatos sistemą ir kaip ja naudotis bei apribotos pacientų, nemokančių naudotis kompiuteriu, teisės. Išvados. Šeimos gydytojai ir rezidentai, pacientai bei vaistinėse dirbantys specialistai ESPBI IS ir e. receptą vertina gerai, tačiau apie ESPBI IS yra girdėję tik trečdalis tyrime dalyvavusių pacientų, o MedVAIS posistemė gydytojų buvo įvertinta tik vidutiniškai. Tiriamųjų nuomone, šios sistemos gerina bendradarbiavimą tarp specialistų ir pacientų bei sveikatos informacijos, vaistų prieinamumą, mažina klaidų skaičių, taupo laiką, tačiau naudotis sistemomis vis dar trukdo internetinio ryšio trikdžiai.

Aim of the study. To analyze Kaunas City healthcare professionals' and their patients' outlook on ESPBI IS, its subsystems and the peculiarities of its use. **Methods.** An analytical momental research was carried out during October - December (2020) months in Kaunas city. 3 different questionnaires were used. The surveys were presented to 90 doctors (response rate 62.9%), 338 patients (response rate 84.3%) and 174 pharmacists (response rate 87.9%). The statistical data analysis was carried out using SPSS Statistics 23 data analysis program. To verify the hypotheses on the correlation of attributes criteria of χ^2 was calculated and z criteria was used for cross-frequency coupling. The difference was considered to be statistically important when $p < 0,05$. **Results.** Residents and general practitioners have a relatively favourable outlook on ESPBI IS and digital prescription. According to them, ESPBI IS improves cooperation between specialists and patients (66.7%) while digital prescription provides the doctor with possibility to track the purchase of medicine (83.3%). General practitioners and residents regard the MedVAIS subsystem as being average with the most favourable aspects being higher speed of data transfer and easier tracking of test results (30.0%). Only 29.9% of patients have heard about ESPBI IS. Most of them agree that ESPBI IS makes it easier to receive information on doctor referrals (83.2%), medical history and assigned treatment (78.2%). Patients have highly favourable opinions on the digital prescriptions. According to them, this system helps to save time (82.2%), decreases the number of mistakes (68.3%). Digital prescription system is regarded positively by specialists working in pharmacies as well. They believe that the digital prescription system has the largest impact on lowering the number of mistakes (94.2%) and lowest impact on increasing patients' satisfaction. The most frequent issue of ESPBI IS and its subsystems for the doctors and pharmacists is Internet interference while patients are most frequently unhappy about lack of information on how to use the digital health system and limited rights of patients who are not digitally literate. **Conclusions.** General practitioners, residents, patients and specialists working in pharmacies have favourable opinions on ESPBI IS and digital prescription systems, however, only a third of patients who participated in the survey have heard of ESPBI IS while medical professionals gave an average rating for MedVAIS subsystem. Subjects of the research believe that these systems make the cooperation between medical professionals and patients easier, reduce the number of mistakes, save time and provide an easier way to receive health information as well as a better accessibility to medicine, however, it can be often interrupted by Internet interference.

2021-06-09 (ETD sistemoje)

REGOS FUNKCIJŲ SUTRIKIMAI GALVOS SMEGENŲ TRAUMŲ METU

Traumatic Brain Injury: Associations with Visual Functions

Milda Vabalaitė

Akių ligų klinika

Mokslinis vadovas: Brigita Glebauskienė

Santrauka: Autorius: Milda Vabalaitė Darbo pavadinimas: Regos funkcijų sutrikimai galvos smegenų traumų metu. Tyrimo tikslas: Atlikti galvos smegenų traumos sąlygojamų regos funkcijų pokyčių analizę. Tyrimo uždaviniai: Nustatyti dažniausius regos funkcijų sutrikimus įvykus galvos smegenų trauma. Nustatyti dažniausias pažeidimų lokalizacijas galvos smegenų traumų metu. Įvertinti sąsajas tarp galvos smegenų pažeidimo lokalizacijos ir regos funkcijų sutrikimų. Metodai: Atlikta retrospektyvi klinikinių duomenų analizė, naudojant ligos istorijų duomenis. Įtraukimo į tyrimą kriterijai: asmenys ne jaunesni nei 18 metų, nustatyta diagnozė – intrakranijinis sužalojimas (TLK-10-AM S06), įvertintos regos funkcijos, atlikti galvos smegenų kompiuterinės tomografijos (KT) ar magnetinio rezonanso tomografijos (MRT) tyrimai. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant SPSS 23.0 „Statistical Package for Social Sciences“ ir Microsoft Office Excel 2010 programinius paketus. Hipotezė apie matuojamų požymių reikšmių normalųjį skirstinį tikrinta taikant Kolmogorov-Smirnov testą. Kiekybiniai duomenys tarp dviejų nepriklausomų grupių lyginti taikant nparametrinį Mann-Whitney U kriterijų. Kokybinių požymių sąsajoms vertinti taikytas Chi kvadrato (χ^2) požymių nepriklausomumo kriterijus. Ryšio stiprumui tarp dviejų kokybinių požymių įvertinti taikytas Kramerio koeficientas. Skirtumas buvo laikomas statistiškai reikšmingas, kai apskaičiuotoji p reikšmė buvo mažesnė už pasirinktą reikšmingumo lygmenį ($p < 0,05$). Tyrimo rezultatai: Išanalizuotos 359 galvos smegenų traumą (GST) patyrusių asmenų ligos istorijos. Į tyrimą įtraukti 266 vyrai (74,09 proc.) ir 93 moterys (25,91 proc.). Vidutinis ligonių amžius buvo 57,12 (19,82) metai, mediana 58 (min 18; maks 101) metai. Mirė 4 (1,11 proc.) į tyrimą įtraukti pacientai. Dažniausia GST priežastis buvo kritimas iš savo ūgio – 118 (40,13 proc.), antroje vietoje – kritimas iš aukštai – 65 (22,11 proc.) atvejai. Sunkią GST patyrė 18 (5,01 proc.), vidutinę – 41 (11,42 proc.), lengvą – 300 (83,56 proc.) pacientų. Dažniausiai pažeistos galvos smegenų sritys buvo kaktinė skiltis – 260 (72,42 proc.) atvejų ir smilkininė skiltis – 188 (52,36 proc.) atvejai. Dažniausi regos funkcijų sutrikimai buvo sunkumas atmerkti / užmerkti vokus – 138 (38,44 proc.) atvejai, akių judesių sutrikimai nustatyti 45 (12,53 proc.) asmenims. Dažniausiai diagnozuotas regos lauko defektas buvo homoniminė hemianopsija – 14 pacientų (sutrikimas 28 (3,9 proc.) akyse). Nustatyta vidutinio stiprumo priklausomybė tarp homoniminės hemianopsijos ir pakaušinės skilties pažeidimo ($r = 0,522$, $p < 0,001$). Išvados: Dažniausi regos funkcijų sutrikimai įvykus GST – vokų užmerkimo ir / arba atmerkimo patologija ir akies judesių sutrikimai. Dažniausiai pažeidžiamos sritys GST metu – kaktinė ir temporalinė galvos smegenų skiltys. Nustatyta vidutinio stiprumo priklausomybė tarp homoniminės hemianopsijos ir pakaušinės skilties pažeidimo.

Author: Milda Vabalaitė Title: Traumatic Brain Injury: Associations with Visual Functions Aim of the study: To evaluate associations between results of ophthalmological evaluation and traumatic brain injury. Objectives: To determine visual dysfunctions associated with traumatic brain injury. To determine the most common localizations of lesions in traumatic brain injury. To evaluate the correlation between the localization of traumatic brain injury and visual impairment. Methods: A retrospective analysis of clinical data was performed. The inclusion criteria were as follows: age ≥ 18 , confirmed diagnosis of intracranial injury (ICD-10-AM S06), evaluation of visual functions, data of cerebral computed tomography (CT) or magnetic resonance imaging (MRI) examinations. Statistical analysis was performed using the IBM SPSS 23.0 Statistical Package for Social Sciences and Microsoft Office Excel 2010 software packages. Normality of the distribution was tested with Kolmogorov-Smirnov test. Mann-Whitney U test was conducted to compare non-parametric values. The criterion of independence (homogeneity) of Chi-square (χ^2) features was used to evaluate the links of qualitative features. The Kramer coefficient was used to evaluate the strength of the link between the two qualitative features. Differences were considered statistically significant when $p < 0.05$. Results: Case histories of 359 individuals with traumatic brain injury (TBI) were analyzed. The study included 266 men (74.09 %) and 93 women (25.91 %). The mean age of patients was 57.12 (19.82) years, median 58 (min 18; max 101) years. Four (1.11 %) patients enrolled in the study have died. A fall from persons height (low fall) was the leading cause of TBI – 118 (40.13 %) cases, a fall from high height with 65 (22.11%) cases was in second place. Severe TBI was experienced by 18 (5.01 %), moderate by 41 (11.42 %), and mild by 300 (83.56 %) patients. The most frequently affected areas of the brain were the forehead – 260 (72.42 %) cases and the temporal lobe – 188 (52.36%) cases. The most common visual impairment was difficulty opening / closing the eyes – 138 (38.44 %) cases. Eye movement disturbances were found in 45 (12.53 %) individuals. Homonymous hemianopia was the most common diagnosed visual field defect – 14 persons (28 (3.9 %) eyes). A moderate dependence between homonymous hemianopia and occipital lobe lesion was found ($r = 0.522$, $p < 0.001$). Conclusions: The most common visual disturbances after TBI are pathology of the eyelids and ocular movement disorders. The most vulnerable areas in TBI are the forehead and temporal lobe. A moderate dependence was found between homonymous hemianopia and occipital lobe lesion.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

DIUPITRENO KONTRAKTŪROS, STENOZUOJANČIO TENOSINOVITO IR RIEŠO KANALO TUNELINIO SINDROMO EPIDEMIOLOGINIŲ RODIKLIŲ IR IŠSIVYSTYMO SĄSAJŲ ĮVERTINIMAS

Epidemiological Characteristics and Association Between Dupuytren`s Contracture, Stenosing Tenosynovitis and Carpal Tunnel Syndrome

Mantas Fomkinas

Plastinės ir rekonstrukcinės chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Ritis Rimdeika

Santrauka: Tikslas: Nustatyti pacientų, sergančių Diupitreno kontraktūra (DK), stenožuojančiu tenosinovitu (ST) ir riešo kanalo tuneliniu sindromu (RKTS), epidemiologinius rodiklius ir įvertinti operacinio gydymo įtaką šių patologijų išsivystymui. Uždaviniai: Nustatyti pacientų, sergančių DK, ST ir RKTS, lyties, amžiaus ir pažeistos plaštakos paplitimą. Įvertinti aponeurektomijos, anulotomijos ir retinakuliotomijos įtaką DK, ST ir RKTS išsivystymui. Metodai ir dalyviai: Tyrimas atliktas Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninėje Kauno klinikose, Plastinės ir rekonstrukcinės chirurgijos klinikoje. Retrospektyviniu būdu buvo renkami pacientų, gydytų operaciniu būdu nuo 2017 metų gegužės mėnesio iki 2020 metų balandžio mėnesio dėl DK, ST ir RKTS, ligos istorijų duomenys. Tiriamosios grupės atrankos kriterijus atitiko ir į tyrimą buvo įtraukti 1638 pacientai. Gauti duomenys analizuoti naudojantis IBM SPSS Statistics 23.0 programa. Rezultatai: Sirgusių DK 82 % buvo vyrai, 18 % – moterys, ST – atitinkamai 18 % ir 82 %, o RKTS – atitinkamai 22 % ir 78 %. Tiriamosios imties sirgusios DK 3 % buvo 18 – 40, 53 % 41 – 65 ir 44 % vyresnių nei 65 metų amžiaus, ST – atitinkamai 11 %, 58 % ir 31 %, o RKTS – atitinkamai 5 %, 60 % ir 35 %. 56 % tiriamųjų plaštakų patologijos buvo paveikusios dešinę plaštaką, o 44 % – kairę. 54 % asmenų DK buvo paveiktas vienas pirštas, 36 % – du, 9 % – trys, 1 % – keturi tos pačios plaštakos pirštai. Dažniausiai buvo pažeidžiamas ketvirtas ir penktas pirštai. 93 % asmenų ST buvo paveiktas vienas pirštas, 7 % – du tos pačios plaštakos pirštai. Dažniausiai buvo pažeidžiamas pirmas, trečias ir ketvirtas pirštai. Po retinakuliotomijos 2 pacientams išsivystė DK, o 9 – ST. Buvo nustatyti po 2 pacientai, kuriems po aponeurektomijos ar anulotomijos išsivystė RKTS. Nebuvo nustatyta pacientų, kuriems po aponeurektomijos išsivystė ST ar po anulotomijos – DK. Išvados: Vyrai dažniau serga DK, o moterys – ST ar RKTS (p 0,05). Sergant šiais plaštakos sutrikimais dažniausiai yra paveikta dešinė plaštaka. Sergant DK ar ST dažniausiai pažeidžiamas vienas pirštas (p 0,05).

Aim: To determine the epidemiological parameters of patients with Dupuytren's contracture (DC), stenosing tenosynovitis (ST) and carpal tunnel syndrome (CTS), and to evaluate the influence of surgical treatment on the development of these pathologies. Objectives: To determine the prevalence of gender, age and injured hand in patients with DC, ST and CTS. To evaluate the influence of aponeurectomy, anulotomy and retinaculotomy on the development of DC, ST and CTS. Methods and study participants: The research was performed at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics, Plastic and Reconstructive Surgery department. Case histories of the patients who were surgically treated for DC, ST and CTS from May of 2017 to April of 2020 has been reviewed. 1638 patients have met the selection criteria and were enrolled in the study. The obtained data was analyzed using IBM SPSS Statistics 23.0 program. Results: 82 % of patients with DC were men and 18 % were women, in the group of ST it respectively was 18 % and 82 % and in the group of CTS it respectively was 22 % and 78 %. Incidence of DC among patients in the age group of 18 – 40 year old were 3 %, in the age group of 41 – 65 year old – 53 % and in the age group of older than 65 year old – 44 %, incidence of ST respectively was 11 %, 58 % and 31 %, incidence of CTS respectively was 5 %, 60 % and 35 %. Hand pathologies had affected right hand in 56 % and left hand in 44 % of cases. DC had affected one finger in 54 %, two fingers in 36 %, three fingers in 9 % and four fingers in 1 % of subjects in the same hand. The fourth and fifth fingers were the most commonly affected by DC. ST had affected one finger in 93 % and two fingers in 7 % of subjects in the same hand. The first, third and fourth fingers were the most commonly affected by ST. Following retinaculotomy 2 patients had developed DC and 9 had developed ST. Following aponeurectomy or anulotomy, 2 patients each had developed CTS. No patients who developed ST after aponeurectomy or DC after anulotomy were identified. Conclusions: DC is more common in men, while ST or CTS are more common in women (p 0.05). The right hand is usually affected by these hand disorders. DC or ST usually affect one finger (p 0.05).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

VAIKŲ, SERGANČIŲ I IR II TIPO SPINALINE RAUMENŲ ATROFIJA, KOMPLEKSINIO GYDYMO EFEKTYVUMO VERTINIMAS

Evaluation of the Effectiveness of Complex Treatment of Children with Type I and Type II Spinal Muscular Atrophy

Greta Stravinskaitė

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Edita Jazepčikienė

Santrauka: Autorius: Greta Stravinskaitė. Mokslinė vadovė: dr. Edita Jazepčikienė. Darbo tema: Vaikų, sergančių I ir II tipo spinaline raumenų atrofijs, kompleksinio gydymo efektyvumo vertinimas. Tyrimo tikslas: Įvertinti vaikų, sergančių I ir II tipo spinaline raumenų atrofijs, funkcinės būklės kaitą ir kompleksinio gydymo efektyvumą. Tyrimo uždaviniai: Išanalizuoti vaikų, sergančių I ir II tipo spinaline raumenų atrofijs, funkcinės būklės kaitą ir kompleksinio gydymo efektyvumą. Nustatyti, ar ankstyva ligos diagnostika ir anksti pradėtas kompleksinis spinalinės raumenų atrofijos gydymas efektyviau pagerina sergančiųjų funkcinę būklę. Tyrimo metodika: Retrospektyvi analizė. Analizuoti 2018–2021 metais I ir II tipo spinaline raumenų atrofijs (SRA) sergančių vaikų funkcinės būklės vertinimo duomenys iš ligos istorijų. Statistinė duomenų analizė atlikta Microsoft Excel 2013, IBM SPSS Windows 17.0. Duomenys statistiškai reikšmingais laikyti, kai $p < 0,05$. Rezultatai: Atlikta analizė parodė, kad taikant kompleksinį gydymą, reikšmingai pakito tiek I, tiek II tipo SRA sergančių vaikų funkcinė būklė (I ($p = 0,037$); II ($p = 0,016$)), todėl galima teigti, kad taikytas gydymas buvo efektyvus. Tyrimo metu nustatytas vidutinio stiprumo ryšys tarp I tipo SRA sergančių vaikų funkcinės būklės pagerėjimo bei ankstyvos ligos diagnostikos ir anksti pradėto kompleksinio gydymo ($r = -0,514$, $p = 0,375$). Taip pat nustatytas stiprus ryšys ($r = -0,776$) tarp II tipo SRA sergančių vaikų funkcinės būklės pagerėjimo bei ankstyvos ligos diagnostikos ir anksti pradėto kompleksinio gydymo ($p = 0,040$). Išvados: Vaikų, sergančių I ir II tipo SRA, funkcinė būklė tyrimo eigoje reikšmingai pagerėjo, todėl vertinama, jog taikytas kompleksinis gydymas buvo efektyvus. Ankstyva ligos diagnostika ir anksti pradėtas kompleksinis I ir II tipo SRA sergančių vaikų gydymas leidžia pasiekti geresnių funkcinės būklės vertinimo rezultatų.

Author: Greta Stravinskaitė. Scientific advisor: Dr. Edita Jazepčikienė. Subject of the study: Evaluation of the effectiveness of complex treatment of children with type I and type II spinal muscular atrophy. Aim of the study: To evaluate the change in functional status and the effectiveness of complex treatment in children with type I and II spinal muscle atrophy. Objectives of the study: To analyze the change in functional status and the effectiveness of complex treatment in children with type I and II spinal muscle atrophy; to determine whether early diagnosis of the disease and early initiation of complex treatment of spinal muscle atrophy better improve the functional status of patients. Methods of the study: Retrospective analysis. The data on the assessment of the functional status of children with type I and II spinal muscle atrophy (SRA) from case histories over the period of 2018–2021 were evaluated. Statistical data analysis was performed in Microsoft Excel 2013, IBM SPSS Windows 17.0. The data were considered statistically significant at $p < 0.05$. Results: The analysis showed that the combination therapy significantly changed the functional status of children with both type I and II SRA (I ($p = 0.037$); II ($p = 0.016$)), therefore it can be stated that the treatment applied was effective. The study found a moderate association between the improvement in functional status and the early diagnosis of children with type I SRA and early initiation of complex treatment ($r = -0.514$, $p = 0.375$). There was also a strong association ($r = -0.776$) between the improvement of functional status and the early diagnosis of children with type II SRA and the early initiation of complex treatment ($p = 0.040$). Conclusions: The functional status of children with type I and type II SRA improved significantly over the course of the study, thus the combination therapy is considered to prove effective. The early initiation of complex treatment of children with type I and II SRA allows to achieve better results in the assessment of functional status.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

HOSPITALINIŲ INFEKCIJŲ PAPLITIMO LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETO INTENSYVIOSIOS TERAPIJOS KLINIKOJE TYRIMAS

*Research of the Prevalence of Nosocomial Infections in Lithuanian University of Health Science Kaunas Clinic's
Intensive care unit*

Gerda Kalinauskaitė

Intensyviosios terapijos klinika

Mokslinis vadovas: Vidas Pilvinis

Santrauka: Gerda Kalinauskaitė Hospitalinių infekcijų paplitimo Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Intensyviosios terapijos klinikoje tyrimas Darbo vadovas: prof. dr. V. Pilvinis Darbo konsultantė: dr. A. Dambrauskienė Darbo tikslas: išsiaiškinti Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno Klinikų Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje vyraujančių hospitalinių infekcijų paplitimą ir rizikos veiksnių įtaką jų išsivystymui. Darbo uždaviniai: 1. Išsiaiškinti sergamumą hospitalinėmis infekcijomis Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno Klinikų Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje. 2. Išsiaiškinti Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno Klinikų Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje labiausiai paplitusią hospitalinę infekciją ir jos sukėlėją. 3. Įvertinti pagrindinius hospitalinių infekcijų rizikos veiksnius ir jų įtaką infekcijos išsivystymui bei pacientų išėjimams. 4. Išsiaiškinti, ar SARS-CoV-2 gali būti rizikos veiksnys hospitalinių infekcijų išsivystymui. Metodika: Į tyrimą įtraukti 146 pacientai, kurie 2020 m. rugsėjo – gruodžio mėn. buvo gydomi Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Kauno Klinikų Intensyviosios terapijos skyriuje. Duomenys renkami pagal Europos ligų prevencijos ir kontrolės centro standartizuotas anketas. Anketoje buvo pažymimi bendrieji duomenys apie pacientą, jam taikomos intervencijos ir jų trukmė. Duomenys apie hospitalinę infekciją ir jos sukėlėją pildomi nurodant infekcijos tipą, datą. Gautų duomenų statistinė analizė atlikta naudojant „IBM SPSS Statistics Subscription for Mac OS“ programą. Statistiškai reikšmingas skirtumas tarp grupių apibrėžtas, jei reikšmingumo lygmuo $p \leq 0,05$. Tyrimo rezultatai: Tiriamuoju 4 mėn. laikotarpiu ITS buvo išanalizuoti 146 pacientai. Šiuo laikotarpiu diagnozuotos 45 (30,8 proc.) hospitalinės infekcijos, bendras paplitimas – 30,8 proc., sergamumas – 30,1 atvejų 1000 stacionarizacijos dienų. Dažniausia hospitalinės infekcijos lokalizacija yra kvėpavimo takai. Bendras kvėpavimo takų HI paplitimas – 22,6 proc., sergamumas – 22,1 atvejų 1000 stacionarizacijos dienų. Rastas statistiškai reikšmingas skirtumas tarp HI pasireiškimo ir ar pacientams buvo taikoma DPV ($p=0,003$), įvestas CVK ($p<0,001$), taikomas PM ($\chi^2=20392$, $p<0,001$). Dažniausiai tyrimo metu nustatytas hospitalinės infekcijos sukėliantis mikroorganizmas – *Acinetobacter baumannii*. Šio mikroorganizmo sukelta kvėpavimo takų infekcija išsivystė 31,1 proc. atvejų ($N=14$). Tyrimo laikotarpiu 48 (32,9 proc.) pacientams buvo diagnozuotos SARS-CoV-2 infekcija. Hospitalinė infekcija buvo diagnozuota 23 (47,9 proc.) SARS-CoV-2 sergantiems pacientams. Visiems šiems pacientams buvo taikoma DPV, jie turėjo CVK ir ŠPK. 4 pacientai, kuriems buvo diagnozuotas SARS-CoV-2 ir hospitalinė infekcijos, buvo išrašyti, 19 – mirė, gautas statistiškai reikšmingas skirtumas ($p<0,001$). Rasta silpna teigiama koreliacija tarp SARS-CoV-2 ir HI ($r=0,27$, $p<0,001$). Išvados: 1. 2020 m. LSMU KK Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje sergamumas hospitalinėmis infekcijomis buvo 30,8 proc. 2. LSMU KK Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje labiausiai paplitusi *Acinetobacter baumannii* sukelta vėlyvoji kvėpavimo takų hospitalinė infekcija. 3. LSMU KK Intensyviosios terapijos klinikos Centrinės reanimacijos skyriuje nustatyti pagrindiniai hospitalinės infekcijos rizikos veiksniai yra dirbtinė plaučių ventiliacija, centrinis veninis kateteris, parenterinė mityba. Hospitalinė infekcija ilgina pacientų stacionarizavimo laiką bei blogina pacientų išėjimą. 4. SARS-CoV-2 infekcija yra hospitalinės infekcijos išsivystymo rizikos veiksnys.

Gerda Kalinauskaitė Research of the Prevalence of Nosocomial Infections in Lithuanian University of Health Science Kaunas Clinic's Intensive care unit Supervisor: Vidas Pilvinis, MD, PhD Consultant: Asta Dambrauskienė, PhD Aim: to evaluate the prevalence of nosocomial infections in the Central Intensive Care Unit of Lithuanian University of Health Science Kaunas Clinic's and the influence of risk factors on their development. Goals: 1. to find out incidence of nosocomial infections in Lithuanian University of Health Science Kaunas Clinic's Central Intensive care Unit 2. to find out the most common nosocomial infection and it's causing microorganism in Lithuanian University of Health Science Kaunas Clinic's Central Intensive care unit 3. to evaluate the main risk factors for hospital-acquired infections and their impact on the development of infection and patient outcomes 4. to find out is SARS-CoV-2 infection can be risk factor for the development of nosocomial infections Methods: The study included 146 patients who in 2020 September - December were treated at the Intensive Care Unit of Kaunas Clinic's of LUHS. Data are collected according to standardized questionnaires of the ECDC. The questionnaire noted the general data about the patient, applied interventions and their duration. Data on nosocomial infection and its cause are filled in indicating the type and date of infection. Statistical analysis of the obtained data was performed using IBM SPSS Statistics Subscription for Mac OS. A statistically significant difference between groups is defined if the significance level is $p \leq 0.05$. Results: In the study for 4 months study, 146 patients that were treated in ICU were analyzed. During this period, 45 (30.8%) nosocomial infections were diagnosed, the total prevalence of nosocomial infections was 30.8%, and the morbidity was 30.1 cases per 1000 days of hospitalization. The most common localization

of nosocomial infection is the airways. The overall prevalence of airway nosocomial infection is 22.6% and the incidence is 22.1 cases per 1000 days of hospitalization. A statistically significant difference was found between the incidence of nosocomial infections and whether patients underwent mechanical ventilation ($p=0.003$), introduced central veins catheter ($p<0.001$), applied parenteral nutrition ($\chi^2=20392$, $p<0.001$). The most common microorganism causing nosocomial infections in the study was *Acinetobacter baumannii*. Respiratory tract infection caused by this microorganism developed in 31.1 percent. cases ($N = 14$). During the study period, 48 (32.9%) patients were diagnosed with SARS-CoV-2 infection. Nosocomial infection was diagnosed in 23 (47.9%) patients with SARS-CoV-2. All of these patients underwent mechanical ventilation, had central veins catheter and they were given parenteral nutrition. 4 patients diagnosed with SARS-CoV-2 and nosocomial infections were discharged, 19 died, resulting in a statistically significant difference ($p < 0.001$). A weak positive correlation was found between SARS-CoV-2 and hospital-acquired infections ($r = 0.27$, $p < 0.001$). Conclusions: 1. In 2020, the incidence of nosocomial infections in the LUHS Kaunas Clinic's Central Intensive Care Unit was 30.8%. 2. In the LUHS Kaunas Clinic's Central Intensive Care Unit the most common nosocomial infection is late airway infection caused by *Acinetobacter baumannii*. 3. The main risk factor for hospital-acquired infection is mechanical ventilation, central venous catheter, parenteral nutrition. These risk factors prolong the time of inpatient in ICU and worsen patient outcomes. 4. SARS-CoV-2 infection is a risk factor for the development of nosocomial infection.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

RADIOLOGINIŲ TYRIMŲ Palyginimas Diagnozuojant ūmų kraujavimą iš APATINIO VIRŠKINAMOJO TRAKTO

Comparative Imaging Modalities in Diagnosing Acute Lower Gastrointestinal

Ugnė Kulnickaitė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Irina Gineikienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: palyginti KT angiografijos, radionuklidinės scintigrafijos ir kateterinės angiografijos tyrimų diagnostinę vertę nustatant ūmų kraujavimą iš apatinio virškinamojo trakto. Tyrimo uždaviniai: 1. Įvertinti KT angiografijos, radionuklidinės scintigrafijos bei kateterinės angiografijos tyrimų jautrumą ir specifiškumą, nustatant ūmų kraujavimą iš apatinio VT. 2. Įvertinti ekstravazacijos požymių pasireiškimą įvairiomis KT angiografijos kontrastavimo fazėmis. 3. Nustatyti dažniausias kraujavimo priežastis bei sąsajas pagal amžių, lytį, kraujavimo šaltinį, antikoagulantų vartojimą; gautus duomenis palyginti su kitų šalių etiologiniais faktoriais. Tyrimo metodai ir dalyviai: atliktas retrosppektyvinis tyrimas analizuojant pacientų ligos istorijas. Tyrimo objektas – pacientai, 2017-2020m. stacionarizuoti į LSMUL KK dėl ūmaus kraujavimo iš virškinamojo trakto. Tyrimo metu analizuoti duomenys: lytis, amžius, klinikinė diagnozė, KT, angiografijos ir scintigrafijos tyrimų aprašai ir vaizdai. Statistinė analizė atlikta duomenų kaupimo ir analizės programų paketu SPSS 27.0. Tyrimo rezultatai: Tyrime dalyvavo 65 pacientai: 23 (35,4%) vyrai ir 42 (64,6%) moterys. Tiriamųjų amžiaus vidurkis buvo $77,6 \pm 14,1$ m. Dažniausia nustatyta kraujavimo priežastis buvo divertikulinė storosios žarnos liga. Dažniausia kraujavimo lokalizacija buvo riestinė žarna. Vertinant ekstravazacijos parametrus KT, tankis veninės fazės metu buvo reikšmingai didesnis nei arterinės ($p=0,02$). Atlikto tyrimo rezultatai parodė, jog KT angiografijos tyrimo jautrumas nustatant kraujavimą iš apatinio VT yra 90,2%, specifiškumas – 92,9%. Kateterinės angiografijos tyrimo jautrumas – 54%, specifiškumas – 100%. Išvados: 1. Dažniausia ūmaus kraujavimo iš apatinės VT dalies priežastis yra riestinės žarnos divertikulinė liga, kuri dažniau nustatoma vyresnio amžiaus moterims, nei vyrams. 2. Aktyvus kraujavimas geriau pastebimas veninėje KT angiografijos fazėje, tačiau siekiant tikslesnių rezultatų rekomenduojama atlikti ir vertinti abi fazes (arterinę ir veninę) kartu. 3. Radiologinių tyrimų reikšmė nustatant ūmų kraujavimą iš apatinės VT dalies yra didelė. Visi trys tyrimai pasižymi dideliu jautrumu ir specifiškumu, tačiau scintigrafija atliekama žymiai rečiau, siekiant nustatyti protarpinį, slaptą kraujavimą.

The aim of the study: to compare the diagnostic possibilities of computed tomography (CT) angiography, radionuclidic scintigraphy and catheter angiography diagnosing acute lower gastrointestinal bleeding. Objectives: 1. To evaluate the

sensitivity and specificity of computed tomography, radionuclide scintigraphy and catheter angiography in diagnosing acute lower gastrointestinal bleeding. 2. To characterize the extravasation in different computed tomography angiography contrast phases. 3. To determine the most common causes of bleeding and compare them with age, sex, bleeding localization; to compare the results with etiological factors of other researches. Materials and methods: the retrospective analysis of case histories was conducted. The study included all patients with suspected acute gastrointestinal bleeding who underwent 2 or more radiological examinations in the LUHS KK in 2017-2020. Patients' age, sex, clinical diagnosis, radiology reports and images diagnosis were analyzed. The processing and statistical analysis of the data was performed using SPSS 27.0. Results: 65 patients were diagnosed with acute lower gastrointestinal bleeding of whom 23 were males (33,8%) and 42 were females (66,2%). An overall mean age was $77,6 \pm 14,1$ years. The most common reasons of the bleeding were diverticular disease of large intestine without perforation or abscess, diverticulosis, bleeding from the anus and rectum caused by hemorrhoids and cancer. The most common source of bleeding was sigmoid colon. After evaluating parameters of extravasation that was seen in CTA, results were: the density value in venous phase was statistically significantly higher than the density in arterial phase ($p=0,02$). Analysis of the data respectively revealed sensitivity of CT angiography 90,2%, specificity 92,2%, sensitivity of catheter angiography 54%, specificity 100%. Conclusions: 1. The most common reason of acute lower gastrointestinal bleeding is diverticulosis, which usually occurs in elder women. 2. Extravasation is better evaluated in CTA portal-venous phase but it is recommended to evaluate both, arterious and venous phases together. 3. All radiological examinations have high sensitivity and specificity but scintigraphy is used less frequently, mostly to evaluate intermittent bleeding.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

TRACHEOSTOMIJŲ IR JŲ KOMPLIKACIJŲ ANALIZĖ PACIENTAMS GYDYTIEMS LSMUL KK 2017-2020 METAIS

Analysis of Tracheostomies and Their Complications In Adult Patients Treated in LSMUL KK 2017-2020

Rūta Žekevičiūtė

Ausų, nosies ir gerklės ligų klinika

Mokslinis vadovas: Nora Ulozaitė-Staniene

Santrauka: Tyrimo tikslas: Išanalizuoti tracheostomijų ir jų komplikacijų dažnį suaugusiems pacientams gydytiems LSMUL KK 2017–2020m. Tyrimo uždaviniai: 1) Išanalizuoti suaugusiems pacientams atliktų tracheostomijų dažnį 2017–2020m., vidutinę gydymo trukmę iki tracheostomos, epidemiologinius paciento veiksnius (lytis, amžius). 2) Įvertinti komplikacijas ir jų dažnį po tracheostomijų pacientams gydytiems LSMUL KK 2017–2020m. 3) Įvertinti dekanuliacijos dažnį, laiką bei priežastis pacientams, kuriems buvo atlikta tracheostomija. 4) Palyginti tyrime gautus rezultatus su literatūros duomenimis. Tyrimo metodika: Tyrimas atliktas LSMUL KK Ausų, nosies ir gerklės ligų klinikoje retrospektyviai surinkus duomenis iš medicininės dokumentacijos ir išanalizavus juos. Tiriamąją imtį sudarė 871 pacientas, kuriems buvo suformuota tracheostoma Neurochirurgijos, Kardiologijos ir Centriniam intensyviosios terapijos skyriuose. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant SPSS 22.0 ir Microsoft Excel 2016 programas. Rezultatai: Tiriamąją imtį sudarė 871 pacientas (359 (41%) moterys ir 512 (59%) vyrai). Vidutinis pacientų amžius 67 metai (SN 15). Nustatyta, jog vidutinė trukmė iki tracheostomijos atlikimo yra 7 dienos (SN 5). Dažniausiai tracheostomija buvo atliekama 4 dieną po intubacijos. Vidutinis lovdienių skaičius pacientams, kuriems atlikta tracheostomija yra 35 dienos (SN 27). 112 (12,9%) pacientų po tracheostomijos operacijos buvo dekanuliuoti, o 458 (52,6%) pacientų nedekanuliuoti. 301 (34,5%) pacientas mirė hospitalizacijos laikotarpiu. Atvira chirurginė tracheostomija buvo atlikta 762 (87,5%) pacientams, o perkutaninė dilatacinė tracheostomija (PDT) 109 (12,5%) pacientams. Komplikacijos pasireiškė 114 (13%) pacientų. Dažniausia komplikacija po tracheostomijos atlikimo yra kraujavimas 53 atvejai (6%). Tyrimo išvados: 1) LSMUL KK vidutinė trukmė iki tracheostomijos yra 7 paros po intubacijos, didžiausią pacientų imtį sudarė vyriškos lyties, vyresni nei 70 metų asmenys. 2) Komplikacijų dažnis po tracheostomijos siekė 13%, o dažniausia komplikacija yra kraujavimas 6%. Tracheostomos suformavimo laikas po intubacijos neturėjo įtakos ankstyvų komplikacijų pasireiškimo dažniui ($p=0,255$). 3) LSMUL KK stacionarinio gydymo metu dekanuliuoti tik 12,9% pacientų. Tracheostomijos atlikimo laikas po intubacijos

neturėjo įtakos dekanuliacijos išeitims ($p=0,166$). 4) Tyrimo metu nustatyta, jog epidemiologiniai pacientų duomenys, vidutinė intubacijos trukmė iki tracheostomijos ir ankstyvųjų komplikacijų dažnis po operacijos atitinka analizuotus literatūros duomenis.

Aim: To analyze the tracheostomy frequency and its complications in adult patients in LSMUL KK 2017–2020. Objectives: 1) To analyze the frequency of tracheostomies performed in adult patients in 2017–2020, the average duration of treatment before tracheostomy, the epidemiological factors of the patient (sex, age). 2) To evaluate post-tracheostomy complications and their frequency in adult patients in LSMUL KK 2017–2020. 3) To evaluate the frequency, timing and causes of decannulation in patients who have had tracheostomy surgery. 4) To compare the results obtained in the study with the literature data. Methodology: The study was performed at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Department of Otorhinolaryngology after retrospective collection of data and analysis. The study included 871 tracheostomy patients in Neurosurgery, Cardiology or Central intensive care unit. Statistical analysis was performed using SPSS 22.0 and Excel 2016 programs. Results: The study consisted of 871 patients (359 (41%) women and 512 (59%) men). The mean age of patients was 67 (± 15) years. The median time to tracheostomy was found to be 7 (± 5) days. In most cases, tracheostomy was performed 4 days after intubation. The average number of bed days in tracheostomy patients was 35 (± 27) days. Evaluation of the outcome after tracheostomy surgery showed that 112 (12,9%) patients were decannulated and 458 (52,6%) patients were not decannulated. 301 (34,5%) patients died during hospitalization. It was estimated that open surgical tracheostomy was performed in 762 (87,5%) patients and percutaneous dilatational tracheostomy in 109 (12,5%) patients. Complications occurred in 114 (13%) patients. The most common complication after tracheostomy surgery is bleeding (53 cases (6%)). Conclusions: 1) In LSMUL KK the mean duration before tracheostomy was 7 days after intubation, the study consisted mostly of male patients who were older than 70 years of age. 2) The frequency of complications after tracheostomy was 13%, the most common complication is bleeding 6%. The time of the tracheostomy after intubation did not affect the frequency of early complications ($p = 0,255$). 3) Only 12.9% of patients treated in LSMUL KK were decannulated during hospitalization. Tracheostomy time after intubation did not affect the outcome ($p = 0,166$). 4) Our performed study reveals that the epidemiological data of patients, the mean duration of intubation before tracheostomy, and the incidence of early complications after surgery were in line with the analyzed literature data.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

IKIOPERACINIO LAIKO ĮTAKA TRAUMUOTŲ LIGONIŲ IŠEITIMS, ESANT ŪMIAI SMEGENŲ KOMPRESIJAI

Influence of Preoperative Delay on Outcomes of Patients with Acute Cerebral Compression after Head Injury

Vytautas Danielius

Neurochirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Rimantas Vilcinis

Santrauka: Tikslas: Pagerinti galvos traumą patyrusių pacientams skiriamą medicininę pagalbą, siekiant geresnių išiečių. Uždaviniai: 1. Įvertinti priklausomybę tarp pacientų išiečių ir paciento sąmonės būklės, įvertintos SPS. 2. Įvertinti pacientų išiečių priklausomybę nuo sugaišto laiko tarp paciento kreipimosi į gydymo įstaigą ir iki operacijos pradžios. 3. Įvertinti tarpusavio sąryšį tarp laiko, praleisto įvairiuose ikioperaciniuose etapuose. Metodika: Buvo vykdoma retrospektyvinė LSMUL KK Neurochirurgijos klinikoje gydytų pacientų ligos istorijų kiekybinė analizė. Rezultatai: Gydymo išiečys statistiškai reikšmingai ($r=0,374$, $p<0,05$) geresnės, jei tarp priešoperacinės galvos KT atlikimo ir operacijos pradžios praeina mažiau 60 min. Pacientų gydymo išiečys pagal GOS statistiškai reikšmingai priklauso ir nuo paciento sąmonės būklės pagal GKS įvertčio, patekus į SPS ($r=0,421$, $p<0,05$). Senesnis amžius yra reikšmingai susijęs su prastesnėmis išiečimis, tiek pagal GOS ($r=-0,421$, $p<0,05$), tiek atsižvelgiant į skirtumą tarp GKS ($r=-0,389$, $p<0,05$).

Išvados: 1. Pacientų gydymo išėitys pagal GOS statistiškai reikšmingai priklauso nuo paciento sąmonės būklės pagal GKS įverčio, įvertintos į SPS (pasitelkus Pirsono tiesinės koreliacijos metodą, koeficientas apskaičiuotas $r=0,421$, $p<0,05$). Kitaip tariant, sunkesnės traumos ir, galimai, ilgesnis delsimas kreiptis pagalbos į gydymo įstaigą lemia prastesnes gydymo išėitis. 2. Įvertinus pacientų išėičių priklausomybę nuo sugaišto laiko tarp paciento kreipimosi į gydymo įstaigą ir iki operacijos pradėios, nustatyta, jog gydymo rezultatai reikšmingai nepriklauso nuo daugumos šių ikioperacinių laikotarpių. Vienintelės dvi išimtytys – teigiama koreliacija ($r=0,374$, $p<0,05$) tarp teigiamų išėičių ir mažesnio nei valandos tarpo tarp galvos smegenų kompiuterinės tomografijos tyrimo ir operacijos pradėios, jei pacientas patenka tiesiai į LSMUL KK, bei teigiama koreliacija tarp trumpesnio laikotarpio tarp KT atlikimo ir operacijos pradėios iš rajoninių ligoninių pervežtiems pacientams. 3. Įvertintinus tarpusavio sąryšį tarp laiko, praleisto įvairiuose ikioperaciniuose etapuose, matoma, jog į LSMUL KK iškart patekusių pacientai vidutiniškai daugiausiai laiko praleidžia tarp kompiuterinės tomografijos atlikimo ir operacijos pradėios (386,6 min), tuo tarpu tarp patekimo į SPS ir KT atlikimo ir aprašymo vidutiniškai sugaištama mažiau kaip 1 val. (atitinkamai 58,7 minutės ir 38,5 minutės), o greitesnis KT užsakymas paspartina laiką iki KT atlikimo.

Objective: To improve medical care for patients with head trauma in order to achieve better outcomes. Tasks: 1. To evaluate the relationship between patient outcomes and the state of patient consciousness as assessed by the SPS. 2. To evaluate the dependence of patients' outcomes on the time spent between the patient's visit to the medical institution and before the start of surgery. 3. To evaluate the interrelationship between the time spent in the various preoperative stages. Methodology: A retrospective quantitative analysis of the medical histories of patients treated at the LSMUL KK Neurosurgery Clinic was performed. Results: The treatment outcome was statistically significantly ($r = 0.374$, $p < 0.05$) better if less than 60 minutes elapsed between the performance of the preoperative head CT and the start of surgery. The treatment outcome of patients according to VOC also depends statistically significantly on the patient's state of consciousness according to the GCS estimate after entering SPS ($r = 0.421$, $p < 0.05$). Older age is significantly associated with poorer outcomes, both in terms of VOC ($r = -0.421$, $p < 0.05$) and in terms of the difference between GKS ($r = -0.389$, $p < 0.05$). Conclusions: 1. Patients' treatment outcomes according to VOC are statistically significantly dependent on the patient's state of consciousness according to the GCS estimate, estimated by SPS (using the Pearson linear correlation method, the coefficient was calculated $r = 0.421$, $p < 0.05$). In other words, more severe injuries and possibly longer delays in seeking help from a medical facility lead to poorer treatment options. 2. Assessing the dependence of patient outcomes on the time elapsed between the patient's visit to the treatment facility and before the start of surgery, it was found that the results of treatment did not significantly depend on most of these preoperative periods. The only two exceptions are a positive correlation ($r = 0.374$, $p < 0.05$) between positive outcomes and less than one hour between cerebral computed tomography examination and surgery if the patient enters the LSMUL CK directly, and a positive correlation between a shorter time between CT performance and initiation of surgery for patients transferred from district hospitals. 3. Assessing the relationship between the time spent in the various preoperative stages, it can be seen that patients who immediately entered the LSMUL KK on average spend the most time between performing a CT scan and the start of surgery (386.6 min), while between entering the SPS and CT and description takes less than 1 hour on average. (58.7 minutes and 38.5 minutes, respectively), and a faster CT order speeds up the time to perform the CT.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MAGNETINIO REZONANSO TOMOGRAFIJOS TIKSLUMAS KRŪTIES VĖŽIO LIKUTINIO NAVIKO VERTINIME PO NEOADJUVANTINĖS CHEMOTERAPIJOS IR VEIKSNIAI, LEMIAN TY S KLAIDINGUS TYRIMO REZULTATUS

The Value of Magnetic Resonance Imaging for the Assessment of the Residual Breast Tumor after Neoadjuvant Chemotherapy and Misleading Study Results

Ieva Keturkaitė

Radiologijos klinika
Mokslinis vadovas: Eglė Jonaitienė

Santrauka: Darbo autorius: Ieva Keturkaitė Darbo pavadinimas: Magnetinio rezonanso tomografijos tikslumas krūties vėžio likutinio naviko vertinime po neoadjuvantinės chemoterapijos ir veiksniai, lemiantys klaidingus tyrimo rezultatus. Darbo tikslas: Nustatyti magnetinio rezonanso tomografijos tikslumą vertinant likutinį krūties vėžį po neoadjuvantinės chemoterapijos ir šio tyrimo klaidingų rezultatų veiksnius. Darbo uždaviniai: Palyginti magnetinio rezonanso tomografijos (MRT) tyrimo išvadas ir pooperacinio histologinio tyrimo rezultatus po neoadjuvantinės chemoterapijos (NC). Įvertinti MRT tikslumą, jautrumą, specifiškumą ir teigiamą (TNV) bei neigiamą nusakomąją vertę (NNV) nustatant visišką radiologinį atsaką. Nustatyti veiksnius, kurie lemia MRT tyrimo klaidingus rezultatus nustatant visišką radiologinį atsaką. Metodai: LSMUL KK Radiologijos klinikoje atliktas mišrus tyrimas. Į tyrimą įtrauktos pacientės sergančios krūties vėžiu, kurioms po neoadjuvantinės chemoterapijos buvo atliktas MRT tyrimas. Analizuoti 2013-01-01-2020-12-31 duomenų bazėje išsaugoti aprašymai (MRT tyrimo, stulpelinės biopsijos, pooperacinės medžiagos histologinio tyrimo). MRT tyrimo vaizduose ir histologiniame tyrime vertinti likutinio naviko požymiai: dydis, židinių kiekis. Taip pat rinkti histologinių tyrimų duomenys. Statistinė duomenų analizė buvo atlikta naudojant Microsoft Excel ir SPSS 26.0 programas. Rezultatai: Nustatytas statistiškai reikšmingas naviko vidutinio dydžio skirtumas MRT tyrime ir histologiniame tyrime (p70 metų (20,0 proc.), HER2 potipio (15,8 proc.), luminalinio B potipio (20,8 proc.), ER(+) (8,6 proc.), o PR(+) (11,8proc.), HER2(+) (13,3 proc.). Daugiausiai klaidingai teigiamų (KT) atvejų buvo šiose grupėse: BRCA1/2(+) (12,5 proc.), neinvazinio naviko komponentą turinčių navikų (17,6 proc.). Išvados: MRT tyrime nustatomas didesnis likutinio naviko dydis nei histologinio tyrimo metu (p70 metų). Rekomendacijos: MRT tyrimu galima pasikliauti esant visiškam radiologiniam gydymo atsakui, jei: pacientei 70 metų) ir nustatytas luminalinis B krūties vėžio potipis.

The author of Master's thesis: Ieva Keturkaitė The title of Master's thesis: The Value of Magnetic Resonance Imaging for the Assessment of the Residual Breast Tumor after Neoadjuvant Chemotherapy and Misleading Study Results Aim: The aim of our study was to determine the accuracy of magnetic resonance imaging (MRI) of residual breast cancer after neoadjuvant chemotherapy. Objectives: To assess the findings of magnetic resonance imaging (MRI) and the results of the postoperative histological findings after neoadjuvant chemotherapy (NAC). To evaluate the accuracy, sensitivity, specificity, and positive (PPV) and negative predictive value (NNV) of MRI to determine the radiological complete response. To identify the factors that lead to misleading MRI results in determining a complete radiological response. Methods: A study was performed at the Radiology Clinic of Hospital of LSMU Kauno Klinikos. The study included patients with breast cancer who underwent MRI after neoadjuvant chemotherapy. Descriptions saved in the database from 2013-01-01 to 2020-12-31 and (MRI examination, column biopsy, histological examination of postoperative material) were analyzed. MRI scans and histological examination evaluated residual tumor features, size, and a number of tumors. Study data of histology material were also collected. Statistical analysis was performed using Microsoft Excel and SPSS 26.0 programs. Results: There was a statistically significant difference in mean tumor size between MRI after NAC and histology (p 70 years). Recommendations: An MRI scan can be relied upon for a complete radiological response if: a patient 70 years) and has a luminal B-breast cancer subtype.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GYSLAINĖS NEOVASKULIARIZACIJOS DĖL DEGENERACINĖS TRUMPAREGYSTĖS GYDYMO KRAUJAGYSLIŲ ENDOTELIO AUGIMO FAKTORIAUS INHIBITORIŲ INJEKCIJOMIS Į STIKLAKŪNĮ REZULTATAI LSMUL KK AKIŲ LIGŲ KLINIKOJE

Outcomes of Intravitreal Anti-Vascular Endothelial Growth Factor Treatment for Myopic Choroidal Neovascularization at the Hospital of LUHS KC Eye Clinic

Ieva Kaukėnaitė

Akių ligų klinika

Mokslinis vadovas: Goda Miniauskienė

Santrauka: Darbo tikslas. Įvertinti gyslainės neovaskuliarizacijos dėl degeneracinės trumparegystės (miopinės gyslainės neovaskuliarizacijos (mGNV)) gydymo kraujagyslių endotelio augimo faktoriaus inhibitorių (anti-KEAF) injekcijomis į stiklakūnį rezultatus Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų (LSMUL KK) Akių ligų klinikoje. Darbo uždaviniai. Įvertinti pacientų, sergančių mGNV, geriausio koreguoto regėjimo aštrumo (GKRA) ir centrinio tinklainės storio (CTS) pokyčius gydant anti-KEAF injekcijomis į stiklakūnį. Nustatyti anti-KEAF injekcijų į stiklakūnį skaičių, reikalingą miopinei neovaskulinei membranai inaktyvuoti. Tyrimo dalyviai ir metodai. Į tyrimą buvo įtraukta 46 tiriamųjų, sergančių mGNV ir gydytų anti-KEAF injekcijomis į stiklakūnį 2011-2020 m. LSMUL KK Akių ligų klinikoje, 50 akių. Atlikta retrospektyvi medicininės dokumentacijos, ir CTS matavimų, atliktų optinės koherentinės tomografijos (OKT) metodu, analizė. Surinkti duomenys apie tiriamųjų amžių, lytį, gydomą akį, jos akispūdį, refrakciją, lęšiuko būklę, mGNV aktyvumą ir skirtų anti-KEAF injekcijų skaičių. GKRA ir CTS buvo vertinti gydymo pradžioje ir po 1, 3, 6, 12, 18, 24, 30 ir 36 mėn. nuo gydymo pradžios. Visi tiriamieji buvo gydomi bevacizumabo injekcijomis į stiklakūnį. Rezultatai. GKRA gydymo pradžioje buvo $0,21 \pm 0,20$. Nustatyti GKRA pokyčiai kontrolės metu: 1 mėn. $+0,08 \pm 0,15$ ($p < 0,001$), 12 mėn. $+0,11 \pm 0,19$ ($p = 0,001$), 24 mėn. $+0,12 \pm 0,21$ ($p = 0,008$) ir 36 mėn. $+0,08 \pm 0,24$ ($p = 0,343$). CTS gydymo pradžioje buvo $359,06 \pm 111,67 \mu\text{m}$. Nustatyti CTS pokyčiai kontrolės metu: 1 mėn. $-55,98 \pm 80,466 \mu\text{m}$ ($p < 0,001$), 12 mėn. $-77,31 \pm 74,50 \mu\text{m}$ ($p < 0,001$), 24 mėn. $-59,96 \pm 80,88 \mu\text{m}$ ($p = 0,002$) ir 36 mėn. $-82,06 \pm 73,08 \mu\text{m}$ ($p = 0,001$). Vidutinis anti-KEAF injekcijų į stiklakūnį skaičius, kurį skyrus mGNV tapo neaktyvi buvo $3,15 \pm 2,28$, o aktyvumo atsinaujinimo metu - $2,17 \pm 1,86$ (statistiškai reikšmingai mažiau nei pradinio gydymo metu ($p = 0,028$)). Išvados. Pacientų, sergančių mGNV ir gydomų anti-KEAF injekcijomis į stiklakūnį, GKRA statistiškai reikšmingai pagerėjo nuo 1 iki 24 mėn., o nuo 30 mėn. GKRA pokytis nebuvo statistiškai reikšmingas. CTS statistiškai reikšmingai sumažėjo visais kontrolės laikotarpiais nuo 1 iki 36 mėn. mGNV inaktyvacija pasiekta skyrus vidutiniškai $3,15 \pm 2,28$ anti-KEAF injekcijas. Praktinės rekomendacijos. Geresnį GKRA galima prognozuoti pacientams, kurių GKRA buvo geresnis prieš pradėdant gydymą. Svarbu pacientams pabrėžti ilgalaikių kontrolinių vizitų svarbą, kadangi esant ilgesnei ligos eigai, mGNV aktyvumas atsinaujina dažniau.

Aim of the study. To evaluate outcomes of intravitreal anti-vascular endothelial growth factor (anti-VEGF) treatment for myopic choroidal neovascularization (mCNV) at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics (LUHS KC) Eye Clinic. Objectives. To evaluate the changes in best-corrected visual acuity (BCVA) and central retinal thickness (CRT) in mCNV patients treated with intravitreal anti-VEGF. To determine the number of anti-VEGF injections needed to inactivate mCNV. Participants and methods. 50 eyes of 46 patients with mCNV who received intravitreal anti-VEGF treatment at the LUHS KC Eye Clinic between 2011 and 2020 were included in the study. A retrospective analysis of medical records and CRT measures was conducted. The data regarding patient age, gender, treated eye, its intraocular pressure, refraction, status of the lens, activity of mCNV and number of administered anti-VEGF injections were collected. BCVA and CRT were assessed at baseline and at 1, 3, 6, 12, 18, 24, 30 and 36 months from baseline. All patients were treated with bevacizumab. Results. BCVA at baseline was $0,21 \pm 0,20$. Mean changes in BCVA were $+0,08 \pm 0,15$ ($p < 0,001$) at 1 month, $+0,11 \pm 0,19$ ($p = 0,001$) at 12 months, $+0,12 \pm 0,21$ ($p = 0,008$) at 24 months and $+0,08 \pm 0,24$ ($p = 0,343$) at 36 months. CRT at baseline was $359,06 \pm 111,67 \mu\text{m}$. Mean changes in CRT were $-55,98 \pm 80,466 \mu\text{m}$ ($p < 0,001$) at 1 month, $-77,31 \pm 74,50 \mu\text{m}$ ($p < 0,001$) at 12 months, $-59,96 \pm 80,88 \mu\text{m}$ ($p = 0,002$) at 24 months and $-82,06 \pm 73,08 \mu\text{m}$ ($p = 0,001$) at 36 months. mCNV was inactivated after administering a mean of $3,15 \pm 2,28$ anti-VEGF injections, for the recurrence of mCNV activity, a mean of $2,17 \pm 1,86$ anti-VEGF injections were administered, which was statistically significantly less compared to the initial treatment. Conclusions. Intravitreal anti-VEGF treatment for mCNV resulted in significant BCVA improvement between month 1 and month 24 of follow-up. The increase in BCVA from month 30 was not statistically significant. A significant decrease in CRT was observed between month 1 and month 36 of follow-up. mCNV was inactivated after administering a mean of $3,15 \pm 2,28$ anti-VEGF injections. Practical recommendations. Better BCVA outcomes can be predicted in patients with better baseline BCVA. As the rate of mCNV activity recurrence increase with time, it is crucial to inform patients about the importance of long-term follow-up.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

D TIPO ASMENYBĖS PAPLITIMAS IR SĄSAJOS SU KLINIKINIAIS RODIKLIAIS SERGANČIŪJŲ GLIALINIAIS IR MENINGINIAIS NAVIKAIS IMTYJE

Type D Personality Prevalence and Links with Clinical Tests in Glial and Meningeal Tumors

Vaiva Gudžiūnaite

Neurochirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Aistė Pranckevičienė

Santrauka: Tikslas: Nustatyti D tipo asmenybės paplitimą ir sąsajas su klinikiniais rodikliais sergančiųjų meninginiais ir glialiniais navikais imtyje. Uždaviniai: Įvertinti D tipo asmenybės paplitimą sergančiųjų meninginiais ir glialiniais navikais imtyje; nustatyti D tipo asmenybės paplitimo tarp sergančiųjų meninginiais ir glialiniais navikais sąsajas su funkcinė būkle, naudojant Karnofsky skalę; išanalizuoti kraujo tyrimo uždegiminių rodiklių rezultatus prieš ir po operacinio gydymo; įvertinti D tipo asmenybės sąsajas su funkcinė būkle išrašant naudojant Glazgo išeičių skalę; nustatyti ryšius tarp D tipo asmenybės paplitimo imtyje ir sąsajas su lovdienų skaičiumi. Metodika: atliktas retrospektyvinis tyrimas analizuojant archyvinis duomenis iš „Psichologinio distreso, uždegiminių veiksnių ir endokrininių veiksnių ryšys su išėjimais tarp Parkinsono liga sergančių pacientų (BRAINflame)“ tyrimo vykdyto 2016 metais LSMU KK Neurochirurgijos klinikoje. Statistinė duomenų analizė buvo atlikta naudojant IBM SPSS 24.0 programinį paketą. Duomenys tyrimui gauti nagrinėjant pacientų popierines medicinines ligos istorijas ir informaciją iš Kauno klinikų informacinių sistemų. Skirtumai tarp grupių laikyti statistiškai reikšmingais, kai $p < 0,05$. Rezultatai: : Tyrime dalyvavo 321 asmuo, iš jų 171 asmeniui buvo diagnozuota glioma (53,27 proc.), 150 asmenų – meningioma (46,72 proc.). Pacientų amžius varijavo tarp 19 ir 85 metų, vidurkis 56,58 \pm 14,54 m. Naudojant DS14 skalę nustatyti 209 D tipo asmenybės (65,11 proc.), 112 ne D tipo asmenybės (34,89 proc.). Tarp D tipo asmenybių amžiaus vidurkis buvo 56,54 \pm 16,64 m., mediana 58, tarp ne D tipo asmenybių 56,66 \pm 14,42 m. ir mediana 60. Meningiomų tarp D tipo pacientų ir ne D tipo pacientų proporcija buvo panaši - 50 ir 41 proc., atitinkamai. Rečiausios buvo mažo piktybiškumo gliomos (36 pacientai, 17 proc.), kurios buvo dažnesnės tarp ne D tipo pacientų (18 pacientai, 16 proc.) ir D tipo pacientų (9 pacientai, 4 proc.). Dažniausias pacientų KPI vertinimas buvo 90 balų (51 proc. D tipo pacientų grupėje, 56 proc. ne D tipo pacientų grupėje). Tarp D tipo asmenybių 100 balų vertinimas buvo dažnesnis (13 proc.) negu ne D tipo pacientų grupėje (11 proc.), tačiau statistiškai reikšmingo skirtumo nenustatyta. Didelio jautrumo CRB prieš ir po operacijos statistiškai reikšmingai nesiskyrė tarp D tipo ir ne D tipo pacientų ($t = -0,378$, $p = 0,706$). Leukocitų skaičiaus prieš operaciją skirtumas tarp grupių nebuvo statistiškai reikšmingas ($p = 0,981$). Lyginant D tipo asmenybės ir ne D tipo asmenybės pacientus pagal Glazgo išeičių skalę, pacientų pasiskirstymas buvo panašus. Dauguma pacientų buvo įvertinti 5 balais, bet skirtumas tarp grupių nebuvo statistiškai reikšmingas ($U = 10248,5$, $p = 0,850$). Ir D tipo pacientai, ir ne D tipo asmenybės pacientai vidutiniškai ligoninėje praleido 18 lovdienų, tačiau reikšmingo skirtumo nenustatyta ($p = 0,831$). Išvados: Sergančiųjų meninginiais ir glialiniais navikais imtyje vyravo D tipo asmenybės (65,11 proc.), tačiau statistiškai reikšmingų sąsajų su naviko tipu nepastebėta. Nerasta statistiškai reikšmingo D tipo asmenybės paplitimo tarp sergančiųjų meninginiais ir glialiniais navikais sąsajų su funkcinė būkle, naudojant Karnofsky skalę taip pat kraujo tyrimo uždegiminių rodiklių rezultatų prieš ir po operacinio gydymo. Nerastos ir sąsajos su funkcinė būkle išrašant naudojant Glazgo išeičių skalę bei sąsajos su lovdienų skaičiumi.

Objective: To determine the prevalence and association of type D personality with clinical tests in a sample of meningeal and glial tumors. Research tasks: To assess the prevalence of type D personality in a sample of meningeal and glial tumors; to determine the correlations of type D personality prevalence among patients with meningeal and glial tumors with functional status using the Karnofsky scale; to analyze the results of inflammatory indicators of blood tests before and after surgical treatment; to evaluate the associations of type D personality with functional status the Glasgow output scale; to determine the relationships between the prevalence of type D personality in the sample and the relationships with the number of bed days. Methods: A retrospective study was performed by analyzing archival data from the study “Psychological Distress, Inflammatory Factors and Endocrine Factors with Outcomes among Parkinson's Disease Patients (BRAINflame)” conducted in 2016 at LSMU KK Neurosurgery Clinic. Statistical analysis was performed using IBM SPSS 24.0 software package. Data for the study were obtained by analyzing patients' paper medical medical histories and information from Kaunas clinics information systems. Differences between groups were considered statistically significant at $p < 0.05$. Results: The study involved 321 individuals, of whom 171 were diagnosed with glioma (53.27%) and 150 with meningioma (46.72%). Patients ranged in age from 19 to 85 years, with a mean of 56.58 \pm 14.54 m. Using the DS14 scale, been identified 209 type D personalities, 112 non-type D personalities. The mean age among type D personalities was 56.54 \pm 16.64 years, the median was 58, and among non-type D personalities 56.66 \pm 14.42 years. and median 60. The proportion of meningiomas between type D patients and non-type D patients was similar at 50 and 41%. The least common were low-grade gliomas (36 patients, 17%), which were more common among non-type D patients (18 patients, 16%) and type D patients (9 patients, 4.3%). The most common patient KPI score was 90 points (51% in the type D group, 56% in the non-type D group). Among type D personalities, a score of 100 was more

common (13%) than in the non-type D group (11%) but no statistically significant difference was found. hs-CRP before and after surgery did not differ statistically significantly between type D and non-type D patients ($t = -0.378$, $p = 0.706$). The difference in leukocyte count before surgery was not statistically significant ($p = 0.981$). Comparing patients with type D personality and non-type D personality according to the Glasgow Outcome Scale, the distribution was similar. The majority of patients were scored 5, but the difference between groups was not statistically significant ($U = 10248.5$, $p = 0.850$). Both type D patients and non-type D personality patients spent an average of 18 days in hospital, but no significant difference was found ($p = 0.831$). Conclusions: Type D personalities (65.11%) predominated in the sample of patients with meningeal and glial tumors, but no statistically significant correlations with tumor type were observed. No statistically significant correlations were found between functional status of type D personality prevalence among patients with meningeal and glial tumors using the Karnofsky scale as well as the results of blood test inflammatory parameters before and after surgical treatment. No correlations were found with the functional state using the Glasgow output scale and with the days of hospitalisation.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

OPERACINIŲ ŽAIZDŲ INFEKCIJŲ SUKĖLĖJŲ IR JŲ ATSPARUMO ANTIBIOTIKAMS ANALIZĖ PO KARDIOTORAKALINĖS CHIRURGIJOS

Surgical Site Infection Pathogens and Their Antibiotic Resistance Analysis After Thoracic Surgery

Gabija Pupkevičienė

Laboratorinės medicinos klinika
Mokslinis vadovas: Violeta Kareivienė

Santrauka: Šio darbo tikslas yra atlikti dažniausių operacinių žaizdų infekcijų (OŽI) sukėlėjų bei jų atsparumo antibiotikams analizę po kardiotorakalinės chirurgijos. Šio tikslo įgyvendinimui buvo siekta nustatyti OŽI rizikos veiksnius ir jų paplitimą, dažniausius potencialius OŽI sukėlėjus po kardiotorakalinės chirurgijos ir dažniausių OŽI sukėlėjų atsparumą antibiotikams. Šiame darbe tyrimo objektas buvo pacientų, kuriems po kardiotorakalinės chirurgijos LSMUL KK širdies ir krūtinės chirurgijos skyriuje buvo nustatyta OŽI, ligos istorijų duomenys bei bakteriologinio tyrimo rezultatai. Jų analizei buvo taikytas retrospektyvinis analizės metodas. Darbo metu nustatyta, jog bendroje sergančiųjų imtyje vyrų buvo žymiai daugiau (70 proc.) nei moterų (30 proc.), o bendras tiriamųjų amžiaus vidurkis siekė 64,5 metus. Vyrai, sergantys onkologine liga, statistiškai reikšmingai dažniau sirgo organų/ertmių OŽI, o sergantys cukriniu diabetu – giliaja OŽI. Moterys sergančios arterine hipertenzija statistiškai reikšmingai dažniau sirgo giliaja OŽI, o patyrusios miokardo infarktą – paviršine OŽI. Abiejų lyčių pacientams iki 65 m. statistiškai reikšmingai dažniau pasitaikė paviršinė OŽI, jei šie buvo patyrę miokardo infarktą, o organų/ertmių OŽI – tiems, kurie turi prieširdžių virpėjimą. Tarp visų 78-ių po kardiotorakalinės operacijos išskirtų OŽI sukėlėjų vyravo enterobakterijos, iš kurių dažniausios buvo *S. marcescens* ir *K. pneumoniae*. Kiti dažnesni sukėlėjai buvo *S. aureus*, *S. maltophilia* ir *P. aeruginosa*. Organų/ertmių bei giliųjų OŽI dažniausi sukėlėjai buvo *Pseudomonas spp.* ir *Enterobacteriales* šeimos bakterijos. Paviršinę OŽI dažniau sukėlė stafilokokai, ypač *S. aureus*. *Enterobacteriales* šeimos bakterijos buvo jautrios karbapenemams, tačiau 57 proc. *Klebsiella pneumoniae* ir 44 proc. *Serratia marcescens* buvo atsparios III kartos cefalosporinams. 40 proc. *P. aeruginosa* padermių nejautrios karbapenemams. Daugiau nei pusė *Stenotrophomonas maltophilia* padermių pasižymėjo atsparumu ceftazidimui. 80 proc. *S. aureus* padermių atsparios penicilinui, 20 proc. – tetraciklinui.

The aim of this work is to perform the analysis of the most common causative agent of surgical site infections (SSI) and their antibiotic resistance after cardiothoracic surgery. For the purpose of this aim, the risk factors and prevalence of SSI, the most common potential causative agents of SSI after cardiothoracic surgery and their antibiotic resistance have been identified. The subject of this study was a data of the case history of patients with SSI after cardiothoracic surgery and microbiological test results. Retrospective method of analysis was performed in this work. We found that in the overall sample of patients, there were significantly more men (70%) than women (30%) and the mean age of the subjects was 64.5

years. Men with oncological diseases were statistically significantly more likely to have organ/space SSI, and those with diabetes were more likely to develop deep SSI. Women with arterial hypertension were statistically significantly more likely to have a deep SSI and those with a myocardial infarction to have a superficial SSI. There was a statistically significant increase in the incidence of superficial SSI if patients of both sexes up to 65 years had experienced myocardial infarction and organ/space SSI has been reported in patients with atrial fibrillation. Enterobacteria especially *S. marcescens* and *K. pneumoniae* predominated among all 78 SSI pathogens isolated after cardiothoracic surgery. Other more common pathogens were *S. aureus*, *S. maltophilia*, and *P. aeruginosa*. The most common pathogens in organ/space and deep SSI were *Pseudomonas* spp. and Enterobacteriales family bacteria. Superficial SSI was more commonly caused by staphylococci, especially *S. aureus*. *Klebsiella pneumoniae* and *Serratia marcescens* were sensitive to carbapenems, 57 percent of *K. pneumoniae* and 44 percent of *S. marcescens* were resistant to third generation cephalosporins. 40 percent of *P. aeruginosa* strains were resistant to carbapenems. More than half of the *Stenotrophomonas maltophilia* strains were resistant to ceftazidime. 80 percent of *S. aureus* strains were resistant to penicillin and 20 percent were resistant to tetracycline.

2021-06-15 (ETD sistemoje)

PACIENTŲ, SERGANČIŲ ĮGIMTA HIPOTIROZE, LIGOS IR ANTROPOMETRINIŲ DUOMENŲ IKI 8 METŲ VERTINIMAS

Evaluation of Clinical and Anthropometric Features in Patients with Congenital Hypothyroidism over the Course of 8 Years

Justė Gudavičiūtė

Endokrinologijos klinika

Mokslinis vadovas: Rimantė Dobrovolskienė

Santrauka: Autorė: Justė Gudavičiūtė Darbo pavadinimas: Pacientų, sergančių įgimta hipotiroze, ligos ir antropometrinių duomenų iki 8 metų vertinimas. Tikslas: Įvertinti pacientų, sergančių įgimta hipotiroze, ligos duomenis nustatant diagnozę ir antropometrinių duomenų kitimą iki 8 metų amžiaus. Uždaviniai: 1. Įvertinti pacientų, sergančių įgimta hipotiroze, klinikinių simptomų pasireiškimo dažnį, ligos diagnostikos ir gydymo charakteristikas. 2. Įvertinti ar yra ryšys tarp ligos sunkumo ir klinikinių simptomų pasireiškimo. 3. Įvertinti pacientų, sergančių įgimta hipotiroze, ūgį, svorį, KMI iki 8 metų amžiaus ir nustatyti ar augimas skiriasi tarp ligos charakteristikos grupių. 4. Nustatyti antsvorio ir nutukimo dažnį pacientams, sergantiems įgimta hipotiroze bei palyginti pacientų su normaliu ir padidėjusiu KMI duomenis tarp ligos charakteristikų. Metodika: Atlikta retrospektyvinė pacientų, sergančių įgimta hipotiroze, kuriems nuo 1993 m. nustatyta pirminė įgimta hipotirozė ir kurių tolimesnis ligos sekimas vykdytas LSMUL KK, medicininės dokumentacijos duomenų analizė. Buvo vertinami ligos diagnostikos ir gydymo rodikliai bei antropometriniai pacientų duomenys. Pacientų duomenų statistinė analizė atlikta naudojant Microsoft Office Excel 2013 ir IBM SPSS 26.0 programinį paketą. Duomenys laikyti statistiškai reikšmingais, jei SPSS apskaičiuota $p < 0,05$). Išvados: 1. Šiame tyrime ĮH diagnozė buvo nustatyta vėliau, nei nurodo ESPE ĮH diagnostikos ir gydymo rekomendacijos. Tačiau, pradinė Levotiroksino dozė ir laikas per kurį pasiekta normali FT4 ir TTH koncentracija, atitiko minėtas gaires. Dviems trečdaliams pacientų, sergančių ĮH, pasireiškė bent vienas klinikinis simptomas. Dažniausiai nustatyta užsitęsusi naujagimių gelta. Beveik pusei tiriamųjų echoskopiskai nustatyta normali skydliaukė tipinėje vietoje, trečdaliui pacientų skydliaukės ektopija, likusiems - skydliaukės hipoplazija arba gūžys. Sunki ĮH, pagal FT4 koncentraciją, diagnozės nustatymo metu, patvirtinta trečdaliui pacientų, sergančių ĮH. Dviems trečdaliams tiriamųjų nustatyta nuolatinė ĮH. 2. Vertinant ryšį tarp ligos sunkumo ir užsitęsios geltos naujagimystėje, bambos išvaržos, makroglosijos, nustatytas statistiškai reikšmingas vidutinio stiprumo ryšys ($p=0,001$; $p=0,001$; $p=0,031$ atitinkamai). 3. Pacientų, sergančių ĮH, svoris ir KMI yra didesni už populiacinį standartą. Įgimta hipotiroze sergantys vaikai yra aukštesni beveik visuose amžiaus tarpsniuose, išskyrus 4 metų amžių, kuomet ūgio SDS buvo reikšmingai mažesnis pacientams, pradėtiems gydyti po 3 gyvenimo savaitės ($p=0,037$). 4. Antsvorio dažnis didžiausias buvo 8 metų amžiuje ir buvo nustatytas penktadaliui šios grupės pacientų. Didžiausias nutukimo dažnis - 6 metų amžiuje, tai sudarė septintadalį šios grupės pacientų. Palyginus gestaciją, pradines FT4 ir TTH koncentracijas ir gydymo pradžią dienomis, atitinkamo amžiaus ūgio SDS tarp normalaus

ir padidėjusio KMI grupių 4 ir 8 metų amžiuje, statistinio reikšmingumo tarp grupių nenustatyta ($p > 0,05$). Pastebėta, kad tiriamiesiems 4 metų amžiaus grupėje su padidėjusiu KMI, nustatytas statistiškai reikšmingai didesnis gimimo svoris ($p = 0,015$), KMI SDS 2 metų amžiuje ($p = 0,001$). Pacientams aštuonių metų amžiaus grupėje su padidėjusiu KMI, nustatytas didesnis KMI SDS 2 ir 4 metų amžiuje ($p = 0,044$ ir $p = 0,001$ ir atitinkamai).

Author: Justė Gudavičiūtė Title of the work: Evaluation of Clinical and Anthropometric Features in Patients with Congenital Hypothyroidism over the Course of 8 Years Aim of the work: To evaluate the disease data in patients with congenital hypothyroidism at the time of diagnosis and to assess the change of anthropometric features up to 8 years of age. Objectives: 1. To evaluate the incidence of clinical symptoms, diagnostic and treatment characteristics in patients with congenital hypothyroidism. 2. To assess whether there is an association between the severity of the disease and the onset of clinical symptoms. 3. To evaluate the height, weight and BMI of patients with congenital hypothyroidism up to 8 years of age and to determine whether their growth differs depending between groups of disease characteristics. 4. To determine the incidence of overweight and obesity in patients with congenital hypothyroidism and to compare the data from patients with normal and elevated BMI between the disease characteristics. Methodology: A retrospective analysis on the data of the medical documentation of patients with primary congenital hypothyroidism, that were diagnosed in Lithuania since 1993 and whose follow-up was performed by LUHS Kaunas Clinics, was performed. Diagnostic and treatment data of the disease, as well as anthropometric patient features were evaluated. Statistical analysis of patient data was performed using Microsoft Office Excel 2013 and IBM SPSS 26.0 software package with statistical significance level set at 0.05. Results: A total of 46 patients with congenital hypothyroidism were included in the study. The study sample consisted of 24 girls (52.2%) and 22 boys (47.8%). The majority of patients enrolled in the study had persistent CH (67.4%) and transient CH was confirmed in 17.4% of patients. For the remaining subjects - 15.2%, the type of CH was not determined. Congenital hypothyroidism of severe disease was detected in 14 (32.6%) patients, 10 (23.3%) - moderate, and the remaining 19 (44.2%) - mild CH. In the assessment of clinical symptoms in patients with congenital hypothyroidism, prolonged neonatal jaundice was the most common (52.2%). Analyzing the severity of the disease together with the occurrence of prolonged jaundice, a statistically significant relationship was found ($p < 0,05$). Conclusions: 1. In this study, CH diagnosis was identified later than it is indicated in ESPE recommendations for the diagnosis and treatment of CH. However, the initial dose of levothyroxine and the time to reach normal FT4 and TTH levels were in line with the guidelines. Two-thirds of patients with CH developed at least one of the clinical symptoms. Prolonged neonatal jaundice was the most common. Nearly half of the subjects had a normal thyroid scan at a typical site, a third had a thyroid ectopia, and the rest had a thyroid hypoplasia or goiter. Severe CH, based on FT4 concentration, was confirmed at one-third of patients with CH at the time of diagnosis. Two-thirds of the subjects had a permanent CH. 2. Assessing the association between disease severity and prolonged jaundice, umbilical hernia and macroglossia, a statistically significant moderate association was found ($p = 0,001$; $p = 0,001$; $p = 0,031$ respectively). 3. The weight and BMI of patients with CH are higher than the population standard. Children with CH are taller in almost all age groups, except at the group of 4 years of age. Patients at 4 years of age that started treatment later than 3 weeks of life had a statistically significantly lower height SDS ($p = 0,037$). 4. The incidence of overweight was highest at 8 years of age and was found in one-fifth of patients in this group. The highest incidence of obesity was at the age of 6 years, accounting for one-seventh of this group of patients. Comparing gestation, baseline FT4 and TTH concentrations, and initiation of treatment by days, height SDS between normal and elevated BMI groups at 4 and 8 years of age showed no statistical significance between the groups ($p > 0,05$). It was observed that in the 4 years of age group with increased BMI, a statistically significant increase in birth weight ($p = 0,015$) and BMI SDS at 2 years of age ($p = 0,001$) were detected. Patients in the 8 years of age group with increased BMI had higher BMI SDS at 2 and 4 years of age ($p = 0,044$ and $p = 0,001$, respectively).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SERGANČIŪJŲ GERKLŲ PAPILOMATOZE KLINIKINIS PROFILIS LSMU ANG KLINIKOJE

2010-2020 METAIS

Clinical Profile of Respiratory Papillomatosis at LUHS ENT Clinic in 2010-2020

Simona Petkutė

Ausų, nosies ir gerklės ligų klinika

Mokslinis vadovas: Rūta Pribuišienė

Santrauka: Autorius ir darbo pavadinimas: Simona Petkutė. Sergančiųjų gerklų papilomatoze klinikinis profilis LSMU ANG klinikoje 2010-2020 metais. Darbo tikslas: Išanalizuoti ir apibendrinti gerklų papilomatoze (GP) sergančių pacientų klinikinį profilį LSMU Ausų, nosies ir gerklės (ANG) ligų klinikoje. Uždaviniai ir metodai: 1. Ištirti GP sergančių pacientų srautus ir dinamiką. 2. Įvertinti pacientų GP diagnostikos ypatumus. 3. Ištirti vidutinį laikotarpį nuo ligos pasireiškimo iki pirmos operacijos, vidutinį operacijų skaičių JP ir SP grupėse, besimptomio periodo trukmę. 4. Ištirti ŽPV vakcinavimo dažnį tarp operuotų GP pacientų. 5. Išanalizuoti GP gydymo rezultatą lemiančių rizikos veiksnių įtaką. Uždaviniams įgyvendinti vykdyta telefoninė apklausa ir analizuoti ligos istorijų duomenys. Tyrimo dalyviai: 2010-2020 m. LSMU ANG klinikoje dėl GP operuoti pacientai. Telefoninėje apklausoje dalyvavusieji suskirstyti į juvenilinės (JP) ir suaugusiųjų (SP) papilomatozės grupes pagal ligos pradžios amžių (iki 18m. ir nuo 18m.). Tyrimo rezultatai: Tirtu laikotarpiu LSMU ANG klinikoje dėl GP operuoti 82 asmenys. Vaikai sudarė 19,2 proc. Atliktos 139 operacijos. Jų skaičius 11 metų laikotarpiu išliko panašus. Per metus dėl GP vidutiniškai atlikta 15 (1-18) operacijų. Apklausti 35 asmenys. 14,3 proc. priklausė JP, 85,7 proc. SP grupei. Liga JP grupėje nustatyta vidutiniškai 6 (3-11), SP - 33 (20-57) metų amžiuje. Šeimos gydytojas 51,4 proc. pacientų nenukreipė ANG gydytojo konsultacijai, 25,7 proc. pacientų buvo įtarta kita liga (dažniausiai GERL). Vidutinis laikotarpis nuo ligos pradžios iki operacijos truko apie 3 (1-15) mėnesius. Vienam apklaustajam per gyvenimą atliktos 3 (1-47) operacijos. JP grupės pacientams jų atlikta 2,5 karto nei SP (p<0,05). Nuo ŽPV vakcinuota 25,7 proc. apklaustųjų, jų dažnis JP ir SP grupėse nesiskyrė, skiepai neturėjo įtakos operacijų skaičiui (p>0,05). Nustatyta, jog SP pacientai statistiškai patikimai dažniau serga GERL nei JP sergantieji (p<0,05). Išvados: 1. Paskutiniu dešimtmečiu LSMU ANG klinikoje GP operacijų skaičius žymiau nekito. Dažniau serga suaugę vyrai. 2. Šeimos gydytojas dėl GP simptomų ANG specialisto konsultacijai nukreipė tik pusę pacientų, ketvirtadaliui iki diagnozės nustatymo buvo įtarta kita liga. 3. Sergantieji dėl GP operuoti vidutiniškai 3 kartus, JP pacientai 2,5 karto dažniau nei sergantys SP. Besimptomis periodas tarp operacijų vidutiniškai truko 8 mėnesius ir nuo ligos tipo nepriklausė. 4. ŽPV vakcina paskiepyti ketvirtadalis apklaustųjų. Skiepytųjų dažnis JP ir SP grupėse nesiskyrė, skiepas operacijų skaičiui įtakos neturėjo. 5. Nustatytas statistiškai patikimas ryšys tarp suaugusių GP ir GERL. Žalingi įpročiai, darbo bei aplinkos veiksniai ligos eigai ir atliktų operacijų skaičiui įtakos neturėjo.

Author and title: Simona Petkutė. Clinical Profile of Respiratory Papillomatosis at LUHS ENT Clinic in 2010-2020. Aim: To analyze and summarize clinical profile of patients with respiratory papillomatosis (RP) at the Clinic of Ear, Nose and Throat (ENT) diseases of Lithuanian University of Health Sciences (LUHS). Tasks and methods: 1. To assess the flow and dynamics of RP patients. 2. To evaluate peculiarities of RP diagnostics. 3. To measure time to the first surgery, average number of surgeries in juvenile (JP) and adult (AP) papillomatosis groups and duration of asymptomatic period. 4. To assess frequency of HPV vaccination among GP patients. 5. To analyze the influence of risk factors affecting treatment results. Telephone survey was conducted, responses and data from medical records were collected and analyzed. Participants: Patients, who received surgical treatment of RP at ENT clinic of LUHS from year 2010 to 2020. Respondents who participated in the survey were divided into JP and AP groups, based on the onset of the disease (under 18 and over 18 years of age). Results: During the studied period, 82 people underwent surgery for RP. Children made up 19.2 percent of all RP patients. A total of 139 surgeries were performed. The numbers remained similar over an 11-year period. Around 15 (1-18) RP surgeries were performed per year. 35 people participated in the survey. Cases of JP made up 14.3 percent of all the respondents, remaining 85.7 percent were added to AP group. Age of onset of the disease was 6 (3-11) years in the JP group, and 33 (20-57) years in the AP group. 51.4 percent of the patients were not referred to an ENT specialist by their family doctor. Other disease was suspected for 25.7 percent of respondents prior to RP diagnosis, GERD was the most common. The period from onset of the disease to the first surgery lasted about 3 (1-15) months. One patient received around 3 (1-47) surgeries, in JP group the number of surgeries for one patient was 2.5 times higher than in AP group (p<0.05). 25.7 percent of respondents have received an HPV vaccine. The vaccination rate was consistent in both groups, the vaccine did not affect the number of surgeries (p>0.05). GERD rate was significantly higher in the SP group, compared to JP (p<0.05). Conclusions: 1. The number of RP surgeries at LUHS ENT Clinic has not changed significantly in the last decade. Most of the patients, who received the surgery, were adult males. 2. Only half of the patients were referred to an ENT specialist by their family doctor. Other illnesses were suspected for a quarter of patients prior to RP diagnosis. 3. One patient received around 3 RP surgeries, JP patients had 2.5 times more surgeries than those who had AP. Asymptomatic period between surgeries lasted around 8 months and did not differ between JP and AP patients. 4. A quarter of respondents have received an HPV vaccine. The frequency of vaccinations did not differ between patient groups and vaccination did not affect the number of surgeries. 5. Significant association was found between AP and GERD. Bad habits, occupational and environmental factors did not affect the number of surgeries and the course of RP.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

BRUTONO TIROZINO KINAZĖS IR B LĄSTELIŲ LIMFOMOS - 2 INHIBITORIŲ EFEKTYVUMAS GYDANT REFRAKTERIĄ AR RECIDYVUOJANČIĄ LĒTINĖ LİMFOCITINĖ LĒUKEMIJĄ

Efficacy of Bruton's Tyrosine Kinase and B Cell Lymphoma - 2 Inhibitors in Patients with Refractory or Relapsed Chronic Lymphocytic Leukaemia

Tautvydas Uža

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Rolandas Gerbutavičius

Santrauka: Darbo autorius: Tautvydas Uža Darbo tema: Brutono tirozino kinazės ir B ląstelių limfomos-2 inhibitorių efektyvumas, gydant refrakteriā ar recidyvuojančią lėtinę limfocitinę leukemiją. Tikslas: Nustatyti refrakterios ar recidyvuojančios lėtinės limfocitinės leukemijos atsaką į gydymą Brutono tirozino kinazės ir B ląstelių limfomos-2 inhibitoriais. Uždaviniai: 1. Įvertinti kraujo rodiklių dinamiką skiriant Ibrutinibą ar Venetoklaksą. 2. Įvertinti atsakus į gydymą skiriant Ibrutinibą ar Venetoklaksą. 3. Įvertinti ir palyginti Ibrutinibo ir Venetoklakso sukeliamų komplikacijų dažnį ir ypatumus. Metodika ir tyrimo dalyviai: Atlikta retrospektyvi pacientų, kuriems 2017 m. sausio 1 d. - 2020 m. rugpjūčio 30 d. diagnozuota ir gydyta lėtinė limfocitinė leukemija LSMUL KK Hematologijos skyriuje (ir/ar ambulatoriškai) Ibrutinibu ar Venetoklaksu, analizė. Informacija apie pacientus buvo renkama iš ligos istorijų, epikrizių, ambulatorinių kortelių. Surinkti pacientų duomenys buvo analizuoti naudojant „IBM SPSS“ programą. Stebimos priklausomybės ar skirtumai tarp lyginamų grupių statistiškai reikšmingi tada, kai $p < 0,05$). 2. Tiek Ibrutinibas (teigiamas atsakas į gydymą - 92 % atvejų, iš kurių 21,74 % - pilna remisija), tiek Venetoklaksas (teigiamas atsakas į gydymą - 77,78 %, iš kurių 57,14 % - pilna remisija) yra efektyvūs recidyvuojančiai ar refrakteriai LLL gydyti. 3. Statistiškai reikšmingų skirtumų komplikacijų pasireiškinge lyginant Ibrutinibą su Venetoklaksu, praėjus 6 mėnesiams nuo gydymo pradžios, nepastebėta ($p > 0,05$).

Author: Tautvydas Uža Title: Efficacy of Bruton's tyrosine kinase and B cell lymphoma-2 inhibitors in patients with refractory or relapsed chronic lymphocytic leukaemia. Aim of the study: To determine the response of refractory or relapsed chronic lymphocytic leukaemia to treatment with Bruton's tyrosine kinase and B cell lymphoma-2 inhibitors. Tasks of the study: 1. To evaluate the dynamics of complete blood count to treatment with Ibrutinib or Venetoclax. 2. To evaluate the responses to treatment with Ibrutinib or Venetoclax. 3. To evaluate and compare the frequency and nature of complications caused by both drugs. Methods and participants of the study: A retrospective study was done. It consisted of patients who were diagnosed with chronic lymphocytic leukaemia in the Haematology ward of LUHS KC hospital between 1st of January, 2017 and 30th of August, 2020. Patients' data were collected using their medical records, epirises and outpatient cards. That information was analysed using the "IBM SPSS" program. Dependences or differences that were observed between compared groups were only considered statistically significant if $p < 0.05$). 2. Both Ibrutinib (positive response was achieved in 92 % of cases, 21,74 % of which were full remission) and Venetoclax (positive response was achieved in 77,78 % of cases, 57,14 % of which were full remission) are effective in treating relapsed or refractory CLL. 3. No statistically significant differences in incidence of complications were observed between the groups of Ibrutinib and Venetoclax after 6 months of treatment initiation ($p > 0,05$).

2021-06-14 (ETD sistemoje)

VAIKŲ ŽASTIKAULIO VIRŠGUMBURINIŲ LŪŽIŲ PERKUTANINĖS OSTEOSINTEZĖS METODŲ KOKYBINIS VERTINIMAS

Qualitative Evaluation of Percutaneous Osteosynthesis in Pediatric Supracondylar Humerus Fracture

Matas Inkėnas

Ortopedijos traumatologijos klinika
Mokslinis vadovas: Emilis Čekanauskas

Santrauka: Santrauka: Autorius: Matas Inkėnas. Darbo vadovas: Prof. dr. Emilis Čekanauskas. Darbas atliktas: LSMUL Kauno Klinikos Ortopedijos ir Traumatologijos Klinika. Darbo pavadinimas: Vaikų žastikaulio viršgumburinių lūžių perkutaninės osteosintezės metodų kokybinis vertinimas. Tyrimo tikslas: Įvertinti ir palyginti vaikų, patyrusių dislokuotą žastikaulio viršgumburinį lūžį, gydymo metodus. Darbo uždaviniai: Įvertinti tiriamųjų pasiskirstymą pagal amžių, lytį, dominuojančią ranką. Įvertinti tiriamųjų pasiskirstymą pagal lūžių mechanizmą ir Gartlando klasifikaciją. Apžvelgti pagrindinių gydymo metodų išėtis. Tyrimo metodai: Tyrimas atliktas naudojant retrospektyvinę duomenų analizę. Išnagrinėtos vaikų, patyrusių viršgumburinį žastikaulio lūžį ir gydytų stacionare nuo 2017 iki 2020 metų pabaigos, ligos istorijos. Naudotasi ligoninės informacinė sistema (LIS) ligos istorijoms nagrinėti ir Meddream sistema rentgeno nuotraukoms vertinti. Imtis - 125 pacientai. Tyrimo dalyviai: Vaikai, gydyti dėl žastikaulio viršgumburinio lūžio, LSMU KK vaikų ortopedijos ir traumatologijos skyriuje (VOTS), 2017 - 2020 m. Tyrimo rezultatai: Iš 124 tiriamųjų berniukai sudarė 59,68 % (n=74), mergaitės 40,32 % (n=50). Vidutinis amžius 5 - 6 metai. Skirstant pagal Gartlando klasifikaciją II tipo lūžis buvo nustatytas 37,8 % (n=45) pacientų, III tipas 60,5 % (n=72) pacientų. Fleksinis lūžis nustatytas 1,6 % (n=2) pacientų. Pagal repozicijos būdą 94 % (n=109) pacientų atlikta uždara, 6 % (n=7) - atvira repozicija. Pagal Kiršnerio strypų skaičių fiksacijai, 76 % pacientų panaudoti 2 Kiršnerio strypai, 21 % 3 Kiršnerio strypai, 4 strypais fiksuoti 1 % pacientų, 5 Kiršnerio strypais - 2 % pacientų. Gydymo taktiką pavyko nustatyti 121 pacientui. POKS gydyta 89 pacientai (73,6 %), repozicija - 31 pacientas (25,6 %), atvira osteosintezė (AO) 1 pacientas (0,8 %). Neurovaskulinės komplikacijos nustatytos 6 pacientams (5,4 %). Gydymo išėtis nustatyti pavyko 104 pacientams. Geros išėtis nustatytos 82,7% (n=86), neuropatija 1,9% (n=2), kontraktūra nustatyta 15,4 % (n=16) pacientų. Tarp II tipo lūžių patyrusių pacientų, POKS gydytiems 15,4 % pacientų pasireiškė kontraktūra, URI gydytiems - 19 % pacientų nustatyta kontraktūra. Palyginus metodų sukeltas kontraktūras statistiškai reikšmingas skirtumas nenustatytas (p=0,584). Vertinant komplikacijų ir lūžio tipo santykį nustatyta, jog II tipo lūžio metu 17,6 % pacientų patyrė komplikacijas (kontraktūra ar neuropatija), esant III tipui - 18,5 proc. Turime statistiškai reikšmingą skirtumą (p - 24,93±7,27 dienos; p=0,464; II - 25,7±4,52 dienos, III - 24,76±6,22 dienos; p=0,695). Tyrimo išvados: Tyrimo metu nustatyta, jog dažniausiai viršgumburinį lūžį patiria 5 - 6 metų berniukai, dažniau pažeidžiama nedominuojanti ranka. Dažniausias lūžių mechanizmas yra ekstenzinio tipo VGŽL. Dviems trečdaliams tiriamųjų nustatytas III tipo pagal Gartlandą lūžis. III tipo lūžių patyrusiems pacientams dažniau pasireiškė neurovaskulinės komplikacijos ar kontraktūros (p<0,001). Įvertinus komplikacijų dažnį tarp repozicijos ir perkutaninės osteosintezės, gydant II tipo VŽGL, nenustatytas statistiškai reikšmingas skirtumas (p=0,584). Fiksacijos strypais laikotarpis neturėjo statistiškai reikšmingo ryšio su išėtimis (p=0,579)

Summary: Author: Matas Inkėnas Academic supervisor: prof. dr. Emilis Čekanauskas. This study was conducted at: The Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics, Department of Orthopaedics and Traumatology. Title: Qualitative Evaluation of Percutaneous Osteosynthesis in Pediatric Supracondylar Humerus Fracture. Research tasks: Evaluation and comparison of treatment methods for children with dislocated humerus fracture. Research goals: To evaluate distribution of subjects by age, gender, dominant hand. Evaluate distribution of subjects according to the fracture mechanism and the Gartland classification. Also to review the outcomes of used treatment methods. Research methods: The study was performed using retrospective data analysis. The case histories of children who underwent supracondylar humerus fracture and were treated in hospital from 2017 to 2020 were examined. The Hospital Information System (LIS) was used to examine case histories and the Meddream system for X-ray images. Research population consisted of 125 patients. Population of research: Children treated for displaced supracondylar humerus fracture in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences, Kaunas Clinics, the Department of Paediatric Orthopedic and Traumatology from 2017 to 2020. Results: Of the 124 subjects, boys accounted for 59.68% (n = 74) and girls for 40.32% (n = 50). The average age is 5-6 years. According to the Gartland classification, type II fracture was detected in 37.8% (n = 45) of patients and type III fracture in 60.5% (n = 72) of patients. Flexion type fracture was found in 1.6% (n = 2) of patients. According to the method of reduction, 94% (n = 109) performed closed, 6% (n = 7) open reduction. According to the number of Kirschner wires, 76% of patients used 2 K-wires, 21% 3 K-wires, 1% of patients were fixated with 4 K-wires, 5 K-wires were used in 2% of patients. Treatment tactics were established in 121 patients. 89 patients (73.6%) were treated with POKS, 31 patients (25.6%) with reposition, and 1 patient (0.8%) with open osteosynthesis (AO). Neurovascular

complications were found in 6 patients (5.4%). We were able to determine the treatment outcome in 104 patients. Good outcomes were found in 82.7% (n = 86), neuropathy in 1.9% (n = 2), and contracture in 15.4% (n = 16) of patients. Among patients with type II fractures, 6 contracture developed in 15.4% of patients treated with PO and 19% with closed reduction. No statistically significant difference was found when comparing methods (p = 0.584). After evaluating the fixation period with Kirschner wires, the mean period was 25.01 ± 5.86 days. There was a statistically significant difference (p - 24.93 ± 7.27 ; p = 0.464; II - 25.7 ± 4.52 , III - 24.76 ± 6.22 ; p = 0.695). Conclusions: Boys aged 5-6 are most likely to experience a supracondylar humerus fracture, and the non-dominant hand is injured more often. The most common fracture mechanism is extensive-type displaced supracondylar humerus fracture. Two-thirds of the subjects had a type III fracture according to Gartland. Neurovascular complications or contractures were more common in patients with type III fractures (p <0.001). There was no statistically significant difference in the incidence of complications between repositioning and percutaneous osteosynthesis in the treatment of type II supracondylar humerus fracture (p = 0.584). The wire fixation duration had no statistically significant relationship with treatment outcomes (p = 0.579)

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ŽASTIKAULIO TOLIMOJO GALO LŪŽIŲ CHIRURGINIO GYDYMO KOKYBINIS

VERTINIMAS

Qualitative Evaluation of Distal Humerus Fractures Surgical Treatment

Arvydas Čejauskas

Ortopedijos traumatologijos klinika
Mokslinis vadovas: Arnoldas Sipavičius

Santrauka: Darbo autorius: Arvydas Čejauskas. Darbo pavadinimas: Žastikaulio tolimojo galo lūžių chirurginio gydymo kokybinis vertinimas. Darbo tikslas: įvertinti pacientų, patyrusių žastikaulio distalinės dalies lūžį, kaulo osifikaciją, taikant operacinį gydymą 2014 01 – 2019 01 LSMUL KK ortopedijos traumatologijos skyriuje. Darbo uždaviniai: 1) Atlikti radiologinę tolimųjų žastikaulių lūžių, gydytų chirurginiu būdu, analizę ir suklasifikuoti pagal AO klasifikaciją; 2) Radiologinių vaizdų pagalba įvertinti kaulo osifikaciją po taikyto chirurginio gydymo, dėl žastikaulio distalinės dalies lūžio; 3) Įvertinti, nuo kokių veiksnių priklauso, ar bus atliekama alkūnkaulio ataugos osteotomija, ar bus išsaugoma alkūnkaulio atauga. 4) Radiologinių vaizdų pagalba palyginti chirurginio metodo efektyvumą, kai atliekama alkūnkaulio ataugos osteotomija su chirurginiu prienamumo metodu, kai yra išsaugoma alkūnkaulio atauga. Tyrimo metodika: Atliktas retrospektyvinis tyrimas, analizuojant ligos istorijų duomenis pacientų 2015 – 2019 metais gydytų LSMUL KK Ortopedijos traumatologijos skyriuje, kuriems buvo nustatytas žastikaulio distalinio galo lūžis ir buvo pasirinktas chirurginis gydymo metodas. Šio tyrimo metu buvo analizuojama pacientų medicininė dokumentacija, radiologiniai tyrimo rezultatai „MedDream“ sistemoje. Duomenys apdoroti naudojantis Microsoft Excel 2016 programa, bei standartiniu statistikos paketu „SPSS 22.0“. Darbo rezultatai ir išvados: Ištirti 33 pacientai. Jie buvo suskirstyti į įvairias grupes. Pirmiausia, pacientai buvo suskirstyti pagal amžių: pacientai nuo 40 metų iki 65 metų 42,4 % (n=14) ir kita grupė - pacientai 65 metų arba vyresni 57,6 % (n=19). Paskui pacientai buvo klasifikuojami pagal AO klasifikaciją: pirmoje grupėje pacientai atitinkantys A tipo lūžį 12,1 % (n=4), sekančioje grupėje - pacientai su B tipo lūžiu 36,4 % (n=12), paskutinėje grupėje - pacientai su C tipo lūžiu 51,5 % (n=17). Toliau buvo stebėta, ar nuo paciento amžiaus priklauso, koks bus pasirinktas chirurginis prienamumo metodas, ar bus atliekama alkūnkaulio ataugos osteotomija, ar alkūnkaulio atauga bus išsaugota. Nustatyta, jog yra statistiškai reikšmingas skirtumas pasirenkant chirurginio prienamumo metodą skirtingose amžiaus grupėse (p<0,05). Pacientams nuo 40 metų iki 65 metų dažniau buvo atliekama alkūnkaulio ataugos osteotomija 71,4 % (n=10). Pacientams 65 metų ar vyresniems dažniau buvo išsaugoma alkūnkaulio atauga 73,7 % (n=14). Toliau buvo vertinama, ar chirurginio prienamumo metodas priklauso nuo AO klasifikacijos ir plokštelių skaičiaus, naudoto fiksacijoje. Nustatyta, kad nebuvo jokio statistiškai reikšmingo skirtumo pasirenkant, ar atlikti alkūnkaulio ataugos osteotomiją, ar išsaugoti alkūnkaulio ataugą, priklausomai, koks lūžis buvo patirtas pagal AO klasifikaciją (p<0,001) ir koks plokštelių skaičius buvo naudojamas (p<0,001). Toliau buvo stebimas radiologinių tyrimų metu pamatuotas Baumano kampas ir Humerotrochlearinis kampas skirtinguose chirurginio prienamumo grupėse. Gautuose rezultatuose nėra reikšmingo skirtumo tarp grupių (p<0,001) ir abiejose grupėse buvo pasiekti tinkami chirurginio gydymo rezultatai.

Author: Arvydas Čejauskas Title: Qualitative evaluation of distal humerus fractures surgical treatment. Purpose: To investigate bone ossification of patients who have been diagnosed with distal humeral fracture and were treated surgically between years 2014 and 2019 at LSMUL KK orthopaedic traumatology department. Tasks: 1) To perform radiological analysis of distal humeral fractures treated surgically and classify according to AO classification. 2) To evaluate the ossification of the bone after applied surgical treatment, due to the fracture of the distal part of the humerus, with the help of radiological images. 3) Assess the factors that determine whether an olecranon osteotomy will be performed. 4) With the help of radiological images, to compare the efficiency of the surgical method when performing olecranon osteotomy with the surgical accessibility method when olecranon osteotomy is not performed. Methods and study participants: A retrospective study was performed by analysing the data of patients that were treated in years 2015-2019 at LSMUL KK orthopaedic traumatology department who were diagnosed with a fracture of the distal end of the humerus and were treated surgically. During this study, the medical records of the patients and the radiological results of the examination in the MedDream system were analysed. Data was processed using Microsoft Excel 2016 program and standard statistics package "SPSS 22.0". Results and conclusions: 33 patients were studied. They were divided into different groups. First, patients were divided in groups by age. In the first group there were 40 – 65 year old patients (42.4% (n = 14)) and the other group consisted of patients \geq 65 years (57.6% (n = 19)). Patients were then classified according to the AO classification: in the first group, there were patients that were diagnosed with type A fracture 12.1% (n = 4), in the next group, there were patients that were diagnosed with type B fracture 36.4% (n = 12), in the last group, there were patients that were diagnosed with type C fracture 51.5% (n = 17). It was further monitored whether the choice of surgical accessibility method would depend on the patients' age, whether olecranon osteotomy would be performed or not. There was a statistically significant difference in the choice of surgical accessibility method in different age groups ($p < 0.05$). Patients aged from 40 years old to 65 years old had a higher number of olecranon osteotomy performed 71.4% (n = 10). In patients from 65 years and older, 73.7% (n = 14) olecranon osteotomy was avoided. It was further assessed whether the method of surgical accessibility depends on the classification of the AO and the number of plates used in the fixation. It was found that there was no statistically significant difference in the choice of performing an olecranon osteotomy or avoiding it while comparing that with what type of fracture was experienced according to the AO classification ($p < 0.001$) and how many plates were used ($p < 0.001$). The Bauman angle and Humerothoracic angle, measured during radiological examinations were further observed in the different groups of surgical accessibility and there was no significant difference between the groups ($p < 0.001$). Also, appropriate surgical treatment results were achieved in both groups.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

VIDINĖS DARNOS IR GYVENIMO KOKYBĖS SĄSAJOS SU PACIENTŲ FIZINIŲ AKTYVUMU SERGANT ŪMINIU MIOKARDO INFARKTU IR NESTABILIA KRŪTINĖS ANGINA

The Correlation of Sense of Coherence and Quality of Life with Physical Activity in Patients Who Suffer from Acute Myocardial Infarction and Unstable Angina Pectoris

Silvija Bartašiūnaitė

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Lina Leimonienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: nustatyti vidinės darnos ir gyvenimo kokybės sąsajas su pacientų fiziniu aktyvumu sergant ūminiu miokardo infarktu ir nestabilia krūtinės angina. Uždaviniai: 1. Nustatyti pacientų sergančių ūminiu miokardo infarktu ir nestabilia krūtinės angina vidinę darną; 2. Nustatyti pacientų sergančių ūminiu miokardo infarktu ir nestabilia krūtinės angina gyvenimo kokybę; 3. Nustatyti pacientų sergančių ūminiu miokardo infarktu ir nestabilia krūtinės angina fizinio aktyvumo lygį; 4. Nustatyti sąsajas tarp vidinės darnos, gyvenimo kokybės ir fizinio aktyvumo lygio. Metodai. Tyrime naudota anoniminė anketinė apklausa. Anketą sudarė bendras, vidinės darnos gyvenimo kokybės ir fizinio aktyvumo klausimynai. Statistinei duomenų analizei buvo naudojama SPSS 27 versija. Tikrinant statistines hipotezes, reikšmingumo lygmuo pasirinktas $p < 0,05$). Tik 25 proc. respondentų buvo pakankamai aktyvūs.

Sergančių NKA grupėje daugiausiai buvo pacientų užsiimančių nepakankama, bet vidutine fizine veikla (44 proc.), o MI grupėje didžiausia dalis pacientų buvo visiškai neaktyvūs (35 proc.). Sergantys MI statistiškai reikšmingai dažniau nei sergantys NKA buvo neaktyvūs, neužsiėmė jokia fizine veikla. Išvados: 1. Daugiau nei pusė pacientų sergančių MI ir NKA turėjo žemą vidinę darną. 2. Sergant MI, labiausiai sumažėja energingumas, dėl fizinių negalavimų yra apribojama veikla ir padidėja skausmo pojūtis, tačiau socialinės funkcijos nesutrunka. Lyginant NKA sergančiuosius su MI sergančiais, stebima tendencija, kad fiziniai negalavimai ir emocinė būklė, mažiau trikdo įprastinę veiklą. Taip pat NKA grupėje buvo padidėjęs skausmo pojūtis ir prastai vertinama bendra sveikata. 3. Sergančiųjų MI ir NKA fizinis aktyvumas yra nepakankamas. Trečdalis MI pacientų buvo fiziškai neaktyvūs. 4. Nustatytas statistiškai reikšmingas ryšys ir teigiama koreliacija tarp fizinio aktyvumo lygio ir dviejų gyvenimo kokybę sudarančių sričių (energingumas/gyvybingumas ir fizinis aktyvumas). Nebuvo rastas ryšys tarp fizinio aktyvumo lygio ir vidinės darnos ir ją sudarančių komponentų. Rekomendacijos. Tyrimo rezultatai parodė, kad vyresnių žmonių fizinis aktyvumas yra žemas ir nesiekia PSO rekomenduojamų normų. Reikia ieškoti papildomų priemonių fizinio aktyvumo skatinimui, pvz.: sukurti fizinio lavinimo grupes, pritaikytas ŠKL sergantiesiems. Taip pat yra reikalingi tolimesni tyrimai, kurie nagrinėtų fizinio aktyvumo daromą įtaką vidinei darnai ir gyvenimo kokybei.

Aim of the Research: to determine the correlation of sense of coherence and quality of life with physical activity in patients who suffer from acute myocardial infarction and unstable angina pectoris. Objectives: 1. To assess the sense of coherence of patients who suffer from acute myocardial infarction and unstable angina pectoris; 2. To assess the quality of life of patients who suffer from acute myocardial infarction and unstable angina pectoris; 3. To define the level of physical activity of patients who suffer from acute myocardial infarction and unstable angina pectoris; 4. To determine the correlation of sense of coherence and quality of life with levels of physical activity. Methods. During the research, data was collected through an anonymous survey. The latter was composed of a general questionnaire, sense of coherence questionnaire, quality of life questionnaire and a quick physical activity questionnaire. While analysing the statistical data, SPSS 27 version was used. For the purpose of checking statistical hypotheses, the significance level chosen was $p < 0.05$. Only 25 percent of respondents were sufficiently active. Majority of UAP had insufficient but moderate physical activity (44 %), and one third of patient with MI group were completely inactive. Compared to the patients with UAP, inactiveness and an absence of engagement in any type of physical activity was significantly more prevalent in MI patients. Conclusions: 1. More than a half patient of MI or UAP had very low sense of coherence. 2. MI survivors have the greatest decrease in energy and their activities are more restricted due to physical ailments. Also the pain is greater, but social function isn't impaired. Comparing UAP patients with MI survivors, there is a tendency that physical ailments and emotional state interfere less with basic activities. There was also an increased pain sensation and poor overall health in the UAP group. 3. Patients with MI or UAP had insufficient physical activity. Only 25 percent of respondents were sufficiently active. 4. There was a statistically significant relationship and a positive correlation between the level of physical activity and two areas that contributed to the quality of life (energy level/vitality and physical activity) established. However, no relationship between the level of physical activity and sense of coherence as well as its components was detected. Recommendations. The results of the research demonstrated a low level of physical activity in senior people that did not comply with the norms recommended by the WHO. Due to this, additional tools that would promote physical activity, e.g. physical activity groups for people suffering from cardiovascular diseases, ought to be applied. Furthermore, there is a need of further research that would investigate the impact of physical activity on a person's sense of coherence and their quality of life.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SUAUGUSIŲ KRITINĖS BŪKLĖS PACIENTŲ, KURIEMS TAIKYTA DIRBTINĖ PLAUČIŲ VENTILIACIJA, DELYRO YPATUMAI

Peculiarities of Delirium in Critically Ill Mechanically Ventilated Adult Patients

Lolita Grygalytė

Intensyviosios terapijos klinika
Mokslinis vadovas: Raimundas Vaitkevičius

Santrauka: Darbo tikslas. Nustatyti delyro ypatumus kritinės būklės ligoniams, kuriems buvo taikyta dirbtinė plaučių ventiliacija, įvertinant delyro paplitimą, rizikos veiksnius ir išeitis intensyviosios terapijos skyriuje (ITS). Darbo uždaviniai. 1) Nustatyti delyro dažnį kritinės būklės pacientams, kuriems buvo taikyta dirbtinė plaučių ventiliacija (DPV). 2) Palyginti pacientų, kuriems taikyta DPV ir buvo arba nebuvo delyro charakteristikas - lytį, amžių, DPV trukmę, pagrindinę stacionarizavimo į ligoninę diagnozę ir komorbidiškumą. 3) Nustatyti ir palyginti ITS paciento sedacijai ir analgezijai naudotus medikamentus, patofiziologinių rodiklių pokyčius ir fizinio suvaržymo priemonių naudojimą tarp pacientų su ir be delyro. 4) Įvertinti, ar reikiamam sedacijos gyliui pasiekti suvartojamų medikamentų kiekio padidėjimas gali būti susijęs su išsivysčiusiu delyru. 5) Nustatyti reikšmingus su pacientu ir gydymu ITS susijusius veiksnius, darančius reikšmingą įtaką delyro išsivystymui. 6) Nustatyti, ar delyro išsivystymas turėjo įtakos ITS pacientų, kuriems buvo taikoma DPV, ligos eigai, hospitalizacijos trukmei ir išeitims. Tyrimo metodika. Atliktas retrospektyvinis tyrimas, kurio metu buvo analizuoti kritinės būklės pacientų, kuriems buvo taikyta dirbtinė plaučių ventiliacija gydymo stacionare 2019 m. gruodžio mėn. - 2020 m. sausio mėn. duomenys. Buvo nagrinėti pacientų demografiniai, anamnestiniai, gydymo intensyviosios terapijos skyriuje duomenys, hospitalizacijos trukmė ir išgyvenamumas ligoninėje. Rezultatai. Tiriamąją imtį sudarė 117 pacientų duomenys, iš jų 24 (20,5%) pacientams diagnozuotas delyras. Delyras statistiškai reikšmingai dažniau pasireiškė vyrams ($n=18$, 75%, $p=0,032$). Pacientai, kuriems nustatytas delyras statistiškai reikšmingai dažniau anamnezėje vartojo alkoholį ($n=6$, 25%, $p=0,005$). Didesnis vidutinis APACHE II įvertinimas ($19,62\pm 5,82$) buvo būdingas pacientams, kuriems nediagnozuotas delyras ($p=0,047$). Tyrimo metu nustatyta, kad pacientų, kuriems buvo diagnozuotas delyras grupėje suminė sedacijai sunaudoto midazolamo dozė buvo didesnė (mediana 2000,0 (239,0-31252,0)). Daugiau pacientų su delyru buvo skirtos papildomos smūginės dozės ($n=17$ (70,8%), $p<0,001$). Fizinis suvaržymas reikšmingai dažniau taikytas pacientams, kuriems buvo diagnozuotas delyras ($n=8$, 33,3%, $p<0,001$). Vyriška lytis buvo susijusi su didesne delyro tikimybe (Š.S.= 2,871, 95% P.I. 1,025-8,041, $p=0,045$). Pacientai, kurių anamnezėje buvo žinomas alkoholio vartojimas turėjo didesnę delyro tikimybę (Š.S.= 11,759, 95% P.I. 2,556-54,108, $p=0,002$). Pacientai, kurių sedacijai buvo sunaudota didesnė suminė midazolamo dozė, turėjo didesnę delyro tikimybę (Š.S.= 1,007, 95% P.I. 1,002-1,012, $p=0,006$). Ilgesnė sedacijos trukmė buvo susijusi su mažesne delyro diagnozės tikimybe (Š.S.= 0,912, 95% P.I. 0,846-0,984, $p=0,017$). Fizinio suvaržymo taikymas buvo susijęs su 10,764 karto didesne delyro tikimybe ($p=0,001$). Vidutinė bendra visų tiriamųjų hospitalizacijos trukmė buvo $22,51\pm 19,17$ dienos (mediana 16 (2-94)), o vidutinė hospitalizacijos intensyviosios terapijos skyriuje trukmė buvo $11,03\pm 11,68$ dienų (mediana 7 (2-75)). Pacientai, kuriems buvo diagnozuotas delyras turėjo ilgesnę bendrą hospitalizacijos trukmę (mediana 34 (3-94), $p=0,002$). Palyginus išeitis (išleisti namo, perkelti į kitą skyrių ar ligoninę ir mirę) tarp pacientų su ir be delyro nustatyta, kad daugiau mirė pacientų, kuriems delyras nebuvo nustatytas ($n=61$ (65,6%), lyginant su $n=8$ (33,3%), $p=0,004$). Kaplan-Mejer analize nustatyta, kad išgyvenamumas buvo ilgesnis pacientų, kuriems delyras buvo diagnozuotas, $\chi^2(1)=9,35$, $p=0,002$. Išvados. Delyro paplitimas tarp kritinės būklės pacientų, kuriems buvo taikyta DPV buvo 20,5%. Delyras dažniau pasireiškė vyrams ir alkoholį vartojantiems pacientams. Didesnė suminė midazolamo dozė buvo suvartota pacientams, kuriems buvo delyras, fizinių suvaržymo priemonių taikymas buvo dažnesnis pacientams, kuriems buvo delyras. Benzodiazepinų vartojimas dirbtinai ventiliuojamiems kritinės būklės pacientams susijęs su delyro išsivystymu, o paciento būklės pokyčiai, reikalaujantys didesnių sedacinių vaistų dozių reikiamam sedacijos gyliui pasiekti, galimai yra išsivysčiusio delyro simptomai. Vyriška lytis, alkoholio vartojimas anamnezėje, didesnė suminė suvartoto midazolamo dozė ir fizinio suvaržymo priemonių taikymas yra susiję su delyro išsivystymu. Pacientai, kuriems buvo diagnozuotas delyras turėjo ilgesnę hospitalizacijos trukmę, tačiau pacientų, kuriems nebuvo delyro išgyvenamumas buvo trumpesnis.

Objective. To evaluate the incidence, risk factors and outcomes of delirium in critically mechanically ventilated patients treated in the intensive care unit. Tasks. 1) To evaluate the incidence of ICU delirium among critically ill mechanically ventilated adult patients. 2) To compare sex, age, mechanical ventilation time, hospital admission diagnosis and pre-ICU conditions among delirious and non-delirious critically ill mechanically ventilated patients. 3) To evaluate and compare sedative and analgesic medications used in ICU, electrolyte and laboratory abnormalities and the use of physical restraint among delirious and non-delirious patients. 5) To assess whether an increase in sedation medication administration could be associated with delirium. 6) To evaluate significant factors associated with delirium regarding patient characteristics and treatment in the ICU. 7) To evaluate different outcomes among delirious and non-delirious critically ill mechanically

ventilated patients. Methods. We performed a retrospective study analyzing the data of critically ill mechanically ventilated patients, who were hospitalised in LUHS hospital Kaunas clinics during the period of 2019 December - 2020 January. The data regarding patient demographics, pre-ICU conditions, treatment in the ICU and patient outcomes was collected and analyzed using statistical methods. Results. In total 117 patients were included in the study, of whom 24 (20,5%) were diagnosed with delirium. Delirium was more prevalent in male patients (n=18, 75%, p=0,032) and with those who were known alcohol users (n=6, 25%, p=0,005). Mean APACHE II was higher in non-delirious patients (19,62±5,82), p=0,047. It was found that larger total midazolam dosage was received by delirious patients (median 2000,0 (239,0-31252,0), p<0,001). Bolus injections of sedatives were administered more often in delirious patients (n=17 (70,8%), p<0,001). Physical restraints were more often used in delirious patients (n=8, 33,3%, p<0,001). Logistic regression results revealed that male sex was associated with an increased risk for delirium (OR= 2,871, 95% CI 1,025-8,041, p=0,045). Alcohol abuse was strongly associated with increased risk of delirium (OR= 11,759, 95% CI 2,556-54,108, p=0,002). Larger doses of midazolam were strongly associated with delirium (OR= 1,007, 95% CI 1,002-1,012, p=0,006). Longer duration of sedation was associated with a smaller chance of delirium diagnosis (OR= 0,912, 95% CI 0,846-0,984, p=0,017). The use of physical restraints were strongly associated with delirium (OR=10,764, 95% CI 2,694-43,005, p=0,001). The mean duration of hospital stay was 22,51±19,17 days (median 16 (2-94), mean duration of ICU stay was 11,03±11,68 days (median 7 (2-75)). Patients with delirium had a statistically significantly higher hospital stay (mediana 34 (3-94), p=0,002). Non-delirious patients had higher mortality rates (n=61 (65,6%), p=0,004). Kaplan-Meier analysis revealed that delirious patients had a longer life expectancy ($\chi^2(1)=9,35$, p=0,002). Conclusions. The prevalence of delirium in critically ill mechanically ventilated patients was 20,5%. Delirium was more prevalent in male patients and in those with known alcohol abuse. Delirious patients were administered larger doses of midazolam and physical restraints were more often used in delirious compared to non-delirious patients. While larger doses of midazolam and more bolus sedatives may predispose to delirium, it is possible that patient behaviours that required larger doses of sedatives may have been an early manifestation of delirium. Significant factors associated with delirium were male sex, alcohol abuse, larger doses of midazolam and physical restraints. Delirious patients had longer durations of hospital stay, however non-delirious patients were associated with lower survival rate.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

CHIRURGINIS PIRMINIO HIPERPARATIROIDIZMO GYDYMAS IR JO REZULTATAI

Surgical Treatment of Primary Hyperparathyroidism and its Results

Gintarė Malkauskaitė

Chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Virgilijus Krasauskas

Santrauka: Tyrimo tikslas: įvertinti LSMUL KK Chirurgijos klinikoje 2015–2019 metais dėl pirminio hiperparatiroidizmo operuotų pacientų gydymo rezultatus. Tyrimo uždaviniai: 1. Apibūdinti pacientų operuotų dėl pirminio hiperparatiroidizmo kontingento charakteristiką. 2. Nustatyti tiriamųjų asmenų vyraujančius klinikinius, laboratorinius ir instrumentinius tyrimų duomenis. 3. Išanalizuoti pooperacinius Ca, PTH pokyčius bei įvertinti gydymo rezultatus. Metodai: LSMUL KK Chirurgijos klinikoje atliktas retrospektyvinis tyrimas. Jo metu buvo nagrinėjami 2015–2019 metais operuotų pacientų dėl pirminio hiperparatiroidizmo ligos istorijų duomenys. Statistinei duomenų analizei naudota SPSS 23.0 ir MS Excel programos. Pagal Kolmogorov – Smirnov kriterijų visi skirstiniai nuo normaliojo nesiskyrė, dėl to vidurkių lyginimui buvo naudotas Student t testas. Reikšmingumo lygmuo $p < 0,05$. Tyrimo dalyviai: pacientai, kurie 2015–2019 metais buvo operuoti dėl pirminio hiperparatiroidizmo. Tyrimo rezultatai: tiriamųjų imtyje buvo 97 (90 %) moterys ir 11 (10 %) vyrų. Vidutinis pacientų amžius – 60,99 (12,68) metai. Iš 108 tiriamųjų 17 (15,7 %) neturėjo jokių simptomų, o 91 (84,3 %) turėjo klinikinių simptomų. Ligos simptomų trukmės vidurkis – 21,27 (29,07) mėn. Tarp dažniausių klinikinių simptomų buvo osteopenija/osteoporozė 47 (43,5 %) tiriamiesiems, bendras silpnumas 38 (35,2 %), inkstų akmenligė 34 (31,5 %). Tarp tirtų pacientų dažniausia 77 (71,3 %) gretutinė liga buvo arterinė hipertenzija. Priešoperacinis PTH buvo visiems tiriamiesiems padidėjęs virš normos, jo vidurkis buvo nustatytas 33,75 (40,71) pmol/l. Priešoperacinio serumo Ca ir Ca²⁺ vidurkiai buvo nustatyti tokie: 2,85 (0,26) mmol/l ir 1,31 (0,136) mmol/l. Priešoperacinis P kiekis tiriamųjų kraujo serume normoje buvo 42 (38,9 %), o mažiau už normą 35 (32,4 %). Ultragarso tyrimo metu nustatytos padidintos prieskydinės liaukos ilgio vidurkis – 1,78 (1,01) cm, o skersmens – 1,13 (0,67) cm. Didžiajai daliai 91 (85,85 %) tiriamųjų UG buvo nustatyta vienos

prieskydinės liaukos patologija, o dažniausia PLA lokalizacija buvo nustatyta dešinėje apačioje 37 (34,3 %) bei kairėje apačioje 35 (32,4 %). Buvo nustatytas UG ir scintigrafijos tyrimo jautrumas, atitinkamai 95,4 % ir 83,11 %. Šių tyrimų teigiama prognostinė vertė atitinkamai 81,4 % ir 90,14 %. UG ir scintigrafijos duomenys sutapo 66 (61,1 %) atvejų ir taip pat scintigrafijos tyrimas parodė, jog dažniausia PLA lokalizacija yra kairėje. Operacijų trukmė buvo vidutiniškai – 53 (18,1) min. Didžiajai daliai 97 (89,8 %) pacientų buvo pašalinta viena liauka, esanti apatinėje lokalizacijoje. Buvo nustatyti 31 (28,7 %) pacientai, kuriems buvo atlikta skydliaukės operacija kartu su paratiroidektomija. Pašalintų prieskydinių liaukų ilgio vidurkis 2,23 (1) cm, skersmuo 1,45 (0,65) cm, o svoris 2,17 (1,4) gramų. Po operacijos atliktas patohistologinis tyrimas visiems pacientams parodė, jog daugumai 89 (82,4 %) PHPT sukėlė prieskydinės liaukos adenoma. Po paratiroidektomijos 15–20 min PTH sumažėjo iki 4,88 (6,6) pmol/l, o praėjus 1 parai PTH sumažėjo iki 3,516 (12,7) pmol/l, o Ca sumažėjo iki 2,34 (0,19) mmol/l ($p=0,0001$). Pooperacinio Ca²⁺ vidurkis buvo nustatytas mažesnis už normą – 1,1 (0,1) mmol/l, o P vidurkis buvo atitinkantis normą – 0,96 (0,24) mmol/l. Daugumai 104 (96,3 %) pacientų nebuvo chirurginių komplikacijų, trims (2,78 %) buvo nustatytas vienspusis balso klosčių paralyžius: dviems iš jų kartu šalinant vieną PLA buvo atlikta ir hemitiroidektomija, o kitam dviejų skirtingų lokalizacijų PLA šalinimas. Išvados: 1. Pirminiu HPT dažniau sirgo pomenopauzinio amžiaus moterys. 2. Dauguma pacientų turėjo klasikinę simptominę PHPT formą, sąlygotą hiperkalcemijos ir PTH pertekliaus. Ultragarso tyrimas ir operacijos rezultatai parodė, jog daugumai pacientų PHPT sukelia viena apatinės lokalizacijos prieskydinės liaukos adenoma. 3. LSMU KK Chirurgijos klinikoje po atliktos paratiroidektomijos sėkmingai susinormalizavo serumo Ca ir PTH rodikliai, o pooperacinių komplikacijų dažnis neviršijo nurodyto literatūroje.

Aim of the study: to evaluate the results of the surgical treatment of primary hyperparathyroidism at the Clinic of Surgery of LUHS KC during the period 2015–2019. Research objectives: 1. To describe the contingent characteristics of patients operated for primary hyperparathyroidism. 2. To define the predominant clinical, laboratory and instrumental data of the patients. 3. To analyse postoperative changes in Ca, PTH levels and to evaluate the results of the treatment. Methods: a retrospective study was conducted at the of Surgery Clinic of LUHS KC. It analysed the medical records of patients operated for primary hyperparathyroidism during 2015–2019 period. SPSS 23.0 and MS Excel softwares were used for statistical data analysis. According to the Kolmogorov-Smirnov criterion, all probability distributions were not different from normal distribution therefore, the Student t test was used to compare means. Significance level $p < 0.05$. Participants of the research: patients who were operated for primary hyperparathyroidism during the period 2015–2019. Research results: the sample consisted of 97 (90%) women and 11 (10%) men. The mean age of the patients was 60.99 (12,68) years. Of the 108 subjects, 17 (15,7%) had no symptoms and 91 (84,3%) had clinical symptoms. The mean duration of symptoms was 21,27 (29,07) months. The most common clinical symptoms were osteopenia/osteoporosis in 47 (43,5%) subjects, general weakness in 38 (35,2%), and kidney stones in 34 (31,5%). The most common comorbidity was arterial hypertension observed in 77 (71,3 %) of the patients. Preoperative PTH was increased above normal range in all subjects, with a mean value of 33,75 (40,71) pmol/l. Preoperative serum Ca and Ca²⁺ means were determined: 2.85 (0,26) mmol/l and 1.31 (0,136) mmol/l. The preoperative P level in serum within the normal range was in 42 (38,9%) subjects and below the normal range in 35 (32,4%). Ultrasound findings of the enlarged parathyroid glands showed the mean length of 1,78 (1,01) cm and a mean diameter of 1.13 (0,67) cm. The majority 91 (85,85%) of the subjects had a single abnormal parathyroid gland, diagnosed by US, with the most frequent parathyroid adenoma (PA) localization in the right lower position in 37 (34,3%) and in the left lower position in 35 (32,4%). The sensitivity of US and scintigraphy was 95,4% and 83,11%, respectively, and their positive predictive value was 81,4% and 90.14%. Ultrasound and scintigraphy data matched in 66 (61,1%) cases and scintigraphy also showed that the most frequent localization of PA was on the left. The average surgery time was 53 (18,1) minutes. The majority of the patients 97 (89,8%) underwent removal of one gland of the inferior localization. There were 31 (28,7%) patients identified who underwent simultaneously thyroid surgery combined with parathyroidectomy. The mean length of the removed parathyroid glands was 2,23 (1) cm, diameter 1,45 (0,65) cm and weight 2,17 (1,4) g. Pathohistological analysis was performed for all patients and showed that majority (82.4%) of PHPT cases was caused by parathyroid adenoma. Immediately (15–20 min) after removal of the pathological glands PTH decreased to 4,88 (6,6) pmol/l and one day after surgery PTH decreased to 3,516 (12,7) pmol/l and Ca decreased to 2,34 (0,19) mmol/l ($p=0,0001$). The mean postoperative Ca²⁺ was found to be below normal range – 1.1 (0.1) mmol/l and the mean P level was normal – 0,96 (0,24) mmol/l. The majority of the patients 104 (96,3%) had no surgical complications, three (2,78%) had unilateral vocal cord paralysis: two of them underwent removal of one PLA while performing hemithyroidectomy, and the other underwent removal of two PA from different localisations. Conclusions: 1. Primary HPT was more common in postmenopausal age women. 2. Most patients had the classic symptomatic form of PHPT due to hypercalcaemia and PTH excess. Ultrasonography and surgical findings showed that the majority of patients had PHPT caused by a single inferiorly located parathyroid adenoma. 3. After parathyroidectomy performed in Surgery clinic of LUHS KC, serum Ca and PTH levels were successfully normalised and the incidence of postoperative complications did not exceed those reported in the literature.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GENETINIŲ VEIKSNIŲ, SVARBIŲ GIMDOS KAKLELIO VĖŽIO PATOGENEZĖJE, PAIEŠKA

Assessment of Genetic Markers Important for the Pathogenesis of Cervical Cancer

Augustė Norgėlaitė

Onkologijos ir hematologijos klinika

Mokslinis vadovas: Artūras Inčiūra

Santrauka: Tyrimo tikslas: Išanalizuoti genetinius veiksnius, svarbius gimdos kaklelio vėžio patogenezėje. Tyrimo uždaviniai: 1. Nustatyti TIRAP geno keturių polimorfizmų alelių ir genotipų dažnius pacienčių, sergančių gimdos kaklelio vėžiu, grupėje. 2. Išanalizuoti sąsajas tarp TIRAP genetinių variantų ir gimdos kaklelio vėžio diferenciacijos laipsnio. 3. Nustatyti TIRAP variantų ryšį su pacienčių ligos eiga. Atranka ir tyrimo metodai: Buvo tirtos 172 gimdos kaklelio vėžiu sergančios pacientės. Tyrimo metu naudoti LSMU MA MF Onkologijos instituto (OI) audinių banko duomenys, kurie yra užkoduoti bei nuasmeninti, todėl paciento tapatybė nėra žinoma. Tirti TIRAP geno rs8177376, rs611953, rs3802814, rs8177374 polimorfizmai PGR - RFPL metodu. Papildomą informaciją (diagnozė, demografiniai, patomorfoliginiai duomenys) surinkta iš LSMU MA MF OI audinių banko duomenų bazės, kurioje viskas užkoduota. Statistinė analizė atlikta naudojant „SPSS 21.0 for Windows“ statistinį paketą. Rezultatai ir išvados: Įvertinus 4 polimorfizmų alelių ir genotipų dažnius, nustatyta, kad genotipas, su pakitusiais 2 geno aleliais (GG), didžiausią dalį – 9,9% sudarė rs8177376 polimorfizme. Išanalizavus sąsajas tarp gimdos kaklelio vėžio diferenciacijos laipsnio ir TIRAP geno variantų, nustatyta, kad nei vienas tirtas TIRAP geno polimorfizmas neturėjo statistiškai reikšmingos sąsajos su gimdos kaklelio vėžio diferenciacijos laipsniu. Statistiškai reikšminga sąsaja tarp TIRAP geno variantų ir pacienčių klinicine eiga stebėta tarp rs611935 polimorfizmo, kur homozigotinis pakitęs AA genotipas buvo siejamas su mažesniu išplitimu į sritis limfmazgius dažniu. Tuo tarpu šio geno rs8177376 polimorfizmo heterozigotinis TG genotipas yra susijęs su didesniu mirtingumu ir trumpesne pacienčių išgyvenimo trukme. Taip pat ir rs8177374 polimorfizmo atveju heterozigotinis CT genotipas yra susijęs su didesniu pacienčių mirtingumu. Kitų sąsajų su TIRAP genu ir pacienčių ligos klinicine eiga nenustatyta.

Aim of the study: To analyze the genetic factors that are essential in the pathogenesis of cervical cancer. **Tasks of the research:** 1. To determine the frequencies of the TIRAP gene's four polymorphic alleles and genotypes in a group of patients with cervical cancer. 2. To analyze the links between TIRAP genetic variants and the degree of cervical cancer differentiation. 3. To determine the relationship of TIRAP variants with the course of patients' disease. **Sampling and research methods:** 172 patients with cervical cancer were studied. LSMU MA MF Oncology Institute (OI) tissue bank data were used during the research, which are encoded and depersonalized, therefore the identity of the patient is unknown. The polymorphisms of the TIRAP gene rs8177376, rs611953, rs3802814, rs8177374 were investigated using the PCR - RFPL method. Additional information (diagnosis, demographic and pathomorphological data) was collected from the LSMU MA MF OI tissue bank database, where all information is coded. **Statistical analysis** was performed using the "SPSS 21.0 for Windows" statistical package. **Results and Conclusions:** After evaluating the frequencies of the 4 polymorphic alleles and genotypes, it was found that the genotype with altered 2 gene alleles (GG) accounted for the largest share - 9.9% in the rs8177376 polymorphism. Analysis of the relationships between the degree of cervical cancer differentiation and the TIRAP gene variants revealed that none of the TIRAP gene polymorphisms studied had a statistically significant association with the degree of cervical cancer differentiation. A statistically significant association between TIRAP gene variants and the clinical course of patients was observed between the rs611935 polymorphism, where the homozygous altered AA genotype was associated with a lower prevalence in local lymph nodes. Meanwhile, the rs8177376 polymorphic heterozygous TG genotype is associated with higher mortality and shorter lifespan of the patient. Also in the case of the rs8177374 polymorphism, the heterozygous CT genotype is associated with higher patient mortality. No other associations with the TIRAP gene and the clinical course of the patient's disease have been identified.

2021-06-15 (ETD sistemoje)

IDIOPATINE PLAUČIŲ FIBROZE SERGANČIŲ PACIENTŲ, 2016-2020 M. GYDYTŲ LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETO LIGONINĖS KAUNO KLINIKOSE, KLINIKINĖ ANALIZĖ

Clinical Analysis of Idiopathic Pulmonary Fibrosis Patients Treated in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kauno Klinikos between 2016 and 2020

Viktorija Kenstavičiūtė

Pulmonologijos klinika

Mokslinis vadovas: Kęstutis Malakauskas

Santrauka: Tikslas: Įvertinti Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikose (toliau - LSMUL KK) Pulmonologijos klinikoje idiopatine plaučių fibroze (toliau – IPF) sergančių pacientų klinikinius duomenis, ligos eigą bei gydymo priešfibrozinais vaistais efektyvumą. Uždaviniai: 1. Išanalizuoti ir apibendrinti LSMUL KK Pulmonologijos klinikoje diagnozuotų ir gydytų IPF sergančių pacientų klinikinius duomenis. 2. Įvertinti LSMUL KK Pulmonologijos klinikoje sekamų sergančiųjų IPF ligos eigą. 3. Įvertinti sergančiųjų IPF priešfibrozinio gydymo veiksmingumą bei dažniausiai pasireiškiančias nepageidaujamas reakcijas į priešfibrozinius vaistus. Metodika: Į retrospektyviąją klinikinę analizę buvo įtraukti 2016-2020 metais LSMUL KK Pulmonologijos klinikoje stebėti ir gydyti IPF sergantys pacientai (TLK J84.1). Duomenys rinkti iš ambulatorinių pacientų kortelių. Tyrime vertinti pacientų demografiniai duomenys, rizikos veiksniai, diagnostikos metodai, skirtas priešfibrozinis gydymas ir pasireiškusios nepageidaujamos reakcijos į priešfibrozinius vaistus. Tyrimo dalyviai: IPF sergantys pacientai. Rezultatai: Per tiriamąjį laikotarpį buvo įtraukti 34 IPF pacientai. IPF dažniau diagnozuota vyrams (67,6 proc.) nei moterims (32,2 proc.), kurių amžiaus vidurkis $69,8 \pm 12,4$ metai ir $69,8 \pm 10,8$ metai, atitinkamai. Vidutinė tiriamųjų sekimo trukmė, nustačius IPF diagnozę, siekė $43,3 \pm 22,9$ mėnesius. Tiriamuoju laikotarpiu mirė 18 pacientų (52,9 proc.), kurie vidutiniškai išgyveno $35,6 \pm 18,3$ mėnesius po diagnozės patvirtinimo. Nustatytas vidutinis forsutos gyvybinės plaučių talpos (FVC) sumažėjimas 40 ml per metus, o mirusiųjų grupėje – net 320 ml/m. Iš 30 pacientų, kuriems buvo taikytas priešfibrozinis gydymas, 83,3 proc. pacientams nustatyta progresuojanti ligos eiga, o 11,8 proc. - IPF ligos paūmėjimai. Dažniausiai pasireiškusios nepageidaujamos reakcijos į pifrenidoną buvo pykinimas ir vėmimas (26,7 proc.), odos įsijautrinimo šviesai reakcijos (26,7 proc.). Vartojant nintedanibą – viduriavimas (66,7 proc.), pykinimas ir vėmimas (40,0 proc.) bei apetito stoka (20 proc.). Išvados: Dėl greitai progresuojančios ligos eigos, 5 m. laikotarpyje mirė kas antras IPF sergantis. Nors priešfibroziniai vaistai lėtina IPF progresavimą, jų vartojimas susijęs su dažnomis nepageidaujamomis reakcijomis.

Aim: To evaluate the clinical data of patients with idiopathic pulmonary fibrosis (IPF), the course of the IPF disease, and the efficiency of treatment with antifibrotic drugs in the Department of Pulmonology located at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kauno Klinikos (LSMUL KK). **Objectives:** 1. To analyse and summarise the clinical data of patients with IPF who were diagnosed and treated at LSMUL KK Pulmonology Department. 2. To evaluate the course of IPF disease in patients who were monitored at the LSMUL KK Pulmonology Department. 3. To evaluate the efficiency of antifibrotic treatment for patients with IPF and the most frequently occurring adverse events of antifibrotic drugs. **Methodology:** This retrospective clinical analysis included patients with IPF who were monitored and treated between 2016 and 2020 at the LSMUL KK Pulmonology Department. Data was collected from the outpatient patient cards. The study evaluated patients' demographic data, risk factors, diagnostic methods, information about administered antifibrotic treatment, and adverse events to antifibrotic drugs. **Study participants:** Patients with IPF. **Results:** 34 IPF patients were monitored and (or) treated during the researched 2016-2020 period. IPF was diagnosed more frequently in men (67.6%) than women (32.2%) with a mean age of 69.8 ± 12.4 years and 69.8 ± 10.8 years, respectively. The mean amount of time monitoring patients after the official diagnosis of IPF was 43.3 ± 22.9 months. During the research period, 18 patients (52.9%) died, with a median survival duration of 35.6 ± 18.3 months after the confirmation of diagnosis. An average decrease in forced vital capacity (FVC) was 40 ml/year, and as much as 320 ml/year in the group of study subjects who passed away during the researched 2016-2020 period. Of the 30 patients who received antifibrotic therapy, 83.3% had a progressive course of the disease, and 11.8% had exacerbations of the IPF disease. The most common adverse events to pifrenidone were nausea and vomiting (26.7%), and skin photosensitivity reactions (26.7%). The most common adverse events to nintedanib, on the other hand, was diarrhoea (66.7%), nausea and vomiting (40.0%) and loss of appetite (20%). **Conclusions:** Due to the rapid disease progression, one in two patients with IPF died over the course of 5 years. Although antifibrotic drugs slow the progression of IPF disease, they were associated with common side effects.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ŽMONIŲ, SERGANČIŲ ONKOLOGINĖMIS LIGOMIS, INFORMUOTUMO APIE MITYBOS ĮPROČIUS IR FIZINĮ AKTYVUMĄ VERTINIMAS

The Evaluation of Awareness about Dietary Habits and Physical Activity in People Who Suffered from Oncological Diseases

Greta Dijokaitė

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Dalia Lukšienė

Santrauka: Autorė: Greta Dijokaitė Pavadinimas: Žmonių, sergančių onkologinėmis ligomis, informuotumo apie mitybos įpročius ir fizinį aktyvumą vertinimas. Tikslas: Įvertinti gyvenamosios veiksnų sąsajas su onkologinių ligų rizika ir išsiaiškinti, žmonių, sergančių onkologinėmis ligomis, informuotumą apie mitybos įpročius ir fizinį aktyvumą bei pagrindinius gyvenamosios rizikos veiksnių kontrolės aspektus. Uždaviniai: 1. Įvertinti gyvenamosios veiksnų sąsajas su mirtingumu nuo onkologinių ligų rizika. 2. Įvertinti žmonių, sergančių onkologinėmis ligomis, informuotumą apie mitybos įpročius ir fizinį aktyvumą. 3. Išsiaiškinti, žmonių, kurie serga onkologinėmis ligomis, pagrindinius gyvenamosios rizikos veiksnių kontrolės aspektus. Metodai: Tyrimą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje siekiant įvertinti gyvenamosios rizikos veiksnių sąsajas su mirtingumu nuo onkologinių ligų, buvo analizuota LSMU MA Kardiologijos instituto Populiacinių tyrimų laboratorijos mokslininkų, kurie 2006-2008 metais dalyvavo tarptautiniame tyrime Health, Alcohol and Psychosocial factors In Eastern Europe (HAPIEE) surinkta duomenų bazė. Iš šios duomenų bazės šiam tyrimui buvo atrinkti asmenys (2321 vyras ir 3110 moterų), kurie pirminio sveikatos patikrinimo metu teigė, nesergantys onkologinėmis ligomis. Per stebėjimo laikotarpį (vidutinė stebėjimo trukmė $10,8 \pm 2,4$ metai). Antroje dalyje, siekiant išsiaiškinti onkologine liga sergančių žmonių pagrindinius gyvenamosios rizikos veiksnius ir jų kontrolės aspektus atlikta momentinė apklausa, kurioje dalyvavo 116 respondentų. Statistinei duomenų analizei, lyginant atskirose tiriamųjų grupėse rizikos veiksnių dažnius, buvo taikytas chi kvadratas (χ^2) ir z kriterijus. Kai $p < 0,05$ ryšiai laikomi statistiškai reikšmingais. Siekiant įvertinti gyvenamosios rizikos veiksnių sąsajas su mirtingumu nuo onkologinių ligų, taikytas proporcingų rizikų daugiaveiksnis Cox modelis, prognostinei mirtingumo nuo onkologinės ligos rizikai išreikšti naudoti rizikų santykiai (RS) su 95 proc. pasikliautinoju intervalu (PI). Rezultatai: Per stebėjimo laikotarpį, nuo onkologinių ligų mirė 353 respondentai: vyrų 10,0 proc. ir moterų 3,9 proc. ($p < 0,0001$). Nustatyta, kad per 10 stebėjimo metų rūkymas, retas kruopų košių ir dažnas mėsos vartojimas didino mirtingumo nuo onkologinių ligų riziką (atitinkamai $RS=2,54$ ($p < 0,0001$) ir $RS=1,42$ ($p=0,029$)). Didesnis fizinis aktyvumas ($RS=0,71$; $p=0,031$), aukštesnis išsilavinimas ($RS=0,71$; $p=0,022$) bei dažnas šviežių vaisių ir daržovių vartojimas ($RS=0,64$; $p=0,005$) mažino mirtingumo nuo vėžio riziką. Įvertinus asmenų, susirgusių onkologine liga gyvenamosios rizikos veiksnių dažnį ir kontrolės aspektus nustatyta, kad 69,8 proc. žmonių teigė, jog pakeitė maitinimosi įpročius, po onkologinės ligos diagnozės. Susirgę šia liga, 64,7 proc. respondentų metė rūkyti, 19,8 proc. atsisakė alkoholio, o 28,4 proc. sumažino šių svaigalų kiekį, 30,2 proc. respondentų, stengiasi būti fiziškai aktyvesniais. 19 proc. respondentų pradėjo vartoti daugiau arba dažniau vitaminų preparatus (dažniausiai vartojami - vitaminas D, vitaminas C ir žuvų taukai). Sužinoję apie šią ligą, net 39,7 proc. respondentų ieškojo alternatyvių gydymo būdų. Jaunesni tiriamieji sulaukė žymiai dažniau pasiūlymų išmėginti netradicinius gydymo būdus ir reikšmingai labiau susidomėjo užkalbėjimais, ritualais bei maldomis lyginant su vyresniais respondentais ($p < 0,05$). Išvados: Mirtingumo nuo onkologinių ligų riziką reikšmingai didino tokie gyvenamosios rizikos veiksniai kaip rūkymas, retas kruopų košių ir dažnas mėsos vartojimas. Tuo tarpu, aukštesnis išsilavinimas, dažnas šviežių daržovių ir vaisių vartojimas bei didelis fizinis aktyvumas mažino mirtingumo nuo onkologinės ligos riziką. Sužinoję, kad serga onkologine liga, didžioji dauguma respondentų pagerino mitybos įpročius, koregavo vitaminų vartojimo ir fizinio aktyvumo įpročius bei atsisakė žalingų įpročių.

Author: Greta Dijokaitė Title: The Evaluation of Awareness about Dietary Habits and Physical Activity in People Who Suffered from Oncological Diseases Aim: To evaluate the links between lifestyle factors and the risk of oncological diseases and to find out the awareness of people with oncological diseases about dietary habits and physical activity and the main aspects of the control of lifestyle risk factors. Objectives: To evaluate the links between lifestyle factors and the risk of mortality from oncological diseases. To assess the awareness of people with oncological diseases about eating habits and physical activity. To find out the main aspects of controlling lifestyle risk factors in people with oncological diseases. Methods: The study consists of two parts. In the first part, a database of researchers from the Laboratory of Population Research of the LSMU MA Institute of Cardiology, who participated in the international study Health, Alcohol and Psychosocial Factors In Eastern Europe (HAPIEE) in 2006-2008, was analyzed to assess the association of lifestyle risk factors with mortality from oncological diseases. From this database, individuals (2321 men and 3110 women) who stated that they did not have oncological diseases at the initial health examination were selected for this study. During the observation period (mean observation duration 10.8 ± 2.4 years). In the second part of the study, an instantaneous survey of 116 respondents was conducted to elucidate the main lifestyle risk factors and control aspects of people with oncology.

The chi-square (χ^2) and z-criterion were used for statistical analysis by comparing the frequencies of risk factors in individual study groups. When $p < 0.05$, the relationships are considered statistically significant. To evaluate the correlations between lifestyle risk factors and oncological mortality, a multi-factor Cox model of proportional risk was used, and the risk ratios (HR) with 95% were used to express the prognostic risk of oncological mortality. confidence interval (CI). Results: During the follow-up period, 353 respondents died from oncological diseases: 10.0% of men and women 3.9% ($p < 0.0001$). During the 10 years of follow-up, smoking, infrequent porridge and frequent consumption of meat were found to increase the risk of mortality from oncological diseases (HR=2.54 ($p < 0.0001$) and HR=1.42 ($p = 0.029$), respectively). Higher physical activity (HR=0.71; $p = 0.031$), higher education (HR=0.71; $p = 0.022$) and frequent consumption of fresh fruits and vegetables (HR=0.64; $p = 0.005$) reduced cancer mortality risk. Assessing the frequency and control aspects of lifestyle risk factors in people with oncological disease, it was found that 69.8% people changed their eating habits after being diagnosed with an oncological disease. With this disease, 64.7% respondents quit smoking, 19.8% abandoned alcohol and 28.4% reduced the amount of these intoxicants, 30.2% respondents have tried to be more physically active. 19% respondents started taking more vitamin supplements (most commonly used are vitamin D, vitamin C and fish oil). 39.7% sought alternative therapies after being diagnosed with cancer. Younger people received significantly more offers to try non-traditional treatments and were significantly more interested in incantations, rituals and prayers compared to older respondents ($p < 0.05$). Conclusions: The risk of mortality from cancer was significantly increased by lifestyle risk factors such as smoking, infrequent porridge and frequent consumption of meat. Meanwhile, higher education, frequent consumption of fresh vegetables and fruits, and high physical activity reduced the risk of mortality from oncological disease. The vast majority of respondents improved their eating habits, adjusted their habits of vitamin consumption and physical activity, and gave up harmful habits after being diagnosed with cancer.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

POKYČIŲ PLAČIUOSE KT DIAGNOSTIKA IR JŲ SAŠAJOS SU KLINIKINIAIS DUOMENIMIS SERGANT SISTEMINE SKLEROZE

Pulmonary Abnormalities on CT Scans and Their Correlations with Clinical Data in Systemic Sclerosis

Rūta Pačinskaitė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Jurgita Zaveckienė

Santrauka: Darbo pavadinimas: Pokyčių plaučiuose KT diagnostika ir jų sąšajos su klinikiniais duomenimis sergant sisteminė skleroze. Darbo autorius: Rūta Pačinskaitė Darbo mokslinė vadovė: doc. dr. Jurgita Zaveckienė Darbo tikslas: Nustatyti, kokie pokyčiai vyrauja plaučiuose sergant sisteminė skleroze ir jų sąšajas su klinikiniais duomenimis. Tyrimo klausimai: 1. Ištirti KT diagnozuojamų su sisteminė skleroze susijusių pokyčių plaučiuose dažnį ir pobūdį. 2. Išanalizuoti tiriamųjų klinikinius ir instrumentinius kvėpavimo funkcijos tyrimų duomenis. 3. Įvertinti sąšajas tarp radiologinių radinių plaučiuose ir klinikinių, instrumentinių duomenų sergant sisteminė skleroze. Metodai: Retrospektyviai vertinti 2010–2020 metais LSMUL KK Reumatologijos klinikoje dėl SS gydytų pacientų duomenys. Įtraukimo į tyrimą kriterijai: nustatyta M34 diagnozė pagal TLK-10-AM diagnozių klasifikaciją ir krūtinės ląstos KT tyrimo aprašas. Neįtraukimo kriterijai: SS diagnozė nepatvirtinta; nėra KT tyrimo aprašo; gretutinė patologija, galinti sąlygoti IPL. Tiriamieji grupuoti pagal IPL požymius KT tyrime. Rezultatai: Nagrinėti 71 paciento duomenys. Krūtinės KT tyrimu 73% ($n=52$) tiriamųjų nustatyta IPL: NSIP (59%, $n=42$) ir IIP (14%, $n=10$). Dusuliu skundėsi 43 (60,6%), o bendru silpnumu 20 (28,2%) tiriamųjų. Plaučių restrikcija nustatyta 25 (38,5%), dujų difuzijos sutrikimas – 43 (86%), o hipertenzinė PA kraujotaka – 16 (22,5%) tiriamųjų. Nustatytas reikšmingas ryšys tarp IPL ir dusulio ($p=0,013$), hipertenzinės PA kraujotakos ($p=0,035$), mažesnių FVC ir DLCO procentinių rodiklių (atitinkamai $p=0,03$ ir $p=0,023$). Ryšio tarp IPL ir vyriškos lyties ($p=0,33$), restrikcinio tipo ir dujų difuzijos sutrikimų (atitinkamai $p=0,062$ ir $p=0,064$) nestebėta. Optimalūs atskaitos taškai KT patvirtintai IPL nustatyti yra FVC $< 86,5\%$ (jautrumas 64%, specifiškumas 79%) ir DLCO $< 41,5\%$ (jautrumas 56%, specifiškumas 86%). Išvados: 1. Krūtinės KT tyrimu IPL nustatyta 73% tiriamųjų

dažniausiai – NSIP), dažniausi KT radiniai yra fibrozė, trakcinės bronhektazės, „matinio stiklo“ zonos ir sustorėjusios tarpsiltelinės pertvaros. 2. Dusuliu skundėsi didžioji dalis tiriamųjų, kiti nusiskundimai (bendras silpnumas, skausmas krūtinėje, galvos svaigimas, palpitacija) buvo retesni. Dujų difuzijos sutrikimas tarp tiriamųjų nustatytas dažniau nei plaučių restrikcija ar hipertenzinė PA kraujotaka. 3. Dusulys ir hipertenzinė PA kraujotaka yra reikšmingai dažnesni, o plaučių funkcijos tyrimų rodikliai reikšmingai blogesni IPL grupėje. Optimalios ribinės su IPL pakitimais KT susijusios plaučių funkcijos tyrimų vertės yra FVC <86,5% ir DLCO <41,5%. Reikšmingo skirtumo tarp restrikcinio tipo ir dujų difuzijos sutrikimų dažnio normos ir IPL grupėse nenustatyta. Praktinės rekomendacijos: Tikslinga krūtinės ląstos KT atlikti ankstyvuojų sisteminės sklerozės ligos periodu. Rekomenduojame plaučių funkcijos tyrimus atlikti kasmet ir esant ligos paūmėjimams bei atkreipti dėmesį į rodiklius FVC<86,5% ir DLCO <41,5% kaip į galimą IPL indikatorių.

The title of Master's thesis: Pulmonary Abnormalities on CT Scans and Their Correlations with Clinical Data in Systemic Sclerosis. The author: Rūta Pačinskaitė. The Head of the thesis: doc. Jurgita Zaveckienė. Aim: To investigate the predominant lung changes in SS and their correlations with clinical data. Research questions: 1. To investigate the frequency and type of CT findings in the lungs related to systemic sclerosis. 2. To analyze the clinical and instrumental data of respiratory function of the subjects. 3. To evaluate the correlations between radiological findings in the lungs and clinical, instrumental data in systemic sclerosis. Methods: A retrospective study was conducted. Data of systemic sclerosis (SS) patients treated in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Rheumatology Clinic in 2010-2020 was analyzed. Inclusion criteria: diagnosis of M34 according to ICD-10-AM classification and description of thoracic computed tomography (CT) examination. Exclusion criteria: SS diagnosis not confirmed; no description of thoracic CT examination; comorbidity that can cause interstitial lung disease (ILD). Subjects were grouped according to the ILD features in the CT examination. Results: Data of 71 patients was analyzed. 73% (n=52) of subjects had ILD: 59% nonspecific interstitial pneumonia (n=42) and 14% usual interstitial pneumonia (n=10). 43 (60.6%) subjects complained of dyspnea and 20 (28.2%) experienced general weakness. Restrictive lung disease was detected in 25 (38.5%), impaired gas diffusion in 43 (86%), and hypertensive blood flow in pulmonary artery (PA) in 16 (22.5%) subjects. There was a significant association between ILD and dyspnea (p=0.013), hypertensive blood flow in PA (p = 0.035), and lower percentage values of FVC and DLCO (p=0.03 and p=0.023, respectively). No association was observed between ILD and male gender (p=0.33), restrictive lung disease, and impaired gas diffusion (p=0.062 and p=0.064, respectively). The optimal cut-off points for CT-confirmed ILD were FVC <86.5% (sensitivity 64%, specificity 79%) and DLCO <41.5% (sensitivity 56%, specificity 86%). Conclusions: 1. Chest CT examination revealed ILD in 73% of subjects (mostly NSIP), the most common CT findings were fibrosis, traction bronchiectasis, “ground-glass” opacities, and interlobular septal thickening. 2. The majority of subjects complained of dyspnea, other complaints (general weakness, chest pain, dizziness, palpitations) were less common. Gas diffusion disorder was found to be significantly more common among subjects than restrictive lung disease or hypertensive blood flow in PA. 3. Shortness of breath and hypertensive blood flow in PA are significantly more common in the ILD group along with significantly lower pulmonary function test results. The most optimal pulmonary function tests cut-off points for CT-confirmed ILD are FVC <86.5% and DLCO <41.5%. No significant difference was observed in the frequency of restrictive lung disease and gas diffusion disorder in the ILD and non-ILD groups. Recommendations: We advise performing CT in the early stage of systemic sclerosis. We recommend performing pulmonary function tests annually and in case of exacerbations and paying attention to the decrease of FVC <86.5% and DLCO <41.5% as possible indicators of ILD.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

SUNKIOS HIPONATREMIJOS KOREKCIJOS GREIČIO SAŠAJA SU IŠEITIMIS

Sodium Correction Rate and its Connection to Outcome in Severe Hyponatremia

Austėja Bernotaitė

Intensyviosios terapijos klinika

Mokslinis vadovas: Neringa Balčiūnienė

Santrauka: Tikslas: įvertinti pacientų, gydytų dėl sunkios hiponatremijos, korekcijos greičio sąsają su išėjimais. Uždaviniai: 1. Išsiaiškinti dažniausias sunkios hiponatremijos priežastis. 2. Išanalizuoti kokie tirpalai ir kokie korekcijos greičiai buvo naudojami sunkios hiponatremijos korekcijai. 3. Išnagrinėti sunkios hiponatremijos išėjimų sąsają su korekcijos greičiu. Tyrimo metodika: Atliktas retrospektyvinė ligos istorijų analizė. Tyrimo objektas – 49 pacientų, dėl sunkios hiponatremijos gydytų LSMU KK Neurochirurgijos intensyvios terapijos skyriuje, 2016 m.-2020 m. ligos istorijų duomenys. Duomenys sisteminti ir analizuoti naudojantis Microsoft Office Excel 2013 programa ir standartiniu statistikos paketu IBM SPSS 20.0 (angl. Statistical Package for the Social Sciences). Darbo rezultatai: išanalizuotos 44 pacientų istorijos, iš jų vyrų 11 (25 %) ir moterų 33 (75 %). Pacientų amžiaus vidurkis $63,91 \pm 14,5$. 54,5 % pacientų sunki hiponatremija nustatyta skubios pagalbos skyriuje, 45,5 % ji išsivystė jau stacionare. Dažniausios priežastys, sukėlusios sunkią hiponatremiją pacientams, buvo medikamentų vartojimas, ūmios neurokritinės būklės bei nežinomos priežastys. Sunkios hiponatremijos korekcijai buvo naudoti 3 % NaCl ir 10 % NaCl tirpalai. Korekcijos tirpalų greičiai buvo 3 % NaCl ≥ 50 ml/h, 3 % NaCl < 50 ml/h, 10 % NaCl ≥ 50 ml/h, 10 % NaCl < 50 ml/h. 34 (77,3 %) pacientams buvo skirtas 3 % NaCl 150 ml boliusas per 20 minučių. Na koncentracijos pokytis po 1 paros sunkios hiponatremijos korekcijos buvo minimalus 2 mmol/l, maksimalus 15 mmol/l, vidutinis pokytis $6,18 \pm 3$ mmol/l. Išgyveno 38 (86,4 %), mirė 6 (13,6 %) pacientai, o hipernatremija gydant sunkią hiponatremiją išsivystė 3 (6,8 %) pacientams. Pacientams, kuriems Na paros pokytis neviršijo 10 mmol/l ($n=27$, 61,4 %) mirštamumas buvo mažesnis ir jų gydymas NITS buvo trumpesnis. Išvados: Dažniausios priežastys, sukėlusios sunkią hiponatremiją pacientams, buvo medikamentų vartojimas, ūmios neurokritinės būklės bei dalis priežasčių liko neišdiferencijuotos. Korekcijai buvo naudoti 3 % NaCl ir 10 % NaCl tirpalai, jų greičiai buvo: 3 % NaCl ≥ 50 ml/h, 3 % NaCl < 50 ml/h, 10 % NaCl ≥ 50 ml/h, 10 % NaCl < 50 ml/h. Korekcijos greitis, atitinkantis klinikinių gairių rekomendacijas, yra susijęs su didesniu pacientų išgyvenamumu, mažesniu mirštamumu ir trumpesniu gydymu NITS.

Purpose: to investigate sodium correction rate and its connection to patient outcome in severe hyponatremia. Tasks: 1. To find out the most common causes of severe hyponatremia. 2. To analyse what types of saline was used and at which rate to treat severe hyponatremia. 3. To analyse the connection between sodium correction rate and patient outcomes. Methods and study participants: A retrospective research was carried out analyzing the data of the patients medical history. The object of the study is 49 patients medical history records who have been diagnosed with hyponatremia in Kaunas Neurosurgical Intensive care Clinic's department of Lithuanian University of Health Sciences from 2016 to 2020. All the data was structured and analyzed with Microsoft Office Excel 2013 and standartic statistical package IBM SPSS 20.0 (Statistical Package for the Social Sciences). Results: there were analysed 44 patients medical histories. There were 11 (25 %) men and 33 (75 %) women, their age were $63,91 \pm 14,5$. 54,5 % were admitted to hospital having severe hyponatremia and 45,5 % developed it in the ward. Most common causes of severe hyponatremia were medication usage, unknown reasons and acute neurocritical conditions. 3 % NaCl and 10 % NaCl salines were used to treat severe hyponatremia. 34 (77,3 %) patients got 3 % NaCl 150 ml bolus in 20 min. Saline correction rates were 3 % NaCl ≥ 50 ml/h, 3 % NaCl < 50 ml/h, 10 % NaCl ≥ 50 ml/h, 10 % NaCl < 50 ml/h. Sodium concentration change after 1 day of treatment were min 2, max 15, average being $6,18 \pm 3$ mmol/l. 38 (86,4 %) patient survived, 6 (13,6 %) patient died and 3 (6,8 %) developed hypernatremia. Patients, whose sodium correction didn't go more than 10 mmol/l ($n=27$, 61,4 %), mortality rate was lower and admission time in Neurosurgical Intensive care department was shorter. Conclusion: Most common causes for severe hyponatremia were medications, acute neurocritical conditions and unknow reasons. 3 % NaCl and 10 % NaCl salines were used to treat severe hyponatremia. Correction saline rates were 3 % NaCl ≥ 50 ml/h, 3 % NaCl < 50 ml/h, 10 % NaCl ≥ 50 ml/h, 10 % NaCl < 50 ml/h. Sodium correction according to the guidelines means better outcomes for patients, lower mortality rate and shorter admission time in ICU.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

VEIDINIO NERVO FUNKCIJOS SUTRIKIMO OFTALMOLOGINĖS KOMPLIKACIJOS IR JŲ GYDYMO GALIMYBĖS LSMUL KK AKIŲ LIGŲ KLINIKOJE

Ophthalmological Complications of Facial Nerve Dysfunction and Treatment Options in Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Department of Ophthalmology

Gabija Stankevičiūtė

Akių ligų klinika

Mokslinis vadovas: Goda Miniauskienė

Santrauka: Autorius: Gabija Stankevičiūtė Darbo pavadinimas: Veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologinės komplikacijos ir jų gydymo galimybės LSMUL KK Akių ligų klinikoje Tikslas: Išanalizuoti veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologines komplikacijas bei jų gydymo galimybes LSMUL KK Akių ligų klinikoje. Uždaviniai: 1. Nustatyti veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologines komplikacijas. 2. Įvertinti 2015-2019 metais LSMUL KK Akių ligų klinikoje dėl veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologinių komplikacijų gydytų pacientų oftalmologinius duomenis. 3. Išanalizuoti veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologinių komplikacijų gydymo būdus. 4. Įvertinti išėtis po veidinio nervo funkcijos sutrikimo oftalmologinių komplikacijų gydymo. Metodai ir tyrimo dalyviai: Atlikta retrospektyvinė 44 pacientų ambulatorinių kortelių analizė. Visi tiriamieji turėjo lagoftalmą dėl veidinio nervo funkcijos sutrikimo ir lankėsi LSMUL KK Akių ligų klinikoje nuo 2015-01-01 iki 2019-12-31. Pasirinktas reikšmingumo lygmuo $p < 0,05$. Rezultatai: Ištirti 44 pacientai (44 akys), iš jų 24 (54,5 proc.) vyrai ir 20 (45,5 proc.) moterų. Amžiaus vidurkis buvo $63,52 \pm 15,59$ m., mediana – 64 m. Nustatytas stiprus ryšys tarp etiologijos veiksnių ir amžiaus iki 60 metų pacientų grupėje ($r = 0,635$). Kartu su lagoftalmu nustatytos ir kitos periokulinės komplikacijos: apatinio voko ektropionas ($n=14$, 31,8 proc.), antakio ptozė ($n=1$, 2,3 proc.). Vidutinė trukmė nuo veidinio nervo funkcijos sutrikimo iki pirmo vizito buvo $64,2 \pm 139,0$ mėn., mediana – 12 mėn. Lagoftalmo išmatuotas dydžio vidurkis buvo $5,1 \pm 3,4$ mm, mediana 4,0 mm. Konservatyvus gydymas taikytas visiems pacientams, chirurginis - 22 (50,0 proc.) pacientams. Pažeistos pusės akies regos aštrumas, po taikyto konservatyvaus ir chirurginio gydymo: nepakito 33 (75,0 proc.), pagerėjo - 6 (13,6 proc.), pablogėjo - 5 (11,4 proc.) tiriamiesiems. Po konservatyvaus gydymo 5 (11,4 proc.) tiriamiesiems išliko dažymasis fluoresceinu (fl), ragenos opa nustatyta 1 (2,3 proc.) tiriamajam. Po chirurginio gydymo nei vienam tiriamajam ragena nebesidažė fl, ragenos opa buvo nustatyta 1 (2,3 proc.) tiriamajam. Išvados: 1. Be lagoftalmo, veidinio nervo funkcijos sutrikimo dažniausiai sukeliama komplikacija yra apatinio voko ektropionas (31,8 proc.), o dažniausi simptomai: akies sausėjimas (40,9 proc.) ir ašarojimas (18,2 proc.). Nustatytas stiprus ryšys tarp etiologijos veiksnių ir amžiaus iki 60 metų pacientų grupėje ($r = 0,635$). 2. Imtyje lagoftalmo dydžio vidurkis - $5,1 \pm 3,4$ mm, mediana - 4,0 mm, didžiąja dalimi pacientų rastas ragenos dažymasis fl (59,1 proc.) ar/ir ragenos opa (31,8 proc.), o pažeistos pusės akies regos aštrumas dažniausiai buvo 0,2-0,5 ($n=16$, 36,3 proc.). Laiko vidurkis nuo veidinio nervo funkcijos sutrikimo pradžios iki gydymo paskyrimo - $64,2 \pm 139,0$ mėn. 3. Gydant veidinio nervo paralyžiaus komplikacijas, visiems pacientams buvo paskirtas konservatyvus gydymas. Dažniausiai buvo skiriama drėkinantys akių lašai (97,7 proc.), tepalas akims (75,0 proc.). Pusei pacientų taikytas chirurginis gydymas, dažniausiai atlikta lateralinė blefarorafija (34,5 proc.) ir ektropiono plastika (11,4 proc.), rečiau – svarelis implantacija į viršutinį voką (4,5 proc.). Nuo veidinio nervo funkcijos sutrikimo pradžios chirurginis gydymas vidutiniškai buvo taikomas praėjus 61 ± 151 mėn. (mediana – 12 mėn.). 4. Po taikyto konservatyvaus ir chirurginio gydymo, 75 proc. pacientų regos aštrumas nepakito, 13,6 proc. pacientų – pagerėjo. Po konservatyvaus gydymo 5 (11,4 proc.) tiriamiesiems išliko dažymasis fl, o ragenos opa nustatyta tik 1 (2,3 proc.) tiriamajam. Po chirurginio gydymo nei vienam tiriamajam ragena nebesidažė fl, ragenos opa buvo nustatyta 1 (2,3 proc.) tiriamajam.

Author: Gabija Stankevičiūtė Title: Ophthalmological complications of facial nerve dysfunction and treatment options in Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Department of Ophthalmology. Aim of the study: To analyze ophthalmological complications of facial nerve dysfunction and treatment options in at Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Department of Ophthalmology. Objectives: 1. To identify ophthalmological complications of facial nerve dysfunction. 2. To evaluate ophthalmological data of patients with ophthalmological complications caused by facial nerve dysfunction, who were treated in at Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Department of Ophthalmology during 2015-2019. 3. To analyze treatment options of ophthalmological complications caused by facial nerve dysfunction. 4. To evaluate the outcomes after ophthalmological complications of facial nerve dysfunction treatment. Material and methods: Clinical records of patients ($n=44$) with lagophthalmos caused by facial nerve dysfunction, who visited ophthalmologist between 2015-01-01 - 2019-12-31, were reviewed retrospectively. Statistical analysis was performed by SPSS software, $p < 0.05$ was considered statistically significant. Results: 44 patients (44 eyes) were analyzed, of which 24 (54,5%) were men and 20 (45,5%) - women. The average age was $63,52 \pm 15,59$ years, median – 64 years. In the group of patients of age 60 years and less, was found a strong association between etiological factors and age ($r = 0,635$). Identified periocular complications of facial nerve dysfunction were: lower eyelid ectropion – 14 (31,8%), eyebrow ptosis - 1 (2,3%). The mean preoperative lagophthalmos was $5,1 \pm 3,4$ mm, median 4,0 mm. Patients underwent conservative and surgical treatment. The mean duration from facial nerve dysfunction to treatment was 64.2 ± 139.0 months, median - 12 months. Vision after conservative and surgical treatment didn't change for 33 (75,0%), got better – 6 (13,6%), got worse – 5 (11,4%) patients. After conservative treatment 5 (11.4%) patients had fluorescein staining of the cornea (fl), corneal ulcer was found in 1 (2.3%) patient. After surgical treatment, none of the subjects had corneal staining fl, corneal ulcer was found only in 1 (2.3%) patient. Conclusions: 1. Excluding lagophthalmos, the most common complication of facial nerve dysfunction is the lower eyelid ectropion (31.8%), and the most common symptoms are dry eye (40.9%) and epiphora (18.2%). In the group of

of patients of age 60 years and less, was found a strong association between etiological factors and age ($r=0,635$). 2. An average size of lagophthalmos is 5.1 ± 3.4 mm, median - 4.0 mm. The majority of patients had corneal staining fl (59.1%) and/or corneal ulcer (31.8%). Most common vision of affected side eye was - 0.2-0.5 (36,3%). The mean duration from facial nerve dysfunction to treatment was 64.2 ± 139.0 months, median - 12 months. 3. All patients with ophthalmological complications of facial nerve dysfunction were treated by using conservative methods, most common: moisturizing eye drops (97.7%), eye ointment (75.0%). Half of patients underwent surgical treatment: lateral blepharoraphy (34,5%), lower eyelid ectropion plasty (11,4%), weight implantation in the upper eyelid (4,5%). Mean duration from facial nerve dysfunction to surgical treatment was - 61 ± 151 months, median 12 months. 4. Data of vision after the conservative and surgical treatment revealed: vision of the eye in the affected side did not change in 75,0% of patients, improved - 13,6%. After conservative treatment, staining with fluorescein remained in 5 (11.4%) patients, and corneal ulcer was detected in only 1 (2.3%) patient. After surgical treatment, none of the patients had corneal staining with fluorescein, corneal ulcer was detected in 1 (2.3%) patient.

2021-05-14 (ETD sistemoje)

ŠIRDIES SUSTOJIMO UŽ LIGONINĖS RIBŲ DAŽNIO BEI GAIVINIMO REZULTATŲ KAUNO MIESTE SAŠAJOS SU MĖNULIO FAZE

*Relationship Between Lunar Cycle and Out of Hospital Cardiac Arrest Rate and Resuscitation Results in
Kaunas City*

Paulius Blažauskas

Skubiosios medicinos klinika

Mokslinis vadovas: Asta Krikščionaitienė

Santrauka: Tyrimo tikslas: išanalizuoti širdies sustojimo už ligonines ribų atvejų dažnį bei gaivinimo rezultatus ir jų sąsajas su mėnulio faze Kauno mieste 2018 m. Metodai ir tyrimo dalyviai: retrospektyviai analizuotos pacientų, kurie patyrė širdies sustojimą už ligoninės Kauno mieste, GMP kortelės ir iš jų stacionarizuotų į LSMUL KK ligos istorijos 2018 m. Mėnulio ciklas buvo suskirstytas į 8 lygias fazes po vidutiniškai 88,5 val. Koreliacijai tarp kintamųjų nustatyti remtasi Chi kvadrato (χ^2) kriterijumi, laisvės laipsnių skaičiumi (lls) bei statistiniu reikšmingumu (p). Statistinio reikšmingumo vertė buvo pasirinkta 0,05. Išvados: 1. Širdies sustojimo už ligoninės ribų dažnis buvo 87,4 atvejų 100 000 gyventojų. Širdies sustojimą dažniau patyrė vyrai nei moterys, pagrindinė priežastis – liga (širdinės kilmės mirtis) 84,1 proc. 2. Gyvi iš ligoninės išrašyti buvo 12,3 proc. pacientų, 30 d. žinomas išgyvenamumas buvo fiksuotas 9,5 proc. tiriamųjų. Geros neurologinės būklės buvo 42,8 proc. nuo visų išrašytų iš ligoninės. 3. Mėnulio fazė ir širdies sustojimo už ligoninės ribų rodikliai ir išeitis nei viename tiriamųjų pogrupyje neturėjo statistiškai reikšmingų sąsajų. Praktinės rekomendacijos 1. Toliau rinkti širdies sustojimo už ligoninės ribų atvejų duomenis pagal Utstein style kriterijus Kauno mieste. 2. Planuojant tyrimus atsižvelgti į koreguojamus su gaivimu susijusius veiksnius, kurių sąsajos su geresnėmis gaivinimo išeitimis moksliai įrodytos 3. Šviesti visuomenę, jog mėnulio fazės poveikis nėra reikšmingas širdies sustojimų dažniui bei išeitimams., o svarbūs pirmieji liudininko veiksmai.

Aim of the study: to investigate out of hospital cardiac arrest (OHCA) rate and resuscitation outcomes to relation of moon phase in Kaunas city in 2018. Material and methods: retrospective analysis of ambulance OHCA cases and outcomes after treatment in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics in 2018. Moon cycle was divided into 8 equal moon phases, which lasts for about 88,5 hours. For relationship evaluation there was used χ^2 criteria, degrees of Freedom and statistical significance (p value lower than 0,05). Results: In 2018 there was 252 OHCA cases in Kaunas city, 2018 m. 70,6 proc. was male and 29,4 proc. was female. There was statistically non-significant ($p>0,05$) relationship between moon phase and OHCA cases data elements (rate, age, sex, location, cause, bystander cardiopulmonary resuscitation, first monitored cardiac rhythm, a return of spontaneous circulation, damaged coronary arteries number, survival to discharge, survival at 30 days). Conclusions: 1. OHCA rate was 87,4 events per 100 000 inhabitants. OHCA was more common between males than females, main OHCA cause was disease (death of cardiac origin). 2. Survival at discharge was 12,3 proc., survival at 30 days rate was 9,5 proc. Good neurological outcome rate was 42,8 proc. at all discharged cases. 3. In this population, there was no significant difference in OHCA occurrence between different moon phases. Recommendations: 1. Collect OHCA Utstein- style based data in Kaunas city. 2. Take into account adjustable OHCA factors which are evidence based when developing further studies. 3. Educate the public that bystander action is more important factor during OHCA than moon phase.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MITYBOS IR GYVENIMO BŪDO ĮTAKA GERL IŠSIVYSTITI BEI VAISTŲ NUO REFLIUKSO ĮTAKA EROZINIAM EZOFAGITUI

The Impact of Nutritional and Lifestyle Habits on the Development of GERD and the Influence of Antireflux Medications Use on the Development of Erosive Esophagitis

Or Shemesh

Gastroenterologijos klinika
Mokslinis vadovas: Mindaugas Urba

Santrauka: The research was done by 6th-course medicine faculty-student Or Shemesh. 1.1 Title: The impact of nutritional habits and lifestyle on the development of GERD, and the relationship between antireflux medications and the development of erosive esophagitis Aim of the study: The study aims to evaluate the influence of diet and lifestyle on the development of GERD and to evaluate the prevalence of erosive esophagitis relationship between antireflux medications and the development of erosive esophagitis in the general population. 1.2 Objectives: 1. To evaluate the prevalence of GERD among gender and age groups in the general population. 2. To evaluate the influence of diet and on the development of GERD. 3. To evaluate the influence of lifestyle on the development of GERD. 4. To evaluate the prevalence of erosive esophagitis 5. To evaluate the influence of antireflux medications use on the development of erosive esophagitis. 1.3 Methodology: a case-control study that evaluates the influence of diet and lifestyle on the development of GERD. The first of the general population have filled in questionnaires about their diet habits and lifestyle. Diet habits included consumption of caffeine, alcohol, soft drinks, take away food (fatty and oily food), spicy food and chocolate. The lifestyle aspect focused on smoking, BMI and sleep regime (time of last meal before going to sleep). Another part of the study focused on the second group of subjects in whom GERD was previously diagnosed and endoscopic examination of the upper GI tract was done. This group was evaluated for the development of erosive esophagitis based on gender and antireflux medications use. 1.4 Results and conclusions: the prevalence of GERD in the general population is relatively high with 16.4% this result is approved by researches previously done on the general population in Europe. There is no statistically significant difference between gender nor age groups in the development of GERD and its symptoms. This research has found that lifestyle has a bigger contribution to the development of GERD and its symptoms than diet does. The prevalence of erosive esophagitis among GERD patients was found to be 40% with no difference between genders and use of medications.

Gastroezofaginio reflukso liga (GERL) – itin dažnas virškinamojo trakto sutrikimas, pasireiškiantis net 50% populiacijos Vakarų šalyse. Žinant, kad GERL yra viena iš vyraujančių virškinamojo trakto ligų vakarietiškoje visuomenėje, šiame tyrime siekiama daugiau dėmesio skirti ryšiui tarp GERL ir mitybos bei jos įpročių, gyvenimo būdo, taip pat rūgštingumą mažinančių vaistų poveikiui erozinio ezofagito, kaip gastroezofaginio reflukso komplikacijos, vystymuisi. Tikslai: 1. Įvertinti GERL paplitimą tarp skirtingos lyties ir amžiaus grupių bendroje populiacijoje. 2. Įvertinti mitybos įtaką GERL vystymuisi. 3. Įvertinti gyvenimo būdo įtaką GERL vystymuisi. 4. Nustatyti erozinio ezofagito paplitimą. 5. Įvertinti rūgštingumą mažinančių vaistų vartojimo ryšį su erozinio ezofagito vystymusi.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PIRMINĖS ASMENS SVEIKATOS PRIEŽIŪROS DARBUOTOJŲ GYVENIMO KOKYBĖS IR DARBO APLINKOS VERTINIMAS

The Evaluation of Quality of Life and Workplace Environment of Primary Healthcare Workers

Emilija Laugalytė

Šeimos medicinos klinika

Mokslinis vadovas: Ida Liseckienė

Santrauka: Autorius: Emilija Laugalytė. Darbo pavadinimas: Pirminės asmens sveikatos priežiūros darbuotojų gyvenimo kokybės ir darbo aplinkos vertinimas. Tyrimo tikslas: Įvertinti pirminės asmens sveikatos priežiūros darbuotojų gyvenimo kokybę ir darbo aplinką. Tyrimo uždaviniai: 1. Įvertinti pirminės asmens sveikatos priežiūros darbuotojų gyvenimo kokybę. 2. Remiantis tiriamųjų nuomone įvertinti darbo aplinką. 3. Palyginti pirminės asmens sveikatos priežiūros darbuotojų gyvenimo kokybės ir darbo aplinkos vertinimą atsižvelgiant į sociodemografinius duomenis (lytį, amžių, išsilavinimą, užimamas pareigas, šeiminę padėtį, darbo stažą klinikoje). 4. Nustatyti, kaip darbo aplinka veikia darbuotojų gyvenimo kokybę. Tiriamieji ir metodai: Tyrimas atliktas LSMUL KK Šeimos medicinos klinikoje naudojant anoniminę anketinę apklausą. Apklausti 79 LSMUL KK Šeimos medicinos klinikos darbuotojai, sutikę dalyvauti tyrime. Tiriamieji supažindinti su tyrimo tikslu, eiga bei uždaviniais, užtikrintas dalyvavusiųjų konfidencialumas. Apklausą sudarė gyvenimo kokybės vertinimo SF-36 ir darbo aplinkos vertinimo klausimynai. Rezultatai buvo vertinami balais. Gyvenimo kokybės klausimynu buvo tiriamos aštuonios gyvenimo sritys, kurios buvo vertinamos balais nuo 0-100. Šios sritys apjungtos į du sudėtinius rodiklius – fizinės ir psichinės sveikatos, kurie atspindi atitinkamų sričių balų vidurkius. Aukštesnis balas atspindi geresnę gyvenimo kokybę. Darbo aplinka buvo vertinama tiriant keturias kategorijas. Kiekvienoje kategorijoje tiriamieji galėjo surinkti 10 balų, iš viso – 40. Surinktas balų skaičius nurodo bendrą organizacijos aplinkos pritaikymo būklę, sritis, kuriose reikia imtis priemonių, intervencijų siekiant gerinti įstaigos veiklą. Tyrimo rezultatai: Didžiąją dalį respondentų sudarė moterys (83,5 proc.). Tiriamųjų amžius svyravo nuo 24-66 metų, amžiaus vidurkis 34,35 (SD 12,91), 39,2 proc. apklaustųjų sudarė iki 25 metų amžiaus žmonės. Dauguma apklaustųjų (83,5 proc.) turėjo aukštąjį universitetinį išsilavinimą. Gydytojai rezidentai sudarė 44 proc. tiriamosios imties. Vertinant respondentų sveikatos pokytį per vienerius metus, daugiau nei puse (65 proc.) darbuotojų atsakė, kad jų sveikata panaši kaip ir buvo prieš metus. Tiriant, ar dėl fizinės sveikatos kilo problemų darbinėje veikloje per paskutines keturias savaites 12,7 proc. darbuotojų išsakė, kad fizinė sveikata turėjo įtakos produktyvumui – jie atliko mažiau darbų negu buvo norima. Beveik penktadalis (19 proc.) respondentų, nurodė, jog dėl emocinės sveikatos, atliko mažiau negu norėjo, neatliko darbo ar kitų užduočių taip rūpestingai kaip įprastai. 43 proc. tiriamųjų nurodė kartais jaučiantys nuovargį. Bendra darbuotojų fizinė sveikata įvertinta 85,6 balais, psichinė sveikata kiek mažiau – 75,7 balais. Apžvelgiant atskiras sritis buvo nustatyta, jog iš fizinės sveikatos sričių prasčiausiai vertinta darbuotojų bendra sveikata (68,2 balai), iš psichinės sveikatos sričių – energingumas, gyvybingumas (64,9 balai) bei emocinė būklė (72,3 balai). Įvertinus aplinkos vertinimo balų vidurkį, pastebėta, kad darbuotojai geriausiai balais įvertino darbovietės komandinį darbą (vidurkis – 6,9 balai) ir vadybos sektorių (vidurkis – 6,7 balai). Bendrasis įstaigos aplinkos vertinimo vidurkis – 24,4 iš galimų 40 balų. Išvados: LSMUL KK Šeimos medicinos klinikos darbuotojų fizinės sveikatos gyvenimo kokybės rodiklis yra aukštesnis nei psichinės. Darbo aplinka vertinta vidutiniškai. Nei viena vertinta kategorija nesurinko aukščiausio balo. Išsilavinimas bei darbo stažas turi įtakos vertintoms darbuotojų gyvenimo kokybės sritims ($p < 0,05$). Darbo aplinką geriau vertino jaunesni, aukštesnį išsilavinimą bei trumpesnį darbo stažą turintys darbuotojai, gydytojai rezidentai ($p < 0,05$). Gyvenimo kokybės psichikos sveikatos sričių vertinimai tiesiogiai koreliuoja su darbo aplinkos sričių vertinimais. Rekomendacijos: Rekomenduojama atlikti daugiau tyrimų, kuriais būtų siekiama įvertinti darbo aplinką. Įvertinus įstaigos darbo aplinkos blogąsias puses galima imtis konkrečių veiksmų siekiant gerinti darbuotojų bendrą sveikatą, gyvenimo kokybę. Tinkamai pritaikius aplinką didėtų darbuotojų pasitenkinimas, didinamas darbingumas, darbo našumas bei gerėtų kolegų tarpusavio ryšiai. Taip pat reikalingi mokymai vadovams, kurių metu būtų suteikiama informacijos apie darbo aplinkos gerinimo būdus, palankios sveikatai darbo aplinkos užtikrinimą. Rekomenduojama atlikti daugiau ir didesnės imties tyrimų, kuriais būtų siekiama įvertinti asmens sveikatos priežiūros darbuotojų gyvenimo kokybę ir darbo sąlygas, jų sąsajas.

Author: Emilija Laugalytė. Title: The Evaluation of Quality of Life and Workplace Environment of Primary Healthcare Workers. Aim of study: To estimate primary healthcare workers quality of life and workplace environment. Tasks: 1. Assess the quality of life of primary healthcare workers. 2. Evaluate the working environment based on the opinions of the respondents. 3. Compare primary healthcare worker's quality of life and work environment assessment considering their sociodemographic data (gender, age, education, occupation, marital status, work experience in the clinic). 4. Determine,

how the workplace environment influences employees' quality of life. Participants and methods: An anonymous questionnaire was carried out in the Family Medicine Clinic of Lithuanian university of health sciences. 79 employees of the healthcare institution who agreed to participate in the study were interviewed. The subjects were informed about the aim, process, and objectives of the study. The confidentiality of the participants was ensured. The survey was composed of the quality-of-life assessment questionnaire SF-36 and the workplace environment assessment questions. The SF-36 questionnaire covered eight areas of life, which were scored from 0-100. These areas were combined into two composite indicators, physical and mental health, which reflect the average scores of the different domains. A higher score reflects a better quality of life. The workplace environment was examined considering four categories. In each category, respondents could score 10 points for a total of 40. The number of scores indicates the overall state of workplace environment and the areas where measures and interventions are needed to improve the organization's performance. Results: The majority of respondents were women (83.5%). The age of the respondents ranged from 24-66 years, with a mean age of 34.35 (SD 12.91), 39.4% of the respondents were 25 years old or younger. Most of the respondents (83.5%) had a university degree. Resident doctors accounted for 44% of the sample. In terms of the change in the respondents' health over one year, more than half (65%) of the workers said that their health was similar to the year before. When asked whether physical health had caused problems at work in the last four weeks, 12.7% of workers said that physical health had affected their productivity, as they had done less work than they wanted to. Almost a fifth (19%) of respondents reported that their emotional health had an impact on their daily activities - they did less work than they wanted to or did not do their work or other tasks as carefully as they usually do. 43% of respondents reported feeling tired sometimes. The overall physical health of the workers was rated at 85.6, while mental health was rated slightly lower at 75.7. Looking at the individual areas, it was found that the lowest scores for physical health were of general health (68.2), and for mental health - energy, vitality (64.9) as well as the emotional state (72.3). The average score of the environmental assessment questionnaire showed that employees gave the highest scores to teamwork in the workplace (average score 6.9) and to workplace management (average score 6.7). The overall average score for the environment of the organisation was 24.4 out of a possible 40 points. Conclusion: The interviewed primary healthcare workers had a higher score evaluating physical health than mental health. The work environment was rated moderate. None of the categories scored highest. Education and length of service have an impact on the quality of life ($p < 0.05$). Younger workers, those with higher education and shorter work experience, and resident doctors rated the working environment higher ($p < 0.05$). Ratings of quality of life in mental health domains correlate directly with ratings of work environment domains. Recommendations: It is recommended to perform more studies to evaluate the workplace environment. By assessing the establishment's poor aspects of working environment, specific actions can be taken to improve the overall health and quality of life of the employees. A properly adapted environment would increase staff satisfaction, improve overall performance, productivity, and relations between colleagues. Training is needed to provide managers with information on how to improve the working environment to ensure optimal working conditions. Also, more, and larger sample surveys are recommended to assess the quality of life and work environment conditions of healthcare workers and the associations between them.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

KRAUJAVIMAS IŠ APATINIO VIRŠKINAMOJO TRAKTO - RADIOLOGINĖ DIAGNOSTIKA IR ENDOVASKULINIS GYDYMAS

Lower Gastrointestinal Bleeding - Radiological Diagnosis and Endovascular Treatment

Ayal Zach

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Rytis Stasys Kaupas

Santrauka: Ūminis apatinio virškinimo trakto dalies kraujavimas daugelio gydytojų nuomone yra sunki būklė, turinti didelę mirtingumo riziką, didėjant vyresnio amžiaus gyventojų skaičiui. Pastaraisiais dešimtmečiais buvo sukurtos saugios ir veiksmingos endovaskulinio gydymo galimybės, ypač transkateterinės arterijos embolizacijos procedūra, siekiant sumažinti mirtingumą dėl apatinio virškinimo trakto dalies kraujavimo. Naujausi tyrimai parodė, kad mikrovamzdinės embolizacijos procedūra yra susijusi su mažesne pagrindinių komplikacijų rizika, trumpesne hospitalizacijos trukme ir greitesniu paciento būklės atstatymu. Šiuo darbu siekiama iširti diagnostikos metodus ir endovaskulinius gydymo būdus bei palyginti šiuos metodus, atsižvelgiant į lokalizaciją ir etiologiją.

Acute lower gastrointestinal bleeding (LGIB) is considered by many clinicians as severe condition with high risk of mortality with growing prevalence in the elderly population. In the past decades safe and effective endovascular treatment options, in particular transcatheter arterial embolization procedure, were developed to lower mortality as result of lower gastrointestinal bleeding. Most recent studies have shown that microcoil embolization procedure is associated with smaller risk for major complications, shorter hospitalization length, and quicker restoration of patient's status to normal. This work is aimed to explore diagnostic methods and endovascular treatments and comparison of these methods depending on localization and etiology of LGIB

2021-06-14 (ETD sistemoje)

DNR METILTRANSFERAZĖS DNMT1 SEKOS VARIANTAI RS2228611, RS2228612 IR JŲ REIKŠMĖ KRŪTIES VĖŽIO PATOMORFOLOGINĖMS CHARAKTERISTIKOMS IR PACIENTŲ PROGNOZEI.

DNA Sequence Variations rs2228611 and rs2228612 in DNA Methyltransferases DNMT1 and their Effect on Breast Cancer Pathomorphological Characteristics and Patient Prognosis

Dor Monosevich

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Rasa Ugenskienė

Santrauka: The aim of the research is to identify DNA sequence variation in DNMT1 and their effect on tumor phenotype and breast cancer patient prognosis. Polymerase chain reaction (PCR) was performed for gene amplification, then the amplicons were digested using restriction mix containing different endonucleases. All the PCR-RFLP products were separated using agarose gel electrophoresis. The statistical data analysis was performed with SPSS program. In DNMT1 (rs2228611) polymorphism patients with AG and GG genotype had lower probability of tumor vascular infiltration. In DNMT1 (rs2228612) polymorphism the association between G allele and lymph node status was observed. The non-carriers of G allele were more likely to have positive lymph nodes than the carriers of G allele. None of the polymorphisms showed any significant association with overall survival, progression-free survival and metastasis-free survival.

Tyrimo tikslas yra nustatyti DNMT1 sekos variantus ir jų poveikį naviko fenotipui ir krūties vėžio paciento prognozei. Genų amplifikacija atlikta polimerazės grandininė reakcija (PGR), o polimorfizmai tirti taikant restrikcinių fragmenų ilgio polimorfizmo (RFLP) analizės metodiką. Visi PCR-RFLP produktai buvo atskirti naudojant agarozės gelio elektroforezę. Statistinė duomenų analizė atlikta taikant SPSS paketą. DNMT1 (rs2228611) polimorfizmo AG ir GG genotipo pacientams buvo mažesnė naviko kraujagyslių infiltracijos tikimybė. Nustatytas DNMT1 (rs2228612) G alelio ryšys su sritinių limfmazgių būkle. Pacientams be G alelio dažniau buvo nustatyti teigiami limfmazgiai palyginus su G alelį turinčiais pacientais. Nei vienas iš polimorfizmų neparodė statistiškai reikšmingo ryšio su bendru išgyvenamumu, išgyvenimu be ligos progresavimo ir išgyvenamumu be metastazių.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

**KARŠČIO ŠOKO BALTYMUS KODUOJANČIO GENO HSPA1A RS1043618 AND RS562047
POLIMORFIZMŲ TYRIMAS IR JŲ PROGNOSTINĖS VERTĖS ANALIZĖ SERGANTIEMS
KRŪTIES VĖŽIU**

Heat Shock Protein Coding Gene HSPA1A rs1043618 and rs562047 Polymorphism Analysis and the Assessment of their Prognostic Value in Breast Cancer Patients

Zahi Revivo

Onkologijos ir hematologijos klinika
Mokslinis vadovas: Rasa Ugenskienė

Santrauka: This is a retrospective study, analyzing the effect of HSPA1A rs1043618 and rs562047 polymorphism, on breast cancer phenotype and the course of the disease

Tai retroprospektyvi studija, analizuojanti HSPA1A rs1043618 and rs562047 polimorfizmų įtaką krūties vėžio fenotipui ir ligos eigai

2021-06-14 (ETD sistemoje)

KRAUJAVIMAS IŠ APATINIO VIRŠKINAMOJO TRAKTO - RADIOLOGINĖ DIAGNOSTIKA IR ENDOVASKULINIS GYDYMAS

Lower Gastrointestinal Bleeding - Radiological Diagnosis and Endovascular Treatment

Kamilė Počepavičiūtė

Radiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Laima Dobrovolskienė

Santrauka: Ūminis apatinio virškinimo trakto dalies kraujavimas daugelio gydytojų nuomone yra sunki būklė, turinti didelę mirtingumo riziką, didėjant vyresnio amžiaus gyventojų skaičiui. Pastaraisiais dešimtmečiais buvo sukurtos saugios ir veiksmingos endovaskulinio gydymo galimybės, ypač transkateterinės arterijos embolizacijos procedūra, siekiant sumažinti mirtingumą dėl apatinio virškinimo trakto dalies kraujavimo. Naujausi tyrimai parodė, kad mikrovamzdinės embolizacijos procedūra yra susijusi su mažesne pagrindinių komplikacijų rizika, trumpesne hospitalizacijos trukme ir greitesniu paciento būklės atstatymu. Šiuo darbu siekiama ištirti diagnostikos metodus ir endovaskulinius gydymo būdus bei palyginti šiuos metodus, atsižvelgiant į lokalizaciją ir etiologiją.

Acute lower gastrointestinal bleeding (LGIB) is considered by many clinicians as severe condition with high risk of mortality with growing prevalence in the elderly population. In the past decades safe and effective endovascular treatment options, in particular transcatheter arterial embolization procedure, were developed to lower mortality as result of lower gastrointestinal bleeding. Most recent studies have shown that microcoil embolization procedure is associated with smaller risk for major complications, shorter hospitalization length, and quicker restoration of patient's status to normal. This work is aimed to explore diagnostic methods and endovascular treatments and comparison of these methods depending on localization and etiology of LGIB

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GLIUTATION-S-TRANSFERAZĖS POLIMORFIZMŲ GENETINIAI VARIANTAI IR JŲ REIKŠMĖ GIMDOS KAKLELIO VĖŽIU SERGANČIŲ PACIENČIŲ LIGAI IR PROGNOZEI

The Investigation of Associations between Glutathione-S-Transferase Gene Polymorphisms and Cervical Cancer Prognosis

Kamilė Matlašaitytė

Onkologijos ir hematologijos klinika

Mokslinis vadovas: Rasa Ugenskienė

Santrauka: Background: Cervical cancer is one of the most common cancers among woman worldwide. Literature reviews suggest that specific genetic variants in genes could be responsible for increased diseases susceptibility and could modify the course of disease. Glutathione-S-Transferase is a detoxifying enzyme protecting the human cell. Therefore, the aim of this work was to identify genetic polymorphisms GSTM1 null and GSTT1 null and cervical cancer clinicopathological characteristics together with disease progression. Aim of research: Glutathione-S-Transferase polymorphisms and their prognostic value in cervical cancer patients. Objectives: to analyze the distribution of GSTT1 and GSTM1 null genotypes, to determine the associations between DNA variants and tumor clinicopathological features, to assess the relationship between the genetic variants and cervical cancer prognosis. Methods: Our study involved 172 cervical cancer patients. Multiplex PCR was used to detect GSTM1 and GSTT1. Relationships between genotypes and cervical cancer clinicopathological features were estimated by Pearson's Chi-square test. Estimation of odds ratios correlating null genotypes with clinicopathological features was done by Logistic regression analysis. Survival and prognosis were estimated by Kaplan-Meier and Cox Regression methods. Results and conclusion: 1. The distribution of studied genotypes was as follows: GSTM1 null - 44.1%, GSTT1 null – 6.9%, GSTM1 null and GSTT1 null – 6.4%, others – 42.6%. 2. Carriers of combined GSTT1 null and GSTM1 null had a significant correlation with the fact of cervical cancer progression. No other significant relations with clinicopathological features of cervical cancer were found. 3. There were no significant relationships between GSTM1 and GSTT1 variants and patients' OS and PFS in survival analysis. Further analyses on larger sample size are required to manifest these findings.

Pagrindai: Gimdos kaklelio vėžys yra antras dažniausias vėžys tarp moterų. Literatūros duomenimis specifiniai genetiniai variantai mūsų genuose gali būti atsakingi už padidėjusią riziką sirgti tam tikromis ligomis ir net įtakoti ligos eigą. Glutathiono-S-transferazė, kuri yra detoksikuojantis fermentas, apsaugantis žmogaus ląsteles ir DNR, gali įtakoti onkologinių susirgimų riziką. Tyrimo metu siekėme nustatyti gimdos kaklelio vėžiu sergančių pacientų genetinius polimorfizmus GSTM1 nulis ir GSTT1 nulis bei šių mutacijų sąsajas su klinikopatologinėmis savybėmis ir ligos prognoze. Tyrimo tikslas: Glutathiono-S-transferazės polimorfizmai ir jų prognozinė vertė gimdos kaklelio vėžiu sergantiems pacientams: Išanalizuoti GSTT1 ir GSTM1 nulinių genotipų pasiskirstymą, nustatyti sąsajas tarp DNR variantų ir naviko klinikopatologinių požymių, įvertinti ryšį tarp genetinių variantų ir gimdos kaklelio vėžio prognozės. Metodai: Mūsų tyrime dalyvavo 172 gimdos kaklelio vėžiu sergančios pacientės. Dauginis PGR buvo naudojamas GSTM1 ir GSTT1 genotipų nustatymui. Sąsajos tarp genotipų ir gimdos kaklelio vėžio klinikopatologinių ypatybių buvo įvertintas atlikus Pearson Chi kvadrato testą. Nulinių genotipų koreliacijos su klinikopatologinėmis ypatybėmis ir prognozės koeficientų įvertinimas buvo atliktas taikant logistinės regresijos analizę. Išgyvenamumas ir prognozė buvo įvertinti su Kaplan-Meier ir Cox regresijos metodais. Rezultatai ir išvada: 1. Tiriamų genotipų pasiskirstymas buvo toks: GSTM1 nulinis – 44.1%, GSTT1 nulinis – 6.9%, GSTM1 ir GSTT1 nulinis – 6.4%, kiti – 42.6%. 2. Derinio GSTT1 nulis ir GSTM1 nulis nešėjai turėjo reikšmingą koreliaciją su gimdos kaklelio vėžio progresavimo faktorium. Jokių kitų reikšmingų ryšių su klinikopatologiniais gimdos kaklelio vėžio požymiais nerasta. 3. Išgyvenamumo analizėje nebuvo reikšmingų sąsajų tarp GSTM1 ir GSTT1 variantų bei pacientų OS ir PFS. Norint parodyti šias išvadas, reikia toliau analizuoti didesnę imties dydį.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

IMUNOHEMATOLOGINIŲ TYRIMŲ REIŠMĖ DIAGNOZUOJANT AUTOIMUNINES HEMOLIZINES ANEMIJAS

The Significance of Immunohematological Tests in the Diagnosis of Autoimmune Hemolytic Anemia

Vaida Mickutė

Laboratorinės medicinos klinika
Mokslinis vadovas: Erika Skrodenienė

Santrauka: Darbo autorius: Vaida Mickutė Darbo pavadinimas: Imunohematologinių tyrimų reikšmė diagnozuojant autoimunines hemolizines anemijas. Darbo tikslas: Įvertinti imunohematologinių tyrimų reikšmę diagnozuojant autoimunines hemolizines anemijas. Darbo uždaviniai: 1. Nustatyti antikūnų prieš eritrocitų antigenus, sukeliančių autoimunines hemolizines anemijas, klasių dažnį ir jų ryšį su lytimi ir amžiumi. 2. Nustatyti reaktyvaus eliuato ir eliuate identifikuotų autoantikūnų dažnio skirtumus tarp lyčių ir amžiaus, pacientams, sergantiems autoimune hemolizine anemija. 3. Įvertinti antikūnų prieš eritrocitų antigenus klasių ir bendro kraujo bei biocheminių rodiklių sąsajas. Tyrimo medžiaga ir metodai: Retrogradiškai nagrinėti pacientų, gydytų 2014–2020 metais Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninėje Kauno klinikų skyriuose, kuriems buvo įtariama hemolizinė anemija, laboratorinių tyrimų rezultatų duomenys. Į tyrimą buvo įtrauktas 81 pacientas (31 vyras, 50 moterų), kuriems nustatyta sumažėjusi hemoglobino koncentracija, sumažėjęs eritrocitų skaičius ir nustatytas teigiamas tiesioginis antiglobulino tyrimas. Pacientų amžius buvo nuo 18 iki 97 metų, vidurkis 65,05 (SN=18,98) metai. Pacientams buvo atliktas bendras kraujo tyrimas, biocheminiai hemolizės žymenų tyrimai (haptoglobinas, bendras bilirubinas, tiesioginis bilirubinas, laktatdehidrogenazė) ir imunohematologiniai tyrimai (tiesioginis antiglobulino tyrimas, IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antikūnų ant eritrocitų nustatymas tiesioginiu antiglobulinu tyrimu, antikūnų esančių ant eritrocitų atskyrimas (eliucija), antikūnų nustatymas eliuate atliekant netiesioginį antiglobulino tyrimą ir antikūnų eliuate identifikavimas). Statistinė duomenų analizė buvo atlikta naudojant statistinį duomenų paketą IBM SPSS Statistics 25.0 versiją (IBM Corporation, JAV). Statistiniam patikimumui nustatyti buvo pasirinktas reikšmingumo lygmuo $p < 0,05$. Tyrimo rezultatai: IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antikūnų ant eritrocitų nustatymas tiesioginiu antiglobulinu tyrimu, buvo atliktas 29 pacientams. IgG klasės antikūnai buvo nustatyti visiems tirtiems pacientams 100 proc., C3d - 41,4 proc., tik IgG - 58,6 proc. pacientų. Antikūnų bei jų derinių dažnis tarp lyčių ir amžiaus reikšmingai nesiskyrė. Eliucija buvo atlikta 70,4 proc. pacientų, reaktyvus eliuatas nustatytas 50,9 proc. tirtų pacientų. 29 pacientams antikūnai buvo nustatyti eliuate atliekant netiesioginį antiglobulino tyrimą. 75,9 proc. pacientų buvo nustatyti antikūnai prieš visus 26 tirtus eritrocitų antigenus. Antikūnai prieš Cw antigeną buvo nustatyti daugiausiai – 96,6 proc. Bendro kraujo tyrimo eritrocitų rodiklių sąsajų su IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antikūnų klasėmis nenustatyta. Bendro bilirubino ir tiesioginio bilirubino koncentracijų medianos reikšmingai skyrėsi tarp antikūnų klasių. Didžiausios koncentracijų medianos buvo nustatytos esant antikūnams IgG ir C3d, mažiausios nustatytos tik IgG nustatytiems pacientams. Išvados: 1. IgG klasės antikūnai buvo nustatyti visiems tyrime dalyvavusiems pacientams (100 proc.), toliau sekė C3d (41,4 proc.). Vertinant antikūnų klasių derinius tik IgG klasės antikūnai buvo nustatyti 58,6 proc. pacientų, IgG + C3d 27,6 proc. pacientų. Antikūnų klasių dažnis tarp lyčių nesiskyrė. Pacientų, kuriems nustatyti skirtingų klasių antikūnai, amžius nesiskyrė. 2. Reaktyvus eliuatas buvo nustatytas 50,9 proc. tirtų pacientų su autoimune hemolizine anemija. Eliuate vienodai dažnai buvo nustatyti antikūnai prieš visų klasių eritrocitų antigenus. Reaktyvaus eliuato ir eliuate identifikuotų antikūnų dažnis tarp vyrų ir moterų nesiskyrė. Reaktyvus eliuatas buvo nustatytas jaunesniems pacientams, dažniau jaunos moterims. 3. Sąsajų tarp antikūnų prieš eritrocitų antigenus klasių ir bendro kraujo rodiklių nenustatyta. Vertinant biocheminius hemolizės žymenis nustatytos didžiausios bendro ir tiesioginio bilirubino koncentracijos pacientams su IgG ir C3d antikūnų deriniu.

Author: Vaida Mickutė The title of the study: The Significance of Immunohematological Tests in the Diagnosis of Autoimmune Hemolytic Anemias. The aim of the study: To evaluate the significance of immunohematological tests in the diagnosis of autoimmune hemolytic anemias. Objectives: 1. To determine the frequency of antibodies against erythrocyte antigen classes causing autoimmune hemolytic anemias and their relationship with gender and age. 2. To determine the frequency of gender and age differences of the reactive eluate and the autoantibodies detected in the eluate in patients with autoimmune hemolytic anemia. 3. To evaluate the relationship between the class of antibodies against erythrocyte antigens and complete blood and biochemical markers. Material and methods of the study: The data of laboratory test results of patients treated in Kaunas Clinic wards of the Lithuanian University of Health Sciences hospital in 2014–2020 years, with suspected hemolytic anemia, were retrogradely analyzed. The study included 81 patients (31 males, 50 females) with decreased hemoglobin, low erythrocyte counts and a positive direct antiglobulin test. Patients age was from 18 to 97 years, mean of age 65.05 (SD=18.98) years. The median age 70 years. Was performed complete blood count, biochemical hemolysis markers tests (haptoglobin, total bilirubin, direct bilirubin, lactate dehydrogenase) and immunohematological tests (direct antiglobulin test, IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antibodies detection on erythrocytes by direct antiglobulin test, separation

(elution) of antibodies from erythrocytes, detection of antibodies in the eluate by indirect antiglobulin test and identification of antibodies in the eluate). Statistical analysis was performed using the statistical data package IBM SPSS Statistics version 25.0 (IBM Corporation, USA). A significance level of $p < 0.05$ was chosen to determine statistical reliability. Results: Detection of IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antibodies on erythrocytes by direct antiglobulin test was performed in 29 patients. IgG class antibodies were detected at 100 percent, C3d - 41.4 percent, only IgG - 58.6 percent. Elution was performed 70.4 percent in patients, reactive eluate was found 50.9 percent. In 29 patients antibodies were detected in the eluate by indirect antiglobulin test. 75.9 percent patients were detected antibodies to all 26 erythrocyte antigens tested. Antibodies to the Cw antigen detected the most - 96.6 percent. The frequency of identified antibodies did not differ between men and women. No interfaces was found with IgG, IgA, IgM, C3c, C3d antibody classes in complete blood test. The medians of total bilirubin and direct bilirubin concentrations differed significantly between antibody classes. The highest was with IgG and C3d antibodies, and the lowest - with only IgG. Conclusions: 1. IgG antibodies were detected in all patients - 100 percent, follow by C3d - 41.4 percent. Evaluating combinations of antibody classes, only IgG class antibodies were detected in 58.6 percent. patients, IgG + C3d - 27.6 percent. The frequency of antibody classes did not differ between gender. Was no difference in the age of the patients with different classes of antibodies. 2. The reactive eluate was determined 50.9 percent in patients with autoimmune hemolytic anemia. Antibodies to all classes of erythrocyte antigens were equally frequently detected in the eluate. The frequency of reactive eluate and antibodies identified in the eluate did not differ between men and women. The reactive eluate was found in younger patients, more often in young women. 3. No association was found between antibody classes to erythrocyte antigens and complete blood counts. Biochemical markers of hemolysis revealed the highest total and direct bilirubin concentrations in patients with a combination of IgG and C3d antibodies.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

IKIOPERACINĖ ANEMIJA KAIP RIZIKOS FAKTORIUS KOLOPROKTOLOGINIO VĖŽIO OPERACIJŲ KOMPLIKACIJOMS: LYGINAMOJI 2013 M. IR 2020 M. DUOMENŲ ANALIZĖ

Preoperative Anaemia as a Risk Factor for Complications in Colorectal Cancer Surgery: Comparative Data Analysis, 2020 vs 2013

Eglė Glumbakaitė

Anesteziologijos klinika

Mokslinis vadovas: Jūratė Gudaitytė

Santrauka: Darbo tikslas: Nustatyti anemijos įtaką ankstyvosioms baigtims po kolorektalinio vėžio operacijų ir palyginti su 2013 m. duomenimis. Darbo uždaviniai: 1. Ištirti ikioperacinės anemijos paplitimą pacientams po kolorektalinio vėžio operacijų. 2. Nustatyti ankstyvųjų komplikacijų dažnį pacientams po kolorektalinio vėžio operacijų anemijos atžvilgiu. 3. Nustatyti anemijos ryšį su pooperacinio laikotarpio eiga. 4. Palyginti 2020 m. ir 2013 m. duomenų rezultatus. Metodai: Retrospektyviajame tyrime (2020.01.01 – 12.31, leidimo nr. BEC – MF – 62) analizuotos 99 pacientų, kuriems LSMUL KK Chirurgijos klinikoje buvo atliktos planinės kolorektalinio vėžio operacijos, ligos istorijos. Pagal PSO apibrėžimą (Hemoglobinas (Hb) < 130 g/l) pacientai buvo suskirstyti į anemijos ir kontrolinę grupes. Nagrinėti: demografiniai rodikliai, bendro kraujo tyrimo rezultatai, geležies bei feritino kiekis, ikioperacinės anemijos gydymas, perioperacinis anemijos valdymas, ankstyvosios pooperacinės komplikacijos, hospitalizacijos trukmė ir pooperacinio gydymo ankstyvosios baigtys. Duomenys palyginti su 2013 m. Atlikta statistinė duomenų analizė (SPSS 21.0), skirtumas laikytas statistiškai reikšmingu, kai $p < 0,05^*$. Tyrimo dalyviai: 18 m. ir vyresni abiejų lyčių pacientai, kuriems buvo atliktos planinės operacijos dėl kolorektalinio vėžio. Tyrimo rezultatai: Anemijos paplitimas siekė 57,58 proc. (2013 m. – 53 proc.). Anemijos grupės pacientai buvo vyresnio amžiaus (vidurkis 67 ± 14 m. * , kontrolinės grupės – 60 ± 13 m.). 2020 m. nustatytas komplikacijų paplitimas: IŠL (anemijos grupėje 5 pacientai, Hb – 104 ± 8 g/l * ; kontrolinėje – 0, Hb – 121 ± 3 g/l), žarnų anastomozės nesandarumas (anemijos – 5 pacientai, Hb – 103 ± 15 g/l * ; kontrolinėje – 0, Hb – 121 ± 19 g/l), CNS komplikacijos (anemijos – 3 pacientai, Hb – 96 ± 15 g/l * ; kontrolinėje – 0, Hb – 121 ± 19 g/l); 2013 m. – IŠL (anemijos grupėje 3 pacientai, Hb – 87 ± 33 g/l * ; kontrolinėje – 1, Hb – 123 ± 19 g/l). Eritrocitų masės transfuzijos (EMT) taikyta 5 pacientams: EMT grupės Hb vidurkis 82 ± 2 g/l * , kontrolinės - Hb 121 ± 19 g/l. 2020 m. EMT grupės pacientams

dažniau patvirtinta IŠL – 7 proc. * (be EMT – 1,8 proc.) ir ilgesnė hospitalizacijos trukmė – 18 ± 2 lovadieniai* (be EMT – 9 ± 3 lovadieniai); 2013 m. su EMT dažniau patvirtinta IŠL – 13,3 proc.* (be EMT – 1,5 proc.), žarnų anastomozė nesandarumas – 20 proc. * (be EMT – 1,7 proc.) ir ilgesnė hospitalizacijos trukmė – $17,3 \pm 10$ lovadienių* (be EMT – 10 ± 4 lovadienių). Darbo išvados: 1. Pacientų, patyrusių planines kolorektalinio vėžio operacijas, ikioperacinės anemijos paplitimas 2020 m. buvo didesnis lyginant su 2013m. ir siekė beveik 60 proc. 2. Anemijos grupės pacientams statistiškai reikšmingai dažniau patvirtintos šios komplikacijos: žarnų anastomozės siūlės nesandarumas (5%), IŠL (5%), CNS komplikacijos (3%); 2013 m. dažniausia komplikacija buvo IŠL (2%). 3. Anemija susijusi su pooperacinių komplikacijų vystymusi, didesniu EMT poreikiu ir 9 dienomis ilgesne hospitalizacijos trukme. 4. Lyginant 2020 m. ir 2013 m. duomenis sumažėjo EMT poreikis, žarnų anastomozės nesandarumo, IŠL paūmėjimo atvejų. Anemijos grupėje nustatyta ilgesnė hospitalizacijos trukmė.

Aim: To analyse the effect of anaemia on early outcomes after elective colorectal cancer surgery, comparing data 2020 vs 2013. Objectives: 1. To assess the incidence of anaemia in patients after colorectal cancer surgery. 2. To evaluate the incidence of early complications after colorectal cancer surgery with respect to anaemia. 3. To determine the impact of anaemia on characteristics of recovery. 4. To compare data 2020 vs 2013. Methods: Retrospective study (01.01.20 – 31.12.20; Approval No BEC – MF – 62) involved analysis of medical records of 99 patients who underwent elective colorectal cancer surgery in the Department of Surgery at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics. In accordance with the definition of WHO (haemoglobin level (Hb) <130 g/l), patients were divided into anaemia and control groups. Data analysed: demographic information, blood test results, iron and ferritin levels, preoperative anaemia treatment, perioperative anaemia management, early postoperative complications, length of hospital stay, and early outcomes of postoperative treatment. Data from 2020 and 2013 were compared. Statistical data analysis was performed (SPSS 21.0), regarding $p < 0.05$ * as statistically significant. Study population: Male and female patients, aged ≥ 18 yrs., after elective colorectal cancer surgery. Results: The incidence of anaemia was 57.58% vs 53%, 2020 vs 2013. The anaemia group included older patients (mean age was 67 ± 14 yrs* vs 60 ± 13 yrs in the control group). The following complications were recorded in 2020: ischemic heart disease (IHD) (anaemia group 5 cases, Hb – 104 ± 8 g/l*; control group – 0, Hb – 121 ± 3 g/l), anastomotic leakage (AL) (anaemia group – 5 cases, Hb – 103 ± 15 g/l*; control – 0, Hb – 121 ± 19 g/l), central nervous system (CNS) complications (anaemia group – 3 cases, Hb – 96 ± 15 g/l*; control – 0, Hb – 121 ± 19 g/l). The incidence of complications in 2013 was: IHD 3 cases in anaemia group, Hb – 87 ± 33 g/l*; in control group, Hb – 123 ± 19 g/l. Red blood cell (RBC) transfusion was used in 2020 for 5 patients of anaemia group. In case of RBC transfusions, mean Hb level was 82 ± 2 g/l* vs 121 ± 19 g/l in the control group. The RBC transfusion group had a higher incidence of IHD (7%* vs 1.8% without RBC transfusion) and longer hospital stay (18 ± 2 days* vs 9 ± 3 days without RBC transfusion). Data of 2013 revealed higher incidence of IHD after RBC transfusion (13.3%* vs 1.5% without RBC transfusion), higher frequency of AL (20%* vs 1.7% without RBC transfusion) and longer hospital stay (17.3 ± 10 days* vs 10 ± 4 days without RBC transfusion). Conclusions: 1. The incidence of preoperative anaemia in patients undergoing elective colorectal cancer surgery was higher in 2020 (60%) compared to 2013. 2. The anaemia group patients had a statistically significantly higher rate of complications: AL (5%), IHD (5%), and CNS (3%); in 2013, IHD was the most frequent complication (2%). 3. Patients with preoperative anaemia were likely to develop postoperative complications, had higher need of RBC transfusion, and 9 days longer hospital stay. 4. Comparison of 2020 and 2013 data revealed decrease in the need of RBC transfusion as well as decline in the incidence of AL, IHD. Length of hospital stay remained comparably prolonged.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PACIENTŲ, SERGANČIŲ LĒTINIŲ ŠIRDIES NEPAKANKAMUMU, NERIMO IR DEPRESIJOS SIMPTOMŲ SAŠAJOS SU SAVIRŪPA

Correlation of anxiety and depression symptoms with self-care in patients with chronic heart failure

Vilma Sorokienė

Kardiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Daiva Kriukelytė

Santrauka: Vilma Sorokienė. Pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, nerimo ir depresijos simptomų sąsajos su savirūpa. Magistro baigiamasis darbas. Darbo vadovas – dr. Daiva Kriukelytė. Lietuvos sveikatos mokslų universitetas, Medicinos akademija, Slaugos fakultetas, Slaugos klinika. Kaunas, 2021, 70 p. Tyrimo tikslas – įvertinti pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, nerimo ir depresijos simptomus bei jų sąsajas su savirūpa. Uždaviniai: 1) Įvertinti pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, nerimo ir depresijos simptomus. 2) Įvertinti pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, savirūpą. 3) Nustatyti pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, nerimo ir depresijos simptomų sąsajas su savirūpa. Tyrimo metodika. Tyrimas atliktas LSMUL KK Kardiologijos klinikoje, Širdies nepakankamumo ir ydų skyriuje. Tyrimo tipas – kiekybinis. Tyrimo metodas – anoniminė anketinė apklausa. Tyrime naudoti instrumentai – „Paciento sveikatos klausimynas-9“, „Generalizuoto nerimo sutrikimo skalė-7“, „Europos širdies nepakankamumo savirūpos klausimynas-9“ ir papildomi tyrėjo sudaryti klausimai. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant kompiuterinės programos statistikos paketą „SPSS/w 22.0“ ir Microsoft 365® kompiuterinę programą. Tiriamieji. Tyrimo imtį sudarė 129 pacientai, kurie tyrimo vykdymo metu gydėsi LSMUL KK Širdies nepakankamumo ir ydų skyriuje. Pagal nustatytus įtraukimo į tyrimą kriterijus buvo išdalintos 134 anketos. Tolimesnei duomenų analizei panaudoti 129 pacientų duomenys (3 anketos buvo sugadintos ir 2 anketos negrįžo). Atsako dažnis – 97,7 proc. Išvados: 1) Apie vieną ketvirtadalį pacientų, sergančių lėtiniu širdies nepakankamumu, patyrė kliniškai reikšmingus vidutinio sunkumo ir sunkius nerimo ir daugiau kaip vienas trečdalis kliniškai reikšmingus vidutinio sunkumo ir sunkius depresijos simptomus. Patiriama nerimo ir depresijos simptomų lygis statistiškai reikšmingai priklausė nuo amžiaus, socialinio statuso ir NŠA funkcinės klasės. Sunkesnius nerimo ir depresijos simptomus dažniau jautė jaunesnio amžiaus, dirbantys bei IV NŠA funkcinės klasės pacientai, taip pat sunkesnius depresijos simptomus patyrė susituokę ar su partneriu gyvenantys respondentai. 2) Lėtiniu širdies nepakankamumu sergančių savirūpa dažniausiai buvo patenkinama ir statistiškai reikšmingai susijusi su vyresniu amžiumi, NŠA funkcinė klase ir sumažėjusia kairiojo skilvelio išstūmimo frakcija. 3) Nustatytas koreliacinis ryšys tarp nerimo ir depresijos simptomų sunkumo ir savirūpos lygio. Blogesnė savirūpa buvo susijusi su sunkesniais nerimo ir depresijos simptomais. Dėl depresijos simptomų apsunkintas darbas, buitį, bendravimas blogino savirūpą.

Vilma Sorokiene. Correlation of anxiety and depression symptoms with self-care in patients with chronic heart failure. Master's thesis. Study supervisor - dr. Daiva Kriukelytė. Lithuanian University of Health Sciences, Academy of Medicine, Faculty of Nursing, Clinic of Nursing. Kaunas, 2021, 70 p. Aim of the study – to evaluate the symptoms of anxiety and depression and their correlation with self-care in patients with chronic heart failure. Study objectives: 1) To assess the symptoms of anxiety and depression in patients with chronic heart failure. 2) To assess self-care in patients with chronic heart failure. 3) To determine the correlation of anxiety and depression symptoms with self-care in patients with chronic heart failure. Study methodology. The study was conducted at the Cardiology Clinic of HLUHS KC, Department of Heart Failure and Defects. Research type – quantitative. Research method – an anonymous questionnaire. The instruments used in the study – “The Patient Health Questionnaire-9”, “The Generalized Anxiety Disorder Scale-7”, “The European Heart Failure Self-Care Questionnaire-9” and additional questions formulated by the researcher. Statistical analysis was performed using the software package SPSS / w 22.0 and the Microsoft 365® software. Subjects of the study. The study sample consisted of 129 patients who were treated in HLUHS KC, the Department of Heart Failure and Defects during the study. 134 questionnaires were distributed in accordance to the established inclusion criteria. Data from 129 patients were used for further data analysis (3 questionnaires were corrupted and 2 questionnaires were not returned). Response rate – 97.7 percent. Conclusions: 1) About one-quarter of patients with chronic heart failure experienced clinically significant symptoms of moderate to severe anxiety and more than one-third experienced clinically significant symptoms of moderate to severe depression. The level of symptoms of anxiety and depression experienced was statistically significantly dependent on age, social status, and functional class of NYHA. More severe symptoms of anxiety and depression were more common in younger, working patients and patients with functional class IV of NYHA, as well as in respondents who were married or living with a partner. 2) Self-care in patients with chronic heart failure was generally satisfactory and statistically significantly associated with older age, functional class of NYHA, and decreased left ventricular ejection fraction. 3) A correlation was found between the severity of anxiety and depressive symptoms and the level of self-care. Worse self-care was associated with more severe symptoms of anxiety and depression. Difficult work, life, communication due to depressive symptoms worsened self-care.

2021-01-18 (ETD sistemoje)

ANEMIJOS, KREŠUMO SUTRIKIMŲ IR KITŲ FAKTORIŲ ĮTAKA SUNKIŲ GALVOS SMEGENŲ TRAUMŲ IŠEITIMS

The Effect of Anaemia, Coagulopathy and Other Factors in the Outcomes of Severe Traumatic Brain Injury

Algimantas Žaltauskas

Intensyviosios terapijos klinika
Mokslinis vadovas: Tomas Tamošaitis

Santrauka: Darbo tikslas: Įvertinti krešumo sutrikimų, anemijos ir kitų faktorių įtaką sunkių galvos traumų mirštamumui. Darbo uždaviniai: 1) Nustatyti anemijos sąsają su sunkią galvos smegenų traumą patyrusių pacientų išėjimais. 2) Nustatyti krešumo su sunkią galvos smegenų traumą patyrusių pacientų išėjimais. 3) Nustatyti sąmonės pagal GKS sąsają su sunkią galvos smegenų traumą patyrusių pacientų išėjimais. 4) Įvertinti tinkamiausius prognostinius faktorius sunkių galvos smegenų traumų išėjimams. Tyrimo metodika: Atliktas retrospektyvinis ligos istorijų vertinimas. Atsitiktinai išrinkta 160 pacientų patyrusių sunkią galvos smegenų traumą tarp 2019-01-01 ir 2020-12-31 ir surinkti duomenys suvesti į Microsoft Office Excel 2016, duomenų analizei naudota SPSS 17.0. Rezultatai: Iš 160 tirtų pacientų jauniausias pacientas 18 m. amžiaus, vyriausias 94m., amžiaus vidurkis 59.2 m. Iš jų arterinis kraujo spaudimas atvykus į ligoninės priėmimo skyrių vertintas 96.3% (n=154), sąmonė vertinta 100% (n=160), hemoglobinas vertintas 78.8% (n=126). Fibrinogenas priėmimo skyriuje vertintas rečiausiai, 25% (n=40). Rasta statistiškai reikšminga koreliacija tarp krešumo sutrikimų ankstyvame periode po traumos ir pacientų išėjimų (p<0.05). Didžiausia koreliaciją (vertinant pagal Pearson) su pacientų išėjimais turėjo pacientų amžius (-0.342), GKS atvykstant į ligoninę (0.438), SPA prailgėjimas atvykstant į ligoninę (-0.331) ir ITS (-0.357) AKS pokyčiai atvykstant į ligoninę (-0.260). Išvados: Anemija neturėjo įtakos sunkią galvos smegenų traumą patyrusių pacientų išėjimams. AKS pokyčiai bei krešumo sutrikimai turi įtakos vertinant ankstyvame periode. Trombocitopenija turi įtakos viso gydymo metu. Tinkamiausi prediktoriai paciento išėjimams po sunkios galvos smegenų traumos yra paciento amžius, GKS atvykstant į ligoninę, paciento SPA prailgėjimas atvykstant į ligoninę, ITS ir spaudimo pokyčiai atvykstant į ligoninę.

The aim: To assess the severity of impact of anaemia, coagulopathy and other factors in the outcomes of severe traumatic brain injury. Objectives: 1) To assess the significance of anaemia in the outcomes of severe traumatic brain injury. 2) To assess the significance of coagulopathy in the outcomes of severe traumatic brain injury. 3) To assess the significance of consciousness judged by GCS in the outcomes of severe traumatic brain injury. 4) To evaluate the most suitable early prognostic factors for the outcome of severe traumatic brain injury. Research methodology: A retrospective analysis of 160 random patient histories with severe traumatic brain injury (TBI) was conducted. Out of the 160 patients the youngest was 18 years old while the oldest was 94 with the median age being 59.2 years of age. Out of the patients included in the study, the blood pressure in the emergency department (ER) was measured for 96.3% (n=154), consciousness was measured for 100% (n=160), hemoglobin was measured for 78.8% (n=126). The least evaluated test in the ER was fibrinogen with only 25% (n=40) of patients having had it tested. A statistically significant correlation was found between coagulopathy in early stages post-trauma (p<0.05). Highest correlation to patient outcomes (measured by using Pearson) was observed in patients' age (-0.342), GCS when presenting to the ER (0.438), prolongation of the SPA when presenting to the ER (-0.331) and ICU (-0.357), blood pressure abnormalities when presenting to the ER (-0.260). Conclusions: Anaemia had no correlation with the outcomes of patients with severe TBI. Early changes in blood pressure have significant effect on the outcomes of patients, early coagulopathy had similar significance. Thrombocytopenia has significant effect in the patients' outcomes. The most significant early prognostic factors in determining the outcomes in severe TBI are the age of the patient, their GCS when presenting to the ER, the early prolongation in the patient's SPA.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

TIMPANOSTOMIJA LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETO LIGONINĖS – KAUNO KLINIKŲ – AUSŲ, NOSIES IR GERKLĖS LIGŲ KLINIKOJE: INDIKACIJOS, KOMPLIKACIJOS

Tympanostomy in the Clinic of Ears, Nose and Throat (ENT) Illnesses in Lithuanian University of Health Sciences Hospital – Kaunas Clinics: Indications and Complications

Ieva Klinavičiūtė

Ausų, nosies ir gerklės ligų klinika
Mokslinis vadovas: Alina Kuzminienė

Santrauka: Tikslas: Įvertinti indikacijas operacijai ir pooperacines komplikacijas pacientams, kuriems atlikta timpanostomijos operacija, 2018-2019 metais LSMU KK ANG ligų klinikoje. Uždaviniai: 1. Išsiaiškinti, kurie otorinolingologiniai tyrimo metodai buvo atlikti dažniausiai, skiriant operacinę LSVO ir LMVO gydymą LSMUL KK ANG ligų klinikoje 2018-2019 metais; 2. Gautus duomenis palyginti su literatūroje aprašytais, įrodymais grįstomis indikacijomis timpanostomijos operacijai; 3. Išsiaiškinti, kokios komplikacijos pasireiškė po timpanostomijos operacijos. Kuriuo pooperaciniu laikotarpiu jos stebėtos dažniausiai?; 4. Palyginti gautus duomenis su literatūroje nurodytais analogiškais duomenimis. Metodika: Atliktas retrospektyvinis tyrimas. Analizuotos 2018-2019 metais LSMUL KK ANG klinikoje, pacientų, kuriems atlikta timpanostomija bent vienoje ausyje, ligos istorijos. Duomenys apdoroti „SPSS 23.0“ (angl. Statistical Package for the Social Sciences) programiniu paketu. Lyginant kokybinių rodyklių sąsajas taikytas Chi kvadrato kriterijus (χ^2). Reikšmės $p < 0,05$ laikytos statistiškai reikšmingomis. Tyrimo dalyviai: 307 pacientai, kuriems 2018-2019 metais LSMUL KK ANG ligų klinikoje buvo atlikta timpanostomijos operacija. Rezultatai: Pagrindinės operacijų priežastys – lėtinis mukozinis vidurinis otitas (LMVO) 75% ir lėtinis serozinis vidurinis otitas (LSVO) 16%, kitos priežastys – 9%. Dažniausiai atlikta otoskopija 100% ir timpanometrija 76% atvejų, pneumotoskopijos tyrimas nebuvo atliktas nei vienam operuotam pacientui. Rečiausiai naudotas akustinio reflekso tyrimas 7%. Klausos slenksčiai prieš operaciją įvertinti audiometriniu tyrimu 52% pacientų. 17 pacientų lankėsi 1-mą, 3-čią, 6-tą ir 12 mėn. po operacijos kontroliniam klausos įvertinimui. Ambulatorinių patikrinimų metu pooperacinės komplikacijos pasireiškė nevienodai dažnai ($p=0,044$). Didžiausia komplikacijų apraiška – praėjus 3 mėn. po operacijos – 46% visų komplikacijų. Dažniausia komplikacija buvo otorėja 4% ($n=11$). TV panirimas į vidurinę ausį ir blogėjanti klausos pasireiškė 2%, granuliacijų formavimasis, TV užsikimšimas, pasišalinimas, būgnelio atelektazė – po 1% pacientų. Myringosklerozė nebuvo įtraukta į statistinio reikšmingumo skaičiavimą, nes nepasireiškė nei vienam iš tiriamųjų. Išvados: LSMU KK ANG ligų klinikoje buvo iš dalies laikomasi tarptautinių gairių – LSVO ir LMVO diagnostikai didžiąjai daliai pacientų buvo atliekami otoskopijos, timpanometrijos, audiometrijos tyrimai, nei vienam pacientui neatlikta auksiniu standartu laikoma pneumotoskopija. 5 Visos tyrimo dalyviams nustatytos komplikacijos pasireiškė taip pat dažnai ar panašiai kaip nurodyta literatūros šaltiniuose, išskyrus myringosklerozę, kuri nebuvo nustatyta nei vienam studijos pacientui.

The aim: To evaluate the indications for surgery and postoperative complications for patients undergoing tympanostomy surgery in 2018-2019 at the LUHS Kaunas Clinics ENT Clinic Tasks: 1. To find out which otorhinolaryngologic tests were performed the most often, before surgical CMOM and CSOM treatment at the LUHS ENT clinic in 2018-2019; 2. To compare obtained data with another published studies and evidence-based surgery indications; 3. To find out possible postoperative complications, and it's manifestation period; 4. To compare the collected data with the data reported in the studies. Methodology: A retrospective study was conducted. Case histories of the patients who underwent tympanostomy surgery in at least one ear, in 2018-2019 at the LUHS Kaunas Clinics ENT Clinic were analysed. The collected data was processed using statistical data analysis package „SPSS 23.0“(Statistical Package for the Social Sciences). The Chi-square criterion (χ^2) was used to compare the relationships of the qualitative indicators. Values of $p < 0.05$ were considered statistically significant. Participants: 307 patients, who underwent tympanostomy surgery in 2018-2019 at the LUHS Kaunas Clinics ENT Clinic. Results: The main causes of surgery were chronic mucoid otitis media 75% and chronic serous otitis media 16%, other causes 9%. The most common procedures were otoscopy, performed in 100% cases and tympanometry in 76% of cases, pneumotoscopy was not performed in any patient. The least frequently used test was acoustic reflex test – 7%. Preoperative hearing thresholds were assessed by audiometry in 52% of patients. 17 patients attended for check-up all (1st, 3rd, 6th and 12th) recommended postoperative months. Complications were found and occurred unequally ($p=0.044$). The highest manifestation of complications – 3 months after surgery – 46% of all complications. The most common complication was otorrhea 4% ($n=11$). Complications of TT immersion into middle ear and deteriorating hearing occurred in 2%, granulation formation, TT occlusion, premature TT excretion and eardrum atelectasis, atrophy and retraction occurred only in 1% of patients. Myringosclerosis was not included in the calculation of statistical significance because it did not occur in any of the subjects. Conclusions: LUHS Kaunas clinics's ENT illnesses clinic's doctors partially followed international guidelines – for CMOM and CSOM diagnostics, the majority of patients underwent otoscopy, tympanometry, audiometry and no patient underwent pneumotoscopy as a gold standart. All 7 complications found in the study participants occurred as frequently or similar as reported in the literature, with the exception of myringosclerosis, which was not found in any of the study patients.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

PLAUČIŲ EMBOLIJA SERGANČIŲJŲ, GYDYTŲ LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETO LIGONINĖS KAUNO KLINIKŲ STACIONARE 2019-2021 METAIS, DUOMENŲ ANALIZĖ

Data Analysis of Pulmonary Embolism Patients Treated in Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kauno Klinikos during 2019-2021

Miglė Jurgelėnaitė

Pulmonologijos klinika

Mokslinis vadovas: Deimantė Hoppenot

Santrauka: Darbo autorius: Miglė Jurgelėnaitė Darbo pavadinimas: „Plaučių embolija sergančiųjų, gydytų Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų stacionare 2019-2021 metais, duomenų analizė“ Tyrimo tikslas: Išanalizuoti plaučių embolija sergančiųjų gydymo tendencijų dinamiką 2021-2019 metų laikotarpiu. Tyrimo uždaviniai: 1. Ištirti pacientų, gydytų dėl plaučių embolijos Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų stacionare demografinius rodiklius. 2. Nustatyti plaučių embolija sergančiųjų rizikos veiksnius, lėmusius plaučių emboliją. 3. Išsiaiškinti veiksnius, lėmusius plaučių embolijos gydymo trukmę bei išėtis. 4. Palyginti sergančiųjų plaučių embolija atvejų skaičių, gydymo trukmę ir medikamentinio gydymo ypatumus COVID-19 pandemijos metu su 2019 m. duomenimis. Tyrimo dalyviai: Surinkti 632 pacientų gydytų dėl PE LSMUL KK pacientų duomenys, į galutinę statistinę analizę įtraukti 608 pacientai (47 proc. – vyrai ir 53 proc. – moterys). Tyrimo metodika: Tyrimas atliktas Lietuvos Sveikatos Mokslų Universiteto Ligoninės Kauno Klinikų (LSMUL KK) Pulmonologijos Klinikoje gavus Lietuvos sveikatos mokslų universiteto (LSMU) Bioetikos centro (BEC) leidimą, nr. BEC-MF-97. Atlikta retrospektyvinė LSMUL KK gydytų dėl plaučių embolijos (PE) pacientų duomenų analizė. Į analizę įtraukti 2019 m. – 2021 m. vasario mėnesio dėl plaučių embolijos, patvirtintos atlikus krūtinės ąstos kompiuterinę tomografiją, gydytų pacientų duomenys. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojant SPSS (angl. SPSS – Statistical Package for the Social Sciences) 22.0 programinį paketą (SPSS for Windows, 22.0 versija, JAV). Skirtumai laikyti statistiškai patikimais, kai $p < 0,05$ metų), gretutinės ligos (arterinė hipertenzija, cukrinis diabetas) bei padidėję širdies nepakankamumo žymenys buvo susiję su gydytų dėl plaučių embolijos pacientų mirtimis. Mirusių pacientų grupėje širdies nepakankamumo žymens – BNP – koncentracija serume buvo reikšmingai didesnė ($p < 0,05$) palyginti su išgyvenusiu po plaučių embolijos pacientų duomenimis. 4. Sergančiųjų plaučių embolija atvejų skaičius 2019 – 2021 metais – stabilus, gydymo trukmės stacionare tendencijos – lovdieniai trumpėja, o medikamentinis gydymas COVID-19 pandemijos metu palyginti su 2019 m. duomenimis, nesiskyrė.

Author: Miglė Jurgelėnaitė Title: Data Analysis of Pulmonary Embolism Patients Treated in Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kauno Klinikos during 2019-2021 Aim of the study: To analyze the treatment trends in patients with pulmonary embolism during 2021-2019. Objectives: 1. To analyze demographic factors of patients with pulmonary embolism treated at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences (LSMU) Kauno Klinikos. 2. To identify the risk factors for pulmonary embolism in our patient cohort. 3. To determine the factors that impacted the duration of treatment and outcome of pulmonary embolism. 4. To compare the number of pulmonary embolism cases, duration of pulmonary embolism treatment as well as treatment modalities during the COVID-19 pandemic and 2019. Methods: The study was conducted at the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics Pulmonology clinic with the permission of LSMU Bioethics Center (No. BEC-MF-97). A retrospective analysis of patient's medical data at LSMUL KK was performed including the 2019 – 2021 march data from patients with acute pulmonary embolism which was proved by chest computed tomography scan. Statistical data analysis was performed using SPSS 22.0 software package. Differences were considered statistically reliable when $p < 0,05$ years), comorbidities (arterial hypertension, diabetes mellitus) and increased signs of heart failure have been associated with greater death risk in patients with PE. Serum BNP concentration - the marker of the heart failure - was significantly higher ($p < 0,05$) in the group of patients who died after pulmonary embolism. 4. The number of cases of pulmonary embolism in 2019 - 2021 did not differ, the treatment duration in the hospital is becoming shorter, however medical treatment modalities did not differ during the COVID-19 pandemic compared to 2019 data.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ACHALAZIJOS CHIRURGINIO GYDYMO ATOKIŪJŲ REZULTATŲ ANALIZĖ

Analysis of Long-Term Results of Surgical Achalasia Treatment

Vilius Apanavičius

Chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Antanas Mickevičius

Santrauka: Vilius Apanavičius Achalazijos chirurginio gydymo atokiųjų rezultatų analizė Tyrimo tikslas. Įvertinti atokiuosius achalazijos chirurginio gydymo rezultatus Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikų (LSMUL KK) Chirurgijos klinikoje. Uždaviniai. 1) Palyginti kardiomyotomijos su daline užpakaline fundoplikacija (Toupet) bei kardiomyotomijos su daline priekine fundoplikacija (Dor) operacijų išeitis ir artimuosius pooperacinius rezultatus; 2) Įvertinti po operacijos išlikusių simptomų pasireiškimą tarp kardiomyotomijos su daline užpakaline fundoplikacija (Toupet) bei kardiomyotomijos su daline priekine fundoplikacija (Dor) grupių; 3) Įvertinti pacientų pasitenkinimą atokiaisiais achalazijos chirurginio gydymo rezultatais. Metodai. Atliktas analitinis, retrospektyvinis tyrimas, lyginantis dviejų chirurginių būdų atokiuosius gydymo rezultatus. Statistinei duomenų analizei naudota „IBM SPSS“ programa. Tyrimo dalyviai. Iš viso tyrime dalyvavo 59 asmenys, kuriems 2005-2018 m. LSMUL KK Chirurgijos klinikoje buvo atlikta LHK ir fundoplikacija pagal Dor arba Toupet: 43 pacientams atlikta fundoplikacija pagal Dor, 16 – pagal Toupet. Tyrimo rezultatai. Amžiaus, lyties, hospitalizacijos dienų, pooperacinio stebėjimo trukmės bei intraoperacinių komplikacijų skirtumai tarp Dor ir Toupet grupių statistiškai reikšmingai nesiskyrė. Statistiškai reikšmingai trumpesnė operacijos trukmė pastebėta Dor grupėje ($p < 0,05$). Bendras pacientų pasitenkinimas operacija ir jos rezultatais nustatytas 53 pacientams (89,8%), Dor grupėje – 39 (90,7%), Toupet grupėje – 14 (87,5%) ($p > 0,05$). Išvados. Atokieji achalazijos chirurginio gydymo rezultatai tarp dalinės fundoplikacijos pagal Dor ir dalinės fundoplikacijos pagal Toupet grupių statistiškai reikšmingai nesiskyrė. Galima teigti, jog abiejų chirurginio gydymo metodų veiksmingumas, vertinant tolimuosius rezultatus, yra panašus. Dor grupėje efektyvus gydymas nustatytas 86% pacientų, Toupet grupėje – 87,5%. Bendras pacientų pasitenkinimas operacija ir jos rezultatais nustatytas 89,8% pacientų.

Vilius Apanavičius Analysis of Long-Term Results of Surgical Achalasia Treatment. Aim. To assess long-term results of achalasia surgical treatment in the department of Surgery, Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics. Objectives. 1) To compare operative and short-term postoperative results between the cardiomyotomy with partial posterior fundoplication (Toupet) and cardiomyotomy with partial anterior fundoplication (Dor); 2) To evaluate patients' persistent symptoms after cardiomyotomy with partial posterior fundoplication (Toupet) and cardiomyotomy with partial anterior fundoplication (Dor); 3) To evaluate patients' satisfaction with the long-term results of achalasia surgical treatment. Methods. Analytical and retrospective study was performed to compare the long-term outcomes of the two surgical methods. Statistical data analysis was performed using "IBM SPSS" program. Study participants. A total of 59 individuals participated in the study. 43 patients who underwent laparoscopic cardiomyotomy with partial anterior fundoplication (Dor) and 16 patients who underwent laparoscopic cardiomyotomy with partial posterior fundoplication (Toupet) between 2005 and 2018 in the Department of Surgery, Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kaunas Clinics. Results. Differences in age, gender, days of hospitalization, duration of postoperative follow-up, and intraoperative complications did not differ statistically significantly between the Dor and Toupet groups. A statistically significantly shorter operating time was observed in the Dor group ($p < 0,05$). Overall patient satisfaction with the operation outcomes was found in 53 patients (89.8%), in the Dor group - 39 (90.7%), in the Toupet group - 14 (87.5%) ($p > 0,05$). Conclusions. The long-term results of surgical treatment of achalasia did not differ statistically significantly between the groups of patients who underwent laparoscopic cardiomyotomy with Dor or Toupet partial fundoplication. The efficacy of both surgical treatments in terms of long-term outcomes was similar. Effective treatment was found in 86% of patients in the Dor group and in 87.5% in the Toupet group. Overall patient satisfaction with the operation and its results was found in 89.8% of patients.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

NĖŠTUMO IR GIMDYMO BAIGTYS ESANT PER DIDELIO SVORIO VAISIUI

Pregnancy and Delivery Outcome in Case of Large for Gestational Age Fetus

Goda Jakovlevaitė

Akušerijos ir ginekologijos klinika
Mokslinis vadovas: Gitana Ramonienė

Santrauka: Darbo tikslas: Nustatyti nėštumo ir gimdymo komplikacijas moterų, 2019 metais Kauno klinikose gimdžiusių per didelio svorio vaisių ir palyginti su moterų, gimdžiusių normalaus svorio vaisių, nėštumo ir gimdymo komplikacijas. Darbo uždaviniai: Nustatyti ir įvertinti nėštumo ir gimdymo komplikacijas moterų, kurios gimdė per didelio svorio vaisių ir palyginti su moterimis ir jų nėštumo bei gimdymo išeitimis, kurios gimdė normalaus svorio vaisių. Tyrimo metodika: Retrospektyvusis tyrimas, kuriam atrinkta 2019 m. LSMUL Kauno klinikų Akušerijos ir ginekologijos klinikoje gimdžiusios 393 moterys: 131 gimdžiusios per didelio svorio vaisių ir 262 gimdžiusios normalaus svorio vaisių. Duomenys rinkti iš Gimdymo registro ir ligos istorijų, analizuoti „SPSS/w26.0“ ir MS Excel 2016 kompiuterine programa. Tyrimo dalyviai: Moterys, 2019 m. LSMUL Kauno klinikų Akušerijos ir ginekologijos klinikoje gimdžiusios per didelio ir normalaus svorio vaisių. Tyrimo rezultatai: Tyrime buvo analizuotos 393 moterys, iš kurių 131 gimdė per didelio svorio vaisių: tos kurios gimdė per didelio svorio vaisių turėjo didesnę KMI ($27,15 \pm 4,29$ ir $24,87 \pm 2,32$; $p < 0,0001$), daugiau priaugo svorio per nėštumą ($21,13 \pm 7,39$ ir $19,32 \pm 7,01$; $p = 0,0183$), nėštumo trukmė buvo ilgesnė (39 (32-41; 39,09) 39 (28-41; 38,68); $p = 0,00014$), dažniau turėdavo 1 tipo CD (8,39 proc. ir 0,76 proc., $p < 0,0001$) bei A1 tipo gestacinį diabetą (18,32 proc. ir 9,54 proc., $p = 0,013$). Moterims gimdžiusioms per didelio svorio vaisių dažniau pasireikšdavo polihidramnionas (12,98 proc. ir 1,15 proc.; $p < 0,001$) nei moterims, kurios gimdė normalaus svorio vaisių. Per didelio svorio vaisių gimdžiusioms moterims dažniau būdavo atlikta CPO (37,40 proc. ir 19,08 proc.; $p < 0,0001$), dažniau būdavo skubi CPO (55,10 proc. ir 30,00 proc.; $p = 0,011$), CPO dažniausiai buvo atlikta dėl stambaus vaisiaus (12,24 proc. ir 0,00 proc.; $p = 0,010$), neprogresuojančio gimdymo (18,37 proc. ir 4,00 proc.; $p = 0,023$), kliniškai siauro dubens (22,45 proc. ir 4,00 proc.; $p = 0,006$), dažniau nustatoma distocija (9,16 proc. ir 1,91 proc.; $p < 0,001$), gimdymas dažniau buvo skatinamas oksitocinu (39,69 proc. ir 22,52 proc. $p < 0,001$) bei dažniau būdavo nustatomas tarpvietės plyšimas (29,77 proc. ir 12,21 proc. $p < 0,001$). Tyrimo išvados: Per didelio svorio naujagimius gimdžiusios moterys turėjo didesnę KMI, daugiau priaugo svorio per nėštumą, dažniau turėjo CD ir GD, dažniau patyrė nėštumo (polihidramnionas) bei gimdymo (gimdymo sužadinimas, cezario pjūvio operacija, skubi cezario pjūvio operacija, distocija, neprogresuojantis gimdymas, kliniškai siauras dubuo, gimdymo skatinimas oksitocinu, tarpvietės plyšimas) komplikacijas.

Aim: To identify complications of pregnancy and childbirth in women, who gave birth to large for gestational age fetus in Kaunas Clinics 2019 and to compare them with women who gave birth to normal weight fetus. Objectives: The aim was to evaluate pregnancy and childbirth complications when the fetus was large for gestational age and to compare them with women who gave birth to normal weight fetus and their pregnancy and childbirth outcome. Methods: A retrospective study was performed using the data from the Department of Obstetrics Gynaecology of the Lithuanian University of Health Sciences Birth Registry from 2019. We included 393 women who were divided into groups according to their fetus weight: 131 had large for gestational age fetus and 262 gave birth to a normal weight fetus. The results: The study analyzed 393 women, 131 of whom gave birth to overweight fetuses: those who gave birth to overweight fetuses had higher BMI (27.15 ± 4.29 and 24.87 ± 2.32 ; $p < 0.0001$), gained more weight during pregnancy (21.13 ± 7.39 and 19.32 ± 7.01 ; $p = 0.0183$), had longer pregnancy (39 (32-41; 39,09) 39 (28-41; 38,68); $p = 0,00014$) and also had diabetes mellitus (8.39% and 0.76%; $p < 0.0001$) and gestational diabetes mellitus (type A1 18.32% and 9.54%, $p = 0.013$). Women who gave birth to overweight fetuses developed polyhydramnios (12.98% and 1.15%; $p < 0.001$) than women who gave birth to normal fetuses, had more cesarean section (37.40% and 19.08%; $p < 0.0001$), more resulted in an urgent cesarean section (55.10% and 30.00%; $p = 0.011$), cesarean section was often performed for large fetus (12.24% and 0.00%; $p = 0.010$), non-progressive labor (18.37% and 4.00%; $p = 0.023$), clinically narrow pelvis (22.45% and 4.00%; $p = 0.006$) to detect dystocia (9.16% and 1.91%; $p < 0.001$), oxytocin induced labor (39.69% and 22.52% $p < 0.001$), perineal rupture was also detected (29.77% and 12.21% $p < 0.001$). Conclusions: Women who gave birth to large for gestational age fetus were overweight, had higher BMI, gained more weight during pregnancy, were more likely to have diabetes mellitus and gestational diabetes mellitus, were more likely to experience pregnancy (polyhydramnios) and delivery (induction of labor, cesarean section, emergency cesarean section, dystocia, non-progressive childbirth, oxytocin induced labor, perineal rupture) complications.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GIMDOS KAKLELIO INTRAEPITELINIAI POKYČIAI: CITOLOGINIŲ, HISTOLOGINIŲ IR KOPLOSKOPINIŲ POKYČIŲ PALYGINIMAS IR RYŠYS SU ŽPV TYRIMO REZULTATU

Intraepithelial Lesions of the Cervix: Comparison of Cytologic, Histologic and Colposcopic Findings and the Association with the HPV Test

Maria Epifaniou

Akušerijos ir ginekologijos klinika
Mokslinis vadovas: Artūras Sukovas

Santrauka: The aim of this study, is to evaluate the cervical intraepithelial neoplasia and the association between the cytology, colposcopy, punch biopsy and conization biopsy results and the association with the HPV test. The main objectives of the study are to evaluate: the association between Human papillomavirus and cytological findings; the association between Human papillomavirus and punch biopsy findings; the association between cytological findings and colposcopy findings; the association between punch biopsy and colposcopy findings; and the association between punch biopsy findings and conization biopsy findings. This is a retrospective study conducted by reviewing personal files in the hospital information system. The study took place in the Hospital of Lithuanian University of Health Sciences (LSMU) Kauno klinikos in the department of Obstetrics and Gynecology. They were 174 patients who arrived to LSMU KK gynecological department for cervix conization procedure, and their ages were between 21 – 63 (mean 37 ± 8.596), during the period of 2020.01.03 to 2020.12.30. From the personal files of the patients, the data that was selected was the age of the patient, the primary cytology results, the punch biopsy results after the cytology and then the grade of the lesion that was established. Also, the data concerning the HPV test and the colposcopy findings were obtained. Lastly the biopsy results after conization were obtained. There is a significant association between the Papanicolaou test deriving results and HPV type deriving results, $X^2(30)=61.575$, $p < .001$, Cramer's $V=.320$. There is a significant association between the punch biopsy and Papanicolaou test results, $X^2(10)=22.408$, $p = .020$, Cramer's $V=.254$. There is a significant association between the colposcopy and Papanicolaou test results, $X^2(15)=80.703$, $p < .001$, Cramer's $V=.393$. There is a significant association between the punch biopsy and colposcopy deriving results, $X^2(6)=19.691$, $p = .003$, Cramer's $V=.238$. There is a significant association between the punch biopsy and conization biopsy deriving results, $X^2(6)=31.518$, $p < .001$, Cramer's $V=.301$.

Šio tyrimo tikslas – nustatyti gimdos kaklelio citologijos, kolposkopijos, biopsijos ir konizacinės biopsijos rezultatų ryšį bei ryšį tarp ŽPV tyrimo rezultato ir citologijos bei biopsijos rezultatų. Pagrindiniai tyrimo tikslai - įvertinti ryšį tarp žmogaus papilomos viruso ir citologinių tyrimų rezultatų, ryšį tarp ŽPV ir biopsijos rezultatų, ryšį tarp citologinių tyrimų rezultatų ir kolposkopijos rezultatų, ryšį tarp biopsijos rezultatų ir kolposkopijos rezultatų bei ryšį tarp biopsijos rezultatų ir konizacinės biopsijos rezultatų. Tai retrospektyvus tyrimas, atliktas analizuojant ligos atvejus. Tyrimas vyko Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės (LSMU) Kauno klinikų Akušerijos ir ginekologijos klinikoje. Analizuotos 174 pacientės, atvykusios į LSMU KK Ginekologijos skyrių gimdos kaklelio konizacijai, jų amžius buvo nuo 21 iki 63 metų (vidurkis 37 ± 8.596), laikotarpiu nuo 2020.01.03 iki 2020.12.30. Iš pacienčių elektroninių ligos istorijų buvo atrinkti šie duomenys: pacienčių amžius, pirminio citologinio tyrimo rezultatai, ar po citologinio tyrimo joms buvo atlikta biopsija, ir kokio laipsnio pažeidimai nustatyti. Taip pat buvo išrinkti duomenys apie ŽPV tyrimą, ir kolposkopijos rezultatus ir gimdos kaklelio konizacijos histologinio tyrimo rezultatai. Yra reikšmingas ryšys tarp gimdos kaklelio citologinio tyrimo rezultatų ir ŽPV tyrimo rezultatų, $X^2(30)=61.575$, $p < .001$, Cramer's $V=.320$. Yra reikšmingas ryšys tarp biopsijos ir gimdos kaklelio citologinio tyrimo rezultatų, $X^2(10)=22.408$, $p = .013$, Cramer's $V=.254$. Yra reikšmingas ryšys tarp kolposkopijos ir gimdos kaklelio citologinio tyrimo rezultatų, $X^2(15)=80.703$, $p < .001$, Cramer's $V=.393$. Yra reikšmingas ryšys tarp biopsijos ir kolposkopijos rezultatų, $X^2(6)=19.691$, $p = .003$, Cramer's $V=.238$. Yra reikšmingas ryšys tarp biopsijos ir konizacinės biopsijos rezultatų, $X^2(6)=31.518$, $p < .001$, Cramer's $V=.301$.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ASMENŲ, PATYRUSIŲ STIPINKAULIO LŪŽĮ, RANKŲ FUNKCIJOS ATGAVIMAS

TAIKANT ERGOTERAPIJĄ IR FIZIKINIUS VEIKSNIUS

Hand Function Recovery Of Patients That Experienced Distal Radius Fracture While Applying Ergotherapy And Physiotherapy

Laurynas Varanavičius

Reabilitacijos klinika

Mokslinis vadovas: Jolita Rapolienė

Santrauka: Tyrimo tikslas. Ištirti ergoterapijos ir fizikinių veiksnių įtaką asmenų, patyrusių stipinkaulio lūžį, rankos funkcijos atgavimui po stipinkaulio lūžio ir palyginti gautus rezultatus. Tyrimo uždaviniai 1. Įvertinti pacientų riešo sąnario judesių amplitudės pokyčius taikant reabilitacijos priemones po stipinkaulio distalinės dalies lūžio operacijos ir po konservatyvaus gydymo,. 2. Įvertinti pacientų rankų raumenų jėgos pokyčius taikant reabilitacijos priemones po stipinkaulio distalinės dalies lūžio operacijos ir po konservatyvaus gydymo. 3. Įvertinti ir palyginti pacientų rankos funkcijos atgavimą taikant reabilitacijos priemones po stipinkaulio distalinės dalies lūžio operacijos ir po konservatyvaus gydymo. Tyrimo metodika. Tyrimas atliktas 2021 metais. Buvo analizuoti 2019-2021 metų LSMUL Kauno Klinikų Reabilitacijos Klinikos pacientų, patyrusių DSDL gydymo rezultatai. Naudotasi LSMUL Kauno klinikų archyve saugomomis ligos istorijomis. Atrinktos 24 pacientų ligos istorijos. Pacientai buvo skirstomi į dvi grupes: pirmai taikytas konservatyvus gydymas (n=11), antrai - operacinis (n=13). Abiem grupėms buvo taikomi 6 ergoterapijos užsiėmimai ir 14 magnetoterapijos bei 12 raumenų elektrinės stimuliacijos procedūrų. Vertinta pacientų pažeistos rankos jėga, riešo fleksija ir ekstensija bei sveikos rankos jėga prieš ir po ambulatorinės reabilitacijos. Gauti rezultatai buvo lyginami tarp grupių. Tyrimo rezultatai. Vertinant tiriamųjų pažeistos rankos rezultatus abiejose grupėse buvo nustatytas reikšmingas jėgos bei riešo fleksijos ir ekstensijos pokytis. Vertinant tiriamųjų sveikos rankos jėgą nustatytas statistiškai reikšmingas pokytis. Lyginant rankos funkcijos pokyčius tarp abiejų grupių statistiškai reikšmingo skirtumo nenustatyta. Išvados 1. Taikant ergoterapiją ir fizikinius veiksnis buvo pasiektas statistiškai reikšmingas ($p<0,05$) pažeistos rankos riešo fleksijos ir ekstensijos amplitudžių padidėjimas. 2. Taikant ergoterapiją ir fizikinius veiksnis buvo pasiektas statistiškai reikšmingas ($p<0,05$) jėgos padidėjimas pažeistoje ir sveikoje rankoje. 3. Lyginant rankos funkcijų pokytį tarp abiejų grupių, nebuvo rasta statistiškai reikšmingo skirtumo.

Aim of the study. Examine the effect of occupational therapy and physical therapy to the function recovery of the arm after distal radius fracture and compare the results. Objectives of the study. 1. Evaluate the alteration in the range of motion of the wrist in patients after distal radius fracture surgical or conservative treatment while applying rehabilitation 2. Evaluate the alteration in the strength of the hand in patients after distal radius fracture surgical or conservative treatment while applying rehabilitation. 3. Evaluate and compare the recovery of hand function in patients after distal radius fracture surgical or conservative treatment while applying rehabilitation Methods of the study. The study was performed in 2021. Treatment results of Lithuanian University of Health Sciences hospital Kaunas clinics Rehabilitation clinic patients of 2019-2021 were analyzed. For that purpose, we used case-histories which were kept in Lithuanian university of Health Sciences Kaunas clinic archive. 24 case-histories were selected. The patients were divided into two groups: conservative treatment of the bone fracture (n=11), and surgical treatment (n=13). Both groups had 6 procedures of occupational therapy, 14 procedures of magnetotherapy and 12 procedures of electrical muscle stimulation. The function of the injured arm (grip strength, wrist flexion and extension) and the grip strength of the uninjured arm was evaluated before and after rehabilitation and the results were compared between the two groups. Results. There was a significant increase in grip strength and range of motion of the wrist in the injured arm and grip strength in the uninjured arm. There was no significant difference in arm function recovery between the two groups. Conclusion 1. There was a significant increase in the active wrist flexion and extension of the injured arm after applying the ergotherapy and physiotherapy ($p<0,05$). 2. There was a significant increase in strength of the injured and uninjured arm after applying the ergotherapy and physiotherapy ($p<0,05$). 3. There was no significant difference between the two groups while comparing the change in hand function after applying ergotherapy and physiotherapy.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETO LIGONINĖS KAUNO KLINIKOS, CHIRURGIJOS KLINIKOS OPERACINĖS DARBO VERTINIMO RODIKLIŲ 2019 IR 2020 METAIS Palyginamoji analizė ir COVID-19 pandemijos įtaka operacinės darbo organizavimui

*Comparative Analysis of Operating Room Indicators in 2019 and 2020 and Covid-19 Pandemic Influence in
Lithuanian University of Health Sciences Hospital Kaunas Clinics, General Surgery Clinic*

Darius Kališauskas

Chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Loreta Marmienė

Santrauka: Chirurginės operacinės sugeneruoja didelę dalį ligoninės pajamų, tuo pačiu jos yra vienas didžiausių ligoninės kaštų centrų. Tai daro didelę įtaką visos ligoninės darbui, todėl efektyvus operacinių išnaudojimas yra svarbus siekiant ligoninių efektyvumo. Susiklosčiusi situacija dėl pandemijos padarė didelę įtaką ir operacinės darbo vertinimo rodikliams. Darbo tikslas išanalizuoti LSMUL KK Chirurgijos klinikos operacinės darbo organizavimą, palyginti 2019 m. ir 2020 m. operacinės darbo vertinimo rodiklius siekiant įvertinti COVID-19 pandemijos įtaką. Gauti rezultatai rodo, jog pandemijos metu stipriai sumažėjus neatšauktų operacijų skaičiui ir kitiems operacinės rodikliams, pandemija neigiamai paveikė operacinės darbą, jos vertinimo rodiklius ir sveikatos priežiūros prieinamumą.

Operating rooms generates large part of hospitals revenue, while at the same time they are one of the largest cost centers for hospital. This has a major impact on all hospital operations and effective operating room utilization is important to hospitals efficiency. The situation due to the pandemic also had a significant impact on operating room performance indicators. The aim of the work is to analyze the organization of the operative work of LSMUL KK Surgery Clinic, compare 2019 and 2020 operating room performance indicators and to assess the impact of the COVID-19 pandemic. The results show that the number of non-canceled surgeries and other operational indicators fell sharply during the pandemic, and that pandemics had a negative impact on the operating room performance, its indicators and access to health care.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

BENZODIAZEPINŲ NAUDOJIMAS SERGANT DEPRESIJA: RYŠYS SU ASMENYBĖS DIMENSIJOMIS IR SU LIGA SUSIJUSIAIS VEIKSNIAIS

The Use of Benzodiazepines in Depression: Association with Personality Traits and Disease-Related Factors

Dominyka Martinėlytė

Psichiatrijos klinika

Mokslinis vadovas: Virginija Adomaitienė

Santrauka: Darbo autorius: Dominyka Martinėlytė Darbo pavadinimas: benzodiazepinų naudojimas sergant depresija: ryšys su asmenybės dimensijomis ir su liga susijusiais veiksniais. Tyrimo tikslas: nustatyti benzodiazepinų naudojimo sergant depresija ryšį su asmenybės dimensijomis ir su liga susijusiais veiksniais. Tyrimo uždaviniai: 1. Nustatyti ir įvertinti sergančiųjų depresija sociodemografinės charakteristikas. 2. Nustatyti ir įvertinti sergančiųjų depresija su liga susijusius veiksnius. 3. Nustatyti ir įvertinti sergančiųjų depresija asmenybės dimensijas. 4. Nustatyti ir įvertinti benzodiazepinų vartojimo ryšį su asmenybės bruožais ir su liga susijusiais veiksniais. Metodika: 2020 m. kovo mėn. – 2021 m. kovo mėn. buvo vykdoma anoniminė anketinė apklausa. Tyrime dalyvavo LSMUL KK Psichiatrijos klinikoje gydomi sergantieji depresija, ambulatoriniame gydymo režime vartoję psichotropinius vaistus ne ilgiau kaip vieną mėnesį iki stacionarinio gydymo. Tyrimui buvo naudojami: Didžiojo penketo asmenybės dimensijos (DPAD) klausimynas ir autorės sudaryta anketa. Rezultatai: Tyrimo imtis – 40 asmenų: 72,5% moterų ir 27,5% vyrų. Amžiaus, kuomet tiriamiesiems buvo diagnozuota depresija, vidurkis - 43,65 (SD 15,62) metai. Nuoširdumas yra vyraujanti DPAD tarp visų apklaustųjų, neurotiškumas tarp benzodiazepinus (BZD) vartojusių asmenų ($p=0,015$). Psichotropinius vaistus vartojo 62,5% apklaustųjų, iš jų 60% naudojo BZD. 92% respondentų vaistus naudojo gydytojo psichiatro paskyrimu. BZD vartojusių asmenų dalis reikšmingai didesnė tarp pacientų iki 60 m. ($p=0,027$), taip pat tarp tų, kuriems depresija diagnozuota iki 40 metų ($p<0,001$) ir kurie depresija serga ilgiau nei 10 m. ($p<0,01$). Išvados: 1. Tiriamųjų, sergančių depresija, amžiaus vidurkis - 52,9 m., dauguma jų - moteriškos lyties, gyvenantys mieste, turintys partnerį, įgiję vidurinę išsilavinimą, nedirbantys. 2. Tiriamųjų depresijos trukmės vidurkis - 9,25 m., amžiaus, kuomet diagnozuota depresija - 43,65 m. Dauguma stacionare buvo gydomi pirmą arba antrą kartą, vartojo psichotropinius vaistus gydytojo psichiatro paskyrimu. 3. Nuoširdumas – vyraujanti dimensija tarp visų apklaustųjų, sąmoningumas - tarp sergančiųjų, kuriems depresija diagnozuota vyresniame nei 40 m. amžiuje. 4. Tiriamieji, vartojantys benzodiazepinus, pasižymi žemu sąmoningumu ir aukštu neurotiškumu. Reikšmingai dažniau benzodiazepinus vartojo apklaustieji iki 60 m. amžiaus, tiriamieji, kuriems depresija diagnozuota iki 40 m. bei tie, kurių depresijos trukmė ilgesnė nei 10 metų. Praktinės rekomendacijos: Rekomenduojama vengti ilgesnio nei 4 savaitių trukmės BZD vartojimo.

Author: Dominyka Martinėlytė Title: The Use of Benzodiazepines in Depression: Association with Personality Traits and Disease-Related Factors. Aim: To identify the use of benzodiazepines association with personality traits and disease-related factors in patients with depression. Objectives: 1. To identify and evaluate sociodemographic characteristics of patients with depression. 2. To identify and evaluate disease-related factors in patients with depression. 3. To identify and evaluate personality traits in patients with depression. 4. To identify and evaluate the use of benzodiazepines association with personality traits and disease-related factors in patients with depression. Methods: An anonymous questionnaire survey was conducted between March 2020 and March 2021. The study involved patients with depression treated at the department of psychiatry, LUHS Kaunas Clinics, who had been taking psychotropic drugs during the outpatient treatment mode for no longer than one month before inpatient treatment. The study was based on Big Five personality dimensions questionnaire and questionnaire developed by the author. Results: The sample of the study – 40 persons: 72.5% women and 27.5% men. The mean age of onset of depression was $43,65 \pm 15,62$ years. Agreeableness is the predominant personality trait among all respondents, neuroticism among those who have used benzodiazepines (BZD) ($p=0,015$). Psychotropic drugs were used by 62.5% of the respondents, 60% of them reported BZD use. 92% of respondents used drugs prescribed by a psychiatrist. BZD consumption was significantly higher in up to 60 years group ($p=0.027$), also among those who have been diagnosed with depression under 40 years of age ($p<0.001$) and who received the diagnosis at least 10 years prior ($p<0.01$). Conclusions: 1. The average age of the respondents who have been diagnosed with depression was 52,9 years, many of them were female, city dwellers, married, unemployed and had received secondary education. 2. The mean duration of depression – 9,25 years, age of onset of depression - 43,65 years. The majority of respondents on an inpatient basis were treated for the 1st or 2nd time and had used psychotropic drugs prescribed by a psychiatrist. 3. Agreeableness is the predominant personality trait among all respondents, conscientiousness – among those who have been diagnosed with depression after 40 years of age. 4. Higher rates of neuroticism and lower rates of conscientiousness were found to be associated with BZD users. BZD consumption is significantly higher in up to 60 years group, also among those who have been diagnosed with depression under 40 years of age and who received the diagnosis at least 10 years prior. Practical recommendations: It is recommended to avoid BZD use for more than 4 weeks.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

HIPOFOSFATEMIJOS PAPLITIMAS, GALIMOS PRIEŽASTYS IR ĮTAKA KRITINĖS BŪKLĖS PACIENTŲ KLINIKINĖMS IŠEITIMS

Occurance, Possible Causes and Impact of Hypophosphatemia on Clinical Outcomes in Critical Care Patients

Karolina Buožytė

Intensyviosios terapijos klinika
Mokslinis vadovas: Raimundas Vaitkevičius

Santrauka: Karolina Buožytė. Hipofosfatemijos paplitimas, galimos priežastys ir įtaka kritinės būklės pacientų klinikinėms išeitims. Darbo tikslas. Ištirti hipofosfatemijos ypatumus intensyvios terapijos skyriuje, vertinant jos ryšį ir įtaką kritinės būklės ligonių išeitims. Uždaviniai. 1. Nustatyti hipofosfatemijos paplitimą tarp intensyviosios terapijos skyriaus (ITS) pacientų. 2. Įvertinti galimas hipofosfatemijos ITS priežastis, pacientų charakteristikas, pagrindines diagnozes ir skirtų gydymo metodų sąsają su fosforo sumažėjimu. 3. Ištirti hipofosfatemijos įtaką ITS pacientų dirbtinės plaučių ventiliacijos (DPV) trukmei. 4. Įvertinti, ar fosforo sumažėjimas galėjo daryti įtaką pacientų stacionarizavimo trukmei, pacientų ligos eigai ir mirštamumui. Metodai. Atlikta retrospektyvinė 200 kritinės būklės pacientų analizė, kurie 2019.11mėn. - 2020.12mėn. laikotarpiu buvo gydyti ITS centrinės reanimacijos skyriuje ir kuriems darytas fosforo koncentracijos serume tyrimas. Buvo nagrinėti pacientų demografiniai, stacionarizavimo, diagnostiniai ir gydymo ITS duomenys, hospitalizacijos trukmė bei mirštamumas. Rezultatai. Tiriamąją imtį sudarė 200 pacientų duomenys. Iš jų 60(30,0%) nustatyta hipofosfatemija ir 140(70,0%) - normofosfatemija. ($p>0,05$). Dažniausios hospitalizavimo priežastys į ITS tyrime buvo sepsis - 81 (40,5%) pacientui ir kvėpavimo sistemos nepakankamumas (KFN) - 78 (39,0%) pacientams ($p>0,05$). Hipofosfatemijos grupėje statistiškai dažniausia pagrindinė diagnozė buvo lyties ir šlapimo sistemos ligos - 11 (18,30 %) pacientų($p=0,57$). Tokie gydymo metodai, kaip enterinis maitinimas 0,464 (PI 0,346 - 0,581, $p=0,04$), DPV - 0,500 (PI 0,398 - 0,603, $p=0,03$), pakaitinė inkstų terapija - 0,408 (PI 0,281 - 0,536, $p=0,04$) kartų didino hipofosfatemijos dažnį(p24h ir 96h). Hipofosfatemijos grupėje su DPV trukme >96h, mirė 10 (62,50) % pacientų, o normofosfatemijos - 12 (30,80 %) pacientų. ($p>0,05$) Visų gydytų pacientų vidutinė gydymo trukmė ITS buvo 8,80 (SD 7,24), hipofosfatemijos - 9,03 (SD 6,22), o normofosfatemijos - 8,70 (SD 7,65) dienos. ($p=0,05$), o normofosfatemijos 1.154 (PI 0,961 - 1,346, $p>0,05$). Esant hipofosfatemijai, mirtingumas buvo mažesnis (16 (8,00 %) pacientų) nei esant, normofosfatemijai- 39 (19,50 %) pacientai. Išvados. Atliktame tyrime hipofosfatemija nustatyta trečdaliui ITS pacientų. Dažniausia hipofosfatemijos grupės pacientų stacionarizavimo į ITS priežastis buvo KFN ir sepsis, o dažniausia pagrindinė diagnozė - lyties ir šlapimo sistemos ligos. Buvo stebimas statistiškai reikšmingas DPV, PIT ir enterinio maitinimo ryšys su su hipofosfatemijos atsiradimo dažniu. Taip pat stebėta statistiškai reikšminga hipofosfatemijos sąsaja su prailgėjusia ITS pacientų DPV trukme. Be to, pacientai, kuriems taikyta ilgesne DPV ir priklausantys hipofosfatemijos grupei dažniau neišgyveno nei normofosfatemijos grupėje. Pacientai, kuriems rasta hipofosfatemija turėjo ilgesnę hospitalizacijos trukmę, tačiau didesnis mirštamumas nustatytas pacientams, kurių fosforas buvo normos ribose.

Karolina Buožytė. Occurance, Possible Causes and Impact of Hypophosphatemia on Clinical Outcomes in Critical Care Patients. Aim. To investigate the occurrence of hypophosphataemia in the intensive care unit, assessing its association and influence on the outcome of critically ill patients. Objectives. 1. To determine the occurrence of hypophosphataemia among patients in the intensive care unit. 2. To compare the possible causes of hypophosphataemia in ICU, patient characteristics, underlying diagnoses, and the association of prescribed therapies with phosphorus depletion. 3. To investigate the influence of hypophosphataemia on the duration of mechanical ventilation in ICU patients. 4. To assess whether phosphorus depletion may have influenced patient hospitalization duration, patient disease course, and mortality. Methods. A retrospective analysis of 200 critically ill patients treated in ICU from November 2019 to December 2020 and who underwent a phosphorus concentration study was performed. Patient demographics, inpatient, diagnostic, and treatment ICU data, hospitalization time, and mortality were examined. Results. The study consisted of data from 200 patients. Of these, 60 (30,0%) had hypophosphataemia and 140 (70,0%) had normophosphataemia. ($p>0,05$). The most common indications for hospitalization in ICU were sepsis - 81 (40,5%) and respiratory failure - 78 (39,0%) patients ($p>0,05$). In the hypophosphataemia group, the most common primary diagnosis was sex and urinary system disease - 11 (18,3%) patients ($p=0,57$). Treatments such as enteral feeding 0.464 (PI 0,346 - 0,581, $p=0,04$), mechanical ventilation(MV) - 0.500 (PI 0,398 - 0,603, $p=0,03$), renal replacement therapy(RRT) - 0,408 (PI 0,281 - 0,536, $p=0,04$) increased the incidence of hypophosphataemia (p 24h and 96h). The median duration of treatment in ICU was 8,80 (SD 7,24), in hypophosphataemia - 9.03 (SD 6,22) and normophosphataemia 8,70 (SD 7,65) days. ($p>0,05$). The mortality rate of hypophosphataemia was 0,983 (PI 0,729 - 1,237, $p>0,05$) and that of normophosphataemia was 1,154 (PI 0,961 - 1,346, $p<0,05$). Mortality was lower in hypophosphataemia (16 (8,0%) patients) than in normophosphataemia (39 (19,50%) patients). Conclusions. In our study, hypophosphataemia was reported in one third of ICU patients. Respiratory failure and sepsis were the most common causes of hospitalization for ICU in patients with hypophosphataemia, and sex and urinary system diseases were the most common leading diagnoses. A statistically significant association between MV, RRT and enteral feeding with the incidence of hypophosphataemia was observed. A statistically significant association between hypophosphataemia and prolonged Mechanical ventilation duration in ICU patients was also observed. In addition, patients with prolonged MV and hypophosphataemia were more likely to survive than those in the normophosphatemia group. Patients who were found to have hypophosphataemia had a longer duration of hospitalization, but higher mortality was observed in patients whose phosphorus was within the normal range.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ŪMINIO APENDICITO DIAGNOSTIKOS PROBLEMOS

Diagnostic Problems in Acute Appendicitis

Justas Lapinskas

Chirurgijos klinika

Mokslinis vadovas: Žilvinas Endzinas

Santrauka: SANTRAUKA Ūminio apendicito diagnostikos problemos Tikslas. Įvertinti įvairių diagnostinių įrankių svarbą ūminio apendicito diagnostikoje Uždaviniai. 1. Įvertinti pacientų, gydytų LSMUL KK chirurgijos klinikoje 2019- 2020 metais, ūminio apendicito klinikinius bei laboratorinius požymius. 2. Įvertinti simptomų trukmės svarbą ūminio apendicito diagnozės nustatymui. 3. Įvertinti, ar gretutinės būklės gali daryti įtaką ūminio apendicito diagnozavimui. 4. Palyginti AAS (Adult appendicitis score) ir AIR (Appendicitis Inflammatory Response) skalių pritaikymą diagnostikoje. 5. Palyginti UG ir KT tyrimų efektyvumą nustant apendicito požymius. **Dalyviai ir metodai.** Buvo atliktas retrospektyvinis tyrimas LSMUL KK Chirurgijos klinikoje. Buvo analizuoti pacientų, kuriems 2019-2020 m. LSMUL KK Chirurgijos klinikoje buvo atlikta apendektomija ir patologiškai patvirtinta ūminio apendicito diagnozė, duomenys. Duomenims analizuoti buvo panaudota IBM SPSS Statistics (17.0) programa . **Rezultatai.** Tyrimo metu buvo ištirti 291 pacientai(144 vyrai ir 147 moterys). Dažniausiai nustatyti klinikiai simptomai buvo skausmas, jautrumas pilvo dešiniajame apatiniame kvadrante (77,8 %, n=112; 69,4 %, n=100) vyrų ir (71,4 %, n=105; 59,9 %, n=88) moterų. Skausmo perėjimas į dešinįjį apatinį kvadrantą, difuzinis jautrumas, pykinimas, vėmimas pasireiškė rečiau. Rečiausiai pasitaikęs klinikinis buvo $\geq 38,5$ °C temperatūra (11,1 %, n=16 vyrų ir 7,5 %, n=11 moterų). Dažniausiai nustatyti laboratoriniai rodikliai tiek vyrams, tiek moterims buvo leukocitozė $10,0 - 14,9 \times 10^9/L$ (49,3 %, n=71 vyrų; 42,2 %, n=62 moterų) ir CRB > 50 mg/l (42,4 %, n=61 vyrų ir 34,7 %, n=51 moterų) Dažniausiai UG apendicito požymiai buvo nustatyti pacientams, kurių simptomų trukmė buvo trumpesnė nei 48h (vyrams 70,4%, n = 69 ir 56,4%, n = 53 moterims). Pacientams, kurių simptomų trukmė ilgesnė nei 48h UG metu apendicito požymiai buvo nustatyti kur kas rečiau (25,5%, n = 25 vyrų ir 31,9%, n = 30 moterų). Didelei daliai pacientų, kuriems UG metu nebuvo rasta aiškių apendicito požymių, buvo paskirtas KT tyrimas. Apendicito požymiai UG metu dažniausiai vizualizavosi gretutinių būklių neturinčių vyrų (86,7%, n = 85) ir moterų (61,7%, n = 58) tarpe, tuo tarpu pacientams su gretutinėmis būklėmis apendicito požymiai UG buvo nustatyti ženkliai rečiau (atitinkamai 13,3%, n = 13 vyrų ir 38,3%, n = 36 moterų). Remiantis turimais pacientų ligos istorijų duomenimis buvo palygintos AIR ir AAS diagnostinės skalės. Taikant AIR skalę, į rizikos grupes buvo galima suskirstyti 131 vyrus ir 139 moteris, o AAS skalę - 129 vyrus ir 136 moteris. AIR skalės tiriamųjų mažos rizikos tarpe buvo 53 vyrai (40,6%) ir 67 moterys (48,2%), vidutinės - 77 vyrai (58,8%) ir 67 moterys (48,2%), o didelės - 1 vyras (0,8%) ir 5 moterys (3,6%). AAS skalėje, mažoje rizikos grupėje buvo 48 vyrai (37,2%) ir 66 moterys (48,5%), vidutinės - 67 vyrai (51,9%) ir 58 moterys (42,7%) , o didelės - 14 vyrų (10,9%) ir 12 moterų (8,8%). UG apendicito požymiai buvo nustatyti didesniai kiekiui pagal AIR tipo skale vertintų mažos rizikos vyrų ir moterų, UG būdingų apendicito požymių nustatymas vidutinės rizikos grupei priskirtiems vyrams ir moterims, vertintiems AIR ir AAS skalėmis, buvo sąlyginai panašus, o didelės rizikos grupės ligoniams, pagal AAS tipo diagnostikos skalę, UG buvo dažniau nustatomi apendicito požymiai. Lyginant UG ir KT efektyvumą, UG apendicito požymiai buvo nustatyti 98 vyrų (68,1% iš visų UG tirtų vyrų) ir 94 moterims (63,9% iš visų UG tirtų moterų), o tuo tarpu KT apendicito požymiai buvo nustatyti 38 vyrams (95,0 % iš visų KT tirtų vyrų) ir 34 moterims (82,9 % iš visų KT tirtų moterų) **Išvados.** 1. Didžiausia tirtos populiacijos vyrų bei moterų dalis skundėsi skausmu pilvo dešiniajame apatiniame kvadrante, tuo tarpu rečiausiai vyrų ir moterų tarpe buvo nustatyta $\geq 38,5$ °C temperatūra. Dažniausiai nustatyti laboratoriniai požymiai tiek vyrams, tiek moterims buvo leukocitozė ir CRB < 50 2. Simptomų trukmė yra reikšminga apendicito diagnostikoje. 3. Gretutinės būklės daro įtaką apendicito diagnostikoje. 4. Retrospektyviai išanalizavus pacientų ligos duomenis AAS ir AIR skalės pritaikymo naudos nustatyti nepavyko. 5. KT yra efektyvesnė diagnostinė priemonė apendicito požymiams nustatyti nei UG. **Praktinės rekomendacijos:** Remiantis atlikta literatūros analize bei atliktu tyrimu LSMUL KK Chirurgijos klinikoje, ūminio apendicito diagnostikoje svarbu atsižvelgti į klinikinius simptomus, laboratorinius rodiklius ir į apendicito požymius UG ir KT tyrimuose. Remiantis mano atlikta analize, negalima pasakyti, ar verta diagnostinės skales implementuoti kasdienėje praktikoje. Atliekant AIR ir AAS skaičiavimus, buvo kilę kėblumų, nes ligos istorijose dažniausiai nėra detaliai aprašomas, pavyzdžiui: pilvo raumenų įtempimas (ar yra silpno, vidutinio, ar stipraus laipsnio), ko pasekoje nemažai vietos lieka ligos istorijų interpretacijoje. Dėl to gali būti 1-3 balų paklaida, kas galėtų lemti vidutinės rizikos pacientų paskirstymą į didelę riziką, mažos rizikos pacientų paskirimą į vidutinės rizikos kategoriją. Teisingiausiai diagnostinių skalių naudingumą būtų įvertinti klinikoje pritaikius apendicito diagnostikos algoritmą (pagal kurią nors iš apendicito diagnostinių skalių) ir tada išanalizavus duomenis, pasakyti, kiek naudingos ir efektyvios yra ūminio apendicito diagnostikos skalės.

SUMMARY Diagnostic Problems in Acute Appendicitis Aim of the study. To evaluate the importance of various diagnostic tools in the diagnosis of acute appendicitis Objectives. 1. To evaluate clinical and laboratory findings of acute appendicitis in patients, who were treated in LSMUL KK surgery clinic in 2019-2020. 2. To determine if the duration of symptoms has significance in diagnosing acute appendicitis. 3. To evaluate the significance of comorbidities or concomitant conditions in the acute appendicitis diagnosis. 4. To compare AAS (Adult appendicitis score) and AIR (Appendicitis Inflammatory Response) diagnostical scales and evaluate their application. 5. To compare the effectiveness of Ultrasound and Computed tomography in acute appendicitis diagnosis. Materials and methods. A retrospective study was done at LSMUL KK surgery clinic. The data of patients who

underwent appendectomy in LSMUL KK surgery clinic with pathologically diagnosed appendicitis was analysed. IBM SPSS statistics (17.0) program was used for analysis. Results. 291 patients were included into the study (144 men and 147 women). The most commonly observed clinical symptoms were pain, tenderness in the lower right quadrant of the abdomen (77.8%, n = 112; 69.4%, n = 100) in men and in (71.4%, n = 105; 59.9%, n = 88) women. Pain transition to the right lower quadrant, diffuse tenderness, nausea, vomiting occurred less frequently. The least common clinical sign was ≥ 38.5 ° C body temperature (11.1%, n = 16 men and 7.5%, n = 11 women). The most commonly observed laboratory signs in both men and women were leukocytosis $10.0 - 14.9 \times 10^9 / L$ (49.3%, n = 71 men and 42.2%, n = 62 women) and CRP > 50 mg / l (42.4%, n = 61 men and 34.7%, n = 51 women). Signs of appendicitis in US were most commonly observed in patients with less than 48 hours of symptoms (70.4% in men, n = 69 and 56.4%, n = 53 in women). In patients with symptoms lasting more than 48 hours during UG, signs of appendicitis were observed much less frequently (25.5%, n = 25 men and 31.9%, n = 30 women). A large proportion of patients to who had no clear signs of appendicitis detected on US were assigned a CT scan. Signs of appendicitis during US were most commonly visualized in men (86.7%, n = 85) and women (61.7%, n = 58) without concomitant conditions, whereas in patients with concomitant conditions, signs of appendicitis in US were significantly less common (13 , 3%, n = 13 men and 38.3%, n = 36 women). The AIR and AAS diagnostic scales were compared based on available patient history data. Using the AIR scale, 131 men and 139 women could be assigned to risk groups, and the AAS scale to 129 men and 136 women. Among the low-risk subjects on the AIR scale, there were 53 men (40.6%) and 67 women (48.2%), medium-sized 77 men (58.8%) and 67 women (48.2%), and high-risk 1 man. (0.8%) and 5 women (3.6%). On the AAS scale, there were 48 men (37.2%) and 66 women (48.5%) in the low-risk group, 67 men (51.9%) and 58 women (42.7%) in the medium group, and 14 men in the high-risk group. (10.9%) and 12 women (8.8%). Signs of US appendicitis were found in a higher proportion of low-risk men and women on the AIR scale, US-specific signs of appendicitis in relatively high-risk men and women on the AIR and AAS scales were relatively similar, and in high-risk patients on the AAS diagnostic scale, US was more likely to show signs of appendicitis. Comparing the efficacy of US and CT, during US appendicitis signs were found in 98 men (68.1% of all men tested with US) and 94 women (63.9% of all women tested with US), while signs of appendicitis in CT were found in 38 men (95.0% of all CT tested men) and in 34 women (82.9% of all CT tested women). Conclusions. 1. The highest proportion of males and females in the study population had pain in the lower right quadrant of the abdomen, while the rarest symptom in men and women was body temperature of ≥ 38.5 ° C. The most commonly observed laboratory signs in both men and women were leukocytosis and CRP <50 2. The duration of symptoms is significant in the diagnosis of appendicitis. 3. Concomitant conditions, comorbidities do affect the diagnosis of appendicitis 4. Retrospective analysis of patient's data wasn't enough to prove the effectiveness and usability of AAS and AIR diagnostical scales. 5. CT is more effective diagnostic tool for detecting signs of appendicitis than ultrasound. Practical recommendations: Based on the analysis of the literature and the study performed at the LSMUL KK Surgery Clinic, it is important to take into account clinical symptoms, laboratory parameters and signs of appendicitis in the UG and CT in the diagnosis of acute appendicitis. Based on my analysis, it is not possible to say whether it is worthwhile to implement diagnostic scales in daily practice. There were difficulties in the AIR and AAS calculations, as the medical histories are usually not described in detail, for example: abdominal muscle tension (whether weak, moderate, or strong), leaving much room for interpretation. As a result, there may be an error of 1-3 points, which could lead to the classification of medium-risk patients into high-risk, low-risk patients into the medium-risk category. The most accurate way to evaluate the usefulness of diagnostic scales would be to apply an appendicitis diagnostic algorithm (using one of the appendicitis diagnostic scales) in the clinic and then analyze the data to say how useful and effective the acute appendicitis diagnostic scales are.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

GREIVSO OFTALMOPATIJA SERGANČIŲ PACIENTŲ OPTINĖS KOHERENTINĖS TOMOGRAFIJOS DUOMENŲ ĮVERTINIMAS

Optical Coherence Tomography Data evaluation in Patients with Graves' Ophthalmopathy

Jurgita Zakaravičiūtė

Akių ligų klinika

Mokslinis vadovas: Jūratė Jankauskienė

Santrauka: Darbo autorė: Jurgita Zakaravičiūtė. Darbo pavadinimas: Greivso oftalmopatija sergančių pacientų optinės koherentinės tomografijos duomenų įvertinimas. Tyrimo tikslas: įvertinti Greivso oftalmopatija sergančių pacientų optinės koherentinės tomografijos (OKT) duomenų pakitimų sąryšį su klinikiniais požymiais. Tyrimo uždaviniai: 1) Įvertinti Greivso oftalmopatija sergančių pacientų išverstakumą ir regos aštrumą; 2) Nustatyti Greivso oftalmopatija sergančių pacientų tinklainės nervinių skaidulų sluoksnio storį; 3) Įvertinti Greivso oftalmopatija sergančių pacientų regos nervo diską; 4) Įvertinti OKT pakitimų priklausomybę nuo išverstakumo dydžio; 5) Įvertinti OKT pakitimų priklausomybę nuo regos aštrumo. Metodika: retrospektyviam tyrimui atlikti buvo atrinkti LSMUL KK Akių konsultacinio diagnostinio skyriaus 97 pacientai gydyti 2020 metais, kuriems diagnozuota Greivso oftalmopatija, atliktas optinės koherentinės tomografijos tyrimas. Tirtos abi (194) akys. Rinkti šie duomenys: egzoftalmometriniu tyrimo veidrodiniu Hertelio egzoftalmometru, geriausio koreguoto regos aštrumo pagal Sneleno lentelę, OKT (TNSS storio, RND parametru) rezultatai. Visi surinkti tiriamųjų duomenys apdoroti statistinės analizės programoje IBM SPSS 22.0. Statistiškai reikšmingu laikytas skirtumas, kai $p < 0,05$). Rastos vidutinės statistiškai reikšmingos koreliacijos tarp GKRA ir TNSS storio ($r=0,528$, $p<0,05$). Nustatytos vidutinės statistiškai reikšmingos koreliacijos tarp GKRA ir TNSS storio ($p<0,001$), tarp GKRA ir NRK ($p<0,001$) bei neigiama vidutinė statistiškai reikšminga koreliacija tarp GKRA ir ET ($p<0,001$). Kuo mažesnis regos aštrumas, tuo plonesnis TNSS ir mažesnis NRK bei kuo mažesnis regos aštrumas, tuo didesnis ET.

Jurgita Zakaravičiūtė. Title: Optical Coherence Tomography data evaluation in patients with Graves' Ophthalmopathy. Aim of this study_ to evaluate the relationship between Optical Coherence Tomography (OCT) data changes and clinical features in patients with Graves' ophthalmopathy. Objectives_ 1) To evaluate exophthalmos and visual acuity in patients with Graves' ophthalmopathy

2021-06-14 (ETD sistemoje)

Santrauka: Laura Dobrovaitė. „Veninės stazės dubenyje etiologijos, klinikos ir radiologinių KT požymių analizė“ Tikslas: Išsiaiškinti veninės stazės dubenyje paplitimą moterų populiacijoje, įvertinti klinikinius požymius ir analizuoti veninės stazės dubenyje sąsajas su Nutcracker sindromu. Uždaviniai: 1. Įvertinti veninės stazės dubenyje požymių dažnį moterų grupėje, kurioms dėl kitų priežasčių buvo atliktas dubens KT tyrimas. 2. Įvertinti veninės stazės dubenyje KT požymių ir klinikinių duomenų bei simptomų sąsajas. 3. Išanalizuoti veninės stazės dubenyje KT požymių sąsajas su „Nutcracker“ sindromu. Metodai: Atliktas retrospektyvinis tyrimas, peržvelgiant moterų dubens KT vaizdus ir ligos istorijas. Buvo atrenkamos pacientės, kurioms Kauno klinikų, Radiologijos klinikoje buvo atliktas dubens KT tyrimas, išanalizuoti KT vaizdai ir rasti veninės stazės dubenyje požymiai. Radus atitinkamus VSD kriterijus, buvo ieškoma jų sąsajų su VSD klinikiniais simptomais peržiūrint pacienčių ligos istorijas. Duomenų analizė atlikta „Microsoft Excel“ ir „SPSS“ programiniais paketais. Rezultatai: Tyrimo imtį sudarė 261 pacientė. Išsiplėtusias daugiau nei keturias ipsilateraliai išsidėsčiusias parauterines venas, kurių bent vienos skersmuo > 4mm venas turėjo 35 (21,1 %) ir išsiplėtusias gonadines venas turėjo 34 (20,7 %) pacientės. Visos šios pacientės turėjo išsiplėtusias venas be matomos obstrukcijos, tačiau veninė stazė dubenyje nustatyta tik 39 pacientėms (14,9 %). Tiriamųjų amžiaus vidurkis buvo 41± 9 metai, o pacienčių, kurioms buvo rasta VSD amžiaus vidurkis 42 ± 7 metai. Mažiausia amžiaus imties reikšmė 16 metų, o didžiausia 50 metų, mediana 44. Šiame tyrime lėtinį dubens skausmą patyrė 61 (23,4 %) pacientė. Moterims, kurioms nustatyta VSD, dažniau pasireiškė lėtinis skausmas dubenyje nei moterims, kurioms VSD nebuvo nustatyta (atitinkamai, 26 (66,7 %) ir 35 (15,8 %). Nustatyta, jog patiriančios lėtinį dubens skausmą bei gimdžiusios moterys dažniau turi VSD (atitinkamai 22 (75,9 %) ir 30 (28,8 %). Taip pat, tiriamosioms, kurios turi VSD ir yra gimdžiusios, dažniau pasireiškė ir lėtinis dubens skausmas. Tarp visų pacienčių Nutcracker sindromą turėjo 9 pacientės (3,4 %). Nustatyta, kad moterys turinčios Nutcracker sindromą dažniau turi ir VSD nei šio sindromo neturinčios (atitinkamai 5 (55,6 %) ir 34 (13,5 %). Išvados: Veninė stazė dubenyje moterų dubens KT vaizduose buvo rasta beveik penktadaliui tirtų moterų. Lėtinį dubens skausmą jautė ketvirtadalis pacienčių su nustatyta venine staze dubenyje. Moterys, kurioms nustatyta VSD ir yra gimdžiusios, statistiškai reikšmingai dažniau patiria lėtinį skausmą dubenyje lyginant su negimdžiusių moterų grupe su VSD požymiais. Veninė stazė dubenyje pusei analizuotų pacienčių stebėta derinyje su Nutcracker sindromu. Moterys, turinčios Nutcracker sindromą, statistiškai reikšmingai dažniau turi VSD nei šio sindromo neturinčios moterys. Moterys, turinčios Nutcracker sindromą nėra linkusios dažniau patirti lėtinį dubens skausmą nei šio sindromo neturinčios.

Laura Dobrovaitė: “Analysis of Etiology, Clinical and Radiological CT Features of Pelvic Venous Congestion Syndrome” Aim: To evaluate the prevalence of pelvic congestion syndrome in the female population, to evaluate clinical features and analyze pelvic congestion syndrome interaction with Nutcracker syndrome. Objectives: To evaluate the incidence of pelvic congestion syndrome features in females who underwent CT for other reasons. To evaluate the relationship between pelvic congestion features in CT, clinical data and clinical symptoms. To analyze the links between CT signs of venous stasis in the pelvis and Nutcracker syndrome. Methods: A retrospective study was performed reviewing images of pelvic CT in women and disease histories. Patients were selected for whom pelvic CT examination was performed at Kaunas Clinics and Radiology Clinic. CT images were analyzed and signs of venous stasis in the pelvis were found. After finding appropriate criteria for pelvic congestion syndrome (PCS), their association with the clinical symptoms of PCS was sought by reviewing patients' medical histories. Data analysis was performed using Microsoft Excel and SPSS software packages. Results: The study consisted of 261 patients. Dilated more than four ipsilateral parauterine veins (at least one >4mm) were found in 35 (21.1%) females and 34 (20.7%) patients had dilated gonadal vein. All of these patients had dilated veins without visible obstruction, but pelvic congestion syndrome was found only in 39 patients (14.9%). The mean age of the patients was 41 ± 9 years, and the mean age of the women with VSD was 42 ± 7 years. The youngest woman was 16 years old and the eldest was 50 years old, with a median of 44. In this study, 61 (23.4%) patients experienced chronic pelvic pain. Women with PCS were more likely to have chronic pelvic pain than women without PCS (26 (66,7%) and 35 (15,8%), respectively). In addition, multiparous women with PCS were more likely to experience chronic pelvic pain (22 (75,9%) and 30 (28,8%), respectively). Nutcracker syndrome had 9 patients (3.4%) among all patients. It has been found that women with Nutcracker syndrome are more likely to have PCS (5 (55,6%) and 34 (13,5%), respectively). Conclusions: Pelvic congestion syndrome was found in almost one-fifth studied women on pelvic CT scans. Chronic pelvic pain was found in a quarter of patients with established pelvic congestion syndrome. Multiparous women with PCS are more likely to experience chronic pelvic pain comparing to nonporous women with PCS. Pelvic congestion syndrome was observed in half of the patients in combination with Nutcracker syndrome. Women with Nutcracker syndrome are more likely to develop PCS rather than women without this syndrome. Woman who have Nutcracker syndrome are not more likely to experience chronic pelvic pain comparing to women without this syndrome.

PALYGINTI POLITRAUMĄ PATYRUSIŲ PACIENTŲ GYDYMO IR GYDYMO REZULTATŲ

IŠEITYS 30 DIENŲ LAIKOTARPYJE LSMUL KK IR KUL

Comparison of Polytrauma Patients, Prehospital Care and Treatment Outcome Over a 30 Day Period in Lithuanian University of Health Sciences Hospital, Kaunas Clinic and Klaipeda University Hospital

Laurynas Kaušynis

Ortopedijos traumatologijos klinika

Mokslinis vadovas: Alfredas Smailys

Santrauka: Darbo tikslas: Palyginti LSMUL KK ir KUL politrauminių pacientų prehospitalinės pagalbos kelią ir išėjimą 2020-11-01 – 2020-12-31. Darbo uždaviniai: Palyginti LSMUL KK ir KUL GMP atvykimo laiką į įvykio vietą nuo GMP iškvietimo į politraumą patyrusių pacientų buvimo vietą; palyginti pacientų patyrusių politraumas pristatymo laiką į LSMUL KK ir KUL nuo GMP atvykimo į įvykio vietą; palyginti LSMUL KK ir KUL politraumą patyrusių pacientų išgyvenamumą stacionaruose 30 d. Metodika: Prospektyviai buvo registruojami visi politraumas patyrę pacientai, kurie pateko į Klaipėdos universitetinę ligoninę ir Lietuvos sveikatos mokslų universiteto ligoninės Kauno klinikas. Retrospektyviai buvo renkami duomenys iš ligos istorijų tik tų pacientų, kurie atitiko atrankos kriterijus. Buvo įtraukti 55 politraumą patyrę pacientai iš kurių atrankos kriterijus atitiko 30 pacientų. Statistinė duomenų analizė atlikta naudojantis statistiniu programiniu paketu SPSS (17.0 versija). Statistiškai reikšminga laikyta kai $p < 0,05$. Rezultatai: Išanalizavus 30 ligos istorijų (15 ligos istorijų LSMUL KK ir 15 ligos istorijų KUL) gautas panašus GMP užtruktas laiko tarpas nuo iškvietimo iki atvykimo į įvykio vietą, Kaune užtrukto laiko vidurkis siekė 11,6 min. ir Klaipėdoje 11,13 min. Palyginus operatyvumo rodiklius tarp Kauno GMP ir Klaipėdos GMP buvo nustatyta per kiek laiko nuo atvykimo į įvykio vietą politrauminis ligonis pristatomas į LSMUL KK ir KUL. Rezultatai LSMUL KK 35,73 min. ir KUL 36,33 min. Lyginant išgyvenamumą stacionarizuotų pacientų per 30 dienų laikotarpį LSMUL KK buvo registruota 1 mirtis, KUL per tą patį laikotarpį 3 mirtys. Išvados: Laikas nuo GMP iškvietimo iki atvykimo į įvykio vietą tarp LSMUL KK ir KUL vidurkiai statistiškai reikšmingai nesiskiria. Nuo įvykio vietos transportavimas į LSMUL KK vidutiniškai užtruko 35,73 min., KUL 36,33 min. LSMUL KK tyrimo laikotarpyje mirė 1, KUL- 3. Praktinės rekomendacijos: siekiant užtikrinti GMP paslaugų kokybės gerinimo procesą turi būti pastovus rodiklių stebėjimas ir analizavimas.

Aim of the study: to compare the pre-hospital care and outcomes of polytrauma patients in Lithuanian University of Health Sciences Hospital, Kaunas Clinic and Klaipeda University Hospital between 2020-11-01 and 2020-12-31. Objectives: to compare the pre-hospital period of ground medical services dispatch time to arrival on-scene time between Lithuanian University of Health Sciences Hospital, Kaunas Clinic and Klaipeda University Hospital; to compare the time taken of ground medical services arrival on scene and arrival to a trauma center; comparison of outcome in 30 day period in Lithuanian University of Health Sciences Hospital, Kaunas Clinic and Klaipeda University Hospital Methods: prospectively all patients admitted with a diagnosed polytrauma at Klaipeda university hospital and Lithuanian university of Health Sciences were registered. Retrospectively data from case histories was collected and analyzed from patients who met the selected criteria. 55 patients with a diagnosed polytrauma were included in the study, of whom 30 patients met the selection criteria. Statistical analysis was performed using the statistical software package SPSS (version 17.0). It was considered statistically significant when $p < 0.05$. Results: analysis of 30 medical cases in Lithuanian University of Health Sciences and Klaipeda university hospital found a similar time interval from call to arrival on the scene, average response time in Kaunas was 11,6 min. and in Klaipėda 11,13 min. Time taken from arrival on scene to transportation to trauma center in Kaunas was on average 35,73 min. and in Klaipėda 36.33 min. In the comparison of outcomes 1 death was recorded in Lithuanian University of Health Sciences and 3 deaths in Klaipeda University Hospital. Conclusions: First response time from call to on scene of a polytrauma patient in Kaunas was on average 11.6 min. and in Klaipėda 11.13 min. Prehospital time in both cities were almost the same. However deaths recorded in hospital over a 30 day period in Lithuanian University of Health Sciences was 1 case, and a total of 3 cases in Klaipeda University Hospital. Practical recommendations: There must be constant monitoring and analysis of first responders to ensure process of improving quality of services.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

ŪMINIŲ LĄSTELINIŲ ATMETIMO REAKCIJŲ MORFOLOGINIŲ DĖSNINGUMŲ ANALIZĖ ENDOMIOKARDO BIOPSIJOSE

Analysis of Morphologic Patterns of Acute Cellular Rejection Reactions in Endomyocardial Biopsies

Emmanuelle Gosselin

Patologinės anatomijos klinika
Mokslinis vadovas: Milda Kurpytė

Santrauka: Acute cellular rejection is most common in 1st to 6th months after heart transplantation, but this process may occur any time. Only about 5% of patients exhibit clinical symptoms, and the remaining ones are diagnosed with rejection reaction at time of surveillance endomyocardial biopsy (EMB) which is established as the gold standard for surveillance of heart transplant reactions. Patients who experience acute rejection within this time frame exhibit poor 5-year survival as well as an increased risk of cardiac allograft vasculopathy despite interventions. Therefore, it is essential to identify morphologic patterns of acute cellular rejection reactions in endomyocardial biopsies throughout the course of patient's surveillance with a purpose to optimize the diagnostic criteria of rejection immune response reactions occurring in transplanted heart muscle and ensure adequate clinical decisions for accurate personalized management of the patient.

Ūminis ląstelių atmetimas yra dažnas po širdies transplantacijos, o pacientai, kuriems diagnozuota atmetimo reakcija, stebimi naudojant endomiokardo biopsiją, kuri yra nustatyta kaip auksinis širdies transplantacijos reakcijų stebėjimo standartas. Viso paciento stebėjimo metu būtina nustatyti ūmių ląstelių atmetimo reakcijų morfoloģinius modelius endomiokardo biopsijose, siekiant optimizuoti transplantuoto širdies raumens atmetimo imuninio atsako reakcijų diagnostinius kriterijus ir užtikrinti tinkamus klinikinius sprendimus, kad būtų galima tiksliai individualizuoti pacientas.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

MIOKARDO DEFORMAVIMOSI RODIKLIŲ DIAGNOSTINĖ VERTĖ NUSTATANT MIOKARDO FIBROZĘ PACIENTAMS, SERGANTIEMS HIPERTROFINE KARDIOMIOPATIJA

The Role of Myocardial Deformation Parameters in Detecting Fibrosis in Patients with Hypertrophic Cardiomyopathy

Laurynas Miščikas

Kardiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Tomas Lapinskas

Santrauka: Miokardo deformavimosi rodiklių diagnostinė vertė nustatant miokardo fibrozę pacientams, sergantiems hipertrofine kardiomiopatija (autorius: Laurynas Miščikas; mokslinis vadovas: doc. dr. Tomas Lapinskas) Įžanga. Hipertrofinė kardiomiopatija (HKMP) – tai dažniausiai paveldima širdies liga, sukianti antrinėmis priežastimis nepaaiškinamą kairiojo skilvelio (KS) hipertrofiją. Daugumoje HKMP atvejų patofiziologiniai procesai, lemiantys širdies funkcijos sutrikimus, yra siejami su besivystančia miokardo fibroze. Širdies magnetinio rezonanso tyrimas (ŠMRT) suteikia galimybę tiksliai įvertinti širdies anatomiją ir funkciją bei charakterizuoti miokardo fibrozinius pokyčius. Darbo tikslas. Nustatyti pacientų, sergančių hipertrofine kardiomiopatija, KS bei kairiojo prieširdžio (KPr) morfometrinius ir miokardo deformavimosi rodiklius atliekant širdies magnetinio rezonanso tyrimą, palyginti juos su sveikų tiriamųjų rodikliais bei įvertinti jų ryšį su miokardo fibroze. Darbo uždaviniai: 1. Nustatyti KS dydžius, tūrius, miokardo masę, sienelių storį bei funkcinis KS rodiklius ir palyginti juos su sveikų tiriamųjų kontroline grupe; 2. Nustatyti KS miokardo deformavimosi rodiklius ir palyginti juos su kontrolinės grupės rodikliais; 3. Išmatuoti kairiojo prieširdžio tūrius bei bendrąją išilginę įtampą ir palyginti su atitinkamais sveikų tiriamųjų rodikliais; 4. Nustatyti galimą miokardo struktūrinių ir funkcinų rodiklių ryšį su miokardo fibrozės dydžiu. Metodai. Į tyrimą įtraukti 60 pacientų: 30 sergančių hipertrofine kardiomiopatija ir 30 sveikų tiriamųjų. Širdies magnetinio rezonanso judesio vaizdai buvo naudojami KS ir KPr geometrinių bei funkcinų rodiklių nustatymui. KS ir KPr miokardo deformavimosi rodikliai buvo nustatyti naudojant miokardo kontūrų sekimo metodą. KS segmentinė ir bendroji išilginė įtampos buvo išmatuotos trijuose ilgosios ašies vaizduose (dviejų, trijų ir keturių kamerų), KS spindulinė ir apsuokinė įtampos nustatytos trumposios ašies vaizduose. KPr miokardo deformavimosi rodikliai nustatyti keturių kamerų ilgosios ašies vaizduose. Miokardo fibrozės išplitimas vertintas vėlyvojo sustiprinimo gadolinio vaizduose. Duomenų statistinė analizė atlikta naudojant IBM SPSS Statistics 21.0 programinę įrangą. Rezultatai. Atlikus pacientų, sergančių HKMP, bei sveikų tiriamųjų KS morfometrinių ir funkcinų rodiklių palyginimą, nustatyta, jog sergančiųjų HKMP kairiojo skilvelio miokardo masė ir sistolinis tūris buvo statistiškai reikšmingai didesni. Sveikų tiriamųjų grupėje kairiojo prieširdžio tūris buvo reikšmingai mažesnis. KS bendroji apsuokinė įtampa buvo reikšmingai didesnė HKMP sergančių pacientų grupėje, o šių pacientų KS bendroji spindulinė įtampa buvo reikšmingai sumažėjusi. Pacientams, sergantiems HKMP, buvo nustatyta reikšmingai sumažėjusi KPr bendroji išilginė įtampa. Taip pat KS židininė miokardo fibrozė buvo nustatyta tik tiriamiesiems, sergantiems HKMP. Atlikus statistinę analizę, nustatyta statistiškai reikšminga stipri teigiama koreliacija tarp KS miokardo masės ir KS fibrozės dydžio bei stipri neigiama koreliacija tarp KS bendrosios spindulinės įtampos ir KS miokardo fibrozės dydžio. Taip pat rasta reikšminga vidutinė neigiama koreliacija tarp KPr bendrosios išilginės įtampos ir KS fibrozės. Išvados. Pacientams, sergantiems HKMP, dažniausiai nustatomi nepakitę įprastiniai KS funkcijos rodikliai, tačiau yra stebimi miokardo deformavimosi rodiklių pokyčiai: padidėjusi KS bendroji apsuokinė įtampa ir sumažėjusi KS bendroji spindulinė įtampa. Lyginant su sveikais tiriamaisiais, HKMP sergantiems pacientams būdingi KPr pokyčiai, tokie kaip KPr padidėjimas ir KPr bendrosios išilginės įtampos sumažėjimas. Taip pat HKMP sergantiems pacientams būdinga židininė miokardo fibrozė, kuri turi reikšmingą ryšį su miokardo mase, KS bendrąja spinduline įtampa ir KPr bendrąja išilgine įtampa.

The Role of Myocardial Deformation Parameters in Detecting Fibrosis in Patients with Hypertrophic Cardiomyopathy (author: Laurynas Miščikas; scientific supervisor: doc. dr. Tomas Lapinskas) Introduction. Hypertrophic cardiomyopathy (HCM) is the most common inherited heart disease characterized by left ventricular hypertrophy unexplained by secondary causes. In most HCM cases, the pathophysiological processes leading to cardiac dysfunction is associated with myocardial fibrosis. Currently, cardiac magnetic resonance (CMR) imaging is the method of choice to evaluate cardiac anatomy and function as well as to detect fibrotic changes in myocardium. Study aims. To evaluate left ventricular (LV) and left atrial (LA) geometry and myocardial deformation parameters, to compare it with those measured in healthy individuals and to assess its association with myocardial fibrosis. Objectives: 1. To measure LV sizes, volumes, myocardial mass, wall thickness as well as LV function and compare it with healthy individuals; 2. To evaluate LV myocardial deformation parameters and compare it with control group; 3. To assess LA volumes and global longitudinal strain (GLS) and compare it with healthy subjects; 4. To evaluate the relationship between structural or functional myocardial parameters and myocardial fibrosis. Methods. Sixty individuals (30 HCM patients and 30 healthy

individuals and to assess its association with myocardial fibrosis. Objectives: 1. To measure LV sizes, volumes, myocardial mass, wall thickness as well as LV function and compare it with healthy individuals; 2. To evaluate LV myocardial deformation parameters and compare it with control group; 3. To assess LA volumes and global longitudinal strain (GLS) and compare it with healthy subjects; 4. To evaluate the relationship between structural or functional myocardial parameters and myocardial fibrosis. Methods. Sixty individuals (30 HCM patients and 30 healthy individuals) underwent cardiac magnetic resonance imaging using 1,5T MRI scanner. The cine images were used to evaluate LV and LA morphological and functional parameters. Myocardial deformation parameters were assessed using feature tracking technique. Global longitudinal strain (GLS) was derived from three long-axis cine images, while global circumferential (GCS) and radial (GRS) strain were measured in three different short-axis cine images. LA evaluation was executed using long-axis (four chamber) cine images. The assessment of myocardial fibrosis was performed using late gadolinium enhancement CMR images. Data analysis was performed using IBM SPSS Statistics 21.0 software. Results. Patients with HCM had significantly higher LV systolic volumes and LV myocardial mass compared to healthy individuals. LV global circumferential strain was significantly higher in HCM group, while LV global radial strain was reduced. Compared to control group, patients with HCM demonstrated significantly higher LA volumes as well as reduced LA global longitudinal strain. Focal myocardial fibrosis was detected only in HCM patients. After statistical analysis, a strong positive correlation between LV mass and LV fibrosis size as well strong negative correlation between LV GRS and LV fibrosis size were detected. Also, a negative correlation was found between LA GLS and LV fibrosis. Conclusions. Changes in myocardial deformation parameters can be observed in patients with HCM despite normal LVEF measurements. Compared to healthy subjects, HCM patients have enlarged LA volumes and reduced LA GLS. Myocardial fibrosis was detected only in HCM group and strong relationship between myocardial fibrosis and myocardial mass, LV GRS and LA GLS was found.

2021-06-14 (ETD sistemoje)

METEOROLOGINIŲ VEIKSNIŲ, LEMIANČIŲ SERGAMUMO IR MIRTINGUMO NUO MI POKYČIUS 2015-2019 METAIS KAUNO MIESTE, VERTINIMAS

Evaluation of Meteorological Factors Determining Changes in the Incidence and Mortality of MI in 2015-2019 in Kaunas

Karolina Slapšytė

Kardiologijos klinika

Mokslinis vadovas: Ričardas Radišauskas

Santrauka: Tyrimo tikslas: įvertinti sergamumo ir mirtingumo nuo ūminio miokardo infarkto ryšį su meteorologiniais veiksniais Kauno mieste 2015-2019 metais. Uždaviniai: 1. Įvertinti sergamumo ir mirtingumo nuo ūminio miokardo infarkto pokyčius Kauno mieste 2015-2019 metais. 2. Įvertinti ir palyginti meteorologinius veiksnius bei jų pokyčius Kauno mieste 2015-2019 metais. 3. Įvertinti bei išanalizuoti sergamumo ir mirtingumo nuo ūminio miokardo infarkto ir meteorologinių veiksnių sąsajas Kauno mieste 2015-2019 metais. Metodai: tyrimas bus atliekamas naudojant LSMU KK Medicininės statistikos tarnybos (LSMUL KK Kardiologijos klinikos duomenis), pacientų, sirgusių ūminiu miokardo infarktu (I21 su pokodžiais) ir pakartotiniu miokardo infarktu (I22 su pokodžiais) bei mirusių nuo ūminio miokardo infarkto (I21 su pokodžiais) ir pakartotinio miokardo infarkto (I22 su pokodžiais), ir Lietuvos Hidrometeorologinės tarnybos 2015-2019 metų meteorologinių veiksnių (vidutinė paros temperatūra, atmosferos slėgis jūros lygyje, minimali santykinė oro drėgmė) duomenis. Statistinė duomenų analizė bus atlikta naudojant SPSS 26, tyrimo rezultatai bus pateikiami MS Office Excel programoje. Tyrimo dalyviai: Kauno miesto 25 m. ir vyresni gyventojai, susirgę ūMI, mirę nuo ūMI. Tyrimo rezultatai: per tiriamuosius 2015-2019 metus didžiausias procentas sirgusių ūMI buvo pavasario sezoną – 27 proc.. Antras sezonas pagal sirgusių ūMI skaičių buvo ruduo (26,1 proc.), po to sekė žiema (25,5 proc.) ir vasara (21,2 proc.). Per tiriamuosius 2015-2019 metus didžiausias procentas mirusių nuo ŠKL buvo žiemos sezoną – 29,3 proc. Bendra vidutinės oro temperatūros kaitos tendencija per tiriamąjį laikotarpį yra didėjanti, vidutiniškai po 0,09°C kasmet. Kiekvieno atmosferos slėgio padidėjimas vienu vienetu didino riziką susirgti MI pagyvenusio amžiaus asmenims pavasario sezonu. Kiekvieno atmosferos slėgio padidėjimas vienu vienetu didino riziką susirgti MI pagyvenusio amžiaus asmenims pavasario sezonu. Išvados: vyrų ir moterų sergamumas ūMI per tiriamąjį laikotarpį statistiškai reikšmingai sumažėjo, taip pat kaip ir mirtingumas nuo ūMI pagal amžių 25-44 metų, 45-64 metų, >= 65 metų grupėse. Bendra vidutinės oro temperatūros ir minimalios vidutinės oro drėgmės kaitų tendencija buvo didėjanti, o vidutinio slėgio reikšmės kaitos tendencija - mažėjanti. Oro temperatūros laipsnio padidėjimas mažino riziką susirgti MI pagyvensiems asmenims visais sezonais.

Tasks: 1. To evaluate the changes in morbidity and mortality from acute myocardial infarction in Kaunas in 2015-2019. 2. To evaluate the relevant meteorological factors and their changes in Kaunas in 2015-2019. 3. To evaluate and analyze the links between morbidity and mortality from acute myocardial infarction and meteorological factors in Kaunas in 2015-2019. Methods: the study will be performed using data from the LUHS Kaunas Clinics Medical Statistics Service (LSMUL Kaunas Clinics Clinic of Cardiology), patients with acute myocardial infarction and recurrent myocardial infarction (International Classification of Diseases code I22), and deaths from acute myocardial infarction (I21), myocardial infarction (I22), and meteorological factors of the Lithuanian Hydrometeorological Service in 2015-2019 (average daily temperature, atmospheric pressure at sea level, minimum relative humidity). Statistical analysis of data will be performed using SPSS 26, the results of the study will be presented in MS Office Excel. Subjects: Kaunas city 25 years and older residents with AMI who died from AMI. Results: during the 2015-2019 years, the highest percentage of AMI patients was in the spring season - 27%. The second season according to the number of AMI patients was autumn (26.1%), followed by winter (25,5%) and summer (21,2%). During the study years 2015-2019, the highest percentage of deaths from CVD was in the winter season - 29.3 percent. The general trend of average air temperature change during the study period is increasing, averaging 0,09°C annually. Each unit increases in atmospheric pressure increased the risk of developing MI in the elderly during the spring season. Conclusions: the incidence of AMI in men and women decreased statistically significantly during the study period, as did the mortality from AMI by age in the groups 25-44 years, 45-64 years, > = 65 years. An increase in air temperature reduced the risk of MI in the elderly in all seasons, an increase in humidity increased the risk of MI in middle-aged people in all seasons.

2021-06-14 (ETD sistemoje)